

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Shirley MacLaine

İÇİMDEKİ YOLCULUK

İÇİMDEKİ YOLCULUK

İçimdeki Yolculuk, ünlü oyuncu ve çok satan kitapların yazarı Shirley MacLaine'in asla unutamayacağınız en etkileyici ve aydınlatıcı eseridir.

Bu son derece çarpıcı ve öğretici spiritüel serüvende, önemli bir politikacıyla yaşadığı yoğun ve gizli bir aşk ilişkisi yazarın gerçek benliğini keşfetme yolculuğunu başlatıyor. O, ABD'den İngiltere'ye, İsveç'ten Hong Kong'a, Hawaii'den Peru'nun dağlarına -ve inançsızlıktan güçlü bir spiritüel inanca doğru- gidiyor ve en sonunda kendi varoluşunun kökenlerini ve hayatın sonsuz olasılıklarını keşfediyor. Tüm bu süreçte, MacLaine'in cesareti yeni kapılar, yeni içgörüler, yeni keşifler ve -onun hepimizi paylaşmaya davet ettiği- ışık saçan yeni bir dünya açıyor. Yine bu süreçte, biz evrensel gerçeklerin yanı sıra, geçmiş yaşamları, ruhsal rehberleri ve ruhun ölümsüzlüğünü içeren psişik fenomenlerin, tarih boyunca uzay gemileriyle dünyamızı ziyaret eden ve insanlığa olağanüstü bilgiler sunan dünya-dışı varlıkların gizemli ve şaşırtıcı dünyasını da tanıyoruz.

“Çok özel bir içsel yolculuğun son derece dürüst ve sürükleyici bir açıklaması. Shirley MacLaine'in keşfettiği yeni bir amaç, sevinç, enerji ve sevgi sizi çok etkileyecek ve şaşırtacak.”

Literary Guild Magazine

“Çok etkileyici bir kadın: Çok zeki, açık, dürüst ve içten.”

The New York Daily News

“Çok dikkate değer bir zekâyâ sahip olan bir kadın.”

The Washington Post

“İçimdeki Yolculuk, bu dünyanın dışından gelen bir eser.”

The Toronto Sun

ISBN 978-605-9262-17-0

9 786059 262170

www.akasa.com.tr Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

AKAŞA®

İÇİMDEKİ YOLCULUK

“Bu kitap, kırklı yaşlarımın başlarında kendi benliğimle temas kurma deneyimimle ilgilidir. Bu deneyim zihin, beden ve öz arasındaki bağlantıyla ilgilidir. Sonuç olarak, bu deneyimden öğrendiklerim hayatımın geriye kalanını neredeyse dönüşüm geçirmiş bir insan olarak sürdürmemi sağladı. Böylece, bu kitap kendimi aramamla, beni -yavaş yavaş ortaya çıkan ve her zaman şaşırtıcı olan- uzun bir yolculuğa çıkaran bir arayışla ilgilidir. Bu yolculuğu sürdürürken açık fikirli olmaya çalıştım, çünkü yumuşak ama kesin bir biçimde, daha önce benim için bilim-kurgu dünyasına ait olan ya da gizemli olarak tarif edebileceğim zaman ve uzay boyutlarına maruz kaldığımı gördüm. Bu benim başıma gerçekten geldi. Bu yavaş yavaş vuku buldu. Bu tuhaf bir biçimde bana ait olan bir hızla meydana geldi, çünkü ben tüm insanların böyle olayları deneyimlediklerine inanıyorum. İnsanlar hazır oldukları şeye göre ilerleme kaydederler. Ben öğrendiğim şeyler için hazırdım, çünkü bunun zamanı gelmişti...”

-Shirley MacLaine

İÇİMDEKİ YOLCULUK

Shirley MacLaine

Çeviren:
Semra Ayanbaşı

AKAŞA®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

*Kitabın Orijinal Adı: **Out on a Limb***

Copyright © 1983 Shirley MacLaine

Orijinal İngilizce İlk Basım 1983 Bantam Books

Bu Kitabın Türkçe Yayın Hakları,

Anatolialit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığı ile, **Akaşa Yayın Dağıtım Tanıtım Ltd. Şti.**'ne aittir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayınevimizin yazılı izni alınmadan fotokopi, ses kaydı ya da herhangi bir bilgi depolama sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Basım: Avcı Ofset / Matbaa Sertifika No:45259

Davutpaşa Cad. İpek İş Merkezi No:2/13 Topkapı İstanbul

Kapak Basımı: Karadeniz Basım Ltd. Şti.

Cilt: Evren Ciltevi

Yayıncılık Sertifika No:44354

ISBN:978-605-9262-17-0

AKAŞA

Yayın Dağıtım Tanıtım Tur. Dış Tic. Ltd. Şti.

Lamartin Cad. No:40 Asma Kat Taksim - İstanbul

Tel: (0212) 235 99 73 Fax: 235 99 70

www.akasa.com.tr

Altıncı Basım

İstanbul, 2020

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sevgili Okur,

Ben çok küçük yaştan beri kendimi “ifade etme” dürtüsüne sahip olduğumu hatırlıyorum. Üç yaşındayken dans derslerine başladım, çünkü kendimi fiziksel olarak ifade etmek istiyordum. Ergenlik çağımda, dans etmekten şarkı söylemeye geçtim ki bu kendini ifade etmenin doğal ve mantıklı bir uzantısı gibi görünmüştü. Daha sonra, bir yetişkin olarak, bu kendini ifade etme dürtüsünü daha da ileri götürerek oyunculuğa taşımam ve daha büyük bir ifade biçimini deneyimledim. Başka bir karakter olmanın, o karakterin geçmişini, güdülenimini ve anlamını çözümlemenin, başka bir kişiyle ilişkili olarak kendi hislerimi ve düşüncelerimi araştırıp keşfetmenin karmaşık gizemi ni sevdim.

Sonra yazmaya başladım ki bu özellikle deneyimlerimi daha karmaşık bir biçimde ifade etmemi sağlayan bir yoldu. Ne düşündüğümü bilebilmek için yazdım. Mesleğimi, yolculuklarımı, ilişkilerimi, aslında hayatımı anlamak için yazdım. Yazmak, her şeyin *nedenini* ve *nasılını* anlamak için hissettiğim doymak bilmez iştahı daha da artırdı.

Kitaplarımın her birini bundan önce nerede bulunduğumu ve nereye gitmekte olduğumu tasvir eden bir tür harita olarak düşünmekten hoşlanırım. “*Dağdan Düşme*” adlı ilk kitabım genç bir sanatçı olarak kanatlarımı açmayı nasıl öğrenip kişisel kaderimin sorumluluğunu üstlenmeye başladığımı anlatır. Afrika, Hindistan, Butan ve Japonya’ya yaptığım bir dizi keşif gezisinde ilk kez bilinmeyenle temas kurdum ve onun tarafından değiştirildim. “*Oraya Buradan Ulaşabilirsin*” adlı ikinci kitabımda anlattığım kişisel dönem ise benim için büyük bir içsel, entelektüel ve politik gelişim dönemi idi. Hollywood’da star sistemi sona ermişti, böylece ben de televizyon bataklığına girmeye cüret ettim. Sonuç çok başarısız oldu ve bu durum beni derin bir biçimde etkiledi. Bu beni 1972 başkanlık seçimi sıra-

sında kendimi politik arenada sınamaya götürdü ve Richard Nixon'a karşı George McGovern'ı destekledim. Bu deneyim beni, 1970'lerin başlarında az sayıda Batılı'nın gerçekleştirmesine izin verilen bir arzunun peşine düşmeye sevk etti. Kadim ve az bilinen bir ülkenin küllerinden doğan yepyeni bir kültürün dikkate değer evrimini incelemek için Çin'e giden ilk kadın delegasyonuna başkanlık ettim. Yabancı bir kültüre uyum gösterme deneyimi bizi kendimizle karşı karşıya getirdi. Kendi evrimimiz hakkında ve insan iradesinin, doğru yönlendirildiğinde, büyük engellere karşı bile neleri başarabileceği hakkında çok şey öğrendik. Tüm bunlar beni oyunculuk kariyerime daha büyük bir coşkuyla geri dönmeye, hayatımı kazanmamı sağlayan bu sanatın değerini daha çok bilmeye ve bu sanata hangi yeni yaratıcılık düzeylerini getirebileceğimi araştırmaya hazırladı. Bu deneyimin benim başka bir ders almamı sağladığına da inanıyorum: Eğer onu hak ettiğinize inanıyorsanız, her şey mümkündür.

Elinizdeki kitabı yayımlamadan önce uzun bir zaman düşündüm, çünkü o beni gitmeyi umduğumdan daha uzağa götüren uzun ve serüvenli bir spiritüel yolculuğun yazılı bir ifadesidir. Bu yolculuk beni -geçmiş yaşamların, rehber ruhların ve ruhun ölümsüzlüğünün benim için salt kavramlar olmanın ötesine geçtiği, onların hayatımın gerçek parçaları haline geldiği-psişik fenomenlerin şaşırtıcı ve etkileyici dünyasına götürdü. Ben bu kitabı içsel bir anlayışı arayanların gözleri önüne serilen spiritüel günlüğüm olarak ve bana öğretmenlik yaparak gözlerimi açanlara armağanlarını şükran ve tevazu ile kabul ettiğimi gösteren bir açıklama olarak düşünüyorum.

Sevginin Sonsuz Dansı adlı kitabımı tüm "benliklerimin" bir kutlanması olarak görüyorum. O, *İçimdeki Yolculuk*'ta kendi kendime verdiğim sözlerin tatmin edici bir araştırmasıydı. O kitapta bir evlat, bir anne, bir sevgili, bir arkadaş, spiritüel ka-

derini arayan biri ve dünyada barış çağrısında bulunan bir ses olarak deneyimlerime zevkle, mizah duygusuyla ve hoşnutlukla baktım. O kitabın benim hayatımda bu önemli noktaya erişmekten duyduğum büyük sevinci ve amaç duygumun güçlenişini ifade ettiğini düşünüyorum. Ama bu öykü henüz bitmedi, çünkü ben hâlâ kendimi, daha önce yaşamış olabileceğim hayatları ve varlığımın özünü arayan bir kadını.

Eğer benim içsel gerçeği arayışım size bu konuda bir içgörü kazandırabilirse, o zaman ben ödüllendirilmiş olacağım. Ama benim aldığım ilk ödül kendi içimde yaptığım yolculuktan ki bence o yapılmaya değer tek yolculuktur. Tüm bu yolculuk sırasında ben derin ve anlamlı bir dersi öğrendim: HAYAT ve GERÇEKLİK, her birimiz onu nasıl algılıyorsak öyledir. Hayat bizim başımıza gelen bir şey değildir. Biz onu oldururuz. Gerçeklik bizden ayrı bir şey değildir. Biz günün her anında kendi gerçekliğimizi yaratıyoruz. Bana göre, bu gerçek temel özgürlük ve temel sorumluluktur.

Shirley MacLaine

Not: Bu kitapta yer alan bazı kişiler, özel yaşamlarını korumak amacıyla, karma karakterler olarak sunulmuş ve bazı olayların sıralaması buna göre düzenlenmiştir. Ancak, kitapta yer alan tüm olaylar gerçektir.

“Asla şu sözleri söyleme: ‘Ben bunu bilmiyorum, öyleyse o düzmecedir.’ İnsan bilmek için çalışmalı, anlamak için bilmeli, yargılamak için de anlamalıdır.”

-Narada’nın Özdeyişi

“Gökte ve yerde, senin felsefende hayal edilenden daha fazla şey var, Horatio.”

-Hamlet

BÖLÜM 1

“Kadim ve çağdaş insanın rüyaları, tarihin başlangıcında yazılmış olan mitlerle aynı dilde yazılmıştır... Bu sembolik dilin her birimizin öğrenmesi gereken tek yabancı dil olduğuna inanıyorum. Bu dili anlamak bizi en önemli bilgelik kaynaklarından biriyle temasa geçirir... Gerçekten de rüyalar ve mitler kendi kendimizle kurabileceğimiz önemli iletişimlerdir.”

ERİCH FROMM
Unutulmuş Dil

Sahilde, soğuk ve yumuşak kumların üzerinde yavaş bir tempoyla koşuyordum. Gelgit başlamıştı ve güneş batarken dalgalar Malibu Yolu'nda yer alan evleri destekleyen direklere ulaşacaktı. Güneş batmadan önce gökyüzünün aldığı o morumsu kırmızı rengi izlemek bacaklarımın ağrısını unutturduğundan bu saatte koşmayı seviyordum. Bir seferinde, bir sağlık eğitmeni bana, yumuşak kumlar üzerinde üç mil koşmanın sert bir zeminde altı mil koşmaya bedel olduğunu söylemişti. Ve ben de, bu çaba ne kadar acı verirse versin sağlıklı kalmak istiyordum. Dans etmediğim zamanlar böyle koşmak beni formda tutuyordu.

Ama geçen gün işittiğim, iki erkek kardeşle ilgili öyküye ne demeli? Kardeşlerden biri hayatı boyunca her sabah, kendini nasıl hissederse hissetsin, bulvar boyunca beş mil koşan bir sağlık düşkünüyümüş. Diğeri ise hayatında hiç egzersiz yapmamış. Bir sabah, sağlık düşkünü kardeş koşuya çıkarken tembel kardeşine parmak sallamak için geri dönmüş ve -bam! O, karşıdan gelen kamyonu görmemiş...

Belki, kendimizi korumak için ne yaptığımız gerçekten önemli değildi. Her zaman bir yerlerden çıkan bir kamyon var-

İçimdeki Yolculuk

dı. Önemli olan, bunun sizi durdurmasına ve hayatınızı yönetmesine izin vermemektir.

On iki yaşındayken Virjinya'daki evimizde annem ve babamla bir akşam yemek yerken aklıma gelen bir düşünceyi hatırlıyorum. Herhangi bir anda ne kadar mutluluk hissedersenem hissedeyim, onun altında yatan mücadelenin *farkında olduğumu* düşünmüştüm ve bu düşünce beni sarsmıştı. O zamanlar bunu “olumsuz yan” olarak adlandırmıştım... her şeyin olumsuz bir yanı da vardı. Babamın, böylece Pisagor'un bir prensibini keşfettiğimi söylediğini hatırlıyorum. Johns Hopkins Üniversitesi'nde felsefe öğrenimi görmüş olan babam kendine göre bir filozoftu. Felsefi anlam üzerinde düşünmeyi severdi. Sanırım bu özellik ondan da bana geçti. Babamın ifade ettiğim düşüncenin tüm hayat için geçerli olan derin ve özlü bir anlam içerdiğini söylediğini hatırlıyorum. Bir şey ne kadar iyi görünürse görünsün, dikkate alınması gereken dengeleyici bir olumsuz etken daima vardı. “Tabii bunun tersi de geçerlidir” diye eklemişti o -ama babam olumsuz etkene odaklanmış görünüyordu. Benim içinse, bu prensip benim hayattaki dualitenin farkında olmamı sağladı. O yemekte, birdenbire, ne anladığımı tam olarak bilmeden bir şeyi anladığımı hissetmiştim.

Rüzgâr esmeye başlayarak köpüklü dalgaları kıyıdan denize doğru sürükledi. Su çullukları gelgit dalgacıklarının kıyıya vurduğu yiyecekleri ararken, geniş kanatlı pelikanlar çılgın kamikaze pilotları gibi aniden suya dalarak, daha derin sulara yüzen balık sürülerini avlamaya çalışıyorlardı.

Uçmak ve karnını doyurmaktan başka bir şey düşünmeyen bir kuş gibi olmanın nasıl bir his verdiğini merak ettim. Okuduğum bir şeyi hatırladım: En küçük kuş bile Pasifik'te binlerce mil tek başına uçabilirdi ve onun tek ihtiyacı gagasının arasına sıkıştırdığı ince bir dal parçasıydı. Yorulduğunda denizin yüzeyine inerek o dal parçasının üzerinde dinleniyor, o

dal parçasının üzerinde durup balık avlıyor, karnını doyuruyor ve uyuyordu. Onun okyanusta yolculuk yapabilmek için bir transatlantiğe ihtiyacı yoktu. Salı gagasının arasında, kanat çırparak dünyanın yeni yerlerini keşfetmeye koyuluyordu.

Ne hayat! O kuşun hiç yalnızlık çekip çekmediğini merak ettim. Ama yalnız olsa bile, görünüşe göre, hayatı için uygun olan yönü algıliyordu. Kuşlar onları gitmek istedikleri yere yönlendiren doğal pusulalara sahip görünüyordlardı. Görünüşe göre, onlar ne olduklarını, nasıl yaşayacaklarını ve neden yaşadıklarını tam olarak biliyorlardı. Ama onların hisleri var mıydı? Âşık olurlar mıydı? Başka bir kuşla birlikte olunca kendilerini her şeye karşı koyabilecek güçte hissederler miydi? Kuşlar, her şeyin -uzayın, zamanın, havanın- bir *parçası* gibi görünüyordlardı. Ama onlar dünyanın üzerinde uçmak istediklerinde kendilerini ondan nasıl soyutlayabiliyorlardı?

Bir zamanlar yaşadığım bir deneyimi hatırladım. Bu deneyimi uyurken yaşamış olsam da, onu bir rüya değil, bir deneyim olarak adlandırıyorum, çünkü o bir rüyadan daha gerçek bir his vermişti. Dünyanın üzerinde havada durduğumu hissetmiş ve tıpkı kuşlar gibi kendimi hava akımlarına bırakarak uçmuştum. Kırkların, dağların, nehirlerin ve ağaçların üzerinden uçmuştum. Alçaldıkça ağaçların üst dallarına değiyordum. Daldan düşmek üzere olan bir yaprağı bile koparmamaya özen göstermişim, çünkü ben de var olan her şeyin bir parçasıydım. Daha ileri gitmek, daha hızlı uçmak ve daha yükseğe çıkmak istedim ve daha yükseldikçe her şeyle daha bütünleştim; varlığım aynı anda hem yoğunlaşıyor hem de genişliyordu. Bu olayın gerçekten meydana geldiğini, bedenimin konu dışı olduğunu ve *bunun* deneyimin bir parçası olduğunu duyumsadım. Gerçek ben, var olan her şeye bağlı olmanın huzuruyla dolu olarak özgürce havada süzülüyordu.

Bu, psikologların tanımladıkları gibi, cinsel dürtülerin yön-

İçimdeki Yolculuk

lendirdiği bir uçuş rüyası değildi. Bu daha öte bir şeydi. Onun başka bir boyutu vardı. Koşarken, aradığım sözcüğün “ekstra boyut” olduğunu düşündüm. İşte bu yüzden onu çok canlı bir biçimde hatırlıyordum ve her ne zaman kendimi hoşnutsuz, yalnız, keyifsiz ya da sinirli hissetsem bu deneyimi, bedenimden çıkıp çevremdeki her şeyle *bütünleştiğimi* duyumsarken kendimi ne kadar huzurlu hissettiğimi düşünürdüm.

Bu “her şeye ait olma” hissi bana her şeyden daha fazla zevk vermişti: Çalışmaktan, sevişmekten, başarılı olmaktan ya da insanların mutlu olabilmek için yaptıkları birçok şeyden daha büyük bir zevk. Ben *düşünmeyi* çok severdim. Bir konuya konsantre olmayı çok severdim. Kendi dışındaki konularla ilgilenmeyi severdim, çünkü dürüst olmak gerekirse, bunun aslında kendimi anlama yolum olduğuna inanıyordum. *Dünyada* endişeye ve karışıklığa neden olan her şeyin yanıtının *benim* içimin derinliklerinde olduğunu hissediyordum. Ne küstahça bir düşünce! Ama eğer *kendimle* gerçekten temas kurabilirsem, tüm dünyayla, belki evrenle bile temas kurabilirdim. İşte bu yüzden ben bir politik eylemci, bir feminist, bir gezgin, bir yazardım ve büyük olasılıkla bu yüzden bir oyuncu ve sahne sanatçısıydım. Eğer ben dünyayı anlamak ve ayrıca çalışmalarımı yararlı olmak istiyorsam, kendi iç dünyama erişmeli ve kendimle temas kurmalıydım. Belki bu yüzden çalışma hayatıma bir dansçı olarak başlamıştım. Dans ederken kendimle temas halindeydim. Bununla birlikte, benim için yapılmaya en değer yolculuk kendi içimde yaptığım yolculuktu.

Koşarken soğuk bir rüzgâr bacaklarımı yaladı. Koştuktan sonra kaslardaki laktik asidin katılaşmaması için tedricen yavaşlamak gerektiğini hatırlayarak koşmayı yürümeye çevirdim. “Birdenbire durursan kasların ağrır” demişti egzersiz eğitmenim, “Sıkı egzersiz yaptıktan sonra asla birdenbire durma. Tedricen yavaşla. O zaman daha sonra kasların daha az ağrır.”

Onun beni kendimle daha çok temasa geçirdiğine inandığımdan fiziksel kültürle ilgili her şeyi dikkatle dinlerdim. O sahip olduğum tek beden olduğundan, bedenime saygı gösterirdim. Onun var olmaya devam etmesini sağlamak isterdim. Ama özellikle on beş yıl boyunca hemen hemen hiç egzersiz yapmadığım için bu acı verici olabiliyordu. “Ne kadar aptallık etmişim” diye düşündüm yürürken. Onca yıllık oyunculuk hayatımda bedenimin o kadar da önemli olmadığını düşünmüştüm. Gençliğimde bir dansçı olarak iyi ve düzgün bir eğitim almıştım ve bunun yeterli olduğunu düşünüyordum. Ama, yanılmışım. İnsanlar bedenlerine her gün özen göstermeliler, yoksa bir sabah uyandıklarında o bedenin yapmasını istedikleri şeyi artık yapmadığını görebilirler. O zaman da artık yaşlandıklarını söylerler. Ben, bedenimle temas halinde olmadığım zamanlar kendimi hep yaşlı hissetmişimdir. Ve bedenimle bağlantı kurma süreci beni o bedenin içindeki gerçek ben ile daha çok temasa geçirdi. Peki, bu gerçek ben neydi? Beni sorgulamaya, araştırmaya, düşünmeye ve hissetmeye iten neydi? O sadece fiziksel beyin, o küçük gri hücreler miydi, yoksa beyinden daha fazla bir şey olan zihin miydi? “Zihin” ya da “kişilik,” insanların “ruh” dedikleri şeyi içeriyor muydu? Onlar birbirinden ayrı şeyler miydi, yoksa insan tüm bu parçaların toplamı mıydı? Eğer öyleyse onlar birbirine nasıl uyum sağlıyordu?

İşte bu kitap tüm bunlarla ilgili... O, kırklı yaşlarımda başladığında kendimle temasa geçme deneyimiyle ilgili. O, bu deneyimin zihnimi, hoşgörümü, sabrımı, özümü ve inancımı nasıl etkilediğiyle ilgili. O, zihin, beden ve öz (spirit) arasındaki bağlantıyla ilgili. Ve sonuçta öğrendiğim şey hayatımın geriye kalanını neredeyse dönüşüm geçirmiş bir insan olarak sürdürmemi sağladı.

Böylece, bu kitap benim kendimi arayışım ile ilgilidir; bu, beni -yavaş yavaş ortaya çıkan ve her zaman şaşırtıcı olan-

İçimdeki Yolculuk

uzun bir yolculuğa çıkaran bir arayışla ilgilidir. Bu yolculuğu sürdürürken açık fikirli olmaya çalıştım, çünkü yumuşak ama kesin bir biçimde, daha önce benim için bilimkurgu dünyasına ait olan ya da gizemli olarak tarif edebileceğim zaman ve uzay boyutlarına maruz kaldığımı gördüm. Bu benim başıma gerçekten geldi. Bu yavaş yavaş vuku buldu. Bu, tuhaf bir biçimde bana ait olan bir hızla meydana geldi, çünkü ben tüm insanların böyle olayları deneyimlediklerine inanıyorum. İnsanlar hazır oldukları şeye göre ilerleme kaydederler. Ben öğrendiğim şeyler için hazırdım, çünkü bunun zamanı gelmişti...

Ben bazıları iyi, bazıları kötü olan otuz beş film çevirdim ve bunların her birinden bir şeyler öğrendiğimi, ama kötü olanlardan, iyilere oranla daha çok şey öğrendiğimi düşünüyorum. Tüm dünyayı dolaştım; bunu bazen kendimi gizleyerek, genelde tanınmadan yaptım, bazen de bir filmimin galasına katılmak, bir televizyon programı çekmek ya da gösteri grubumla sahneye çıkmak için açıkça yaptım. Canlı gösteri yapmayı sevdim, çünkü bu benim seyircileri, onların ne düşündüklerini, nelerle ilgilendiklerini ve farklılık gösteren mizah duygularını *hissetmemi* sağladı. Ama en çok, yeni insanlarla karşılaşmayı, yabancı kültürleri tanımayı ve onlara uyum sağlamayı sevdim.

Gittiğim ülkelerde birçok arkadaş da edindim. Bunlar her ulustan gösteri sanatçıları, sinema sanatçıları, yazarlar, devlet başkanları, başbakanlar, krallar ve kraliçeler idi (bu gezilerim ve yaşam serüvenlerimle ilgili iki kitap yazdım, bunlar birçok dile çevrildi ve politik eylemlerim de dünya basınında yer aldı). Ben, hiç kuşkusuz, ayrıcalıklı bir insandım. Başarılı olmak için çok çalışmıştım, ama yine de -Papa'dan Fidel Kastro'ya, İngiltere Kraliçesi'nden diğer yüksek mevki sahiplerine, Hindistan'ın aç ve hasta insanlarından, Filipinler'in devrimci köylülerine ve Himalayalar'daki şerpalara kadar birçok insanı tanımış olduğum için- kendimi şanslı ve *ayrıcalıklı* hissediyordum.

Daha fazla yolculuk yapıp daha fazla insanı tanıdıkça, sosyal ve politik vicdanım daha fazla harekete geçti. O daha fazla harekete geçtikçe -babamın deyimiyle- “mazlumlar” ile daha fazla özdeşleştiğimi gördüm. Ama babama da söylediğim gibi, dünya insanların çoğu mazlum ya da ezilen olarak sınıflandırılabilirdi. Her durumda, ben dünyada yanlış olan şeyler hakkında çok fazla düşündüğümü görüyordum. Siz yoksulluğu, açlığı, nefreti gerçekten *gördüğünüzde* ondan kaçınamazsınız. Ben on dokuz yaşında seyahat etmeye başladım ve şimdi, kırklı yaşlarımın ortasında, durumun sürekli olarak yokuş aşağı gittiğini objektif bir biçimde söyleyebilirim. İdeal bir demokrasinin gerçekleşmesi bana artık mümkün görünmüyordu, çünkü demokratik yaşam biçiminin bir parçası olan insanlar kendi çıkarlarına hizmet etmekle daha çok ilgileniyorlardı ve bu yüzden çoğunluğun esenliğini ve mutluluğunu içeren temel felsefelerini ihlâl ediyorlardı. Kendini uluslararası ahlâka adayan insanların sayısı çok azdı. Görünüşe göre, dünyada “politik düşünüş” güç politikasına ve materyalist ekonomiye dayanıyordu ve çözümler bireysel insanı görmezden gelen grafikler, çizelgeler, anketler ve endüstriyel programlar olarak ifade ediliyordu.

Artık her zaman dünyanın bir yerlerinde savaş, şiddet, cinayet, baskı, zulüm, diktatörlük ve soykırım vardı; bu, insanın umutsuzluğunun ve mutsuzluğunun küresel bir göstergisiydi. Bu arada dünya genelinde liderler sorunların daha büyük ve evrensel bir gereklilikle -bireysel olarak kalıcı bir barışçıl ruh haline erişme ihtiyacıyla- ilişkisini görmeden, onları sadece *sorunların kendileri* olarak incelemeye devam ediyorlardı. Onlar kalıcı sorunlara geçici çözümler öneriyorlardı. Veya babamın dediği gibi, “kanserli bölgeye yara bandı yapıyorlardı.”

Dünyanın neresine gidersem gideyim kendimi insanlığın esasen bencil, kendine-hizmet-eder ve öncelikle daha lüks konforlar ve kişisel kazanç elde etmenin peşinde olup olmadığı hak-

İçimdeki Yolculuk

kında yapılan sonu gelmez tartışmaların içinde buldum. Ben de belki kişisel bencilliğin ve rekabetin sadece mutluluğu değil, kişisel başarıyı da engellediğini söylüyordum. Bana öyle görünüyordu ki, dünya güçleri insan çıkarının ve yararının birliğini sağlama ihtiyacını görseler de, bu amaca ulaşmak için sadece insanlar arasında çatışma, görüş ayrılığı ve kaçınılmaz olarak daha büyük savaşlara yol açabilecek daha rekabetçi ekonomi politikalarını öneriyorlardı. Burada bir şey kesinlikle eksikti.

Sonra, yolculuk yapmaya devam ettikçe, bir şeyin değişmekte olduğunu fark ettim. Konuştuğum insanlar eksik olan şeyin ne olduğu üzerinde düşünmeye başlamışlardı. Sohbetlerimiz, gittikçe, umutsuzluk ve kafa karışıklığı içeren değil, insanlığın kendi yarattığı kötü durumunun ekonomik çözümlerle bir ilgisinin olmadığını, yanıtların içimizde yatıyor olabileceğini dikkate alan sohbetlere dönüştü. Bizim insanlar olarak gerçekten ne anlama geldiğimizle ilgili içsel arayış üzerinde düşünmeye başladık. Biz neden buradaydık? Bir amacımız var mıydı, yoksa bir rastlantı sonucu mu buradaydık? *Fiziksel* varlıklar olduğumuz aşikârdı. Fiziksel ihtiyaçlarımız da, en azından teorik olarak, hükümetlerin ve liderlerin öncelikli olarak odaklandıkları şeylerdi. *Zihinsel* yaratıklar olduğumuz da açıktı. Zihnin dünyasıyla, zihinsel boyutla ise eğitim, sanat ve bilim dünyası ilgileniyordu.

Ama hepimiz ayrıca *spiritüel* varlıklar değil miydik? Ben gittikçe daha fazla insanın çok uzun zamandır tanınmayan spiritualitemize odaklandığını gördüm. Bu kafa karışıklığı spiritualitenin sadece aşikâr değil, görünmez de olmasından mı kaynaklanıyordu? Görünüşe göre, dünya dinleri spiritüel ihtiyaçlarımızı açıklamıyor ya da tatmin etmiyordu. Aslında, insan ister Hristiyan, Müslüman, ister Musevi veya Budist olsun, inançlar insanları birleştirmek yerine, böler görünüyordu. Gerçekten de, görünüşe göre, Arap dünyasında İslamî gururun şid-

detli yükselişi, Amerika'daki sözde ahlâkçı çoğunluğun kendini beğenmiş Hristiyan köktendinciliği ve İsrail'deki militan Siyonizm ile birlikte tüm dünya bir Kutsal Çatışma dönemine girmekteydi.

Dünyanın her yanında kendi spiritüel arayışlarını sürdüren birçok insanla temas kurdum ve dost oldum. Biz, insanın -sadece dünya üzerindeki yaşamla ilgili fiziksel perspektifimize dair değil, zaman ve uzayla ilgili metafiziksel perspektifimize de dair- amacı ve anlamı hakkında sorular sorduk. Sonuçta, bu hayatın var olan tüm şey olmadığı mümkün görünmeye başladı. Onlarla birlikte düşünüp tartıştığımız zamanlar oldu. Belki fiziksel varoluş katı tek varoluş katı değildi. Belki *gerçek* gerçeklik çok daha fazlasını içeriyordu. Evet, böyle harika bir olasılık vardı.

Başka bir deyişle, gerçekliğin yüzde doksan dokuzunun *görünmez* olduğunu ve o görünmez gerçekliği şimdi genelde düşük bilinçli farkındalığımız denen şeyden dolayı fark edemediğimizi iddia eden Buckminster Fuller belki haklıydı.

Kendime bu soruları sormaya başladığımda ve aynı içsel arayışı sürdürenlerle gerçek bir yakınlık kurduğumda hayatım ve perspektifim değişti. Bu heyecan verici, bazen korkutucu ve daima kafa karıştırıcı bir süreçti, çünkü o benim canlı olmanın tümüyle neyle ilgili olduğunu yeniden değerlendirmeme neden oldu. Belki bizler, insanlar olarak, öldüğümüzü düşündükten sonra da devam eden sürekli bir deneyimin bir parçasıydık. Belki ölüm diye bir şey yoktu.

Güneş, Point Dume tepesinin ötesinde titrek bir ışıkla parıldayarak batıyordu. O tepede durup Pasifik Okyanusu'nun kıyıya vuran köpüklü dalgalarına bakarak, insan ırkının yaşamının gerçekten denizde mi başladığını merak ettiğimi hatırladım. Okyanus bana her zaman arkadaşım David'i hatırlatırdı. Ya da belki hayatımda bir dönüm noktasına ulaşmakta olduğumu his-

İçimdeki Yolculuk

settiğim ve onunla bu konuda konuşmak kolay olduğu için bu günlerde onu çok düşünüyordum. David ne demişti? O, hayatta olumlu ve olumsuz olana eşit derecede saygı göstermek gerektiğini, bunun spiritüel bir gereklilik olduğunu söylemişti. “Biri olmadan diğerine sahip olmak imkânsızdır” demişti. “Hayat bu ikisinin *karışımıdır*. Olumsuz olanı olumlu olanla *etkilemeye* çalıştığında çok daha mutlu olursun.”

“Tabii” demiştim, “bunu bilmek için bir roket bilimcisi olman gerekmez, ama onu gerçekten uygulayabilmek başka bir şey.”

David ilginç bir adamdı. Otuz beş yaşında, çok nazik ve tatlı biriydi; çıkık elmacıkkemikleri, yumuşak ama hüzünlü bir gülümsemesi vardı. Onunla New York’un Village semtindeki bir sanat galerisinde karşılaşmıştım. Kendimi onun yanında çok rahat hissedince de onunla dost oldum. O bir ressam ve şairdi ve sürekli hayatı gözlemlediği için de kendini her yerde çok rahat hissedirdi. Onunla birlikte Manhattan’da, insanları izleyerek ve ne düşündüklerini merak ederek saatlerce yürürdük. O sık sık Kaliforniya’ya gelirdi ve birlikte Malibu sahilinde dolaşırdık. David de benim gibi yolculuk yapmayı severdi ve Afrika’dan, Hindistan’a, Uzakdoğu’dan, Avrupa ve Güney Amerika’ya kadar birçok yere gitmişti. Yolculukları boyunca resim yapmış ve şiir yazmıştı. Dünyanın her yanında bulduğu her işi yaptığından bu yolculuklar ona pahalıya mal olmamıştı. Bir kez evlenmiş ve boşanmıştı. Bu konuda konuşmazdı, ama bir gün eskiden “hızlı yaşadığını” söylemişti. Bunun ne anlama geldiğini sorduğumda ise o, elini şöyle bir sallayarak, “Hepsi geçmişte kaldı. Hızlı arabalar ve lüks hayatla, tüm o çocukça şeylerle işim bitti. Şimdi yalnız ve mutluyum” demişti.

Ben de ona kendi özel hayatımdan fazla söz etmedim. Bizim ilişkimizin doğası böyle değildi. David tekrar-doğuş, geçmiş yaşamları hatırlama, kozmik adalet, titreşim frekansları,

sağlıklı beslenme, spiritüel aydınlanma, meditasyon, kendini gerçekleştirme gibi benim hiç zaman ayırmamış olduğum birçok şeyle ilgilenirdi. Tüm bunlar hakkında ciddiyetle ve görünüşe göre derin bir bilgiyle konuşurdu. Ama ben o günlerde kendimi film senaryolarına, televizyon programlarıma, sahne gösterilerime, kilo vermeye ve Gerry'ye kaptırdığımdan, onun anlattıklarının çoğu bir kulağımdan girip öbüründen çıkardı. Ona Gerry'den söz etmek istedim, ama içinde bulunduğum koşullardan ötürü Gerry'den kimseye, David'e bile söz edemiyordum.

Şimdi, akşamın serin rüzgârında, terimin saç diplerimden boynuma damladığını hissettim. Bacaklarım ağrıyordu, ama bu iyi bir his veriyordu. İyi koşmuştum. Bu doyum verici türde bir ağrıydı. Belki, David'in dediği gibi, hayattaki her şeyin bedeli buydu. Ve mücadeleden sonra uygun yere eriştiğinizde, o artık acı vermiyordu.

Batmakta olan güneşe son bir kez baktım ve tahta basamaklardan yukarı çıktım. Gelgit dalgalarının ve fırtınaların yıpratmış bu basamakları seviyordum. Bu merdiveni Alfred Hitchcock'un yönettiği ilk filmim "*Harry ile Derdimiz*"den kazandığım paranın yardımıyla yukarıdaki iki katlı evi yaptırdığımdan beri, yirmi yıldır kullanıyordum. Film bittikten sonra yaptığım ilk iş, bir ev yaptırmak için banka kredisi almaktı; böylece, ileride bir gün başıma bir şey gelirse, örneğin bir kaza geçirip çalışamaz hale gelirsem başımı sokacak bir yerim olacaktı ve diğer dairenin kirasıyla da geçinebilecektim. Sanırım, bu benim orta sınıf yetiştirilme tarzımdan kaynaklanıyordu. Kendini geleceğe karşı daima koru. Ne olacağını asla bilemezsin.

Tahta basamakların başındaki duşta ayaklarıma yapışmış olan kumları yıkadım. Kumlu ayaklarla halılarda iz bırakmak istemezdim.

Avluya çıktığımda durdum ve kendi tasarladığım, Kyoto'dan getirdiğim bir bonzai ağacının ve devridaim sistemiyle dö-

İçimdeki Yolculuk

nerek akan küçük bir şelalenin bulunduğu Japon bahçesine baktım. Uzakdoğu, özellikle Japonya’da doğaya duyulan saygı, onların sade ve süssüz bahçeleri beni derinden etkilemişti. Japonlar doğa tarafından çok örselendiklerinden, onların doğaya uyum sağlamaktan başka bir seçenekleri yoktu. Onlar, bizim Batı’da yaptığımız gibi doğayı yenmeye inanmıyorlardı. Onlar doğayı kullandılar ve onun bir parçası oldular... ta ki ticaret ve kâr uğruna doğaya saygılarını yitirene dek. Japonya’nın havası ve suyu kirlendiğinde ben de oraya bir daha gitmedim. Tüm dünyanın daha fazla para kazandırması için doğayı sanayileştirmesinin ne kadar zaman alacağını merak ediyorum.

Evimdeki telefonun çaldığını duydum. Yetişeyim diye koşarken neredeyse düşecektim. Telefon sesi beni böyle etkiler. Başkasının evindeyken bile telefon çaldığında açarım. İnsanların telefonlarının dört beş kez çalmasına izin verip sonra açmaları beni sinirlendirir. Bana göre, bu tembellik ve özensizliktir.

Oturma odasına hızla girerek yerdeki telefonu kaptım. Biryandan da halime gülüyordum. Kim bu kadar önemli olabilirdi? Eğer arayan önemli biriyse tekrar arardı.

Nefes nefese bir halde -ve hattın öbür ucundaki kişinin ne yaptığını düşünceğini merak ederek- “Alo” dedim.

“Merhaba...” Arayan Gerry idi. “Nasılsın?”

Gerry’nin yüzü, alnına düşen saçı, yumuşak bakışlı siyah gözleri gözümün önüne geldi.

“Çok iyiyim” diye karşılık verdim. Aradığına ne kadar sevindiğimi görmediğine memnundum. “Kraliçe ile aran nasıl?”

O, “İngiltere’de zarafetle çöküyoruz” diye, ciddi bir endişe de içerdiğini hissettiğim bir espri yaptı.

“Eh” diyerek hafifçe öksürdüm, “zarafet herkesin hayranlık duyduğu bir niteliktir.”

“Evet. Ben de geminin toptan batmasını önlemek için elimden geleni yapıyorum.”

Onun bir sigara yakıp ondan bir nefes çektiğini hissettim.

“Gerry?”

“Evet?”

“Seçim kampanyan nasıl gidiyor? İlerleme var mı?”

“İyi” diye karşılık verdi o. Ama sesinde hafif bir sıkıntı vardı. “Bu uzun ve yavaş bir süreç. İnsanları tatlı-sert bir biçimde eğitmek gerekiyor. Denge kurmak kolay değil. Ama bunları bir araya geldiğimizde konuşuruz.”

“Sahi mi? Yakında görüşebilecek miyiz?”

“Evet, öyle umuyorum. Bu hafta sonu Honolulu’ya gelebilir misin? Orada Kuzey-Güney ekonomileriyle ilgili bir konferansa katılacağım.”

“Elbette gelirim. Çok fazla gazeteci de olacak mı?”

“Evet.”

“Sence bunun bir sakıncası yok mu?”

“Yok.”

“Bu riski almaya gönüllü müsün?”

“Evet.”

“Peki, öyleyse. Orada olacağım. Ne zaman geleylim?”

“Cumaya.”

“Nerede buluşacağız?”

“Kahala Hilton Otelinde. Şimdi kapatmak zorundayım. Savunma Bakanlığı müsteşarı ile bir toplantımız var.”

“Peki. Harika! Cuma günü görüşmek üzere...”

Gerry, “Hoşça kal” deyip telefonu kapattı. O, telefonda uzun uzun vedalaşmaktan hoşlanmazdı. Profesyonel tutumu ve alışkanlığı bu tür bir duygusal davranışı engelliyordu.

Telefonu kapatıp duş aldım ve sonra arabama atlayıp Encino’daki asıl evime doğru her zamankinden daha yavaş gittim.

Ben bir Kaliforniya arabasını geniş otoyollarda yavaş sürmeyi ve bu sırada düşünmeyi severdim. Kaliforniya’da düşünmeyi severdim. New York öyle canlı ve enerjik bir kentti ki ora-

İçimdeki Yolculuk

da insanın sadece içgüdüleriyle ve hayatta kalacak şekilde davranmasına zaman vardı ki ben bunu yaratıcı ve heyecan verici bulurdum, ama Kaliforniya'da derinlemesine düşünebilirdim. Elbette, Kaliforniya boşuna Büyük Portakal olarak adlandırılmamıştı. Eğer dikkatli değilseniz siz de burada bir portakal gibi sıkılabılırdiniz. Böylece, Büyük Elma denen New York, benim için, Büyük Portakal'da üzerinde düşündüğüm düşüncelere göre hareket edebileceğim bir yerdi. Gerry, onu tanıdığımdan beri Kaliforniya'ya gelememişti.

New York'taki ilk gecemizi hatırladım. Aslında, daha önce, ben Londra'dayken ve sonra o New York'ta Vietnam Savaşı'na karşı yapılan bir gösteriye geldiğinde onunla iki kere tanıştırmıştım. Onun kendinden emin, yumuşak konuşma tarzı ve parlak zekâsı beni etkilemişti. İngiliz Parlamentosu'nun sosyalistleri arasında yer alan Gerry ülkesini değiştirebileceğine yürekten inanıyordu.

O, tanıdığım, iyi eğitim görmüş birçok İngiliz gibi fiyakacı değildi. Aslında, tam tersiydi: O, uzun boyu ve geniş omuzlarıyla dünyayı kucaklamak isteyen bir ayıyı hatırlatıyordu bana. Rahat ve serbest davranan biriydi. Sallapatı bir biçimde hareket eder ve kravatının gevşeyip gömleğinin yakasının açıldığını fark etmezdi. Bir konuda heyecanlandığında bir parça saç gözlerinin önüne düşerdi. Bir fikri savunmak için en uygun sözcükleri arayarak bir odayı geniş adımlarla arşınlarken odanın onun ağırlığıyla sarsıldığını hissederdiniz. Ne kadar etkileyici olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Dış görünümüne, kılığına hiç önem vermiyordu. Nemli ve siyah gözleri bana zeytinleri hatırlatıyordu.

Londra'da onunla ilk kez tanıştırıldığım sırada Palladium' da sahneye çıkıyordum. O, kulise geldi ve ondan hoşlandım. İngiliz politikası hakkında fazla bir şey bilmiyordum, ama o etkileyici bir biçimde zeki ve istemsiz olarak komik görünüyor-

du. Odamdan hızlı adımlarla çıkarken önce giysi dolabımı kapı sanıp onu açtı, sonra da bir sandalyeye çarpıp tökezledi.

Bir yıl sonra New York'a geldiğinde beni aradı ve yemeğe davet etti. Ben de memnuniyetle kabul ettim.

Elli-sekizinci Cadde'deki bir Hint lokantasına gittik. O çok az yemek yedi. Masada yemek olduğunun bile pek farkında değildi. Söylemek istediği bir şeyi düşünmesi gerektiğinde gözlerini insanın ağzına dikmek gibi bir alışkanlığı vardı. Önce dudaklarımı beğendiğini düşündüm, ama o sadece daha sonra ne diyeceğini düşünüyordu.

Yemekten sonra yürüyerek, Seksen-sekizinci Cadde'deki Elaine'in Yeri'ne gittik. Gerry, sanatçıların ne tür yerlere takıldıklarını görmek istemişti. Ayaklarımda yüksek topuklu pabuçlar vardı, kendimi rahatsız hissediyor ve onun geniş adımlarına ayak uyduramıyordum. Gideceğimiz yere vardığımızda ayaklarım su toplamıştı.

İçeri girdiğimizde herkes bize baktı. Ama sadece beni değil, buruşuk takımına ve aşınmış ayakkabılarına rağmen Gerry'yi de fark ettiler. Yine de kimse bizi rahatsız etmedi. Kalamar salatası yiyip içkilerimizi içerken New York ve Londra'dan söz ettik. Kalkmaya hazırlanırken, ona bir hafta sonra yeni bir senaryo üzerinde konuşmak için Londra'ya geleceğimi ve kendisini arayacağımı söyledim.

Bir limuzinin onu alıp kentin kuzeyindeki konferans merkezine götürmesi gerekiyordu, ama araba gelmedi. Bu yüzden benim daireme gittik. Gerry benim Çin, gösteri dünyası, Amerikan politikası, Marxizm ve bale dansçılarıyla ilgili kitaplarımı uzun uzun inceledi. Alçak kahve masama yaslanmış, sosyalist bir toplumda özgürlük ihtiyacından söz ederken bir tutam saçını alına düşürdü. Her şey işte o zaman başladı. Saçına dokunmak için uzandım. Onun nasıl bir his verdiğini bilmek istedim ve sanki birbirimizi uzun zamandır tanıyormuşuz gibi, o, elin-

İçimdeki Yolculuk

de tuttuğu Marx'ın biyografisinden başını kaldırarak gözlerine baktı ve beni kendine doğru çekti. Bir süre böyle kaldık ve ben şaşkına döndüm. Böyle bir şey daha önce -en azından bu şekilde- hiç başıma gelmemişti. O zaman ne olduğunu anlamamıştım, ama bu daha sonra bir araya getireceğim yapbozun bir parçasıydı.

Ertesi sabah kalktığımızda ona çay ve kahvaltı hazırladım. Güneşli mutfakta oturuyorduk. Pencereden Elli-dokuzuncu Cadde Köprüsü görünüyordu.

Gerry, “Önümüzdeki hafta Londra’ya geliyorsun, ha?” diye sorunca, evet dedim.

“Seni orada görebilir miyim?” Yine evet dedim.

“Ondan sonraki hafta benimle Paris’e gelebilir misin?” Yine evet dedim. O, büyük bir kararlılıkla ayağa kalktı, sokak kapısı olduğunu sandığı kapıya doğru gitti. Ama o yatak odasının kapısıydı. Sonra kapıyı buldu ve çıkıp gitti. “Hoşça kal” demeden, hatta arkasına bile bakmadan gitmişti.

Senaryo görüşmesinde bulunmak ve aynı zamanda Gerry ile buluşmak üzere Londra’ya gittim. Film piyasasında asla filme dönüşmeyen senaryolar incelenerek çok zaman harcanır. Bu kez de böyle olmuştu. Ama şimdi Gerry vardı ve seyahatim boşa gitmiş sayılmazdı. Bazen, eğer Gerry dikkatimi dağıtmamış olsaydı o senaryonun daha iyi hale gelmesini sağlayabilir miydim diye düşünüyorum. Her neyse, ben gittiğimde tüm Londra grevdeymiş gibi görünüyordu. Gerry haklıydı. Gemi batıyordu, ama -her ne kadar İngilizler yine beş çaylarında porselen çay takımları kullanıyor ve Hyde Park’ta sabah yürüyüşlerine çıkıyorlarsa da- bunun zarif bir batış olduğundan emin değildim. Ama o sırada benim için gerçekten önemli olan şey Gerry’nin tüvit ceketinin kokusu ve yüzüme düşen kalın saçlarıydı; onun yanaklarımda gezinen parmaklarının yumuşaklığı ve beni güçlü kollarında sallayışı sadece İngiltere’nin ve senaryomun de-

ğil, tüm dünyanın başının derinde olduğu gerçekliği dışarıda bırakıyordu.

Birlikte görülmemeye özen gösteriyorduk (ben bir arkadaşımın evinde kalıyordum) ve Gerry de zaten içinde büyüdüğü kentin sokaklarında tanınmadan dolaşmasıyla biliniyordu.

Birkaç gün sonra ben Paris'e gittim, ertesi gün de Gerry geldi. Otel odamdan, St. Germain mahallesinin çatılarını seyrettik ve seviştikten sonra ilişkimiz ya da birbirimiz için ne ifade ettiğimiz hakkında hiç konuşmadık. O zamana dek, onun karısı ya da benim özel hayatım hakkında da hiç konuşmamıştık. Bu gerekli veya girmemiz gereken bir konu değildi... ta ki o akşam gittiğimiz bir restoranda yemek yiyen bir grup İngiliz gazeteci bizi tanıyana dek. Onlar gülümseyip el salladılar. Gerry donup kaldı ve yemek yiyemedi. Bu olayın karısını ne kadar inciteceğini, onun böyle bir şeyi kabullenemeyeceğini ve daha yavaş gitmemiz gerektiğini söyledi. "Elbette" dedim, ama o ilişkimiz başladığında tüm bunları düşünmemiş miydi? O kadar korkmuştu ki karşısında adeta kalbim sıkıştı. O gece uyuyamadı. Kafasının karıştığını söyledi. Kendisini toparlamasına yardımcı olmak için gidebileceğimi söyledim.

Gerry ertesi günü konferanslara ve toplantılara katılarak geçirdi ve birbirimizden uzak durduk. Oradan ayrılmayı plânladığım sırada, o yalnızlık ve çaresizlik içinde beni aradı. Gitmeme dayanamayacağını, beni çok özlediğini ve tekrar birlikte olmak istediğini söyledi.

Paris'in dışında, St. Germain en Laye'de buluştuk. O, boynuma sarıldı, beni öpücüklere boğdu, beni o kadar sıkı tutuyordu ki *onun* nefes alamadığını hissettim. Aynı zamanda hem coşkulu hem anlayışlı, hem yalvaran hem talepkâr görünüyordu. Bu nadir, gerçek, direkt ve biraz da ürkütücü bir durumdu.

O, hayatında daha önce böyle bir şeyi asla yapmadığını söyledi. Kafasının karıştığını ve büyük bir suçluluk duyduğunu

İçimdeki Yolculuk

nu söyledi. Dünyanın içinde bulunduğu durumdan ve onu düzeltmek için bir katkıda bulunmak istediğinden söz etti. Demokratik-sosyalist prensiplerden ve eğer zenginler servetlerini daha çok paylaşırsalar hem demokrasiye hem sosyalizme sahip olunabileceğinden söz etti.

O, sanki kişiliğinin birçok fasetini deniyormuş gibi, yumuşak ve alçak bir sesle konuşurken birdenbire meydan okurcasına yüksek ve hükmedici bir sesle konuşmaya başlıyordu. Benimle ya da o sırada hayatımda başka bir erkeğin olup olmadığıyla ilgili bir soru asla sormadı.

Bu onun için duygusal bir boşalım gibi görünüyordu. Bir-birimizden ayrılma zamanı geldiğinde ise o sakinleşmişti ve hiç duygusal görünmüyordu.

Amerika'ya sağ salım döneceğimi umduğunu söyledi. Ben de daha önce Fransız taşrasından daha vahşi olan yerlerden de ülkeme dönmeyi başardığımı söyledim. Paris'teki davranışından dolayı özür diledi ve yakında beni arayacağını belirtti. Abartılı hareketlerde bulunmadan, sade İngiliz tarzıyla hoşça kal dedikten sonra kapıyı açtı ve yürüdü. Ne var ki, kapı yerine bir dolabın içine girmişti. Güldü ve hiçbir şey söylemeden bu kez kapıdan çıkıp gitti.

İki günden beri yaşam verdiğimiz bu oda derin bir sessizliğe bürünmüştü. Duvarların üzerime geldiğini hissettim. Her ikimiz de “sevgi” sözcüğünü ağızımıza almamıştık. Bana bağdaşmaz engeller sunabileceğini bildiğim bu ilişkiye girmeye bir biçimde zorlanmış olduğumu hissettim. Soru, bunu *neden* yaptığımdı...

BÖLÜM 2

“Saf mantıksal düşünüş bize deneyime dayanan dünya hakkında bilgi veremez; gerçekliğe ilişkin tüm bilgi deneyimle başlar ve deneyimle biter. Saf mantıksal düşünüşle erişilen önermeler gerçekliği içermez.”

ALBERT EİNSTEİN

Albert Einstein: Filozof-Bilimci

Malibu Kanyonu’ndan geçerek Ventura Otoyolu’na çıktım. Fazla trafik yoktu. San Fernando Vadisi önümde uzanıyordu, evlerin ışıkları gecede dev bir mücevher kutusu gibi parlamaya başlıyordu. Bir zamanlar Kaliforniya’ya gelen Sovyetler Birliği lideri Kruşçev’i de bu vadiye getirdiklerini hatırladım. “İşte gelişmekte olan Amerika” diye çevreyi göstermişlerdi ona. Eğer ona doğru açıdan bakarsanız bu manzara güzeldir. Aksi halde herkes Vadi hakkında espriler yapar -örneğin, bir kişinin çok talihsiz bir durumda bulunduğunu, onunla ilgili tek iyi şeyin Vadi’de yaşamıyor olması olduğunu söyler.

Otoyoldan çıkarak evimin bulunduğu sokağa saptım. Yoldan yukarı doğru çıkarken kiraz ağaçlarının alçak dalları arabanın üstüne değiyordu. Bu ağaçları severim. Onlar bana, eski kocam Steve’in Japonya’da yaşadığımız evinin bahçesindeki kiraz ağaçlarını hatırlatır. Steve, onları Tokyo’nun Shibuya bölgesindeki o eve taşındığında kendi elleriyle dikmişti. O, Asya’da yaşamak ve orada çalışmak istemişti. Ben ise burada büyüdüğüm için değil, işim burada olduğu için Amerika’da yaşamak istemiştim. İçinde bulunduğumuz bu ikilemi tartıştıktan sonra, dünyayı büyük bir top olarak görüp, her ikisini de yapmaya ve iki yerde de yaşamaya karar vermiştik.

Bu bir süre işe yaradı. Ama yavaş yavaş her birimiz ken-

İçimdeki Yolculuk

di ayrı hayatlarımızı geliştirdik. Kızımız Sachi'yi yetiştirirken arkadaş olarak kaldık. Sachi, yedi yaşına kadar benimle birlikte Amerika'da yaşadı, sonraki altı yılını Japonya'daki uluslararası bir okulda geçirdi ve geriye kalan eğitim hayatını İsveçre ve İngiltere'de geçirdi. Japonca'yı akıcı bir biçimde konuşmayı, okumayı ve yazmayı öğrendi ve bir Doğulu gibi *düşünmeye* ve *algılamaya* başladı ki bu bazen güldürücüydü, çünkü çilli yüzlü bir sarışınlığa ve bir Batılının uzun kollarına ve bacaklarına sahip olan Sachi bazen kısıtlayıcı bir kimono giyiyormuş gibi yürür ve otururdu. Bugün bile o bir salonda bir Japon gibi diz üstü oturur ve konuşan kişiyi büyük bir dikkat ve saygıyla dinler ve onun Harikalar Diyarı'ndaki Alice'inkine benzeyen yüz ifadesi -onu anladığımı düşünürken bile- benim kafamı karıştırabilir.

Sachi bana öğretmenlik yapmayı amaçlamamış olsa da, ondan Asya'yla ilgili pek çok şey öğrendim. O, kanı ve soyu Batılı olan, ama psikolojisi ve düşünce süreçleri yarı Asyalı olan yeni insanlardan biridir. Sachi, Steve ile dünyayı büyük bir top olarak görme kararımızın bir sonucuydu. Her şeyde olduğu gibi, o da kendi dualitesine -avantajlarına ve dezavantajlarına- sahipti. Ama uzun vadede, Sachi iki dünyanın bir birleşimi olduğu için avantajlar dezavantajlara ağır basabilir ve o bu iki dünyanın birbirini anlamasına yardımcı olabilir. Sachi, sosyolojik ve kültürel olarak uyum sağlamakta çok zorlandığını söylediği Paris'te Fransızca öğrendi. O, Parislilerin kaballığı ve alaycılığı hakkında, "Anne, Japonlar gibi saygıyla eğilirken, 'Canın cehenneme!' demek gerçekten zor oluyor" demişti.

Tepenin üstündeki evimi bir arkadaşım, "MacLaine Dağı" olarak adlandırmış ve o dağdan hiç düşüp düşmediğimi merak ettiğini söylemişti. O, aynı şeyi benim ne kadar sık olarak merak ettiğimi bir bilseydi...

Arkadaşım David ise bir espri yaparak, benim tırman-

makta olduğum en yüksek dağın kendim olduğunu söylemişti. Onun gevezelik yapmaya ayıracak zamanı pek yoktu, ama kısacık bir anın önemli görünmesini sağlayabilirdi. Bir portakalın kabuğunu soyup ona bir çiçek şekli verdiğinde olduğu gibi... O, hayatta rastlantı diye bir şeyin olmadığını ve sonuçlarından korkmadan birbirimize kalbimizi ve hislerimizi açabilirsek birbirimize önemli bir katkıda bulunabileceğimizi de söylemişti. Kaliforniya'ya geldiğinde onunla sahilde uzun bir yürüyüşe çıkar, sonra bir yoga dersine katılır ve ardından bir sağlıklı yemek restoranında öğle yemeği yerdik. O, birçok kez, kendime “tırmanmayı” bırakıp, onun yerine kendi “içimde” bir yolculuğa çıkmamı önermişti.

“Aradığın her şeyin bulunduğu yer orası” demişti. “Senin neyin var böyle? Neden kendi içine bakmaya zaman ayırmıyorsun?” Bunu öfkeyle değil, ama sabırsızlıkla söylemişti.

O, okumam için bana spiritüel öğretilerle ilgili kitaplar verdi. Gerçek kimliğimle daha fazla temas kurmam gerektiğini söyledi. Ne demek istediğini gerçekten anlamamıştım. Ben hep, yaptığım şeyin bu olduğunu düşünmüştüm, ama belli ki David farklı bir düzeyde konuşuyordu. Bunu ona sorduğumda ise bir açıklama yapmadı. Sadece bu konuda düşünmem gerektiğini ve yanıtın geleceğini söyledi. Onun söylediği şey üzerinde düşündüm, kitapları gözden geçirdim, ama her şeye açık fikirli bir bakışla yaklaşmayı sürdürdüm. Bu, tamamen doyum verici olmayan, ama kesinlikle işlevsel olan bir yaklaşımdı.

Ben asla mutsuz bir insan değildim. Ve daima kimliğimle ilgili oldukça iyi bir duyguya sahip olduğumu düşünmüştümdür. Herkesin benim hakkımda söylediği şey buydu. Onlar, “O kim olduğunu bilir” derlerdi. Aslında, kadın hareketi içinde yer alan kadınların dişi kimliklerinden ayrıldıkları yolundaki şikâyetlerini anlamakta zorlanıyordum. Ben hayatımda bunu asla yaşamadım. Bazen bunun tam tersini hissettim. Ben ne hissetti-

İçimdeki Yolculuk

ğimden ve ne istediğimden emin göründüğümünden, bazıları benim *çok* serbest olduğumdan ve kimseye *ihtiyaç duymadığım*-dan yakınmışlardır.

Ama artık bundan pek emin değildim. Belki David haklı idi. Belki o benim içimde -benim çok serbest olduğum için göremediğim- çok daha derin bir şeyi görüyordu. Belki *bu yüzden* gidecek daha uzun bir yolumun olduğunu idrak etmeliydim. Kendinizi başarılı, üretken, sorumlu ve yaratıcı hissettiğinizde *içinizde* gerçekten derin bir şeyin eksik olduğunu bilmeniz zordur.

Maria'nın pişirdiği güzel Fransız yemeğinin hafif kokusu dışarıdan duyuluyordu. Evimde belki bu kentteki en iyi yemekler pişiriliyor olsa da pek kimseyi yemeğe davet etmiyordum. Yalnız olmaktan hoşlanıyor ve özellikle eğer zamanımı okuyarak veya yazarak geçirmek istiyorsam konuk ağırlamaktan hoşlanmıyordum.

Maria'nın eve döndüğümü anlaması için kapıyı sertçe kapadım; ona seslenerek, akşam yemeğinden önce banyo yapıp biraz dinleneceğimi söyledim. Acele etmeme gerek olmadığı halde basamakları ikişer ikişer çıktım ve buz mavisinin hâkim olduğu, geniş, serin ve beni ferahlatan yatak odama girdim.

Bu odayı ve ona bitişik olan oturma ve çalışma odasını çok seviyordum. O odada tek başıma saatler geçirdim. Kapıyı kilitleyip, kaba veya soğuk görünmeden tüm dünyayı dışarıda bırakabileceğimi biliyordum. Bu iki odada başka bir şey istemeden yaşayabilirdim. Bu odalarda kendimi hiç dış dünyadan kopmuş veya soyutlanmış hissetmedim. Yatak odamı kendim dekore ettim. Buraya hâkim olan mavi hem gündüzü hem geceyi canlı tutacak kadar yeterince pastel ve canlı bir renkti. İki yanı perdelerle süslü olan sürmeli cam kapılardan baktığınızda San Fernando Vadisi'ni ve onun ötesindeki dağları görebilirdiniz ki berrak akşamlar baktığımda bu dağların görüntü-

sü beni hep şaşırtırdı. Odadaki mobilya mavi kadifeyle kaplıydı ve yatak örtüsü de kabartmalı mavi satenden yapılmıştı.

Bir film yıldızının gece uykusunda dönerken saten çarşaftan kayarak yere düştüğünü duymuştum. Ben sıradan çarşafılardan hoşlanırım, çünkü kendimi profesyonel hissetmek istemediğimde genellikle yatakta okur ve yazarım. Çevrem kitaplar ve not defterleriyle doludur ve yazarken bir şeye takılıp kaldığımda elektrikli battaniyemi üstüme çekerek bir süre kestiririm ve uyandığımda genellikle sorunun çözümünü bulmuş olurum. Bu güzel odada benden ve hakkında düşünmek istediğim şeyden başka bir şey olmadan kendimi yalnız hissetmeyi seviyordum. Bir konuya derinlemesine konsantre olduğumu ve kendimle ilgili her şeyi unuttuğumu bilmek çok doyum verici bir histi. Belki David haklıydı. Belki ben meditasyon yapmayı ve derin bir biçimde düşünmeyi öğrenmeliydim. Belki sonuçta bulaçağım şey onun sözünü ettiği şeydi.

Üstümü değiştirmek için soyunma odama girdim. Bu her yanı aynalarla kaplı olan bir odaydı ve bu “kendini beğenmişlik anıtı” beni utandırır; çünkü ben, eğer o sırada bir film çekmiyorsam nasıl göründüğümü pek umursamazdım.

Aynalı dolabımı açtım ve uzun ev giysilerimden birini çıkardım. Gerry, filmlerimden kalma ya da dünyanın hemen her büyük kentinden satın aldığım giysilerle dolu olan bu film yıldızı dolabımı görse ne düşünürdü diye merak ettim. Ya da güzel inci kolyelerin verdiği hissi sevdiğimi, ama onları taktığımda kendimi gösteriş yapıyormuş gibi hissettiğimi bilse ne düşünürdü acaba? Bir reklam filminden kalma samur kürke sarınıp yatmaktan hoşlansam da onu hiç giymediğimi bilse ne düşünürdü? Ya da karşıt kampanya başlattığı Concorde uçaklarıyla uçmayı sevdiğimi söylesem ne hissederdi?

Nasıl çok para kazanmış olduğumu ve istediğim her şeyi satın alabileceğimi bilmemin bu dünyada kendimi seçkin his-

İçimdeki Yolculuk

setmemi sağladığını ona söylemek isterdim. Hizmetlerine karşılık büyük paralar talep edebileceği bir durumda olsa ne yapacağını sormak isterdim. Onun, Paris'teki otel odamızda pahalı bavuluma baktığını görmüştüm. O, kazanılmış bir servetin fiziksel tezahürlerinin sosyalist prensiplerle bağdaşmadığını mı düşünüyordu? Yoksul doğmak kişiyi otomatik olarak iyi bir insan mı yapardı? Tüm bunları onunla konuşmayı istemiş ama yapamamıştım, çünkü daha önce ona karısının güzel giysileri ve bir ömür boyu dayanan kaliteli bir bavulu olup olmadığını sorduğumda “Hayır, karım bir Marxisttir. Kışın kürk eldiven giymemden bile hoşlanmaz” diye yanıtlamıştı.

Dolaptan bir giysi çıkardıktan sonra çevreme baktım. Aynayla kaplı duvarlardan biri tropikal bitkilerin, çiçeklerin ve bir duvardan akan küçük bir şelalenin bulunduğu terasa açılan bir sürmeli kapıydı. Japon bahçıvanım bu bitkileri çocukları gibi seviyor ve onların duyguları olduğuna inanıyordu. Bu kavramdan ona söz ettiğimde Gerry'nin bana “bu ne kadar aptalca bir düşünce” dercesine baktığını hatırlıyordum.

“Bitkiler hissedebiliyormuş, öyle mi?” diyerek gülmüştü o. “Eh, hiç olmazsa konuşamıyorlar. Ya insana karşılık verselerdi!” Bu konuda konuşmayı sürdürmek istemiştım ama onun alaycı kahkahası daha fazla konuşmamı engellemişti. Sık sık, son yirmi yıldır bilimsel bir olgu olarak kabul edilen bazı metafiziksel fikirleri onunla tartışmak istedim, ama Gerry yalnızca kanıtlanabilen, gözleriyle görebildiği, hakkında sosyolojik yorumlarda bulunabileceği ya da ara sıra kara mizah yapabileceği şeylerle ilgilenen bir insandı. Bu tutum da birçok olasılığı dışlıyordu.

Banyom benim en sevdiğim odaydı. O, teras bahçesine açılan soyunma odasına bitişikti. Yere gömülü, kare şeklindeki mermer küvet yukarıdan terastaki küçük şelaleyi görüyor ve akşam ışığında o şelalenin dans eden sularına dolaylı bir ışık

düşüyordu. Banyoda yine pembe mermerden bir tuvalet, iki lavabo ve küvetin üzerinde pirinçten bir duş başlığı vardı. Küvet çok büyük olduğu için, yerlere su sıçramasın diye banyo perdesi kullanmama gerek kalmamıştı.

Uzanarak küvetin musluğunu açtım. Sıcak su her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı. Dünyanın neresinde olursam olayım sıcak su dolu bir küvet mutlu olmama yeterdi. Şimdi de ellerimi sıcak suyun altında tutar tutmaz gevşemeye başlamıştım.

Banyo köpüğünü suya boşaltarak küvetin içine girdim. Anemi düşündüm. O da sıcak banyolardan çok hoşlanırdı. Onun küvetin içinde oturup düşüncelere dalışını hatırladım. Acaba yaşadığı hayattan nasıl kurtulacağını mı düşünüyordu diye hep merak etmişimdir. Sanki annem yaptığı her şeyi babam için yapmıştı. Babamdan sonra da çocukları için. Sanırım, bu genelde tüm anneler için geçerlidir. O, yemek pişirirken derin iç çekerti. Sık sık bir yemeğin dibi tutar, annem de ellerini ovuşturur dururdu. Kendini en çok güzel elleriyle ifade ederdi. Onun ne hissettiğini uzun, ince parmaklarını izleyerek bilirdim, çünkü o parmaklar onun boynundaki ya da bileğindeki bir takıyla oynamayı hiç bırakmazdı. Dik yakalı kazakların tenine değmesi onu rahatsız ettiğinden yakasını çekıştırıp durur veya boynundaki gümüş zincirlerle oynardı. Zincirlerin parmaklarının arasından kaymasının verdiği histen zevk aldığını anlıyordum. Ama burada bir çelişki de vardı, çünkü bazen onun bunu sıkıntıdan yaptığını da hissediyordum. Bu çelişkiyi anlamak, ne hissettiğini açıklığa kavuşturması için ona haykırmak isterdim, ama ben daha kendi düşüncemi netleştiremeden o belirli bir umutsuzluk aşamasına erişir ve dikkatini dağıtmak için patates soy-mak ya da kek yapmak gibi bir işe girişirdi.

Babam, annemin gençliğinde bir oyuncu olmak istediğini biliyordu, bu yüzden onun yaptığı şeylerin çoğunun bir göste-

İçimdeki Yolculuk

ri olduğunu söylerdi. Aslında ikisi bir çift vodvil (taşlamalı güldürü) oyuncusu gibiydi. Babamın, on dört yaşındayken kaçıp bir sirke katılmak istediğini söylediğini hatırlıyordum. O, trenleri ve yolculuğu çok severdi ve bir keresinde, bir palyaçoyu oynamak için makyaj yapmasına bile gerek olmadığını hissettiğini söylemişti. O, başka hiç kimsede görmediğim şekilde bir dikkati üzerine çekme becerisine sahipti. Bunu genellikle piposuyla yapardı. Bir odanın neresinde oturursa otursun, ilgi merkezi olmayı becerirdi. Koltuğu sahne, arkadaşları ya da ailesi de izleyiciler olurdu. Bacak bacak üstüne atar, piposunu alır ve bir toplantıyı başlatıyormuş gibi onu ayakkabısının topuğuna vururdu. Bu sırada pipodaki külün bir parçası halıya düşerdi.

Bir oda dolusu insan şimdi tedirginlikle dikkatini ona verirdi. O zaman o derin bir iç geçirerek bacağını indirir, biraz homurdanır ve yere doğru eğilerek o külü ne yapacağına karar vermeye çalışırdı. Esas dikkat çeken bu davranış olurdu. O acaba bu külü toplayacak mıydı? Kül parçasını dağıtmadan parmaklarının arasına mı alacaktı, yoksa yanı başındaki masada duran kibrit kutusunun kılıfıyla mı toplayacaktı? Onu izleyen hiç kimsenin aklına kalkıp ona yardım etmek gelmezdi. Çünkü babam rolünü öyle ustalıklarla oynardı ki ona yardım etmek Lawrence Olivier'in sahnede rol gereği devirdiği bir dekoru kaldırmasına yardım etmek için sahneye koşmaya benzerdi.

Babam külü genellikle kibrit kutusuyla alırdı. Ancak, yere eğilirken, gözünün ucuyla ceketinin omzundaki bir kumaş tiftiğine bakardı. Sonra da bir elinde piposu, diğerinde kibrit kutusunun kılıfı, odadaki herkes onun külü toplamasını beklerken, o yavaşça dönüp ceketinin omzundaki o kumaş tiftiğini bir fiskeyle atardı. Herkesin dikkatini üstüne çekmeyi başardığı için mutlu olurdu. Ama eğer kimsenin dikkatini çekemezse, o gün sarhoş oluncaya dek içki içerdi.

Annem, babamın gösterisi başladığında genellikle kalkıp

banyoya gider ve gösterinin bittiğini hissettikten sonra geri dönerdi ve o gün pişirdiği elmalı kekten isteyip istemediğimizi sorardı. Uzun adımlarla mutfığa doğru giderken bazen en yakında oturan kişiyi şaşırtıp sempatisini çekmek için bir mobilyaya çarpardı. Bu sırada babam, annemin kendisinden başlarıyla rol çaldığını bilerek, ama her oyunun birden fazla ana karaktere sahip olması gerektiğini anlamaya çalışarak hiç istifini bozmadı, piposunu ve viskisini içmeyi sürdürürdü. Kardeşim Warren Beatty ile benim oyuncu olmamıza şaşmamalı, çünkü bu işi böyle iyi oyunculardan öğrendik.

Annem, bir zamanlar, yavaş yavaş kafayı üşüten bir aneyle ilgili küçük bir oyunda rol almış. Haftanın en az dört gecesi provalara katılıyormuş. Bu yüzden babam artık eve geldiğinde sıcak bir yemek bulamadığından ve şömine rafını tozların kapladığından şikâyet etmeye başlamış. Annemle alay ederek ve “o aptal oyunda” canlandırdığı “şirret kadına” benzemeye başladığını ve evdeki durumun yavaş yavaş kötüye gittiğini söyleyerek onu uyarmış. Böylece annem yavaş yavaş babamın baskısına yenik düşmüş. Kendini ifade etmeye çalıştığında zarif ve keskin hatlı burnu kaşınmaya ve konuşması değişmeye başlamış. Çok geçmeden, canlandırdığı o karakter *haline geldiğini*, dolayısıyla artık uğraşmasına değmediğini kabul ederek oyunu bırakmış. Babamın propagandasına kanarak, ailesiyle ilgilenmek üzere eve geri dönmüş.

Ben de büyürken benden beklenenleri yapardım. Standart beyaz gömlekler, bağcıklı pabuçlar, soket çoraplar ve otururken bacaklarıma altına sıkıştırdığım pilili etekler giyerdim. Her gece ev ödevimi bitirir ve saçımı yüz kere fırçalardım. Herkese gülümser ve hiç kimseye açıkça kızmazdım, çünkü yıllık okul balosunda kraliçe seçilmek için herkesin oyuna ihtiyacım vardı. Oğlanlarla kır gezintilerine çıkar, ama onlara masum bir öpücük vermekten ileri gitmezdim. İyi kopya çektiğim için iyi

İçimdeki Yolculuk

bir öğrenciydim. Okulumu gerçekten seviyordum, okul armasını ceketimden çıkarmazdım, bir beysbol karşılaşmasından önce okul trampetleri çalındığında kalbim gururla çarpardı. Okuldan sonra oğlanlarla arabalarda içki ve sigara içerek vakit geçirdiğim oldu, onlarla takılır ama asla ileri gitmezdim, çünkü anem bakire olarak evlenmem gerektiğini, eğer bakire değilsem kocamın bunu anlayacağını söylemişti. Etrafta gizli gizli dolaşmak zorundaydım, çünkü annemle babam yaptıklarımın da ha çok itibarımla ilgileniyorlardı.

Ben çok gülerdim, bu gülmeler daha çok gerginliğin, iste-riye varan bastırılmış hislerin bir tür boşalım yolu idi. Kahkaha benim için bir cankurtarandı. Ama görünüşe göre, bu, insanları rahatsız da ediyordu. Hemen hemen her şeye güldüğüm için arkadaşlarım bana “uçuk-kaçık” demeye başlamışlardı. Benim çok gamsız olduğumu düşünüyorlardı ve bu “kaygısızlığım” bir dedikodu konusuydu. Onlar benim “çatlak” olduğumu söylüyorlardı, önce bunu bir iltifat olarak kabul ettim, ama sonra bende bir şeyin yanlış olduğunu fark etmeye başladım. Bir gün okul koridorunda Dick McNulty ile el ele duruyorduk. O bana bir fıkra anlattı ve ben gülmeye başladım. Ama gülmem bir türlü kesilmedi ve gemlemek istemediğim bir tür teatral bir neşeyle, kahkahayla çılgık atmaya başladım. Müdür gelip hemşireye beni eve götürmesini söyleyinceye dek güldüm. Babam ve anem neden Dick’le el ele tutuştüğümüzü öğrenmek istediler sadece. Onlar benim neden o kadar çok güldüğümle ilgilenmiş görünmüyorlardı.

Dick McNulty benim sevdiğim ilk erkekti. O, üç yıl sonra Kore Savaşı’nda öldü.

Su iyice ılıyınca kadar küvetin içinde oturdum. Honolulu’ya giderken yanıma hangi giysilerimi alacaktım? Gerry ile dünyanın birçok yerinde, karda ve tropikal iklimde bir araya gelmiştim. Onun istediği her yere ve her zaman gidebilirdim...

ama Londra'ya yaptığım o gizli yolculuklar benim için çok bunnaltıcı hale gelmişti!

Londra'da bir haftalığına bir daire bulmak kolay değildi. Gazetecilere yakalanmamak ise çok daha zordu. Ama en zor duygusal çatışma, onun evinin bulunduğu yerde birlikte olmamızdı.

Bir keresinde, onun ofisinden metroyla iki veya üç durak uzakta ve metrodan çıkınca on dakikalık yürüme mesafesinde olan bir ev bulmuştum.

Böylece, Londra'ya gittiğimde on günlük birlikteliğimiz başlamıştı, Gerry metroyla gidip gelirken ben de karanlık dairede onun fırsat bulduğunda gelmesini beklerdim. Orada neden bütün daireler karanlıktı?

Pencerenin önünde durup onun sallana sallana yürüyerek gelişini izlerdim. Ara sıra, Londra'nın o bölgesinde ne yaptığını merak eden sempatizanları tarafından durdurulurdu.

İlk gün, Gerry içeri girdi ve ben koşup ona sarıldım.

“Evlendiğim ilk zamanlarda bu bölgede oturmuştuk” dedi o, beni kendinden uzaklaştırırken ve salonu arşınlayarak kitapları ve masaların üzerindeki çanak çömleği gözden geçirdi. Kitaplara ve duvardaki resimlere pek bir şey söylemedi ama postayla gelen bir erkek dergisine kaşlarını çatarak baktı.

“İnsanlar böyle bir süprüntüye nasıl abone olurlar” dedi, beni yatak odasına doğru götürürken.

“Bilmem, pornografi sadece bir coğrafya veya yetiştirme tarzı meselesi, öyle değil mi?” dedim. “Birçok kişi bizim yaptığımız şeyin de pornografik olduğunu düşünebilir.”

O, bir an bana baktı ve gülümsedi. Gözlükleri gösterişli burnuna pek uymuyordu.

Seviştik, ama onun kafası meşgul görünüyordu. Bir süre yan yana uzandık ve sonra o işe geri dönmesi gerektiğini söyledi. Bir an ürperdim, ama onun geçmesine izin verdim. Gerry

İçimdeki Yolculuk

gittikten sonra bir yazar arkadaşımı aradım ve günün geriye kalanını onunla geçirdim ve akşam da dışarıda yemek yedik.

Ertesi gün Gerry daha rahattı ve daha coşkulu görünüyordu. Buluşmamızın sevincini yoğun bir biçimde taşıdığını ve bu yüzden bütün gece uyuyamadığını söyledi. Hayatta daha önce hiç hissetmediği hisler duyduğunu söyledi.

Dördüncü gün, Gerry geldi ve yüzünde utangaç bir gülümsemeyle oturdu.

“Neyin var?” diye sordum.

O, derin bir nefes aldı ve “Dün kızım dolabımı açıp palto-
mun cebinde bir şey ararken parfüm kokusu duymuş” dedi. “Bu beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki bir suçlu gibi davrandım. Omuz silkip geçmek yerine, hemen dolaba koştum. Karım bunu fark etti ve beni süzdüğünü hissettim. Ben bir parfüm kokusu duymadığımı söyledim, bunun üzerine karım gelip dolabın içini kokladı ve ‘Kokuyu ben de duydum’ dedi. Neden söz ettiklerini anlamadığımı söyleyerek oradan uzaklaştım. Olaya çok beceriksizce yaklaştım. Kendimi Paris’teki kadar kötü hissettim.”

Sonra o kalkıp mutfığa girdi, oradaki çöp kovasına çarptı ve kendine çay yapmaya koyuldu.

“Peki, sonra ne oldu?” diye sordum.

“Hiçbir şey. Olay unutuldu gitti. Bu ikiyüzlülükten nefret ediyorum. Yalan söylemekten hoşlanmıyorum.”

O günden sonra parfüm kullanmadım. Onunla birlikte olmadığım zamanlarda bile kullanmadım. Kokunun giysilerime sinmesinden korkuyordum. Ama birlikte olduğumuz her seferinde o duş alıp saçlarını yıkadı ve bu davranışından dolayı hep utangaç bir biçimde gülümsedi ve omuz silkti.

Bir gün, başıma bağladığım eşarbin üstüne bir şapka geçirip kara gözlüklerimi de takarak İngiliz Parlamentosu’na gittim. Gerry, başbakan ve muhalefet liderleriyle birlikte ekono-

mi üzerine yapılan bir tartışmaya katılıyordu. Balkonun en arka sırasına geçip oturdum. Gerry'yi çalışırken ilk kez görüyordum.

Gerry, aşağıda, şimdiden başbakan olmuş gibi saldırgan bir yüz ifadesiyle geziniyordu. Kendinden o kadar emindi ki konuşmalarına ve karşı savlarına meydan okuyucu ve saldırgan espriler de katıyordu. Muhataplarının zekâ düzeylerini küçümseyerek konuşuyordu.

Başka bir parlamenter konuşurken o yerine oturmadı, en sonunda oturduğunda da bacak bacak üstüne atarak ayağını sallamaya başladı. Sonra sabırsızlıkla ve dikkat çekmek istemesine enerjik bir biçimde yerinden fırladı. Ardından parlamento binası ona aitmiş gibi salonda dolaşmaya başladı. Bacaklarını iki yana açıp ellerini ceplerine soktu, kendisini üst balkondan izleyenlerin sayısı o sırada konuşan parlamenterin söylediklerinden daha önemliymiş gibi onları saydı. Konuşma sırası ona geldiğinde de, karşıt görüşteki bir parlamenter “yarı insan” diye nitelendirdi ve onun ister işçi sendikaları, ister nükleer enerji, isterse vergi reformu konusunda olsun rağbet görmeyen bir görüşü sonuna kadar savunamayacak kadar ikiyüzlü olduğunu söyledi. Görüşlerini açıklarken bir noktayı vurgulamak için gözlüğünü takıp çıkarıyordu. Konuşurken notlarına bakmıyor ve güvenli bir tavırla konuşuyordu. Ama kürsünün ardında ayakları bir okul çocuğu gibi birbirine dolanmıştı. Orada otururken, onun partisini iktidara taşıyıp taşıyamayacağını merak ettim. O saldırgan ve zeki bir politikacıydı. Ama eğer seçmenler kürsünün ardında onun ayaklarının birbirine nasıl dolandığını görselerdi, konuşmasını bitirip yerine otururken evrak çantasına dirseğiyle çarparak içindeki dosyaları yere devirmesinin nede-nini de anarlardı.

Gerry, o akşam gelir gelmez, o gün parlamentoda kendisini nasıl bulduğumu sordu. Şaşırdım. Doğrusu, gözlüğüm, şap-

kam ve eşarbımla beni tanıyacağını hiç düşünmemiştim.

“Başından beri orada olduğumu biliyor muydun?”

“Evet” dedi, “özellikle benim için seni görmemek zor.”

Duraksadım. Belki de benim için öyle gösteri yapmıştı. Belki her zaman öyle davranmıyordu.

“Eee” dedi o, “söyle bakalım, ne düşündün?”

“Benim için gösteri mi yapıyordun, yoksa her zaman böyle mi davranıyorsun?”

Şaşırmış görünüyordu. “Nasıl yani?” dedi.

“(Fransız aktör) Jacques Tati numarasının yanı sıra, sanki *sen* başbakanmışsın, sanki parlamento binasının sahibiymişsin gibi davranıyordun.”

O, güldü ve kahve fincanını masanın üzerine koyarak öne doğru eğildi. “Eee?” diye sordu ilgiyle.

“Meslektaşlarına karşı çok duyarsız görünüyordun... onlara yarı insan filan dedin. Orada böyle davranman mı gerekiyor?”

Gerry, yüzüne düşen saçlarını geriye itti ve “Bak, bu bir oyun” dedi. “Benim için bu işin eğlenceli kısmı bu. Aslında benim için politikanın yarısı bu. Onları kendi tutarsızlıklarıyla vurarak kıvrandırmaktan hoşlanıyorum. Oyunun bir parçası bu. Aksi halde politika işi çekilmez olurdu.” Sonra yüzünde bir kuşku ifadesi belirdi, ama çabucak kayboldu.

“Eğer televizyon kameralarının seni çektiğini bilseydin yine de öyle davranır mıydın?” diye sordum.

Gerry’nin yüzünün rengi biraz soldu, ama hemen onu ilgilendiren noktayı dile getirdi. “Neden? Televizyon için çok ateşli olduğumu mu düşünüyorsun? Bu yüzden yaklaşımımı yumuşatmam gerektiğini mi düşünüyorsun?”

Konuşma tekniğinden söz etmesine inanamadım. Oysa onun *neden* öyle davrandığını öğrenmek istediğim çok açıktı.

“Değiştirmeye çalıştığın insanlara neden o kadar hırçın ve

kavgacı davranıyordun?” diye sordum bu kez.

“Sana daha önce de söylemiştim” dedi o. “İkiyüzlülükten nefret ederim. Onların fikirlerini belirtmekten çekinmelerinden nefret ediyorum. Ve onlar yalancılar da. Ayrıca, ben çalışan kesimi temsil ediyorum; onlar asla böyle güçlü bir biçimde konuşma fırsatına sahip olamadılar ve benim bu yaklaşımım onlara çekici geliyor.”

Dikkatle dinleyerek anlamaya çalıştım. Belki de o hitap ettiği parlamenterlerin görüşlerini değiştirmekle ilgilenmiyordu. Onun, işçi seçmenlerinin benzemek istedikleri şeyle özdeşleşebilmeleri için mi böyle kavgacı davrandığını, yoksa gerçekten mi kavgacı olduğunu sordum.

“İkisi de” dedi. “Aslında biri olmazsa diğeri de olmaz.”

Konuşurken kendi kendini zekâsıyla alt etmekte olabileceğinin farkında görünüyordu. Eleştirilerimi bastırmam gerekip gerekmediğini, hatta hislerimin doğru olup olmadığını merak ettim. Gerry sıkılğan bir biçimde gülümsedi. Bunun nedenini anlayamadım. O, kendi güçlü yaklaşımını savunurken eleştiriye açtı, ama bunun altında gözümünden kaçan bir şey vardı. Bu neredeyse utanç gibi bir şeydi, sanki o utandığı için saldırgan davranıyordu.

“Biliyor musun” dedi o, “başka kimse bana bunları söylemedi. Yani onlar bana sadece, parlamentoda başkaları konuşurken ortada gezinmememi söylerler. Ama senin sözünü ettiğin şeyi bana hiç söylemezler.”

“Aslında ben *ne'den* söz ettiğimden bile emin değilim. Sadece şu andaki gülümseyişinin ve hissettiğin şeyin kendini savunma biçiminle uyuşmadığını biliyorum.”

“Evet. Ne demek istediğini anlıyorum.”

“Ne demek istediğimi ben de merak ediyorum.”

“Bilmiyorum.” Gerry, tedirgindi, ama geri çekilmedi. Onun politik tutumunu bu kadar açık bir şekilde tartıştığım için ben

İçimdeki Yolculuk

de tedirgindim. Birçok politikacı tanımıştım ve onlar nadiren kendilerini böyle incelemeye muktedirlerdi. Ama tartışmayı ben başlatmıştım ve onu daha ileri götürmem gerektiğini hissediyordum.

“Belki bazen kendi hayrına olmayacak kadar kurnaz olabiliyorsun” dedim. “Belki insanların seninle ilgili bunu hissettiklerini hissediyorsun.”

“Hayır” dedi o. “Bilmiyorum. Belki.”

“Belki sen de o tutarsızlıklara sahip olduğun için diğerlerinin tutarsızlıkları karşısında öyle saldırgan davranıyorsun.”

“Ne demek istiyorsun? Ben politik inançlarım ile tutarlı bir biçimde davranırım. Bana zarar verse bile, her zaman gerçeği söylerim.”

Kısa bir süre düşündüm. Ona inanıyordum, ama söylemek istediğim o değildi. Daha ileri gidip gitmeme konusunda kararsızdım. “Politik olarak tutarlı olduğunu biliyorum, ama sen onlara kişisel bir düzeyde saldırıyordun ve o düzeyde senin görüldüğün kadar saf olduğundan o kadar emin değilim.”

Gerry, ayağa kalkıp salonda volta atmaya başladı; bir yandan da elleriyle saçlarını karıştırıyordu.

“Yani sence ben aynı şeyi kendi içimde gördüğüm için mi onları ikiyüzlülükle suçluyorum?”

“Eh, hepimiz bunu yaparız, öyle değil mi? Aslında, genelde, başkalarını kendi içimizde suçluluk duymaya en eğilimli olduğumuz şeylerle suçlarız.”

“Peki, ben hangi konuda suçluluk duyuyorum?”

“Büyük olasılıkla, ben...”

“Eh, ikimiz de bunu biliyoruz, öyle değil mi? Bunun politikayla ne ilgisi var?”

“Beni telefonla aramaların için ne diyeceksin?”

O, birdenbire durdu. “Ne olmuş onlara?” diye sordu.

“O aramaları ofisinden yapmıyor musun?”

“Evet” dedi. “Elbette.”

“Telefon faturalarını kim ödüyor?”

“Devletin telefonu o.”

“Peki, devlete kim para ödüyor?”

Bana dik dik baktı.

“Halkın ödediği vergilerle haftada yedi kere beni arıyorsun. Şimdiye kadar bu yüklü bir yekûn tutmuş olmalı.”

“Ne yapmaya çalışıyorsun?” dedi.

“Ben yalnızca gerçeği görmeye çalışıyorum. Bugün birine yarı insan dedin ve bunun yanına kâr kalmasını umuyorsun. Ya o adam senin telefon kayıtlarını incelese ve Reno ve Las Vegas’dan beni aradığını keşfetse ne olur?”

Gerry’nin yüz kasları gerildi. Saatine baktı. “Hay aksi, parti toplantısına geç kalıyorum. Seni sonra ararım” dedi.

Saçları yüzüne düşmüş bir halde kapıya doğru yürüdü. Yağmurluğunu giydi ve her zamanki gibi “hoşça kal” demeden çıkıp gitti. Gözlüklerini masanın üstünde unutmuştu.

Onun yarım bıraktığı kahveyi içtim. Kendisiyle yüzleşmek Gerry’nin güçlü yanlarından biri değildi. Ve diplomasi de benim güçlü yanlarımdan biri değildi.

O gece arkadaşlarımla çıktım ve eve sabah beşte döndüm.

Gerry o sabah erkenden aradı. “Londra’ya beni görmeye geldiğini sanıyordum” dedi.

Şaşırmıştım. “Evet, öyle” dedim.

“Dün gece neredeydin?”

“Dışarı çıkmıştım.”

“Bütün gece yaptığın şeyde bu kadar ilginç olan neydi?” diye sordu. “Zamanını verecek daha iyi şeyler bulamadın mı?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Nereye gittin?” diye sordu.

“Birkaç arkadaşımla Beyaz Fil’e yemeğe gittim. Orada epey sohbet ettikten sonra Annabelle’in Yeri’ne gidip dans ettik.”

İçimdeki Yolculuk

“Kiminle dans ettin?”

“Gerry, dur bir dakika, neler oluyor?”

“Hiçbir şey” dedi o. “Daha sonra geleceğim.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum.” Sesimdeki alaycılığı duyduğunu umdum.

Gelince ona sarılmadım ve o bunu fark etti. Yağmurluğunu çıkarıp doğruca yatak odasına gitti, yatağa uzanarak gözlerini tavana dikti. Ona bir viski soda hazırlayıp götürdüm. Yatağa, yanına oturdum. Konuşmadan bekledim.

“Ben sahtekâr bir adam değilim.”

“Olmadığını biliyorum” dedim.

“Ama öyleymiş gibi davranıyorum. *Birilerini aldatıyorum.*”

“Bunu ikimiz de biliyoruz.”

İçini çekti. “Ne yapacağımı bilmiyorum, ama bu beni harap ediyor.”

“O zaman durumu karına anlat.”

“Bunu yapamam.”

“Öyleyse benden söz etme. Beni konunun dışında bırak. Sadece ilişkinizin neden yolunda gitmediğinden söz et.”

O, yüzüme dik dik baktı. “Öyle bir şey yok ki” dedi.

“Öyle bir şey yok, ha? Bunu nasıl söyleyebilirsin?”

“Gerçekten yok. Aramızda ateşli, tutkulu bir aşk yok, ama yine de tatminkâr bir ilişkimiz var.”

Biri benim hakkımda bunu söyleseydi ne hissederdim acaba? Acaba birisi ona aynı soruyu sorsaydı Gerry’nin karısı ne derdi?

“Karın hiç kendini yalnız hissettiğini söyler mi?”

“Oh, evet. Ama buna alıştı artık. İşim gereği sürekli evde olamıyorum, ama o uzun zaman önce bu duruma alıştı.”

“Alıştığına emin misin?”

“Bilmiyorum” dedi.

“Karının yalnızlık çekmediğine *emin misin?*”

“Bunu hiç söylemedi.”

Gerry bir süre viskisini yudumladı.

“Peki” dedim. “Ama biz senin yalnızlık çektiğini biliyoruz, öyle değil mi?”

“Evet.” Kolunu başının altına koydu ve “Ama ben de bu duruma alışmıştım” dedi.

“Alışmıştım ne demek?”

“Sen hayatıma girene dek ben yalnızlığa alışmıştım. Ama şimdi o kadar yalnızlık hissetmiyorum.”

“Öyleyse o kadar yalnızlık çekmemesi ve mutsuz olmaması için neden karına yardım etmiyorsun?”

“Ne demek istiyorsun? Ona yalan söyleyip duruyorum. Bu onu nasıl mutlu edebilir ki?”

“Ona gerçeği söylemen daha kötü olacağı için ona yalan söylüyorsun, öyle değil mi?”

“Evet.”

“İşte, yine ikiyüzlülük konusuna döndük. Belki bazen bu gerekli... Belki ödediğin bedel bu...”

Bana garip bir biçimde baktı. Artık konuşmak istemiyor-muş gibi kadehindeki buza bakmaya başladı.

“Sana sormak istediğim bir şey var. Bana dürüstçe yanıt verebilir misin?” diye sordum.

“Evet.”

“Kendini yalnız yaşıyormuş gibi hissediyor musun? İçinin derinliklerinde, *gerçekten* yaşadığın yerde yalnız mısın?”

O, bu soruyu hiç bekleliyormuş, bu konuda hiç düşünmemiş gibi baktı.

“Evet” dedi, “öyle.”

“Öyleyse karın da öyle hissediyor olabilir.”

Yattığı yerde yan döndü.

“Belki senin gibi onun da yeni bir ilişkiye ihtiyacı vardır.”

Pencereden dışarı baktı. “Hayır” dedi, “o, çocukları yetiştir-

İçimdeki Yolculuk

tirmekten mutlu. İşimin neyi gerektirdiğini biliyor.” Koluyla yüzünü örttü. Üzerine bir battaniye örttüm ve yanına uzandım.

“Şovenist bir erkek gibi konuşuyorum, değil mi?”

Hiçbir şey söylemedim. Sonra o, “Ayrıca, eğer karıma bunu söylesem bile bana inanmaz” dedi.

“Ah, Gerry” dedim ve az sonra birlikte uykuya daldık.

Bir süre sonra o uyandı ve “Benim için ne ifade ettiğini artık iyi biliyorum” dedi.

“Öyleyse bana da söyle.”

O bir şey söylemedi.

“Gerry, senin için ne ifade ettiğimi iyi bildiğini söylemekle neyi kastediyorsun? Söyle ki ben de bileyim.”

Gerry boğazını temizledi ve “Bugün yardımcılarımdan birine seninle tanışmış olduğumu, senin buraya geldiğini söyledim” dedi. “Ondan, seninle buluşabilmem için bu akşamki toplantıda benim yerime konuşmasını rica ettim.”

“Oh! Peki, o ne dedi?”

“Bilmesi gereken başka bir şey olup olmadığını sordu. Ben de senin burada olduğunu ve seninle birlikte olmak istediğimi söyledim.”

“Anlıyorum” dedim. “Senin için ne ifade ettiğimi iyi bildiğini söylerken bunu kastediyordun demek...”

“Bak” dedi o, “şimdi gitmem gerekiyor. Konuşma bitmek üzeredir. Ama soru-yanıt faslı için orada olmalıyım.”

O bildik ürpertiği hissettim.

Gerry bir duş aldı, saçını yıkadı ve giyindi.

“Bu akşam duş almana gerek yoktu” dedim.

“Hayır” dedi kadehini mutfığa götürürken. “Gerek yoktu.” Yağmurluğunu giydi ve çıktı. Bu kez kapıyı şaşırmamıştı. Ben de ertesi gün Kaliforniya’ya geri döndüm.

BÖLÜM 3

“Ölümden sonra olup biten şey öyle tarifsiz bir biçimde muhteşemdir ki hayal gücümüz ve hislerimiz onunla ilgili kabaca bir kavram oluşturmaya bile yetmez... Zamana-bağlı formumuzun sonsuzlukta dağılması hiçbir anlam kaybına yol açmaz.”

CARL G. JUNG
Mektuplar, Cilt 1

Banyo küvetinden çıkarak kurulandım, fuşya renkli bol pantolonumu ve turuncu kazağımı giyip akşam yemeğimi yemek için aşağı indim.

Mutfağa girdim. Bu modern, tam donanımlı, ama aslında bana ait olmayan bir mutfaktı. Safkan bir Fransız ve çok iyi bir aşçı olan Maria mutfağın tek hâkimiydi ve kendim için bir meyve suyu hazırlamama bile izin vermezdi. Ufak tefek narın bir kadın olan Maria’nın bacakları çoğu insanın el bilekleri kadar kalındı. Parmakları artritten eğrilmişti ve servis yaparken elleri titrerdi. İkinci Dünya Savaşı’nda Nazilere karşı savaşan Fransız direnişçilerine silah taşırken aldığı yaralar yüzünden ayakları deforme olmuştu ve bu yüzden burnu açık terlikler giyerdi. Yirmi yıldır Amerika’da yaşayan ve tek kelime bile İngilizce konuşmayan kız kardeşi Louise ise Maria’nın gölgesi gibi hareket eder ve birçok şeyin yolunda gitmediğinden yakınırırdı.

Altı yıl önce, bir gece sabaha karşı üçte Maria yatak odamın kapısını telaşla çalarak beni uyandırmış ve kocası John’a bir şeyler olduğunu söylemişti. Aşağıya onların odasına inince John’un baygın bir şekilde yattığını gördüm. Rengi kireç gibi beyazdı. Gözleri kapalıydı ve zorlukla nefes alıyormuş gibi titriyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Gerçekten korkmuştum ve

İçimdeki Yolculuk

ona dokunmak bile istemedim. Sunî solunum yaptırmak için başını hafifçe kaldırdım. O anda gırtlğından boğuk bir hırıltı geldi. Bu tanımadığım bir hayvanın sesi gibiydi. Bu beni daha çok korkuttu. İlk başta, bunun bir ölüm hırıltısı olduğunu ne ben ne de Maria anladık. Maria, kocasının birdenbire olduğu yere yıkıldığını söyleyip duruyordu. Bu hırıltının daha da artmasından korkarak John'u sarstım. Hırıltı gittikçe yükseldi ve en sonunda kesildi. John ansızın kollarımda ölmüştü.

Hayatımda ilk kez bir ölü görüyordum. Onun tam olarak hangi anda öldüğünü merak ettim, sanırım o ben ruh diye bir şeyin var olup olmadığını düşünmeye başladığım anda ölmüştü. Kollarımda tuttuğum cesedin bir insandan geriye kalan tüm şey olması bana imkânsız bir şey gibi görünmüştü. O ana kadar John olan şey -onun ruhu- yaşamaya devam ediyor muydu? Ölüm ona acı vermiş miydi? Eğer ruh varlığını sürdürüyorsa, o nereye gitmişti? Hangi amaca yönelmişti?

O gece ve sonraki üç gece uyuyamadım ve bu sırada "*Tatlı Charity*" adlı filmin çekimlerinden dolayı yoğun bir biçimde çalışıyordum. Ölümün gerçek, metafiziksel anlamını bulmaya çalışıyor gibiydim. Metafiziksel diyorum, çünkü ölüm benim görebildiğim, dokunabildiğim, işitebildiğim, koklayabildiğim ya da tadabildiğim bir şey değildi. Tüm bildiğim, John'un tanıdığım şekliyle yok olduğuydu. Ya da o gerçekten yok olmuş muydu? Onu çok severdim, ama yaşadığım ilk şokun dışında büyük bir üzüntü, çaresiz bir boşluk hissetmedim. Ancak, görünüşe göre, John'un ölümünü onun hayatının sonu olarak kabul edemiyordum. Bu olgunun daha fazla şey içerdiğini her nasılsa biliyordum ve onu düşünmekten kendimi alamıyordum. Mutfağa her girişimde bunu düşünüyordum ve hâlâ da düşünüyorum...

Maria, Louise ve ben bir süre kırık bir Fransızca ve İngilizce konuştuk. Maria'ya o hafta sonu evde olmayacağımı söyledim. Sonra, akşam yemeğimi oturma odasındaki televizyonun

karşısında yedim ve bu sırada haberleri izledim. Ardından, nedenini anlamadığım bir yorgunluk hissederek yukarıya çıktım ve yatağıma uzandım. Keyifsizdim ve bunun nedenini bilmiyordum.

Bu nasıl bir dünyaydı? Görünüşe göre, hepimiz acımasız ya da dostane yabancılar gibi uykumuzda geziyor, yürürken birbirimiz çarpıyor, ama gerçek ile asla temas kurmuyorduk... başkalarından duyabileceğimiz sözler kadar çok kendi sözlerimizden de korkuyorduk. Aramızda öyle bir iletişim kopukluğu vardı ki itimat açlığı çekiyor, tutunacak bir dal, bir cankurtaran, şefkatli bir dokunuş, bir tatlılık arıyorduk. Büyük çaresizliklere çok odaklanıyor ve kendimizin ve başkalarının durumunu sarsmamak için sessiz bir sabır gösteriyorduk. Hep durumun düzeleceğini umut ediyor, hep ne yapabileceğimizi merak ediyorduk, ta ki içinde bulunduğumuz bu durum en sonunda bizi hastanelik edene dek. Sanki hayatımızın gerçek anlamını bilmemek daha güvenli bir şey haline gelmişti.

Uyumaya çalıştım. “Küçük şeyler...” diye düşündüm. Küçük şeylerin verdiği mutluluğa odaklanmalıyım: Palmiye ağacının pencereimin önünde uzanan yapraklarının güzel yeşil rengi, büyüdüğünü görmek için kendi ellerimle diktiğim zeytin ağacından bahçeye dökülen siyah zeytinler, sıcak su dolu bir küvet ve sabun köpükleri, ertesi sabah yapacağım ve kendimi tüm gün iyi hissetmemi sağlayacak olan koşu. Evet, tüm bu küçük şeyleri düşünmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı...

Ölmeden az önce Clifford Odets’in yanında geçirdiğim anları hatırladım. Onun yazdığı piyesleri sever ve onlara saygı duyardım. O, özellikle küçük ve bilinmeyen hayatlar yaşayan insanların umudunu ve onların çok zor durumlar karşısında zafer kazanmalarını konu ederdi oyunlarında. Kanseri tedavisi yüzünden aslan yelesi gibi saçları dökülmüş, karnı yaşadığı hastalık yüzünden şişmişti ve burnundan ince borular sarkıyordu.

İçimdeki Yolculuk

Plastik bir bardaktan biraz süt içti ve serin havanın içeri girmesi için pencereyi açmamı istedi.

“Yaşamak istiyorum” dedi, “çünkü insanların küçük şeylerden nasıl mutlu olabileceklerine dair oyunlar yazmak istiyorum.”

Saat ikiye doğru uykumun geldiğini hissettim. Sonra hayatıma ait bazı görüntüler zihnimden geçti: Sırf bunu yapıp yapamayacağımı görmek için geçmek istediğim Sahra Çölü’nü gördüğüm an... St. Petersburg’daki bir restoranda, sahipleri el çırparken bir Rus köylüsüyle elimdeki mendili sallayarak dans edişim... Afrika’da Masai kabilesinden bir kadının doğum yaparken frengiden ölüşü... Meksika’da film çekerken, hayretle izlediğim, tek bir vücut gibi uçan kuş sürüsü... tek tip Çinli giysileri içindeki ilk Amerikan kadın delegasyonunu Çin’de götürdüğüm uçsuz bucaksız kırsal kesim... tek başıma seyahat etmeyi sevdiğimi söylediğimde Gerry’nin yüzünde beliren ifade... hiçbir yerde sürekli yaşamak zorunda kalmamak için büyük bir karavanda yaşamak isteyişim... dansçılar, koreograflar, akıttığımız terler, küçük piyanolar, patlayan flaşlar, alkış sesleri, sıcak televizyon ışıkları, sessiz film setleri, basın konferansları, sorulan zor sorular, politik kampanyalar, beceriksiz ama iyi niyetli adaylar... Richard Nixon’un başkanlık seçimini büyük bir çoğunlukla kazandığı gece diğer aday George McGovern’in buruşan yüzü... Akademi Ödülleri ve hak etmediğim halde *Sokak Kızı Irma*’daki rolüme ödül verecekler diye hissettiğim endişe... *Apartman*’daki rolümle ödül kazanmayı beklerken ödülün o sırada ölümden dönen Elizabeth Taylor’a verilmesi karşısında duyduğum hayal kırıklığı... daha sonra dört kez ödüle aday gösterilmeme karşın bunu artık umursamayışım... uzun provalar, profesyonel tartışmalar, ağrıyan kaslar, sahne korkusu, kalın kafalı film stüdyoları yöneticileri... gerçek kimliğimle ilgili uzun bir arayışın çevresinde dönen disiplinli yazarlığım...

Eksik olan neydi? Ben de, diğer birçok kadın gibi, gerçek kimliğimi bir erkekle olan ilişkimde mi arıyordum? Diğer yarımı -hayal kırıklığına ve boşuna çabalamaya bakmadan- başka birini severek bulabileceğime mi inanıyordum?

Hong Kong ve Gerry aklıma geldi. Gerry orada bir konferans verecekti ve ben de onunla orada buluşmuştum. Oraya yine, bu kez her şeyin farklı ve daha doyum verici olacağı umuduyla gitmiştim.

“Bu kadar kısa zamanda toplanıp yola çıkmayı sevmen harika bir şey” demişti o bir keresinde. “Bunu nasıl yapıyorsun? Nasıl bu kadar esnek olabiliyorsun? Ve gittiğin yeri kıyı köşe gezebiliyorsun. Benim buna zamanım asla olmuyor.”

Ona yanıt vermediğimi fark etmemişti... ben bir şeye *doğru* mu koşuyordum, yoksa kendimden mi *kaçıyordum*, bundan emin değildim. Acaba, Gerry'nin zamanı olsaydı onu gerçekten kullanır mıydı? Onun baktığı şeyi gerçekten gördüğünü sanmıyordum. Gençliğinde Afrika'yı boydan boya dolaşmıştı. Ama bu yolculuğu anlatırken, onun ne yediğinden, neye dokunduğundan, neyi kokladığından ve ne hissettiğinden hiç söz etmediğini fark ettim. Afrika'dan esasen insani değil, sosyolojik bir gezi olarak söz etmişti. O toprakların nasıl kolonileştirildiğinden, “kitleler”in nasıl sömürülüp yoksullaştırıldıklarından söz etmiş, ama onların gerçekte nasıl yaşadıklarından ve hayatları hakkında ne hissettiklerinden hiç söz etmemişti.

Gerry, Hong Kong'a ilk kez geliyordu ve otel odasında otururken ona çevreyle ilgili bilgi vermiştim: Hong Kong'da yollar da çekçek arabaları ile taksiler birlikte yol alırdı. Burada yaşayan beş buçuk milyon insan sadece kenti değil, tekneleriyle körfezi de dolduruyordu. Çin ipekleri, Japon brokerları, Hint pamukluları ve İsviçre dantelleri, dünyanın her yanından bu serbest ticaret limanına getirilen saatler, mücevherler, parfümler, yeşim ve fildişi heykeller, resimler, süs eşyası, yiyecekler ve af-

İçimdeki Yolculuk

yon ile burası bir alışveriş cennetiydi. Ancak, bunların hiçbirisi Gerry'nin gözlerini kamaştırmadı ya da ağzının açık kalmasına neden olmadı. O, sadece, geldiğinden beri bir Çin yemeği yemeye bile fırsat bulamadığını söyledi.

O, bulunduğumuz katta devriye gezen korumaların beni tanıyacaklarından ve onun hakkında kötü düşüneceklerinden endişeleniyordu. Ben de, Asya'da herkesin biz yabancıların yaptıkları her şeyi daima bildiğini ve bunun onlar için önemli olduğunu söyledim. Onların sadece bilmeye ihtiyaçları vardı.

Ben ona ipek kumaşlar satan dükkânları, yeşim taşı işleyen fabrikaları, İsviçre saatleri satan dükkânları ve İngilizlerin yaşadıkları bölgeyi geçerek Kawloon denen yarım adanın sonuna dek gittiğimi anlatırken beni bir peri masalı anlatıyordum gibi dinledi. Ona feribotların, kırmızı yelkenlilerin gezdiği körfezi anlattım. Cat's Caddesi'ndeki pazar tezgâhlarında hayal edebileceğiniz her şeyin bulunduğunu söyledim. Victoria Tepesi'ne çıkıp aşağıdaki limandaki tekneleri seyrettiğimi anlattım. Benim elmasları, incileri, antikalara, lüks yemekleri, el dokumalarını, on iki yaşındaki çocukların daha çocukluklarını yaşayamadan üretmeye başladıkları tahta oyma eşyayı; Avrupalı, Afrikalı, Japon, Malezyalı, Hintli ve Amerikalı turistlerin ucuz eşya almak için pazarlık yapışlarını; iplere asılı baharatları; Çin operasıyla birbirine karıştırılan rock and roll müziğini; plastik kolyeler satan işportacıların yere çöküp porselen kâselerdeki pirinç pilavını fildişi çubuklarla yiyişlerini; burada turistlerin, satıcıların, çocukların, hamalların en kısa sürede en fazla alışverişini gerçekleştirmek için nasıl koşuşturduklarını; herkesin nasıl açıkça para kazanma ya da pazarlık yapma peşinde olduğunu baş döndürücü bir biçimde tarif edişimi büyülenmiş gibi dinledi.

Gerry gündüzleri toplantılara katılırken ben kentte gezip dolaşılıyor ve gördüğüm şeyleri akşamları ona anlatıyordum; bun-

ları dinlerken gözleri parlardı. İsteddiği kadar çok dışarı çıkmadığı doğrudu, ama çıktığında da gerçekten bir şeyler görebildiğini hiç sanmıyorum.

Hong Kong'daki son günümüzde küçük bir tekne kiralayıp piknik yapmaya gittik. Önceden limonata, sandviç ve turta hazırlatıp onları piknik çantasına yerleştirmiştim.

Ama teknedeyken Gerry yine Çinlilerin içinde yaşadıkları sefaletten ve kötü koşullardan söz etti. Zenginle yoksul arasındaki eşitsizlikten söz etti. Zenginlerin kazandıkları parayı bu şanssız insanlarla gönüllü olarak paylaşmanın bir yolunu bulmaları gerektiğini belirtti. O, yoksul bir insanın zengin bir insanı kuskandırabilecek bir ruh zenginliğine sahip olabileceğini hiç düşünemiyordu. Zengin bir insanın daha başka, daha soyutlanmış ve yabancılaşmış bir biçimde mutsuz olabileceğini hiç düşünmemişti. O, “zengin bir insanı” hiç düşünmemişti. Onun için bu amorf bir bütün olarak “zengin” ve “yoksul” kavramlarıydı.

Yakın bir dostumun benim zengin insanlara hiç şefkat duymadığımı, sadece yoksullara acıdığımı söyleyerek bu öznel yaklaşımımı eleştirdiğini hatırlıyorum. Bu sözlerin doğruluğu beni derinden sarsmıştı.

“Gerry” diye sözünü kestim. “Yoksul bir insan da yukarıdaki yemyeşil tepelerin keyfini çıkaramaz mı?”

O, başını kaldırıp yukarı baktı.

“Körfezde kızıl yelkenleriyle süzülen şu teknelere bak. O teknelerdeki insanların bize nasıl neşeye el salladıklarını görüyor musun?”

Ayağa kalktı. “Sanırım, *Sunday Observer* gazetesi gibi konuşuyorum, öyle değil mi?” dedi, utangaç bir biçimde gülümseyerek. “Affedersin, bazen gerçekten sıkıcı olabiliyorum.”

Gerry piknik çantasını, ben de termosla battaniyeyi aldım ve kıyıya çıktık. Mürettebat teknede kaldı.

Biz yeşil bir tepeye doğru tırmanırken, denizden gelen esinti ağaçların dalları arasından hafif hafif esiyordu. Temiz havayı içimize çektik. Gerry ayakkabılarını çıkararak toprağa bastı. Bir iç geçirerek kollarını sıcak güneşe doğru kaldırdı. Her ağacın ve kır çiçeğinin önünde durdu ve kopardığı bir papatyayı kulağının arkasına yerleştirdi.

Güneşte parıldayan, iki yanında çiçekli çalıların bulunduğu ve çevresinde kuşların uçuştığı bir derenin kenarına geldik. Çevrede kimse yoktu. Gerry gömleğini ve pantolonunu çıkararak kendini fışkırarak akan suya sırtüstü bıraktı. Ben de üstümü çıkarıp dereye girdim ve onun yanına uzandım. Altımızdaki kaygan taşları hissediyorduk ve akıntının bizi hafifçe aşağı doğru sürüklemesine aldırmadık. Ağaçların üzerindeki kuşlar sanki bize cıvıldıyordu. El ele tutuşup aynı anda ve saçlarımızdan sular süzülerek ayağa kalktık. Gerry kollarını boynuma doladı, beni göğsüne doğru çekti. Sonra, giysilerimizin bulunduğu yere doğru sessizce yürüyüp giyindik.

Onun yanında durdum. O, omuzlarımdan tutup gözlerime bakarak, “Seni hayatımın geriye kalanıyla nasıl bağdaştıracam?” diye sordu.

“Bilmiyorum” dedim. “Bilmiyorum.”

Gerry, battaniyeyi yere serdi. Onun üzerine uzanarak, üzerimizde yükselen ağacın yapraklarının arasından görünen gökyüzüne baktık.

Yaklaşık bir saat sonra, bizi bekleyen tekneye geri döndük. Ben de Gerry’nin *kendini* hayatının geriye kalanıyla nasıl bağdaştıracığını merak ediyordum.

Ertesi sabah Maria kahvaltımı avluya getirdi. Ne düşündüğümünden emin değildim, düşüncelerim karmakarışık ve birbiriyle çatışıyordu. Evet, Gerry beni hayal kırıklığına uğratmıştı, ama çok daha fazlası vardı. Bir filmimin çekimi bitmişti ve yeni bir filme hazırlanıyordum, ama çalışmalarım iyi gidiyor-

du. Yakında Las Vegas ve Tahoe'da sahneye çıkacaktım ve ona hazır olacağımı biliyordum. Yani tüm göreceli standartlara göre oldukça mutlu bir insan olduğumu söyleyebilirdim, ama tam anlamıyla huzurlu değildim.

O sırada David aradı. Kente az önce gelmişti ve benim yoga dersine gidip gitmeyeceğimi sordu. Onunla orada buluşacağımı söyledim ve hazırlanıp oraya gittim.

Hatha yoga'yı seviyordum, çünkü konsantrasyon ve gevşeme gerektirse de, o meditasyon değil, fiziksel hareketler içeren bir yoga idi. Orada, pencereden süzülen güneş ışıklarının ve eğitmenin sesinin eşlik ettiği hareketlerle bedenimdeki her kası ve kirişi gererken canlandığımı hissettim. Fiziksel mücadelenin beynimi temizlediğini hissettim.

"Bedeninize saygı gösterin, o zaman o da size iyi karşılık verecektir" dedi Hindu öğretmenimiz, "ve yavaş hareket edin. Yoga sağduyu gerektirir. Bedeninizi birden zorlayıp gafil avlamayın. Gerinmeye başlamadan önce ısınma hareketleri yapmalısınız. Kaslarınızı pusuya düşürmeyin. Kaslar insanlar gibidir, önceden hazırlanmaları gerekir, aksi halde korkar ve kasılırlar. Onların ilerleme hızına saygı göstermelisiniz. Bunu yeni bir bölgeye giren bir kâşif gibi düşünün. Akıllı bir kâşif yavaş yavaş ilerler; çünkü o, köşeyi dönünce neyle karşılaşacağını bilmez. Ancak yavaş yavaş ilerlediğinizde, köşeye erişmeden önce sizi neyin beklediğini hissedebilirsiniz. Bakın, yoga size özsaygı kazandırır, çünkü o sizi kendinizle temasa geçirir. İçinizin derinlikleri çok huzurludur. Orada yaşamayı öğrenin. Ondan hoşlanacaksınız."

Yoga duruşları arasında onun sözlerini dinliyordum.

"Yoga kazanımı dört tutumu gerektirir" dedi o, "inanç, kararlılık, sabır ve sevgi. Tıpkı hayat gibi. Eğer bu hayattaki mücadelenizde iyi ve inanca davranırsanız, bundan sonraki hayatınız daha kolay olacaktır."

Egzersiz mayom ter içinde kalmıştı. “Bu hayatta mücadele et ki bundan sonraki hayatın daha kolay olsun mu?” Sanırım, o bu konuya gerçekten inanıyordu. Ne de olsa o bir Hindu idi. Eteğimi ve tişörtümü giydikten sonra David’le birlikte dışarı çıktık.

Kaliforniya’nın yakıcı güneşine çıktığımızda, David, “Buda Ağacı adlı kitabevine gidiyorum. Gelmek ister misin?” dedi.

“Buda Ağacı mı?” diye sordum. “O, Buda’nın altında kırk gün boyunca meditasyon yaptığı ağaç değil mi?”

“Evet.”

“Peki, bu ne tür bir kitabevi?”

“Orada okült ve metafizik konularında her türlü kitap bulunur. Bu kitabevinin adını daha önce hiç duymadın mı?”

Utandım, ama onu ilk kez duyduğumu kabul ettim.

“Sanırım, hoşuna gidecek” dedi o, yumuşak bir sesle. “Yoga ile bu kadar ilgilendiğine göre, kadim mistiklerin yazdıkları da ilgini çekecektir. Hindistan’da o kadar çok zaman geçirip de oranın spiritualitesine girmemiş olman beni şaşırttı. Her neyse, bu kitabevi Melrose’da, La Cienega yakınında bulunuyor. Orada buluşuruz.”

“Tabii, neden olmasın?” diye karşılık verdim. Şimdi geriye dönüp baktığımda, o sıcak öğleden sonra verdiğim bu kararın hayatımın en önemli kararlarından biri olduğunu görüyorum. Bu bana, hazır olduğumuzda küçük ama önemli adımlar attığımızı da hatırlatıyor. Yıllar önce böyle bir öneri bana -okunacak birçok senaryo ve yapılacak birçok telefon görüşmesi varken- öğleden sonrayı boşa harcamak gibi görünürdü. Çünkü o günlerde, hayatın başka boyutlarının bulunduğunu anlayamayacak kadar başarılı olmakla meşguldüm.

Gittiğimde, David’i Buda Ağacı’nın kapısında bir ağaca yaslanmış beni bekler buldum. Daracık bir yere Lincoln marka arabayı park edişimi gülümseyerek izliyordu.

“Bu arabayı kiraladım” dedim. “Benim arabam yok. Onlar baş belası ve ben onlardan anlamıyorum. Ayağım yerden ke-silsin yeter benim için. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Evet” diye karşılık verdi o. “Belki de senin anladığından daha çok.” Kolumdan tutup beni içeri götürdü. İçeri girer girmez, kitabevinin odalarından gelen sandal-ağacı tütsüsünün ko-kusunu duydum. Çevreme baktım. Duvarlarda Buda’nın ve hiç tanımadığım yogilerin gülümseyen posterleri asılıydı. Ellerinde kitaplar olan müşteriler bitki çaylarını içerken alçak seslerle ko-nuşuyorlardı. Kitap raflarını incelemeye başladım. Orada ölüm-den sonraki hayattan, sağlıklı beslenme konusuna dek birçok kitap vardı. David’e hafifçe gülümsedim. Kendimi uygunsuz ve biraz aptal gibi hissediyordum.

“Burası ilginç ve çekici bir yer” dedim, sonra bu gereksiz sözü söylediğim için pişman oldum.

O sırada, uzun etekli ve sandaletli genç bir kadın yanıma-za yaklaştı, bize çay ikram etti ve sonra, sakın bir sesle, “Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu. O, buradaki atmosfere uyuyordu. Ben dönüp ona baktığımda beni tanıdı ve bizi kita-bevinin sahibiyle tanıştırmayı önerdi. David gülümsedi ve biz genç kadını izleyerek kitabevinin sahibinin ofisine girdik.

Ofis tıklım tıklım kitapla doluydu. Kitabevinin sahibi, John otuzlu yaşlarının ortasında görünen genç ve sakallı bir adam-dı. O beni gördüğüne memnun oldu ve onur duyduğunu söyle-di. Kitaplarımı okuduğunu da söyledi, özellikle Himalayalar’da geçirdiğim zamanla ilgili anlattıklarım ilgisini çekmişti.

“Meditasyon tekniğiyle yakından ilgileniyor musunuz?” di-ye sordu. “Kampalbhati nefes yönetimini uyguluyor musunuz? O zor ama etkili bir yöntem, öyle değil mi?”

Onun neden söz ettiğini bilmiyordum ve tam o sırada as-ker tıraşlı, tişörtlü bir delikanlı sallana sallana içeri girdi. Sı-rıtarak hepimize tek tek baktı. Ve sonra, John’a hitap ederek,

İçimizdeki Yolculuk

“Bana bak” dedi, “eğer doğru düşünürsen mutlu olursun diyen tüm bu saçmalık da ne? Bir insan bu dünyada nasıl mutlu olabilir ki? Ve sizler insanları neden kandırıp onlara mutlu olabileceklerini düşündürüyorsunuz?”

İrkildiğimi hisseden David koluma dokundu. John, genç adama yardımcı olup olamayacağını sordu, ama diğeri onu dinlemeden konuşmasını sürdürdü. “Tüm bu şeyler, bu tütsüler, bitki çayları ve gösterişli posterler de nedir? Tüm bunlar saçmalıktan başka bir şey değil.”

John, David’le beni yumuşak bir biçimde kollarımızdan tutarak ofisten çıkardı ve “Özür dilerim” dedi.

“Önemli değil” diye karşılık verdi David. “O da hepimiz gibi kendi yolunu bulmak zorunda.” Ben de önemli olmadığını belirten bir biçimde başımı salladım. David aradığımız şeyi kendi başımıza bulabileceğimizi söyledi. Böylece, kitap raflarının arasında dolaşmaya başladık.

“Bu genç adam bu yeri neden bu kadar tehdit edici buluyor?” diye sordum.

“Bilmiyorum” dedi David. “Belki düşmanlık ve karşıtlığa büyük bir duygusal yatırım yapmıştır. Huzur ve barışa kavuşmanın mümkün olduğuna inanmakta zorlanıyordur.”

Sonra o, üzerinde “Tekrar-doğuş ve Ölümsüzlük” yazan bir rafa doğru götürdü beni. Bu rafta, Bhagavad Gita’dan Mısır’ın Ölüler Kitabı’na, Tevrat, İncil ve Kabala’nın yorumlarına dek birçok kitap vardı. Ben ise ne aradığımı bilmiyordum.

David’e dikkatle baktım. “Tüm bunlara inanıyor musun?” diye sordum.

“Tüm bunlar derken neleri kastediyorsun?” diye sordu o.

“Bilmiyorum, ama mesela tekrar-doğuşa gerçekten inanıyor musun?”

“Okültizmi benim kadar uzun bir süre incelediğinde” dedi, David, “bunun tekrar-doğuş olayının doğru olup olmama-

sından çok, onun nasıl işlediği meselesi olduğunu öğrenirsin.”

“Yani sen onun kesin bir olgu olarak kabul edildiğine mi inanıyorsun?”

O, omuz silkerek, “Evet, öyle” dedi. “O bu konuda bana mantıklı gelen tek şey. Eğer her birimizin bir ruhu olmasa, biz neden yaşıyoruz? Bunun gerçek olup olmadığını kim bilebilir? Eğer ona inanırsan o gerçektir ve bu her şey için geçerlidir, öyle değil mi? Ayrıca tüm dinler ruhun varlığına inanır.”

“Onlar sanki her konuda gerçeği mi söylüyor?” dedim.

David, söyleşimiz ona ilginç gelmiyormuş gibi değil, ama belli bir kitabı arıyormuş gibi kitaplara bakmaya devam etti.

Ben on iki yaşımdan beri din hakkında çok düşünmemiştim ve Pazar günleri gittiğim kilise okulunda, dersi dinlemek yerine, elimdeki deftere bir şeyler karalardım.

David raftan bir kitap aldı. “Sadece bu raftaki bazı kitapları değil, Pisagor, Platon, Ralph Waldo Emerson, Walt Whitman, Goethe ve Voltaire’in bazı kitaplarını da okumalısın” dedi.

“Bu adamlar da tekrar-doğuşa inanıyorlar mıydı?”

“Evet ve bu konuda kapsamlı bir biçimde yazdılar.”

“Voltaire tekrar-doğuşa inanıyor muydu?”

“Evet” dedi David. “O, birçok kere doğmayı tek bir kere doğmaktan daha şaşırtıcı bulmadığını söylemişti. Ben de aynı şeyi düşünüyorum.”

Ona baktım. Mavi gözleri sakın ve berraktı. “Okült sözcüğünün ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye sordu.

“Hayır” dedim.

“O ‘gizli’ demektir. Bir şeyin gizli olması, onun var olmadığı anlamına gelmez.”

David’in elmacıkkemikleri çıkık, hüzünlü yüzüne dikkatle baktım. O, sakın bir sesle ve hiç duraklamadan konuşuyordu, sadece söylediklerini kavramaya çalıştığımı fark ettiğinde duraklıyordu.

İçimdeki Yolculuk

Sonra o, “Senin için bir kitap listesi oluşturmamı ister misin?” diye sordu pratik bir yaklaşımla.

Okumam gereken beş senaryoyu hatırlayarak ve Gerry’nin böyle kitaplar okuduğumu görse neler düşünebileceğini merak ederek biraz duraksadım.

“Tabii” dedim sonra. “Neden olmasın? Aksi kanıtlanınca ya dek insanlar dünyanın düz olduğuna da inanıyorlardı. Sanırım, her türlü ‘gizli’ olasılığa karşı merak duymalıyım. Mikroskop icat edilinceye kadar da bazıları derimizin altında küçük böceklerin yaşadığını düşünüyorlardı.”

“Harika” dedi David. “Benim için gerçek zekâ yeni fikirleri kabullenmeye hazır olmaktır. Eğer bir şeyi aradığını hissediyorsan, bunu bir dene bakalım.”

“Tamam” dedim ve kendimi gülümser buldum.

David, “Sen rahatça kitaplara bak, ben de okumanı istediğim kitapları seçeyim” dedi ve gözlerini kısarak kitap raflarını gözden geçirmeye başladı. Ben de yoga, meditasyon ve sağlıklı beslenme gibi anladığım konularda yazılmış olan kitaplara baktım.

Yarım saat sonra, David bir kucak dolusu kitapla yanıma geldi. Ona teşekkür edip dışarı çıkarken acaba bu kitapların birini bile okuyacak mıyım diye düşündüm.

Ertesi gün Honolulu’ya gidecektim, böylece David’le vedaıştım ve düşünmek, dinlenmek, bavulumu hazırlamak ve zamanım kalırsa okumak için eve gittim.

O akşam kendimi ansiklopedide tekrar-doğuş (reenkarnasyon) sözcüğüne bakarken buldum.

Ben dindar bir kişi olarak yetiştirilmemiştim. Ebeveynlerim beni kiliseye ve Pazar okuluna gönderirlerdi, ama bunu toplumda kabul gören bir şey olduğu için yaparlardı. Ben kabarık etekler giyer, ilahi kitabındaki ezberlemiş olmam gereken şarkı sözlerine çok sık bakmamaya çalışırdım. Yardım çanağında

toplanan paranın nereye gittiğini merak ederdim, ama bir Tanrı'nın var olup olmadığı konusunda herhangi bir his gerçekten duymadım.

İsa akıllı, bilge ve iyi bir insan gibi görünüyordu, ama İncil'de onun hakkında söylenenleri felsefi, mitolojik ve biraz bağlantısız şeyler olarak görüyordum. Onun vaat ettiği ve yaptığı şeyler *beni* gerçekten etkilememişti, *bu yüzden* ona ne inandım ne de inanmadım. O da hepimiz gibi bu dünyaya gelmiş ve uzun bir zaman önce bazı iyi şeyler yapmıştı. Onun Tanrı'nın Oğlu oluşunu kuşkuyla karşıladım ve aslında, ergenlik çağımın sonuna geldiğimde, Tanrı'nın ve dinin mitolojik şeyler olduğuna karar verdim. Eğer insanların buna inanmaya ihtiyaçları varsa, bunun benim için bir sakıncası yoktu, ama ben inanamıyordum.

Ben kanıtı olmayan herhangi bir şeye inanamazdım, ayrıca hayatta kendimin yanı sıra bir amaç ya da inanacak bir şey bulmaya o kadar çok ihtiyaç duymuyordum. Kısacası, ben din, Tanrı inancı ya da ruhun ölümsüzlüğü hakkında çok fazla düşünmezdim. Kimse bunu yapmam için ısrar da etmedi ve ben bu konuyu sıkıcı buluyordum -onu insanlar gibi gerçek ve eğlenceli bir şey olarak canlandırıcı ve neşe verici bulmuyordum. Yaşlandıkça, ara sıra birileriyle böyle mitolojik inançların gizli tuzakları ve onların insan ırkının içinde bulunduğu kötü durumdan ne kadar uzak olduğu konusunda tartışmaya girdim. Ben kilisenin otoriterliğinden pek hoşlanmıyor ve onu tehlikeli buluyordum, çünkü kilise insanlara eğer cennete inanmazlarsa cehennemde yanacaklarını söyleyerek onları korkutuyordu.

Ama Tanrı, din ve öbür dünya ile ilgilenmesem de, aşırı derecede ilgilendiğim bir şey vardı. Çok küçük yaştan itibaren, ben kimlikle ilgilenirdim. Kendimin ve karşılaştığım herkesin kimliği. Kimlik bana gerçek bir şey gibi görünüyordu. Ben kimdim? Diğerleri kimlerdi? Yapmış olduğum şeyleri neden yapmıştım? Diğerleri neden yapmışlardı? Neden, ben bazı insan-

İçimdeki Yolculuk

ları umursayıp diğerlerini umursamıyordum? İlişkilerin -kendimle ve diğerleriyle olan ilişkilerimin- analizi benim sevdiğim bir konu haline gelmişti.

Belki kendi kimliğimin kökeniyle ilgilenmem bana benim bilinçli zihnimle farkında olduğumdan daha fazla şeyi içeriyor olabileceğimi düşündürdü. Belki bilinçaltıma derinlemesine gömülü olan ve sadece arayıp bulmam gereken başka kimlikler vardı. Gerçekten de ister dansçılık, ister yazarlık isterse oyunculuk olsun, ben kendimi ifade etme çalışmamda birçok kez bir hissin, bir anının ya da bir ilhamın bana nereden geldiğini düşünüp kendime şaşırmışımdır. Onu, birçok sanatçı gibi, yaratıcı süreç denen belirsiz bir kavrama bağlamıştım, ama içimde, derinlerde anlayamadığım ve dokunamadığım bir alevin varlığını hissettiğimi kabul etmeliyim. O alevin kökeni neydi? O nereden gelmişti? Ve ondan önce ne vardı?

Ben daima, bundan sonra olabileceklerden daha çok, *daha önce* olanlarla ilgilenirdim. Sanırım bu yüzden, ben öldükten sonra bana ne olacağından daha çok, beni neyin böyle yaptığı, beni neyin bugünkü halime getirdiği ile ilgilenirdim. Bu yüzden de *doğmadan önceki hayat* ya da geçmiş yaşamlar kavramı ile karşılaştığımda onu gerçekten araştırmak istedim.

Ansiklopedi, tekrar-doğuş doktrininin kaydedilmiş tarih kadar çok eskiye dayandığını söylüyordu. O, tüm insanların birbirlerine bağlı oldukları ve insan ruhunun -tüm hayatın kaynağına, yani Tanrı'ya geri dönene dek- yavaş yavaş arınması inancından oluşuyordu. Bu, ruhun ölümsüz olduğu ve manevi olarak arınıncaya dek bu dünyada tekrar tekrar enkarne olduğu inancıydı. Bu inanca eşlik eden konular, örneğin, karma, yani insanın içsel yüklerinden kurtulması ve tekrar-doğuş, yani insanın karma'sını deneyimleme ve ondan kurtulma fırsatı insanlık tarihindeki en eski inançlardandı ve onlar dünya üzerinde hemen her dinî kavramdan daha büyük ölçüde kabul ediliyor-

du. Bu benim için yeni bir haberd; ben daima tekrar-doğuş ile bedensiz ruhlar, hayaletler, okült gibi geceleri insanı ürküten şeyler arasında belli belirsiz bir bağlantı kurmuştum. Tekrar-doğuş ile büyük, ciddi bir din arasında asla bir bağlantı kurmamıştım.

Sonra ansiklopedide din tanımına baktım. Kesin bir tanım vermek imkânsız olsa da, birçok özellik çoğu dinde yer alıyordu. Bunlardan biri ruhun varlığı inancıydı, diğeri doğaüstü vahyin kabul edilmesi idi ve son olarak da ruhun kurtuluşunu sürekli aramaktı. Mısırlılar, Yunanlılar, Budistler ve Hindular ruhu başlangıçta var olan, tekrar tekrar ve bir süreliğine enkarne olan, sonra bedensiz bir varlık olarak astral formda zaman geçiren ve yeniden enkarne olan bir varlık olarak görüyorlardı. Her dinin ruhun kökeniyle ilgili kendi inancı vardı, ama her din ruhun insanın bir parçası olarak var olduğuna ve ölümsüz olduğuna inanıyordu. Ve Musevilik ile Hristiyanlık arasında bir yerde, Batı kadim tekrar-doğuş kavramını yitirmişti.

Ansiklopediyi kapattım ve bir süre düşündüm. Yüz milyonlarca insan tekrar-doğuş teorisine inanıyordu, ama Hristiyan bir geçmişten gelen ben bu teorinin gerçekten ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Bu dünyada daha önce hiç düşünmediğim daha başka neler olup bitiyordu acaba?

BÖLÜM 4

“Her şeyin varlığını sürdürmesi ve ölmemesi, sadece bir süre gözden kaybolması ve sonra tekrar dönmesi dünyanın sırrıdır... İsa ölmedi, o hâlâ yaşıyor; diğer peygamberler de yaşıyorlar; Yuhanna, Pavlus ve Aristo da yaşıyor. Zaman zaman hepsini yeni bedenler ve isimlerle gördüğümüze inanırız.”

RALPH WALDO EMERSON

Nominalist ve Realist

Güneşli ve sakin bir havada Los Angeles’tan Hawaii’ye uçtum. Yolculuğun büyük bölümünde uyudum ya da Gerry’yi düşündüm. David’le dostluğumu düşündüm ve bugüne kadar kaç insanla onları *gerçekten* tanımadan birlikte yürümüş, yemek yemiş ve zaman geçirmiş olduğumu merak ettim. Kahala Hilton Oteli’nde başka bir isimle bir oda tuttum. Kimse beni tanımadı. Sonra, beklemek için odama çıktım.

Dalgalı ve insanı sakinleştiren Pasifik Okyanusu’na yüksekte bakan odamın balkonuna çıktım ve kızıl güneş denize gömülürken beklemeye başladım. Sevdiğim ya da sevdiğimi sandığım bir adamı bekliyordum. Ona karşı güçlü duygular beslediğimi ve onunla birlikte olmak için her yere gidebileceğimi biliyordum. İkimiz de çok meşgul insanlardık ve hayatımızı dolduran yaratıcı işler yapıyorduk, ama sanırım daha fazlasına ihtiyacımız vardı. Benim ihtiyacım olduğunu biliyordum. Kendimi bildim bileli âşık olmaya ihtiyaç duyardım. Bir erkek böyle bir hissin ve arzusun en aşikâr objesi gibi görünüyordu. Ama belki öyle değildi, belki benim sadece *sevgiyi hissetmeye* ihtiyacım vardı ve daha derin bir amaç gözümden kaçıyordu.

Honolulu, şimdi Hawaii giysili, kameralı turistlerle dolu ol-

sa da, özellikle güneş batarken benim en sevdiğim yerlerden biridir. Kahala Hilton ise açık ve kapalı bahçeleri, su altındaki barı ve deniz suyuyla dolu havuzunda yüzen yunuslarıyla dünyanın en güzel otellerinden biridir. Kıyıya vuran dalgaların yatıştırıcı sesini dinledim. Hindistancevizi ağaçlarının hışırtısını işittim. Sonra tok bir ses duydum. Olgunlaşmış ve kırılmaya hazır bir hindistancevizi ağaçtan düşmüştü. Saatiime baktım. Gerry altı buçukta geleceğini söylemişti, oysa saat yedi buçuk olmuştu. Hava iyiydi, bu yüzden uçaklarda bir gecikme olamazdı. Havaalanına telefon edip Londra'da kötü hava şartları olup olmadığını sordum. Yoktu. Öyleyse onun uçağı zamanında kalkmış olmalıydı. Az sonra burada olurdu. Ama birlikte geçirecek sadece otuz altı saatimiz olduğundan bu gecikmeye içerledim. Tanrım, zaman nasıl da düşmanım gibi görünüyordu. Neyle uğraşırsam uğraşayım asla yeterli zamana sahip olamıyordum. Zamanı kullanmayı ve onun tadını çıkarmayı o kadar çok istiyordum ki sahip olmadığım zaman beni sürekli hayal kırıklığına uğratiyordu. Ve her nasılsa, geçmiş ve gelecek daima önüme çıkıyordu; geçmiş sonuçlarıyla, gelecek ise gizemiyle... Doğrusu, var olan tüm zamanın şimdiki zaman olmasını isterdim.

Yumuşak alacakaranlık havasını içime çekip içeri girdim ve televizyonu açtım.

Carter, Begin'e, Teddy Kennedy de Carter'a kızılıyordu. Dolar değer kaybetmeye devam ediyordu. Pierre Trudeau, Kanada Parlamentosu'nda birisine küfretmişti. Bu dünya, ona nasıl baktığınıza bağlı olarak, komikti ya da paramparça oluyordu. Kimse bu iki bakış açısına birden sahip değildi.

Çevreme bakındım. Dikkat çekmek istemediğim için bir suit değil, bir oda tutmuştum. Ama Gerry ile birlikte geçireceğimiz zaman için bu oda bol bol yeterdi. Gerry'nin ilk kez geldiği Honolulu'yu seveceğini biliyordum. Onun bu kenti *hissedebileceğini* umut ediyordum. Onun içeri girer girmez yapı-

İçimdeki Yolculuk

cağı ilk şey balkona çıkıp etrafa göz gezdirmek olacaktı. Bunu yapmaya ihtiyaç duyuyordu. O, uzakta görülen Diamond Head adlı volkanın zirvesine bakacak ve palmiye ağaçlarından söz edecekti. Doğayla kuşatıldığında sakinleşiyordu. Kuşların ve ağaçların arasında zihni sakinleşiyordu. Güneş kızıl pembe bir renge büründüğünde, dünyanın haline endişelenmeyi ve gelecek seçimleri düşünmeyi bırakabiliyordu. Ruh, doğanın her şeyden güzel ve daha güçlü olduğu fikriyle sakinleşiyor gibiydi. O, İngiltere’de kırsal bir bölgede büyümüş ve zorlu İngiliz kışlarına dayanmıştı. Çayırarda yürümüş ve soğuk denizde yüzmüştü. Sonra, kent yaşamı onun neşesini kırmıştı. Onun geniş yerlere ve doğal mücadeleye ihtiyacı vardı. Onunla Honolulu’da buluştuğumuz için memnundum. O, burasının huzurlu ortamından zevk alacaktı. İşte yine kendimi Gerry’nin yerine koyup, onun için düşünmeye başlamıştım.

On beş dakika daha geçmişti. Asla geri getiremeyeceğimiz bir on beş dakika. Yerdeki püsküllü halı koyu kestane rengiydi, yatak örtüsü de zeytin yeşili üzerine kestane rengi çiçekliydi. Her şey neden uyum içinde olmak zorundaydı? Acaba Hilton Çin’de bir dağın yamacına bir otel kurar mı diye düşündüm. Çin-Amerikan resepsiyonunda *Cumartesi Gecesi Ateşi* adlı filmde kullanılan “Canlı Kalmak” adlı parçanın eşliğinde dans eden Çinlilerin ne kadar komik göründüklerini hatırladım. Bir milyar Çinli modernleşme yönünde büyük bir mücadele veriyordu. Buna gerçekten değer miydi? Artık neyin herhangi bir şeye değdiğini bilmiyordum.

Bir sigara daha yaktım. Gerry bir yıl önce sigarayı bırakmayı denemişti ve şimdi sigarayı bırakmayı denemediğim için bana sürekli çıkışıyordu. Bulunduğu ortamlarda birileri sigara içtiği için kendisinin de sigara içtiğini söylemişti. Ne demek istediğini biliyordum. Aslında ben de bırakabilirdim. Birçok kez bıraktım. Ama önemli kararlar vermem gerektiğinde, orada du-

rup için için yanacak, ama müdahale etmeyecek sessiz bir refakâtçiye ihtiyaç duyuyordum. Dumanı içime çekmediğim için sigara içmek şarkı söylerken ve dans ederken beni rahatsız etmiyordu, ama boğazımı tahriş ettiğini biliyordum. Pekâlâ, Gerry gelince sigarayı bırakırım, ama bakalım o da bırakacak mı diye düşündüm.

Ay, Waikiki üzerinde yükseliyordu. Diamond Head'in dev gölgesi denize yansıyor. Belki Gerry uçağı kaçırmıştı. Kuzey-Güney sorunlarının tartışılacağı bu toplantı onsuz da yapılabirdi herhalde. Ama ben onsuz yapamazdım.

Yatağın yanındaki telefon çaldı. Saat sekize geliyordu.

Gerry, sanki haftalardır ayrı değilmişiz gibi, "Hey" dedi.

Onun sakın sesi karşısında eridiğimi hissettim. Ofisinden aramadığı zamanlar farklı bir biçimde konuşurdu.

"Havaalanında bir karşılama salonundaydık" dedi o. "Bir saattir oradaydık. Bize birilerinin bavullarımızı getireceğini, orada beklememizi söylediler ama boşuna bekledik. En sonunda kendim gidip aldım bavulumu. Sen ne zaman geldin?"

"Birkaç saat önce" dedim. Boşa geçen her dakikayı nasıl saydığımı söylemek istemedim.

"Bizim delegasyonla bir içki içmek isteyen birkaç kodaman kadından kurtulmam gerekiyor."

"Kodaman kadınlar mı?" diye sordum.

"Evet. Aptal, ama iyi niyetliler. Onlardan kurtulur kurtulmaz geleceğim. Seni görmeye can atıyorum."

Telefonu kapattım, aynaya baktım, Gerry'nin o kodaman kadınlarla ilgili şovence sözü karşısında hissettiğim öfkeyi sineye çektim ve çok sevdiğim yeşil yün kazağımı giymeye karar verdim.

Gerry'nin kapıyı çalmak zorunda kalmaması için odanın kapısını araladım. Koridor dünyanın her yanından gelmiş politikacılar ve onları koruma görevini üstlenmiş gizli servis ele-

İçimdeki Yolculuk

manlarıyla doluydu. Gerry'nin onların arasından tanınmadan nasıl geçeceğini merak ettim.

Kazağımı başımdan geçirmek üzereyken onun içeri girdiğini duydum. Onun orada olduğunu biliyordum ama kazak küpeme takıldığından onu göremiyordum. Belime dolanan kollarını hissettim. Sonra o boynumu öptü. Dudaklarının sıcaklığından ve kazağım kulağımı zorladığından nefes nefese kalmıştım ve hareket edemiyordum. Gerry kazağın altından elini sokup yüzümü tuttu ve “Kıpırdama” dedi, “bu halini sevdim. Dur sana yardım edeyim.”

Küpemi kazaktan kurtardıktan sonra kulağımı öptü. Geri çekilerek bana şöyle bir baktı. “Bu rengi sevdim, güzel bir renk” dedi. Sonra çevresine bakınarak kendi odasının da tıpkı bu oda gibi olduğunu söyledi. Tahmin ettiğim gibi, hemen balkona çıktı ve Diamond Head’e doğru baktı.

“Şu palmye ağaçlarına bak” dedi. “Gerçek değilmiş, sanki gökyüzüne resmedilmiş gibi görünüyorlar. Şu karşıdaki Diamond Head mi?”

“Evet” dedim, “bir sahnedeki arka perde gibi görünüyor, ama gerçek.”

“Burası bir yeryüzü cenneti, öyle değil mi?” Kolumu alıp beline doladı. “Aç mısın?” diye sordu. “Aç olmalısın. Sen her zaman açsındır.”

“Evet.”

“Ben de. Hadi yemek yiyelim.”

Oda servisini arayarak iki Mai-Tais ve yemek ısmarladım. Gerry, (rom, acı portakal likörü, badem şurubu ve misket limonu suyundan yapılan bir kokteyl olan) Mai-Tais içmişti hiç. Ananası fazla getirmelerini söylememe güldü ve banyoya gidip küveti sıcak suyla doldurmaya başladı.

Garson geldiğinde Gerry küvetteydi. Yemek tabaklarının üstünü örterek içkilerimizi banyoya götürdüm. Tuvalet kapa-

ğının üstüne oturup onu izlemeye koyuldum.

Gerry içkisinden bir yudum aldı. Banyo küveti onun bo-
yuna göre küçüktü, ayakları dışarıda kalmıştı.

“Eee, anlat bakalım” dedim. “İşler nasıl gidiyor? Sen na-
sılsın?”

“İyi” dedi.

“Başka? Sen hep iyi dersin.”

“Eh, Londra’da bir takım sorunlar yaşıyorduk. Gazeteler-
de okumuşsundur. Beni boş ver, senin hayatın nasıl gidiyor?”

Sahne gösterim için yaptığımız yeni koreografiden, formu-
mu korumak için her sabah çıktığım koşulardan, denediğim sağ-
lıklı beslenme diyetlerinden söz ettim ve kadınlar için iyi film
senaryoları bulmanın ne kadar zor olduğunu söyledim. O, ne-
den diye sorunca, bunun militan feminizmden kaynaklanan bir
ters tepkiyle ilgili olabileceğini söyledim. Görünüşe göre, sena-
ristler kadınların gerçekten ne istediklerini bilmediklerinden,
artık kadın rollerini nasıl yazacaklarını bilemiyorlardı. En azın-
dan, erkek yazarlar bunu bilmiyorlardı. Kadın yazarlar ise ka-
dınların ne kadar mutsuz ve hayatta aradıklarını bulamamış ol-
duklarını konu alan senaryolar yazıyorlardı. Ama bu kimsenin
umurunda değildi, eğlence söz konusu olduğunda kim bunu gör-
mek için para verirdi ki?

“Bilemiyorum” dedi Gerry. “Kadınların değil, *insanların*
ne istediklerini anlamaya çalışırken yeterince zorlanıyorum za-
ten. Küstahça konuşuyor gibi görünmek istemem, ama bizim
herkes için başarısız olan bir ekonomimiz var ve bu durumu ce-
saretle karşılayabileceğimizden emin değilim.”

Ne demek istediğini anladığımı söyledim ve sonra o bana
Amerika’da durumun nasıl olduğunu sordu. Duraksayarak, bu-
nu tam olarak bilmediğimi söyledim. Amerikan halkını anla-
mak zordu. Ardından, ona dünyada olup bitenleri sordum. Son-
ra karşılıklı konuştuk, konuşurken birbirimizin varlığından zevk

İçimdeki Yolculuk

alıyor, birbirimizi gülümseyerek dinliyorduk. *Ne* söylediğimiz değil, onu *nasıl* söylediğimiz önemliydi. Hoşlandığımız şey buydu. Birbirimizi büyülenmiş gibi izliyorduk. El hareketlerimiz, yüz ifadelerimiz, konsantre olmaya çalışırken başımızı elimize yaslayışımız ile birbirimize özel bir zevk veriyorduk: Bir oyuncu diğerini büyülüyordu.

Carter'dan, enflasyondan, dolardan, İdi Amin'den ve güneş enerjisinden bile söz ettik, karşılıklı konuşmamız zihinlerimizle sevişmek gibiydi, her bir sözcük kafamızda minik kıvılcımlara ve patlamalara neden oluyordu. Konuşmamızın yeni bir vergi tasarısı, OPEC'in petrol fiyatlarını artırması ya da filmlerdeki kadın rolleri hakkında olması fark etmiyordu. Bu, açıklanması zor olan, ama ikimizin de aşına olduğu bir dinamikti. Ben İran'daki petrol sahalarından ve işçilerin sendikalaşmaları gerektiğinden söz ederken Gerry'nin karşımda adeta eridiğini hissediyordum. O, beni dinliyor ve sözlerimi işitiyordu, ama içinde bir volkanın yavaş yavaş patlayıp gözlerinden taşmakta olduğunu hissedebiliyordum. Uzanıp ona dokunmak, onu öpmek istemedim. Kendini tutmanın ve iki düzeyde iletişim kurmanın verdiği histen hoşlanmıştım... Altta meydana gelen patlamayı kontrol altına almak için sözcükleri kullanmanın verdiği histen hoşlanmıştım. Ve bu patlamanın nedenini bildiğimden emin degildim.

Onun sıcak suda uzanan bedenine, o bedeni kuşatan sabun köpüklerine baktım. Gerry küvetin içinde geriye yaslanarak gözlerini kapattı.

Kısa bir süre sonra, "Gerry?" diye seslendim.

O, gözlerini açtı ve "Ne var?" diye sordu.

"Sen tekrar-doğuşa inanıyor musun?"

"*Tekrar-doğuş* mu?" Afallamıştı. "Tanrım" dedi, "bunu neden soruyorsun? Elbette hayır."

"Neden 'Elbette hayır' diyorsun?" diye sordum.

“Çünkü” diye güldü o, “bu bir fantezi. Hayatı *şimdi* ve *burada* olduğu gibi kabul edemeyen insanlar böyle fantezilere inanma ihtiyacı duyuyorlar.”

“Belki” dedim, böyle bir teoriyle bu kadar kaba bir biçimde alay ettiği için biraz incindiğimi hissederek. “Belki haklısındır, ama milyonlarca insan ona inanıyor. Belki onların bunu yapmak için bir nedenleri vardır.”

“Bir nedenleri *var* tabii. Bu zavallı insancıklar hayatta başka bir şeye sahip değiller ki. Elbette onları suçlayamam, ama eğer onlar şimdi ve buradaki hayata biraz daha inansalardı bu benimki gibi işleri çok daha kolaylaştırırdı.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Onlar hayatlarını düzeltmek ve iyileştirmekle ilgilenmiyorlar. Sonraki hayatlarının daha iyi olacağına ve *şimdiki* hayatlarının o kadar önemli olmadığına inanarak, sadece günübirlilik yaşıyorlar. Hayır, Shirley” dedi o, kararlı bir sesle, “ben insanların hayatlarının umutsuzluğuna karşı *şimdi* bir şeyler yapmak istiyorum. Sahip olduğumuz tek hayat bu ve ben ona saygı duyuyorum. Neden sordun? Yoksa sen bu saçmalığa inanıyor musun?”

Onun bu küçümseyici yaklaşımının benim konuşma hevesimi kırdığını hissettim. Hiç olmazsa konuyu tartışabilecek kadar açık fikirli olmasını isterdim.

“Bilmiyorum” dedim. “Tam olarak değil.”

O, elini havada şöyle bir salladıktan sonra gözlerini tekrar kapattı.

Tanrım, diye düşündüm, bu metafiziksel şeyler insanların keyfini kaçırabiliyordu. Bunun nedenini merak ettim. Ben bu fikirler tarafından tehdit edildiğimi hiç hissetmemiştim. O araştırılıp keşfedilecek güzel bir boyut gibi görünüyordu. Bunun ne zararı olabilirdi ki? Gerry’nin insanların şimdi ve burada kendi kaderlerinin sorumluluğunu üstlenmemelerini vurgulaması-

İçimdeki Yolculuk

nı anlayabiliyordum, ama yoksulluk içinde doğmak ile zenginlik içinde doğmanın adaletsizliğini nasıl bağdaştırabilirdiniz? Hayat gerçekten bu kadar acımasız mıydı? Ve bu hayat sadece bir rastlantı mıydı? Bunu kabullenmek bana birden aşırı kolay, hat-ta tembellik gibi göründü.

“Oh, bu çok iyi geldi” dedi Gerry, köpüklü küvetin içinde yayılarak. “Bu güzel bir banyo. Aslında bu otel güzel, ama bu banyo harika. Sen burada oturduğun için bu banyo bu kadar güzel.”

“Evet” dedim düşüncelerimden sıyrılarak. “Banyolar özel yerlerdir, öyle değil mi? Eğer sen bir banyoda başka biriyle kendini rahat hissediyorsan aranızda gerçekten önemli bir şey vardır.”

Gerry gülümseyerek başını salladı.

Bir banyo özel ve temel ihtiyaçların karşılandığı bir yer-di. Yıllar önce bir sevgilimin Washington’daki bir otel odasında öfkesinden banyoyu dağıtışı aklıma geldi. O, lavabonun üzerindeki bardakları bir kol darbesiyle yere savurmuş, saç kurutma makinesini aynaya fırlatarak onu paramparça etmişti. Otel odasında onun kıskançlığı hakkında tartışıyorduk, ama o öfkesini banyoda göstermişti.

Sonra, çocukluğumda yaşadığım bir olay aklıma geldi. Beş yıl boyunca onu hayal ettikten sonra, okul balesinde başrolü başkasına kaptırmıştım. Lavabonun üzerindeki aynada kendime bakarken nerede hata yaptığımı düşündüğümü, ama daha ne olduğunu anlamadan kustuğumu hatırlıyorum.

Sonra, Kaliforniya’da verdiğim ilk yemekli daveti hatırladım. O gece, ev sahibeliği yapamayacak kadar heyecanlı ve gergin olduğumu hissedince, çareyi kendimi banyoya kapatıp yemek bitene kadar orada oturmakta bulmuştum.

Soğuk bir kış günü Warren’la birlikte buzlu çamurlu bir su birikintisinde oyun oynadığımız gün aklıma geldi. Ben altı,

o üç yaşındaydı. Annem çok öfkelenmişti. Warren'ı yıkamak için küvete soktu ve ben kardeşimin banyodan gelen çığlıklarını duydum. Bir başka gün de Warren kırık bir süt şişesinin üstüne düşmüştü. Babam onu banyoya sürüklemiş, kanayan kolunu küvetin üzerinde tutarak temizleyip sarmıştı. Warren'ın babama yalvaran gözlerle bakıp, "Baba, kolumun acımasına izin verme" deyişini hâlâ hatırlıyorum.

Sonra, her akşam saat altıda banyoya girip küvette bir mum yakıp dua eden bir yardımcım aklıma geldi.

Ve dünyanın neresinde olursam olayım, sahip olabileceğim en önemli, özel, rahat, dinlendirici ve gerekli yerin içinde köpüklü bir sıcak su küvetinin bulunduğu aydınlık bir oda olduğunu hatırladım. O benim moral bozukluğundan, kafa karışıklığından ve ağır çalışmanın verdiği yorgunluktan kurtulmama yardımcı olurdu. Kendimle temas kurmama yardımcı olurdu. Uykuya dalmamı sağlardı. Gösteriden ağrıyan bacaklarımı rahatlatırdı. Beni kendime getirirdi. Bedenimle zihnimin birlikte çalışmasını sağlar, bana yeni fikirler, umutlar ve zekâ kıvraklığı verirdi. Dışarıda yoğun bir gün geçirirken, akşam sıcak suyla doldurabileceğim güzel bir küvete sahip olduğumu bilmek beni her zaman mutlu etmeye yetmiştir.

Gerry, içkisini bitirdi ve kadehi bana uzattı. Yıkandı ve benden sırtını sabunlamamı istedi.

"Biliyor musun" dedi, küvetten çıkıp kurulanırken, "telefon diye bir şey olduğu için memnunum. Bu arada, sen eleştirmede haklıydın. Telefon faturalarını artık kendim ödüyorum. Tüm bu haftalar boyunca seninle konuşamamak benim için çok zor olurdu."

"Evet, biliyorum" dedim. "Benim için de çok zor olurdu."

"Ama biliyor musun" dedi yine, "senin sesini duymayı ta-kıntı haline getirdim ve böyle hissetmekten hoşlanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, biraz ürpererek.

İçimdeki Yolculuk

“Bütün günümün seninle konuşabileceğim boş zamanı ne zaman bulabileceğim düşüncesinin çevresinde döndüğünü gördüm. Bu benim enerjimi tüketiyor ve bu histen pek hoşlanmıyorum.”

Ona dikkatle baktım. Ne diyordu? Bu beni endişeli bir beklentiye soktu.

“Kirazı yiyecek misin?” Gerry, havlusuna sarınmış, boş kadehime bakıyordu

“Hayır, benim için çok tatlı.”

“Ben yiyebilir miyim?”

Kirazı ona verdim ve o beni elimden tutarak yatak odasına götürdü. Artık soğumuş olan soslu deniz mahsullerinden oluşan yemeğin bizi beklediği küçük masaya oturduk. Garson tek bir çatal getirmişti, onu Gerry'ye verdim. O benim yemeğimi bir bıçakla yemeye çalıştığını fark etmedi. Üşümesin diye yağmurluğumu onun omuzlarına koydum ve o, iri yarı ama masum bir çocuk gibi yemeğini yemeye başladı.

Sonra, yemeğini bitirirken, “Senin çok beğendiğin o şıpıdık ayakkabılarım vardı ya...” dedi. Başımı salladım. “Kızım onları çöpe attı. Artık yeni bir ayakkabı almam gerektiğini düşünmüş, bu yüzden onları attı.”

“Kızın benim çok beğendiğim ayakkabılarını attı, öyle mi?”

“Evet...” O, yüzünde hafif bir gülümsemeyle, ne diyeceğimi bekleyerek öne doğru eğildi. Ne dememi beklediğini bilmiyordum. Bu yüzden, “Eh, herhalde onlar da parfüm kokuyordu” dedim.

Gerry, yağmurluğumu omuzlarından atarak ayağa fırladı. Beni tutup havaya kaldırdı, gülerek kucakladı ve yatağa attı. Yumuşak sıcak elleri her tarafımda dolaşıyordu. Saçları yüzümü yaladı. Burunlarımız çarpıştı. Sabun kokan teni kaygan ve sıcaktı. Hafifçe titreyerek beni kendine çekti.

Gözlerimi açtım ve onun yüzüne baktım. Yüzünde aynı an-

da hem şaşkın, hem kendinden geçmiş bir ifade vardı. Doğrular saçlarını tuttum ve çektim.

“Tırnaklarını nasıl böyle uzun tutabiliyorsun?” diye sordu.

“Onların çok uzun olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır, bence onlar güzel. Ama çok güçlü olmalılar.”

Sol elini havaya kaldırarak çocukken garip bir kazada uç kısmı kopan küçük parmağını oynattı. Ama, bu eksiklik o kadar belirsizdi ki kendisi göstermese insan onun farkına varmıyordu. “Bu parmakta artrit var ve o acı veriyor. Bu bir süre önce ortaya çıktı ve nedenini merak ediyorum” dedi.

“C vitamini eksikliğinden ve egzersiz yapmamaktan kaynaklanıyor olabilir” dedim.

Yan yana uzanarak, onun parmağını aşağı ve yukarı hareket ettirmesini izledik.

“Biliyor musun” dedi o, “sanırım enerjimi tükettiğim için bu artrit ortaya çıktı. Sana kafayı çok taktım. Hayatın nasıl küçük ama göz kamaştırıcı içgörülerden oluştuğunu biliyorsun.”

“Evet” dedim, “ne demek istediğini biliyorum.”

“Sanırım, duygularıma biraz gem vurmalıyım. Eski den-gemi bulmalıyım.”

“Pekâlâ” dedim, “senin için en iyisi neyse onu yapmalısın.” Ama bu sözleri söylerken kalbimin adeta durduğunu, donup kaldığını hissediyordum.

“Biliyor musun” dedi o yine, “bu tür bir deneyimi daha önce hiç yaşamamıştım. Bu konuda ne düşündüğümü bile bilmiyorum. Sana neden bu kadar çekildiğimi hissettiğimi de bilmiyorum. Kendime rağmen, bunu durduramıyorum.”

Gözlerimi uzun tırnaklarıma diktim. “Belki birlikte başka bir hayat geçirmişizdir” dedim. Tepkisini görmek için hemen ona doğru döndüm. “Belki aramızda bazı şeyleri çözümlemeden bıraktık ve bu hayatta onları çözmemiz gerekiyor.”

Gerry’nin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Kısa bir an

bana ciddi bir bakışla baktı. Sonra gülümsedi.

“Tabii” dedi. “Ama ciddi olmak gerekirse, bizimle ilgili olarak ne yapacağımı bilmiyorum. Bunu bilmeni istiyorum.”

“Biliyorum” dedim. “Ne dediğini biliyorum. Ben de ne yapacağımı bilmiyorum. Öyleyse neden hiçbir şey yapmayıp şimdi sahip olduğumuz şeyin keyfini çıkarmıyoruz?”

“Ama sana karşı adil davranmak istiyorum” dedi o. “Herkes adil davranmak istiyorum. Ben daima işime öncelik verdim. Eğer şimdi enerjimi dağıtırsam, bugüne dek elde etmek için çalıştığım şeyi kaybedebilirim. Seçimlere kadar, önümüzdeki on bir ay içinde yapmam gereken çok şey var ve kendimi böyle dağıtmak istemiyorum.”

Dönüp ona baktım ve bir iç çektim. “Evet, Gerry, tüm bunları biliyorum. Öyleyse ilişkimizi bitirmeyi düşündün mü?”

“Hayır” dedi o kararlı bir sesle. Sonra, yüzünde hakiki bir endişeyle, “Sen bunu düşündün mü?” diye sordu.

“Hayır” diye yalan söyledim. “Asla. Ve bunu hiçbir zaman düşünmeyeceğim.”

Derin bir nefes alarak konuşmasını sürdürdü. “Ama seni hayal kırıklığına uğrattıyor olabileceğim düşüncesi beni çok rahatsız ediyor. Bu benim için gerçek bir sorun. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.”

“Seçmenlerini hayal kırıklığına uğratmak istemediğin gibi mi?” diye sordum.

“Sana sormak zorundayım” dedi. “Benden ne istiyorsun?”

Beni hazırlıksız yakalamıştı. Kısa bir süre düşündüm, sonra bu yanıtı hep biliyormuş gibi, “Birlikteyken mutlu olmamızı istiyorum” dedim. “Neden birlikte olduğumuzu ben de anlamıyorum. Ama benimle başka biri veya başka bir şey arasında bir seçim yapmak zorunda kalmanı istemiyorum. Elindekilerin yanı sıra bana da sahip olabilirsin. Hepsine birden sahip olamaz mısın? Böylece hayatına bir boyut daha eklemiş olursun. Bun-

da yanlış olan ne? Belki hayat henüz benimseyecek cesarete sahip olmadığımız her türlü boyutu içermeli. Senden herhangi bir bağlılık beklemiyorum. Bir bağlılığı istemiyorum bile. Sadece, benimle birlikteyken mutlu olduğunu bilmek istiyorum ve belki bir gün bu ilişkinin nedenini de anlayabiliriz.”

“Ama ben seninle birlikte oldukça daha da çok birlikte olmak istiyorum.”

“Öyleyse benimle daha çok birlikte ol.”

“Bu başka bir şeyden vazgeçmek anlamına gelir.”

“Neden?”

“Çünkü hem sana hem de geriye kalan hayatıma ayırabilecek zamanım yok.”

“Belki mutluluğu hak ettiğine inanırsan, olayı böyle görmezsin.”

“Yapamam. O zaman, başka neler yapmam gerektiğini düşünüp dururum.”

“Neden sadece *yapmakta* olduğun şeyi düşünmüyorsun?”

“Çünkü o durumda hep başka bir şey de yapmam gerektiğini hissedirim.”

“Ama bu arada sen ne olacaksın? Elinde fırsat varken neden hayattan daha fazla zevk almaya çalışmıyorsun? Bunda ne yanlışlık var? Neden iyi bir zaman geçirmeyi hak etmediğini düşünüyorsun?”

“Çünkü hayatımda iyi vakit geçirmekten daha önemli olan şeyler var. Önce kendimi düşünemem.”

“Belki de düşünmelisin. Belki kim olduğunu daha çok anlarsan daha fazla insana yardım edebilirsin.”

Çin’den döner dönmez benimle röportaj yapan bir gazeteciye hatırladım. O, ben Çinlilerin yeni öz-kimliklerini kazanmak için verdikleri mücadele karşısında hissettiğim coşkuyu ifade ederken beni alaycı bir yüzle dinlemişti. Çoğu kişi gibi, o da Çin devriminden bu denli etkilenecek kadar saf biri olduğu-

İçimdeki Yolculuk

mu düşünmüştü. Ben, Çinlilerin yakın geçmişle kıyaslandığında kendilerini ne kadar geliştirdiklerini açıklamış ve beni en çok etkileyen şeyin onların kendilerine derin bir biçimde inanmaları olduğunu söylemiştim. Bu sözlerim o gazeteciyi gerçekten öfkelen-dirmişti.

“Kendilerine inanıyorlar da ne demek? Bu yalnızca propaganda ve siz de ona kanmışsınız!”

Ben de, sadece propaganda olsa bile, her şeyi yapabileceğinize ve her şeye sahip olabileceğinize inanma fikrinin onu neden bu kadar rahatsız ettiğini sormuştum. Beni şaşırtan bir biçimde, adamın öfkesi bir anda gözyaşlarına dönüşmüştü. Sonra o, “Hiç kimsenin her şeyi yapabileceğine ya da her şeye sahip olabileceğine inanmaya hakkı yok, çünkü sonunda o ezilecektir” dedi. Onun kendinden söz ettiğini fark ettim. O, değersiz olduğunu hissediyor ve kendine güvenemiyordu. New York’taki evimden ayrıldıktan beş saat sonra beni aradı.

“Sizden ayrıldığımdan beri arabamla dolaşıp duruyordum” dedi. “Evliliğim sizin söylediğiniz şey yüzünden yıkılıyor. Karım da bana aynı şeyi söylüyor. Kendime daha fazla inanmadıkça, mutlu olabileceğime *inanmadıkça*, birlikteliğimizi sürdüremeyeceğimizi söylüyor. İşte bu yüzden size öfkelen-dim. Korkarım ki bunu yapamam, ben yeterince güçlü değilim. Aslında bir gazeteci olarak etkili bir biçimde kinik olan bir dizi standart oluşturmıştım; böylece, istedikleri şey olabileceklerini hayal eden veya buna cüret eden -ben dâhil- herkesle alay ediyordum. Çünkü ben kendime inanmıyorum. Dolayısıyla bu inancı besleyen başkalarını nasıl ciddiye alabilirim?”

Ona yine de iyi bir makale yazacağını umduğumu söyledim ve iyi şans diledim.

Birden, insanların Çin devriminin başarısından neden bu kadar rahatsız olduklarını anladığımı düşündüm. Kurdukları sistem her ne olursa olsun, onlar tüm dünyanın yardımı olma-

dan sadece kendilerine inanmaya cüret etmişlerdi...

Gerry bana sarılarak uykuya daldı. Uyurken çok savunmasız görünüyordu. Başka yönlerden çok güçlü olan bu adamın içsel kuşku ve kararsızlığı beni kaygılandırıyordu. İlk karısı doğum yaparken ölmüştü, acaba o bu trajediden kendini mi sorumlu tutmuştu? Kuşkusuz, ikinci evlilik onun için bebeğe bir anne de sağlayan elverişli bir çare olmuştu. Ama o *kendini* aldatmış olduğunu hissettiği için mi şimdi suçluluk duyuyordu? Yakın geçmişte babamla yaptığım bir konuşma geldi aklıma. Babam da, dışarıdan güçlü ve hükmedici görünse de, kendine asla inanmamıştır. Oysa o tanıdığım en yetenekli insanlardan biridir. Gerçek hayatta çok iyi gösteriler yapmasının yanı sıra, iyi keman çalardı, iyi bir öğretmen ve ferasetli bir düşünürdü.

Şimdi babam hayatının sonuna yaklaşıyordu -ya da öyle düşünüyordu. Ve o her zaman çok içerdi. Son dönemde annem büyük bir kalça ameliyatı geçirdi. Babam annem olmadan ne yapacağı gerçeğiyle yüz yüze kaldı ve sabahdan başlayarak içki içmeye başladı. O zaman annem babamın kendini öldürmekte olduğu konusunda her zamankinden daha çok endişelenerek beni aradı. Annem benimle açıkça ve dürüstçe konuşurken babam da yanındaydı. İkisi de birbirinden bir şey saklamıyordu. Yıllardır hepimiz babamın içki alışkanlığının onu ölüme götüreceğinden korkuyorduk ve bu korku bu telefon görüşmesinde son noktasına erişmişti.

“Babanız için çok kaygılanıyorum, Shirley” dedi annem, “Ama ona yardım edemiyorum. Onun ne kadar iyi ve yetenekli bir insan olduğunu biliyorsun, ama, kendisi öyle olduğuna inanmıyor.”

Ondan, telefonu babama vermesini istedim.

“Selam, maymun” dedi babam, çocukluğumdan beri beni böyle çağırırdı. Onun, yanı başında pipoları, en sevdiği koltukta oturduğunu, ahizeyi omzuna kıştırarak piposuna uzandığı-

İçimdeki Yolculuk

nı ve onu İngiltere'den getirdiğim antika çakmakla yaktığını görür gibi oldum.

“Baba, hemen sadede gelmek istiyorum, tamam mı?”

“Tamam” dedi o.

“Şimdi neden bu kadar çok içiyorsun?”

Bu soruyu ona daha önce hiç soramamıştım. Gerçeği öğreneceğimden korktuğum için bu soruyu sorma cesaretini bir türlü bulamamıştım.

Babam ağlamaya başladı. İşte bundan korkuyordum. Babamı böyle tükenmiş görmeyi asla istememiştim. Az sonra o, “Çünkü ben hayatımı boşa harcadım” dedi. “Ben güçlüymüşüm gibi davranmış olabilirim, ama herhangi bir şey yapabileceğime asla inanmadığım için rol yapıyordum. Annem bana hayattan korkmayı çok iyi öğretti ve ne kadar korktuğumu düşündüğümde buna dayanamıyorum. Bu yüzden içiyorum.” Sergilediği herhangi bir duygudan uzaklaşmak istediği her seferinde olduğu gibi, onun ellerinin titrediğini görebiliyordum.

“Seni çok seviyorum, baba” dedim. Ve ben de ağlamaya başladım. Daha önce onu sevdiğimi hiç böyle samimiyetle söylememiş olduğumu hissettim. “Yapmış olduklarına bak. Warren’ı ve beni yetiştirdin. Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu?”

“Hayır, ama ikinizin benim gibi olmak istemediğinizi biliyorum. O yüzden böyle oldunuz. Benim gibi bir hiç olmak istemediniz.” Artık ikimiz de ağlıyor ve bir yandan da konuşmaya çalışıyorduk.

“Bu doğru değil” dedim. “Biz senin hiç yardım almadan yaptıklarına kıyasla, senin bize sunduğun yardımla daha fazla şey başardık.”

“Ama ben yeteneklerimi hiç kullanmadığımı fark ettiğimde kendimi çok değersiz hissettim.”

“Tamam” dedim. “Ama bunun için hâlâ vakit var.”

“Nasıl?” diye sordu o. “Ne demek istiyorsun?” Boğazını

temizlemeye çalıştı. Annemin onu izleyip izlemediğini merak ettim.

“Kendini değersiz hissettiğin her seferinde neden bir kalem kâğıt alıp o hisleri yazmıyorsun? Bahse girerim ki kendini değersiz hissetmekle ilgili bazı harika düşüncelere erişebilirsin.”

Babam şimdi hıçkırarak ağlıyordu. “Bazen buna dayanamayacağımı hissediyor ve eğer yeterince içersen sabaha çıkamayacağımı düşünüyorum...”

Yutkundum. “Baba” dedim, “bugüne dek senden hiçbir konuda bana bir söz vermeni istemedim, öyle değil mi?”

“Hayır, maymun, istemedin.”

“Şimdi bana bir söz verebilir misin?”

“Evet, ne istersen...”

“İçki içmek yerine, her gün hissetmekte olduğun bir şeyi en az bir sayfa yazacağına söz verir misin?”

“Ben mi yazacağım? Tanrım, eğer birileri onları okurlarsa çok utanırım.”

“Öyleyse sen de onları kimsenin okumasına izin vermezsin. Yalnızca kendin için yaz.”

“Ama söyleyecek bir şeyim yok ki.”

“Denemeden bilemezsin ki.” Onun öksürdüğünü duydum.

“Kendim hakkında yazamam. Kendim hakkında düşünemem bile.”

“Öyleyse ben, annem ya da Warren hakkında yaz.”

“Sen ve Warren mı?”

“Tabii.”

“Bir sürü insan onları okumak isteyecektir, öyle değil mi?” dedi o alaycı bir sesle. Gülümsediğini biliyordum.

“Sadece onlar senin bakış açısından yazıldığı için.”

“Böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet, böyle düşünüyorum.” Onun koltuğunda sallanmaya başladığını görür gibiydim.

“Lise öğretmenim Bayan Hannah’ı biliyorsun, o bir kere-sinde bana yazmam gerektiğini söylemişti. Aslında, daha az konu-şup daha çok yazmam gerektiğini söylemişti.”

“Gerçekten mi?” Küçükken babamın Bayan Hannah’tan nasıl söz ettiğini hatırladım. Kendisinin Bayan Hannah’ın eski arabasını tamir etmeyi sevdiğini de söylemişti.

“Yaşlı Bayan Hannah gördüğüm en kötü arabaya sahipti. Onun yerine bir atlı araba kullansa daha iyiydi. O lanet araba onun için başka bir kişi gibiydi. Biliyor musun, bir gün çayır-da...”

“Baba” dedim, “neden Bayan Hannah’ın arabasına çayır-da ne olduğunu yazarak başlamıyorsun? Onun hakkında konu-şarak öyküyü zıyan etme.”

“Yazmaya böyle mi başlanır?” diye sordu o, boğazını te-mizleyerek. “Yani bugüne dek yaşadığım ilginç olayları yazsay-dım bir kitap olur muydu?”

“Tabii. Bayan Hannah sana hep çok ve uzun konuştuğu-nu, ama geride somut bir şey kalmadığını söylemez miydi?”

“Evet” dedi o, “söylendi. O ilginç bir kadındı. Sigortadan para almak için ahırını yakmış, sonra da o sigortayı ona satan adamla kaçmıştı.”

“O, hakkında yazılacak iyi bir karakter gibi görünüyor.”

“Eğer yazarsam, okur musun?”

“Elbette. Sabırsızlıkla bekliyorum. New York adresime pos-tala. Orada olmasam bile en kısa zamanda bana ulaşır.”

“Benim söyleyeceğim bir şeyler olduğunu gerçekten düşü-nüyor musun?”

“Bak, kırk yıldan beri seni dinliyorum ve senin gerçekten komik ve etkileyici bir insan olduğunu düşünüyorum. Mesela, piponla ilgili bir şeyler de yazabilirsin.”

Artık ikimizin de ağlaması kesilmişti.

“Yazacak mısın? Hiç olmazsa deneyecek misin?”

“Pekâlâ, maymun, sanırım denemek zorundayım, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Öyleyse söz veriyorum...”

“Seni çok seviyorum, baba.”

“Ben de seni, maymun.”

Telefonu kapattık. Evde dolanarak bir saat daha ağladım. Sonra çiçekçimi arayarak, bir ay boyunca her gün babama üzerinde “Bir sayfaya bir gül. Seni seviyorum” yazan bir kart iliş-tireceği bir gül yollamasını söyledim.

Babam o günden beri ara sıra yazıyor. İçkiyi tamamen bıraktığından emin değilim. Ama hangi yazar içmez ki! Keşke Bayan Hannah babama onun yeteneğinden ve ona olan inancından daha sık söz etseydi.

Babamın bana yolladığı yazılar kısa olmasına karşın, her biri bir öykü anlatıyor. Bunlar beni derinden etkileyen bir adamın hayatından öyküler, çünkü babam bana, istemeyerek de olsa, birisinin onları çözmesine ihtiyaç duyan zeki ve karmaşık erkekleri sevmeyi öğretmişti.

BÖLÜM 5

“Birimizin bile kendi egomuzdan başka bir şeyin var olduğu konusunda, o gerçeklik hakkında ufacık bir fikri olduğunu sanmıyorum.”

A. EDDINGTON

Fiziksel Dünyanın Doğası

Gerry’yle birlikte birbirimize sarılarak uyuduk. Gerry bir ara delegasyondakilerin sabah onu merak etmemeleri için resepsiyonu arayıp sabah erkenden uyandırmalarını söylememi istedi. Telefon ettikten sonra Gerry’yi izlemeye başladım. Onun uyuyuşunu izlerken kendimi yalnız ve mutsuz hissettim. O, uzaklara gitmişti. Gözleri kapalıydı ve kendi bilinçdışında kaybolmuştu. Uykum gelene dek onu izledim. Uyurken, babam ile Gerry’nin görüntülerinin birbirine karıştığı rüyalar gördüm.

Sabah bizi uyandırdıklarında, Gerry kalk borusu çalmış gibi yerinden fırladı. Telâşla beni öptü, giyindi ve yardımcılardan ve gazetecilerden kurtulur kurtulmaz geleceğini söyledi.

“Büyük olasılıkla onlarla kahvaltı edeceğim” dedi, “bu yüzden sen şimdi kahvaltını yap. Ben delegasyondaki herkese uçak yolculuğundan çok yorulduğumu söyler, onları atlatırım. Böylece bütün günü birlikte geçirebiliriz.”

Gerry gittikten sonra onun telâştan çorabının tekini oda da unuttuğunu fark ettim. Papaya ve kızarmış ekmek sipariş ettim ve kahvaltımı balkonda yaptım. Aşağıda otel görevlilerinden biri yunusları besliyordu. Kızım Sachi’nin çocukken yunuslara bindiğini ve Japonya’dan gelen Steve’i Hawaii’de karşılayışımızı hatırladım. Sachi, o günlerde, yunusları anladığını ve onların onun oyun arkadaşları olduğunu söylerdi.

Aşağıda bir yerlerde gazetecilerin Hawaii ile ilgili nasıl öyküler yazılabileceği hakkında konuştuklarını duyuyordum; bu arada Dr. Lilly'nin yunuslarla yaptığı deneylerle de dalga geçiyorlardı. Yunusların, gerçekten bilimcilerin dedikleri kadar zeki olup olmadıklarını ya da kendi gelişkin dillerine sahip olup olmadıklarını merak ettim. Bir zamanlar birisi bana, yunusların beyninde kayıp Lemurya uygarlığının tüm sırlarının bulunduğunu söylemişti. Atlantis'le ilgili bir şeyler duymuştum, ama Lemurya'yı ilk kez duyuyordum.

Yunusları seyreden gizli servis elemanlarını ve gazetecileri izledim. Gerry ve benim bu günü tanınmadan nasıl geçireceğimizi merak ettim.

Gerry yaklaşık bir saat sonra aradı ve "Otelin solundaki sahilde buluşalım" dedi. "İnsanların çoğu günü otelin çevresinde geçirecek. On beş dakika sonra orada olurum."

Bikininin üzerine bir kot pantolon ve tişört giydim. Başma bir eşarp bağlayıp kara çerçeveli güneş gözlüklerimi taktım.

Lobiden geçip arka kapıdan çıkarken kimse beni tanımadı, ama gazeteciler yüzünden durup yunusları izlemeye korktum. Havuzun yanından hızla geçip, turistlerin *rock and roll* müziği çalan radyolarıyla uzandıkları sıcak kumsala çıktım. Hindistancevizi kokusunun hâkim olduğu bir güneş yağı kokusu havayı kaplamıştı.

Mavi dalgaların kıyıya vurduğu sahil kenarından yürüyüp sola döndüm. Henüz kimse denize girmemişti. Palmiye ağaçları yumuşak bir alize rüzgârında eğiliyordu. Sabah egzersizlerimi yapmadığım için sık dalgaların arasında birkaç gerinme hareketi yaptım.

Boş kumsalda bir süre daha yürüdükten sonra durup kumun üzerine oturdum, yüzümü güneşe vererek Gerry'yi beklemeye koyuldum. Başka her şeyden daha çok, gizlilikten nefret ederdim. Kendimi sinsi, gizli saklı, sahtekâr hissetmekten hoş-

İçimdeki Yolculuk

lanmazdım; bu bana acı verirdi. Gerry'nin bu gizlilikten bazıları gibi tehlikeli bir zevk almadığını umdum.

Gerry'nin üzerinde haki renkli bir pantolon ve beyaz geniş bir tişörtle deniz kıyısından salınarak gelişini izledim; kollarını sallayarak yürüyor ve bir elinde sandaletlerini taşıyordu. Beni görünce el sallamadı. Yerimden kalkıp onun yanına gittim ve birlikte yürümeye başladık.

“Demek bir çift ayakkabın daha varmış” dedim.

“Bunlar benim tatil ayakkabılarım” dedi o gülerek ve yüzümü okşadı.

“Delegasyonun uçak yorgunluğu bahanene inandı mı?”

“Tabii. Onlar da bir kaçamak yapacaklar. Honolulu'da bir konferansa katılmak çok ayartıcı...”

Otelin görüş alanından çıktıktan sonra Gerry sandaletlerini omzuna attı ve elimi tuttu. Ben de başımı onun omzuna yasladım ve yürümeye devam ettik.

Okyanusa uzanan ve bize suyun üzerinde yürüyormuşuz hissi veren bir mercan kayalığı bulduk. Mercanlar keskindi. Durduk ve denize doğru kırılan büyük dalgaları izledik.

“Dalgaların üzerinde sörf yapabilir misin?” diye sordu o.

“Yirmili yaşlarımdayken yapardım” dedim. “Dalgalardan korkacak kadar yaşlanmadan önce...”

O zamanlar bedenimi hiç umursamadığımı hatırladım. Bir kemiğimi kırabileceğimi ya da bir terslik yaşayabileceğimi hiç düşünmezdim. Şimdi ise bir taksiden inerken bile dikkat etmek zorundaydım. Eğer bileğimi burksam ya da dizimi çarpsam bu benim dans etmemi etkilerdi. Daha gençken daha umursamaz bir biçimde dans ederdim. Aslında, birçok şeyi çok fazla düşünmeden yapardım. Ve böyle yaparken harika bir zaman da geçirmiştım. Yetişkinlik çağıma geldiğimde ise, bu ister dalgalara atlamak ister bir aşk ilişkisine girmek olsun, yaptığım her şeyin sonuçlarının gittikçe daha çok farkında oldum.

Bu farkındalık deneyimin eğlencesini ve harikalığını azaltmadı. Tam tersine, şimdi tümüyle ve tam olarak *şimdi*'de yaşamayı öğrenmek istiyordum. Eğer geçmişte gerçekten başka hayatlar yaşamışsam ve gelecekte başka hayatlar yaşayacaksam, buna inanmam sadece kendimi tüm kalbimle ve ruhumla *şimdiki zamana* vermeme hizmet edecekti.

Tekrar-doğuş benim için yeni bir kavramdı elbette, ama onu düşündüğüm her seferinde onun ima ettiği ve içerdiği şeylerden büyük bir zevk aldığımı gördüm. Zaman ve uzay -sonsuz olduğu için- insanın Dünya üzerindeki her anın değerliliğini anlayıp kavramasına hizmet mi ediyordu? Zihnimin şimdi gerçekliğin sevincini yaşamak için diğer olası gerçekliklere dev imgeleme atılımları yapması mı gerekiyordu? Ya da gerçek mutluluk tüm diğer gerçekliklerin *içerilmesi* miydi, böylece sonuçta o insanın şimdinin gerçekliğiyle ilgili farkındalığını genişletiyor muydu?

Genişlemiş bilinç. Bu birçok insanın gittikçe daha çok kullandığı bir ibareydi. İnsanın eski bir bilinci yenisiyle değiştirmesi gerekmiyordu. İnsan sahip olduğu bilinci genişletip yükseltebilirdi; genişlemiş bir bilinç daha önce tanınmayan uzay, zaman, renk, ses, tat, haz, vb. boyutlarının varlığını fark edebilirdi. Gerry ile benim aramdaki çatışma sadece genişlemiş bilince doğru farklı biçimde ilerlememizden mi kaynaklanıyordu? Belki ben onu, kendi hızı yerine, benim hızımla ilerlemeye zorluyordum. Onun hızını da yargılayamazdım. O sadece farklıydı. Benim yoğun merakım ve sabırsızlığım yüzünden zorlayıcı bir biçimde ısrarcı olabileceğimi biliyordum. Benimle aynı arayışa girmemiş olan kişilere karşı sabırsızlık gösterebiliyordum. Görünüşe göre, benim hayatım bir dizi soruya adanmışken, Gerry'nin hayatı tamamen yanıtlara adanmıştı.

Diamond Head'i, Waikiki ve Kahala'yı geçip adanın ıssız tarafındaki sık çalılığa doğru yürüdük. İnsanlardan daha uzak-

İçimdeki Yolculuk

laştıkça, Gerry bana daha çok dokunuyordu. Artık sarmaş do-laş bir halde yürüyorduk. Onunla konuşmak çok güzeldi. O sı-rada bulutlar güneşin önünü kapattı ve hindistancevizi palmi-yeleri rüzgârda eğilmeye başladı. Ardından, yağmur yağmaya başladı. Yağmurdan korunmak için, olgun hindistancevizlerinin yere saçılmış olduğu bir ağaçlığa sığındık. Bir ağacın altında du-rup yağmurun çevremizdeki fuşya renkli açelyalara yağışını iz-ledik. Mavi bir kuş kanatlarını çırpıp çalılıkların içine doğru uç-tu. Gerry beni kollarıyla sarıp denize baktı.

“Ne kadar güzel” dedi ve bana daha sıkı sarıldı.

Yağmur şimdi şiddetlenmişti; bu, parlak boncuklu bir ta-baka gibi görünen o yoğun tropikal yağmurlarından biriydi.

“Bu yağmurda yüzmek ister misin?” diye sordum.

Gerry karşılık vermeden tişörtünü ve pantolonunu çıkar-dı. O da altına mayosunu giymişti. Giysilerini top yapıp san-daletleriyle birlikte onları ağacın altına yerleştirdi ve okyanu-sa koştu. Ben de üstümdekileri çıkarıp onu izledim.

Dalgalar şimdi daha yüksek ve köpüklüydü. Tuzlu serpin-tinin yağmurla karıştığını hissederek dalgalara daldık. Kahka-halarla gülerek birbirimize su sıçrattık. Gözlerimdeki tuzu sil-dim, iyi ki rimel sürmemiştim. Gerry açığa doğru yüzdü ve el sallayarak beni de yanına çağırdı. Ben açılmaya korkuyordum, böylece, kendimi yağmurlu dalgalara bırakarak onu izledim. Gerry, dalgaların kırıldığı yerin ötesinde durup sırtüstü yattı. Sonra dönüp midesinin üstüne yatarak doğru dalgayı bekledi. Dalga geldi ve Gerry onun üzerine binerek onunla kıyıya doğ-ru sürüklendi. Sonra yüzerek yanıma geldi ve beni kollarına al-dı. Onun tuzlu yüzünü öptüm ve o beni geniş omuzlarına bas-tırdı. Birlikte sahile doğru yüzdük ve kıyıya vuran sığ dalgala-rın arasında uzanarak yukarıya, yağın yağmura baktık.

“Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım” dedi o, ne-fes nefese ve sesini duyurmak için bağırarak. “Bunu daha önce

hiç yapmadığımı biliyor musun? İlk kez bir dalganın üzerine binerek onunla sürüklendim. Çok şey kaçırmışım, değil mi?”

Bir şey söylemedim. Suda ters döndüm ve bunun benim de uzun zamandan beri yaşadığım en mutlu anlar olduğunu düşündüm; sadece, o dalgaya onunla birlikte binecek cesarete sahip olmayı isterdim.

Güneş bulutların arasından sıyrılana kadar suda uzandık. Sonra kumsala çıktık ve güneşin bizi kuruttuğunu hissedene dek orada uzandık.

“Gerry” dedim, “geriye dönüp hayatını gözden geçirdiğinde en mutlu olduğun zaman hangisiydi?”

O bir süre düşündü ve sonra biraz şaşkın bir ifadeyle, “Biliyor musun” dedi, “şimdi sen sorduğun için düşündüm ki benim tüm mutluluğum doğayla -bazen de insanlarla- bağıntılıydı, ama asla işimle bağıntılı değildi. Bu benim için şaşırtıcı bir şey. *Benim en mutlu anlarım asla işimle bağıntılı değildi.* Tanrım, bu neden böyle?”

“Bilmiyorum. Belki bu, işini bir görev olarak görmenden kaynaklanıyordur.”

“Ama ben kazandığım zaman bile mutlu olamıyorum. Örneğin, son kez seçildiğimde depresyona girdim ve bu günlerce sürdü.” Gökyüzüne baktı. “Bunun üzerinde düşünmeliyim, öyle değil mi?”

Ben giyinmek için ayağa kalktım. “Kazanınca kendini depresif hissetmen garip görünüyor” dedim. “Peki, kaybedince ne hissediyorsun?”

O da ayağa kalktı ve giysilerimizi bıraktığımız ağaca doğru yürüdü. “Kaybettiğimde bana meydan okunduğunu hissediyorum” dedi. “O zaman da mücadele etmek istiyorum ve her şey bu mücadeleye değişiyor...”

Adanın çevresinde biraz daha yürüdük ve sonra deniz kıyısında ananas ve papaya satan küçük bir yiyecek standı gör-

İçimdeki Yolculuk

dük. Papayaların üzerine limon sıktık ve kumun üzerine oturup onları yedik. Bu arada Asya, Ortadoğu ve benim Japonya' da geçirdiğim zaman hakkında konuştuk. O bana kişisel sorular sormadı ve ben de kendiliğimden bir şey anlatmadım.

Deniz Dünyası adlı dev akvaryumu görene dek yürüdük. Yunusları ve katil balinaları görmek için içeri girdik. Onların beslenme saatleriydi. Yunuslardan biri diğerlerinin de yiyeceklerini kapıyordu. Gerry bunun adil olmadığını düşünüyordu. En güçlü olanın hayatta kalmasının, yani doğal ayıklanmanın acımasızca olduğunu ve insanın doğanın bu temel olgusunu yeniden yapılandırmasının bir yolunun olması gerektiğini söyledi. Uygarlığın dünyayı daha iyi ve merhametli bir yer kılmak için var olduğunu söyledi. Başının çaresine bakamayan varlıklar için üzüntü duyuyordu.

Büyük su tankında bir katil balina da besleniyordu. Martılar, balinanın görevlinin onun devasa ağzına attığı balıklardan birini kaçırmasını bekleyerek havada dönüp duruyordu. Sonra balina atılan balıklardan birini kaçırdı. Bir martı hemen o balığın üstüne çullandı, onu kaptı ve tankın öbür tarafına uçtu. Balina onu gördü ve ona doğru bir hamle yaptı. Martı balinanın onu yakalayamayacağı bir yere kondu ve balinaya bakarak gözlerini kırptı. Ve balina, beslenmesine ara vererek, o martıya üç dakika boyunca dik dik baktı. Gerry yüksek sesle güldü ve balina geri dönüp beslenmesine devam etti.

Akvaryumdan ayrılıp denizin üzerindeki tepelere doğru yürüdük. Türlü renklerdeki kuşlar yemyeşil tropikal ağaçların arasında uçuşuyor ve cıyak cıyak bağıırıyordu. Yere düşmüş bir hindistancevizini açmaya çalıştık ama bunun için bir pala gerekiyordu. Gerry'ye bir seferinde yalnız kalmak için Hawaii'nin büyük adasına gittiğimi anlattım. Kona Sahili'nde küçük bir ev kiralamış ve günlerce volkanik kayaların üzerinde oturup, diğer şeylerin yanı sıra, rekabet konusunu düşünmüştüm.

O sırada beş yıldır Hollywood'da yaşıyordum ve iyi dostların iyi roller için birbirleriyle savaşma biçimleri benim canımı çok sıkıyordu. O sırada yine bir Akademi Ödülü'ne aday gösterilmiş ve bu adaylığın bana yüklediği yanlış baskıdan hoşlanmamıştım. Küçük, pirinç bir heykel kazanmanın iyi bir iş yapmaktan daha ödüllendirici olması gerektiği hissinden hoşlanmamıştım. Başka herkesin Hollywood'un tümüyle bu heykelle ilgili olduğunu düşünmesi benim kafamı karıştırmıştı. Birilerinin neden kazanmaları ya da kaybetmeleri gerektiğini anlamıyordum. İnsanların kaybettiklerinde aşırı hayal kırıklığı, üzüntü ve yılgınlık hissetmelerinden hoşlanmıyordum. Partiler düzenleyerek ve gazetelere reklam vererek oyları etkilemek için o kadar çok para harcanmasından nefret ediyordum. Gerry anlattıklarımla ilgilenmiş görünüyordu, ama kazanıp kazanmama-yı gerçekten umursamamış olmamı anlayamamıştı.

"Neden umursamıyordun?" diye sordu.

"Bilmiyorum" dedim, "ama umursamadım. Şimdi de umursamıyorum. Sanırım, her şeyden önce bir yarış olmaya hiçbir hakkı olmayan bir şeyi kazandığım için utanmak istemedim. Kazanınca senin gibi depresyona girmezdim, ama utanırdım. Senin kazanman *gerekıyor*, çünkü demokrasi ve çoğunluk kuralı böyle işliyor ve başarılı bir politikacı olmanın başka bir yolu yok. Ama sanatçılar bu tür bir rekabete girmemeliler. Bence, biz sadece kendi içimizde bulunan en iyi ile rekabet etmeliyiz."

Gerry, Kona Sahili'ne gerçekten de tek başıma mı gittiğimi sordu. Evet, dedim ve bunu birçok kez yaptığımı da söyle-rime ekledim. Ben zaman zaman yalnız kalıp düşünmeye ihtiyaç duyardım.

O, kendimi hiç yalnız hissedip hissetmediğimi sordu. Yalnız yaşamamanı kendini yalnız hissetmekten farklı olduğunu, ama esasen yalnız bir insan olduğuma inandığımı söyledim. O, boşanmam ya da başka erkeklerle ilişkilerim hakkında hiçbir şey

İçimdeki Yolculuk

sormadı. Eğer bu konuda bir şey soracaksa o sırada sormalıydı. Onun henüz bilmeye hazır olmadığını düşündüm.

İkinci vakti, sahilde oturarak yengeçlerin kumda kendi oyuklarını kazışlarını izledik. İçlerinden biri sırtüstü devrildi. Gerry onu ince bir dalla düz çevirdi ve yumuşak bir biçimde gü-lümsedi. Ona, Kona'daki o küçük evin dışında izlediğim bir ka-rınca kolonisinden söz ettim. Onlar günlerini bayat bir çöreği bir taşın altındaki yuvalarına parça parça taşıyarak gayretle ge-çiriyordu. Çok organize ve azimliydiler. Orada bireyler yoktu. Birey olmanın bir yolu da yoktu. Kendilerini hiç düşünmez gö-rünüyorlardı. Bunun, yani kendi çıkarlarını türün hayrına tes-lim etmenin iyi bir varoluş yolu olup olmadığını merak ettim. Gerry de böyle yaptığını mı düşünüyordu? Sonra o bana Çin'i sordu. Oraya hiç gitmemiş olsa da Çin hakkında bir hayli şey biliyordu. Çin devrimi hakkında konuştuk ve o, "Hong Kong" dayken keşke zaman olsaydı da birkaç günlüğüne Çin'e geçebilseydik" dedi.

İkinci güneşinin altında bir süre kestirdik, uyandığımızda serin bir esinti çıkmıştı. Kıyı boyunca, suyun içinde güle-rek ve birbirimizi şakayla itip kakarak koştuk. Gerry durup yerden topladığı yassı taşları suyun yüzeyinde sektirdi. Sonra uzakta otelimizi görünceye dek el ele yürüdük ve orada birbi-rimizden ayrıldık. Gerry benim önümden yürüyerek uzaklaştı ve havuzun orada kalabalığa karışıp gözden kayboldu. Bir sü-re durup güneşin batışını izledim. Sonra, Gerry'nin dışarıda ne kadar özgür görüldüğünü, içeride, dört duvar arasında ne ka-dar tutuk davrandığını fark ettim. O serbest olduğunda gerçek-ten farklı bir kişi gibiydi. Kendini bu kadar sıkmasa, işinde, belki evliliğinde ve benimle ilişkisinde daha başarılı olacağın-dan emindim.

Otele girdiğimde, delegasyonunun lobide Gerry'nin yolu-nu kestiğini gördüm. Ona, "Neredeydin? Kendini daha iyi his-

sediyor musun?” diye soruyorlardı. Bu konuşmaların arasında kimse tarafından fark edilmeden yürüdüm. Kendimi bir fon müziği gibi hissediyordum.

Asansöre bindim, içeride benden başka sadece bir hamanın bulunduğunu görünce memnun oldum.

Sıcak bir duş alıp deniz tuzundan arınmaya çalışırken telefon çaldı. Gerry, “Neden bu kadar uzun zamandır benden uzaktasın?” diyordu.

O beş dakika sonra odamdaydı. Yerde bağdaş kurarak Las Vegas’ta çekilen ve Sinatra, Sammy Davis Jr., Paul Anka ve Ann-Margret’in katıldığı bir televizyon programını izlemeye koyuldu. Bu sırada bana müzikal komedi şovlarıyla ilgili sorular soruyordu. Şarkıcılar gerçekten şarkı söylüyorlar mıydı, yoksa playback mi yapıyordu? Şarkı sözlerini ezberlemek zorunda mıydılar, yoksa onları seyircinin görmediği ekranlara bakarak mı hatırlıyorlardı? Gösteriye çıkmadan önce ne kadar prova yapıyorlardı?

Konuşurken, akşam yemeğini Waikiki’nin öbür tarafında bulunan ve daha önce de gittiğim gözlerden uzak bir Japon restoranında yemeye karar verdik. Bizi oraya götürecek bir taksi bulmanın dışında hiçbir sorunumuz yoktu.

Önce ben çıktım odadan. Aşağı inen asansör uzun bir süre meşgul olunca, Gerry lobide benimle karşılaşmamak için yukarı çıkıp inmek zorunda kaldı.

Lobi gazeteciler ve gizli servis elemanlarıyla doluydu. Yüzümü bir dergiye gömerek dışarı çıktım. Sırada bekleyen bir taksi vardı. Ünlü delegeler otele girip çıkarlarken fotoğrafçılar flaşları patlatıyorlardı. Taksiye bindim ve şoföre biraz beklemesini söyledim. O fazla bekleyemeyeceğini söyledi. Gergin bir halde lobiye baktım. Gerry oradaydı ama yeni gelen bir delegasyon tarafından durdurulmuştu.

“Arkadaşım hemen geliyor” dedim şoföre. “Lütfen, biraz

İçimdeki Yolculuk

daha bekleyelim.” O da sesini çıkarmadan bekledi.

Birkaç dakika sonra Gerry dışarı çıktı, yüzünde bir flaş patlatan bir fotoğrafçıya gülümsedi ve ona el salladığını gördü. Soğukkanlı bir tavırla taksiye doğu yürüyüp bindi. Kimse bir şey fark etmemişti.

Japon restoranına doğru yola çıktık. Restoranın kadın müdürünü tanıyordum, ama o kiminle birlikte olduğumla ilgilenmedi. Japonca ona, özel odalardan birinde yemek yemek istediğimizi söyledim ve o bizi özel bir odaya götürdü, sıcak saki getirdi ve ısmarladığımız suşiyi hazırlamak için gitti. Gerry, çiğ balık yemek istediğinden pek emin olmasa da, yine de gelen yemeği yedi.

Masadaki mumun alevi onun yüzüne yansıyor.

“Bugün ne kadar güzeldi” dedi.

Gülümsedim.

“Ve seninle konuşmayı çok seviyorum.”

Tekrar gülümsedim,

“Ve seninle birlikte olmayı çok seviyorum.”

Gülümsedim ve sahte bir bıkkınlıkla gözlerimi yukarı diktim. Ne demek istediğimi anlamıştı.

“Ve seni çok seviyorum.”

Ağlamaya başladım.

O, uzanıp elimi tuttu. Ben konuşamıyordum.

“Bu seni üzdüğü için özür dilerim” dedi.

Çantamdan bir kâğıt mendil çıkararak burnumu sildim.

“Ah, Gerry” dedim en sonunda, “bunu söylemek senin için neden bu kadar zor?”

Gerry’nin yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “Çünkü ben sevgimi sözcüklerden başka biçimlerde ifade ediyorum. Onu elle-rimle, bedenimle söylüyorum” dedi.

“Neden?”

“Bilmiyorum. Sanırım, işimde gün boyunca sözcükleri us-

talıkla, amacım doğrultusunda kullanmak zorundayım ve sana karşı da sözcükleri böyle kullandığımı hissetmek istemiyorum.”

“Yani bunun bana karşı adil davranmak olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet.”

“Benim hislerimi ifade etmek için sözcükleri kullanmaya ihtiyacım var. Bu adil değil mi?”

“Bunun senin için nasıl olduğunu bilmiyorum.”

“Ben zaten sevginin adil olduğundan emin değilim.”

“Sevgi hakkında bir şey bildiğimi sanmıyorum” dedi o. “Bu benim için tümüyle yeni. Kendimi fiziksel olarak ifade ederken rahat hissettiğimi biliyorum sadece, çünkü bunu daha önce hiç yapmadım ve her zaman sözcükleri kullanıyorum.”

Onun söylediklerini kavramaya çalıştım. Ona gerçekten güvenemeyeceğimi mi kastetmişti? Veya daha sonra sorumluluk üstlenmek istemediği için kendini sözlerle bağlamak istemediğini mi kastetmişti?

“Öyleyse, birbirimizden uzakken kendini bana nasıl ifade edeceksin?” diye sordum.

O, omuz silkti. “Bilmiyorum” dedi. “Bu bir çelişki, öyle değil mi? Bu konuda düşünmem gerekiyor.”

Yemeğimizi yerken, Japonya’nın sanayileşme uğruna kültürünü nasıl feda etmekte olduğundan söz ettik. Yemekten sonra bir süre yürüdük, sonra ayrı taksilere binip otele döndük.

Otelin yemek salonunda bir kongre ziyafeti vardı. Odama çıkıp bekledim. Yunuslar aşağıdaki akvaryumda yumuşak bir biçimde sığıyor ve palmiye ağaçları alize rüzgârında hışırdıyordu.

Yarım saat sonra yataktaydık. Gerry, sonraki iki gün boyunca yoğun çalışacağını ve sabah erken kalkması gerektiğini söyledi. Ben de ertesi gün oradan ayrılacaktım.

Işığı kapatıp uyumaya çalıştık.

Gerry birdenbire kalkarak yürüdü ve bir sandalyeye çarptı. Ben de güldüm. O, banyoya gitti, geri geldi, yatağın ayakucunda volta atmaya başladı.

“Neyin var?” diye sordum.

“Ne düşündüğümü bilmiyorum” dedi. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Ve ne düşündüğüm hakkında düşünmeye bile hazır değilim.”

Sessizce onu izledim. O, masanın üstündeki meyve sepefinden bir elma aldı. Elinde elmayla bir süre daha volta attı. Sonra yatağa dönerek elmayı yemeye başladı. Hiç konuşmadan, tüm dikkatini vererek ve her lokmayı ağır ağır çiğneyerek yiyordu. Benim orada olduğumu bilmiyormuş gibi davranıyordu. Sonunda tüm elmayı, çekirdeklerini bile yiyip bitirdi.

Ben güldüm ve bu onu irkiltti.

“Ben çok yemem” dedi, “ama yedim mi tam yerim.” Dirseğine dayanarak bana doğru eğildi. “Bunu hatırla.”

Uyumaya çalıştım. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum. Sabah Gerry kapıdan çıkıp gittikten sonra ne hissedeceğimi düşündüm. Kendimi rahatlatamıyordum. Yatakta dönüp durdum. Her dönüşümde Gerry bana dokunuyordu. Tüm gece boyunca bir o yana bir bu yana dönerek uyudum ve uyan-dım. Günün ilk ışıkları perdenin arasından odaya süzüldü. Gerry yatakta oturarak, örtüyü üzerime çekti ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

“Bak” dedi, “tarif edilemeyecek kadar olağanüstü olan bir otuz altı saat geçirdik. Çoğu insan böyle bir şeyi yaşayamaz. Olumlu tarafa odaklanmaya çalış. Ben bir şeye hep sıfırdan başladığımı varsayarım, böylece onun üzerindeki herhangi bir şey bir artıdır.”

Güçlkle yutkundum. “Ben böyle düşünmüyorum” dedim. Ben istediğim yerden başladığımı ve ondan sonra istediğim ye-

re gidebileceğimi varsayarım. Eğer istersem her şeyi oldurabileceğimi hissediyorum ve birlikte geçirdiğimiz otuz altı saat için *minnettar* değilim. Ben daha fazlasını istiyorum. Elde edebileceğim her şeyi istiyorum.”

Gerry gülererek yerinden kalktı. Kendini bir çalışma gününe hazırladığını hissedebiliyordum. Benimle iyi bir zaman geçirmişti, kendini şanslı olarak görüyordu ve şimdi yükümlülüklerini yerine getirmek zorundaydı. Onun için her şey bu kadar basitti. O, yadsımayla bir kariyer yapmıştı.

“Gerry” dedim, “dur bir dakika. Şimdi bu olmadan yaşayabilir misin?”

Gerry, ciddi bir yüzle kısa bir süre düşündü.

“Sensiz hayat tatsız, sıkıntılı ve boş olacak tabii. Hadi, şimdi bana uzun ve güzel bir öpücük ver” dedi, yüzümü ellerinin arasına alarak. Uzanıp saçlarını okşadım. O, çabucak giyindi ve kapıya doğru gitti.

“Londra’ya dönünce seni ararım” dedi, çıkarken.

Hoşça kal demedi. Arkasına dönüp bakmadan çıkıp gitti.

Birden oda değişti. Bu benim yaşamaktan korktuğum andı. Sessizlik kulaklarımın çınlamasına neden oldu. Midemin bulandığını hissettim. Doğrulup bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Bir şey unuttu mu diye etrafa baktım. “Hayır” diye düşündüm, “bu gülünç. Onun ardından acı çekmeme izin veremeyeceğim.” Kalkıp soğuk bir duş aldım, kahvaltı ısmarladım ve bavulumu topladım. Sonra oturup, Gerry’ye, onun yarıya kadar su dolu olan bir bardağın yarı boş değil, yarı dolu olduğu konusunda haklı olduğunu belirten bir mektup yazdım.

Pasifik Okyanusu’nun üzerinde uçarken huzursuz bir biçimde uyudum.

Gerry’nin “*Benden ne istiyorsun?*” deyişini yine duyar gibi oldum. Haklıydı. Onun benim için kişisel hayatını altüst etmesini, politik çalışmasını riske atmasını ve hayatını adanmış ol-

İçimdeki Yolculuk

duğu her Şeyden vazgeçmesini istiyor muydum? Şimdi *ben* bu konuda düşünmek istemiyordum.

“Uzun zaman önce başlattığım işi bitirmek zorundayım” demişti o. Onun bizim aramızdaki Şey için bu amacını riske atmasını istiyor muydum? Ayrıca, aramızdaki Şey neydi? O gerçekten sevgi miydi? İnsanların uğrunda her Şeyden vazgeçtikleri bir Şey miydi? Gerry bunu yapabilir miydi? Ben yapabilir miydim? Londra’da yaşayabilir miydim? İngiliz seçmenler bu ilişkiyi bilseler ne yaparlardı? Sonuç onu gerçekten mahveder miydi? O, karısının böyle bir Şeyi kabul edemeyeceğini kesin bir dille söylemişti, ama halk ne düşünürdü?

İşte bu yüzden o, “Sakinleşmeliyim. Kendimi tutmalıyım. Sana kafayı çok taktım. Şimdi objektif olmam gerekiyor. Düşündüğüm Şeyi düşünmek istemiyorum” demişti. Bütün bunları söylemişti bana ve ben daha sakın bir tutum takınarak ona yardımcı olmaya çalıştığımda ise “Benden o kadar kolayca kurtulamayacaksın” demişti. Bu yüzden benim kafam da karışmıştı. O, “Sensiz hayat tatsız, sıkıntılı ve boş olacak” demişti. Hayat benim için de öyle mi olacaktı? Ben onsuz yapabilir miydim? Onunla gerçekten ne yapıyordum? Kendimle ne yapıyordum?

BÖLÜM 6

“Bu hissi ondan tümüyle yoksun olan birine açıklamak çok zordur; özellikle ona karşılık gelen insani özelliklere sahip bir Tanrı kavramı olmadığı için. Birey, insani arzuların ve amaçların hiçliğini hisseder ve kendisini doğada ve düşünce dünyasında gözler önüne seren yüceliği ve harika düzeni sezer. O, bireysel varoluşu bir tür hapisane olarak görür ve evreni tek bir bütün olarak deneyimlemek ister.”

ALBERT EİNSTEİN

Benim Gözümden Dünya

Eve vardığımda sinirli, hüsrana uğramış ve üzgündüm ve tanımlayamadığım bir şeyin beni rahatsız ettiğini hissediyordum. Evet, Gerry’yle ilgili aşikâr sorunlar canımı sıkıyordu, ama beni rahatsız eden başka bir şeyler vardı.

David’i aradım. O hâlâ Kaliforniya’daydı. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hemen sezdi. Çok şey söylemeyeceğimi bilerek, ama dostluk göstermeye çalışarak -ve gerekiyorsa destek sunmaya hazır olarak- hafta sonumun nasıl geçtiğini sordu. Ondan benimle Malibu’da buluşmasını istedim.

O, az sonra elinde bir torba şeftaliyle geldi. Birlikte sahile indik. Şeftaliler sulu ve tatlıydı.

David, ben onu çağırdığım için hemen sadede gelebileceğini bilerek “Neyin var?” diye sordu.

Sulu şeftaliden iri bir parça ısırdım; ona ne hissettiğimi söylemeye nasıl başlayacağımı bilmiyordum. “Bilmiyorum” dedim. “Hayatımın bir amacı olduğunu, ama onu bulamadığımı hissediyorum. Ben mutlu bir insanım ve hayatın tadını fazlasıyla çıkarıyorum. Bu orta yaş krizi de değil. Bu açıklayama-

İçimdeki Yolculuk

dığım bir şey. Aslında yaşın bununla bir ilgisi yok, sadece belki yaşlandıkça doğru soruları sormaya başlıyorsun.” David’in beni biraz olsun aydınlatacak bir şey söylemesini umarak duraksadım. O hiçbir şey söylemedi, konuşmamı sürdürmemi bekledi. Ben de devam ettim. “Yani belki ben kendimden bile söz etmiyorum. Belki sözünü ettiğim şey dünyadır. Dünya neden yolunda gitmiyor? Ve bu beni neden bu kadar rahatsız ediyor ve ters bir biçimde etkiliyor? Yani nasıl oluyor da *sen* hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyorsun? Sen benim bilmediğim bir şeyi mi biliyorsun?”

“Yani, neden yaşadığımız ve hayat amacımızın ne olduğu gibi şeyler mi?” diye sordu o.

“Evet” dedim. “Sanırım, onunla ilgili. Yani benim kadar yaşamış, benim yaptıklarımı yapmış bir insan en sonunda kendine çok ciddi bir biçimde, “Tüm bunların amacı ne?” diye sorma noktasına geliyor. Bu soruyu mutsuz olduğum için sormuyorum. Kişisel ve profesyonel olarak başarılı olduğumu düşünüyorum ve bundan da mutluluk duyuyorum. Alkol ya da uyuşturucuya bağımlı değilim. İşimi ve arkadaşlarımı seviyorum. Bazı karmaşık sorunlara rağmen harika bir hayatım var. Hayır, kastettiğim bu değil. Ben, gerçek hayat amacımızla ilgili olarak benim görebildiğimden daha fazla şeyin olup bittiğini düşünüyorum.”

David çenesine akan şeftali suyunu eliyle sildi. Ona böyle bir soru sormanın bile, sanki o bu soruyu yanıtlayabilirmiş gibi, beni rahatlattığını hissettim ve bu çok ilginç bir durumdu. Oysa bu, eğer onu bu sahilde oturup birlikte şeftali yiyecek kadar yakından tanıyor olsaydım, Einstein’a bile sormayacağım bir soruydu.

David, yapışkan parmaklarındaki kumları silkti. “Ben de şarkıcı Al Jolson gibi” dedi, “mutluluğun arka bahçemizde olduğunu düşünüyorum.”

“Çok yardımcı oldun” diye güldüm. “Benim arka bahçem Pasifik Okyanusu. Yani...”

“Yani o *sensin*. Mutluluk, amaç ve anlam *sensin*.”

“Bak” dedim, “sen gerçekten iyi ve kibar bir insansın, ama lütfen biraz daha az iyi ve kibar ol ve ne demek istediğini daha ayrıntılı bir biçimde açıkla.”

“Peki” diye asabiliğim karşısında yılmadan konuşmasını sürdürdü o. “*Sen* her şeysin. Öğrenmek istediğin her şey *senin* içindedir. *Sen* evrensinsin.”

“Tanrım” diye düşündüm, “hippi jargonu...” O benim gerçekçi sözlüğümde bulunmayan ifadeleri kullanacaktı. Onun söylediği şeyin bana çekici geldiğini hissetsem de, o benim felsefi veya entelektüel anlayış sözlüğümün bir parçası olmadığı için beni yine de rahatsız edecekti. Ama sonra, sözcüklerimin, ifadelerimin ve fikirlerimin kendi kavramlarımla, kendi düşünce çerçevemle sınırlı olduğunu düşündüm. Sözcüklerin beni rahatsız etmesine izin vermemeli, açık fikirli olmalıydım.

“David” dedim, “lütfen ne demek istediğini açıkla. Aksi halde söylediğin şey çok büyük, ağır ve uyduruk geliyor. Ben günbegün yaptıklarımı bile anlamakta yeterince zorlanıyorum. Şimdi *benim* evren olduğumu anlamam mı gerekiyor?”

“Peki” dedi o, bu hüsrana uğramış dürüstlüğüme karşısında hafifçe kıkırdarak. “Bu konuya başka türlü yaklaşalım. Sen Hindistan ve Butan’dayken, kendi hayatının ruhsal ve spiritüel veçhesi hakkında hiç düşündün mü? Yani bedeninin ve zihninin *senin* hayatında var olan yegâne boyutlar olmayabileceğini hiç düşündün mü?”

Kısa bir süre düşündüm. Evet, elbette düşünmüştüm. Butanlı bir lamanın lotus pozisyonunda oturarak bir metre havaya yükseldiğini görmüştüm. Ya da, daha doğru konuşmak gerekirse, onun havaya yükseldiğini gördüğümü *düşünmüştüm*. Rehberim, o lamanın manyetik kutuplarını ters çevirerek ve

İçimdeki Yolculuk

böylece yerçekimini yenerek bu levitasyonu başardığını açıklamıştı. Bu açıklama bana bilimsel olarak mantıklı ve metafiziksel yanıma çekici gelmişti. Bu olguyu böylece kabullenmiştim. Bu olayın meydana geldiğini kabullenmekte hiç zorlanmamış, ama bunun nedenini anlayamamıştım. Daha sonra, başka bir lama bana, “Eğer onu görmeye hazır olmasaydın o levitasyonu görmezdin” deyince, işte o zaman belki onu gördüğümü *düşündüğümü* düşünmeye başladım. Kenya’da bir süre bir Masai kabilesiyle birlikte yaşadıktan sonra Tanzanya’ya gittiğimde, orada beni başka bir Masai kabilesi karşılamıştı ve onlar -kimse onlara söylemediği halde- benim adımları ve bir Masai ile kan kardeşi olduğumu biliyorlardı. Safariye çıkan beyaz avcılar, bu olayı Masailerin düşünce aktarımını kusursuz hale getirdikleri şeklinde açıklamışlardı ve ben de bu açıklamayı kabul etmiştim. Bu açıklamaya göre, Masailer tüm Afrika boyunca birbirleriyle haberleşebilecekleri başka bir iletişim yoluna sahip değildiler; böylece, gereklilikten dolayı ve ayrıca onlar ortak düşünürler olduklarından, beyaz ve uygar dünyanın yapamayacak kadar rekabetçi olduğu şeyi yapabiliyor, başka kabilelerdeki kardeşleriyle zihinsel telepati ve düşünce aktarımı yoluyla iletişim kuruyorlardı.

Yine, beyaz avcıların bana söyledikleri şeyi de kabul etmiştim. Birincisi, onlar yıllardır Masaileri ve onların davranış kalıplarını gözlemliyor ve deneyimliyorlardı; ikincisi, söyledikleri şeyler bana mantıklı gelmişti. Ben insan düşüncesinin enerjisinin insan beyninin dışında yaşayabileceğini ve aktarılabilirliğini anlamakta zorlanmıyordum. Bu bana hiç de garip veya mantık dışı gelmiyordu. İlkel kabilelerle ilgili pratik deneyime sahip olan beyaz avcılar da böyle düşünüyorlardı.

Hayatım boyunca bir şeyin vuku bulacağını önceden *bilmediğim* anları düşündüm. Bazen, birinin başının dertte olduğunu *bilirdim* ve öyle olduğu daha sonra ortaya çıkardı. Birinin

bana ulaşmaya çalıştığını *bilirdim* ve öyle olduğu daha sonra ortaya çıkardı. Yakından tanıdığım kişilerle ilgili böyle bilişleri sık sık yaşamışımıdır. Örneğin, yakın bir arkadaşımın Seul, Kore'deki International Oteli'ne az önce giriş yaptığını *bilirim*. Onu oradan ararım, gerçekten oradadır ve o orada olduğunu nasıl bildiğimi merak eder. Bu bilişleri sık sık yaşamışımıdır. Ve daha sonra, birçok kişinin böyle deneyimleri yaşadığını ve böyle öyküleri işittiğini öğrendim.

Ben böyle şeyleri asla gerçekten sorgulamadım. Onlar oluyordu, işte o kadar. Ama bu şeylerle asla spiritüel olarak bağlantı kurmadım. Evet, ben zihnin madde üzerindeki gücüyle, metafiziksel fenomenlerle, meditasyonla ve genişlemiş bilinçle ilgileniyordum. Ama onu kendim nasıl bulabilirdim? Ya da onu tanımadan onun farkında mıydım?

Örneğin, ben Himalayalar'da yirmi yıldan beri kendini toplumdan tecrit ederek bir mağarada meditasyon yapan bir lamayla karşılaşmışım. Onun yüksek bir dağın yamacındaki mağarasına ulaşmak için dört bin üç yüz metre tırmanmışım ve oraya vardığımda o bana çay ikram etmiş ve -yakında başımın belaya gireceğini söyleyerek- beni koruması için kutsadığı saf-ran rengi bir eşarp vermişti. Doğru söylemişti. Dağdan aşağı inerken kocaman bir leopar beni ve şerpa rehberimi sinsice izlemişti. Ertesi gün de kendimi garip bir askerî darbenin içinde bulmuştum; tutuklanmış ve iki gün boyunca süngüyü sırtımda hissetmişim; bu sırada rehberimi *dzong* denen, insanın onun içinden sağ çıkmasının pek mümkün olmadığı bir Himalaya zindanına atmaya çalışmışlardı. Bu deneyim -orada olmayan birinin inanamayacağı- kötü bir ikinci sınıf film gibiydi. Benim için, o gerçektir ve meditasyon yapan lama haklı çıkmıştı. En azından, tehlike konusunda... Ve onun verdiği eşarp bana sadece manevi destek sağlamıştı.

Ama onun önsezisi veya öngörüsü spiritüel miydi? Bu açı-

İçimdeki Yolculuk

dan pek düşünmemiştim. Ben pragmatist bir insandım. Anlamadığım şeylere saygı duyardım, ama o şeylerle bana daha *gerçek* görünen entelektüel ya da bilimsel bir düzeyde ilgilenmek bana daha rahatlatıcı gelirdi.

“Evet” dedim David’e. “Kendimin ya da dünyanın spiritüel veçhesi hakkında gittikçe daha çok düşünüyorum.”

David, “Yani hayatının spiritüel (özel, tanrısal) veçhesi sana gerçek gibi mi görünüyor?” diye sordu.

“Evet” diye karşılık verdim, “böyle de denebilir. Ama o yaşadığımız gerçekçi hayatın *gerçek* bir parçası gibi görünmüyor. Belki onu göremediğim için böyle düşünüyorum. Sanırım, benim kanıtına sahip olduğum şeye inandığımı söylüyorum.”

“Tabii” dedi o, “çoğu Batılı böyle düşünür. Aslında, bu belki de Doğu ile Batı arasındaki temel farklılıktır ve onlar asla bir noktada buluşmayacaktır.”

“Peki, sen bunu nasıl becerdin?” diye sordum. “Nasıl oldu da sen böylesine pragmatik bir dünyada bu spiritüel anlayışa sahip olabildin? Sen bir Batılısın. Sen sahip olduğun inançları nasıl edindin?”

O, beni yanıtlamaktan kaçınmak ister gibi boğazını temizledi, ama bunu yapamayacağını biliyordu. “Ben çok gezip dolaştım” dedi. “Ben her zaman böyle değildim. Ama başıma bir şey geldi. Bunu sana daha ileride anlatacağım. Ama inan bana, ben de birçok erkek gibi hızlı yaşayan, hızlı arabalardan ve kadınlardan hoşlanan biriydim. Bu beni bir yere ulaştırmıyordu, ama sonuna kadar gittim.” Konuşurken o günleri hatırlayınca gözleri nemlendi. Onun başına gelen şeyin ne olduğunu merak ettim ama söylemesi için baskı yapmak istemedim, çünkü o zamanı gelince anlatacağını söylemişti.

“Demek” dedim, “sen de çok seyahat ettin?”

“Evet.”

“Ben de. Seyahat etmeyi seviyorum. Yeni yerlere uçmayı,

yeni yüzler görmeyi seviyorum. Tek bir yerde hareketsiz kalabileceğimi düşünmüyorum.”

David bana yandan baktı.

“Ben otostop yaptım” dedi, “ve ticari gemilerde çalışarak okyanusları aştım. Bunu *nasıl* yaptığımızın değil, *neden* yaptığımızın önemi olduğunu düşünüyorum. Belki ikimiz de farklı görüş noktalarından aynı şeyi arıyorduk.”

“Evet” dedim, “ama ben her yolculuğa çıktığımda kendimi aradığımı düşünmüşümdür. Nereye gidersem gideyim, bu sanki kendi içimde yaptığım bir yolculuktu.”

“Evet” dedi o. “Benim için de öyleydi. Az önce yanıtların *senin* içinde bulunduğunu söylerken bunu kastediyordum. *Sen* evrensin.”

“Tanrım” dedim, “bunu başlangıçta bilseydik uçak biletlerine o kadar çok para harcamazdık. Sadece arka bahçede oturup meditasyon yapardık.”

“Espri yapıyorsun, ama söylediğin şeyin doğru olduğunu düşünüyorum. İşte bu yüzden herkes esasen eşittir. Hangi yaşam koşulları içinde doğmuş olurlarsa olsunlar, *herkes kendine* sahiptir. Aslında, aptal olarak görülen bir kişi, Dünya koşullarında dâhi olarak görülen birinden çok daha spiritüel olabilir. Einstein, kanıtlayabileceğinden daha büyük bir kuvvetin iş başında olduğuna inandığını söylemiş olsa da, bir köyün delisi Tanrı’ya ondan daha yakın olabilir.”

“Ama bir dâhi olmak ve spiritüel olmak birbirini dışlamaz mı? İnsan aynı anda her ikisi birden olabilir mi?”

“Elbette olabilir.”

Princeton Üniversitesi’nde birinin bana anlattığı bir öyküyü hatırladım. Einstein, su dolu bir bardağın ağız kısmına koyduğu küçük mekanik bir kuşun içtiği suyla dolduğunda ve dengesi bozulduğunda neden içindeki tüm suyu boşaltıp tekrar baştan başladığıyla ilgili bir teori oluşturmaya çalışıyordu..

İçimdeki Yolculuk

O bu mekanik kuşun matematiksel olarak nasıl çalıştığını bir türlü açıklayamıyordu ve bir gün duyduğu hüsrarla dışarı çıkıp kulahta iki top çilekli dondurma aldı. Dondurmayı yalayaarak yürürken yine o mekanik kuşu düşünüyordu ve o sırada ayağı hafifçe takıldı ve dondurmanın üstteki topu yere düştü. Einstein, o anda aradığı çözümü bulduğu için adeta dağıldı ve kendini tutamayıp ağlamaya başladı. O, dünyanın en büyük dâhilerinden biriydi, ama anlayamadığı bir şey karşısında duyduğu endişeyle sıradan bir insan gibi başa çıkamamıştı.

Einstein İncil'i de okuyormuş. Onun İncil hakkında -ona saygı duymasının dışında- gerçekten ne düşündüğünü bilmiyorum. O, İsa'nın üzerinde izini bıraktığı söylenen Turin Kefeni hakkında ne düşünürdü acaba? Spiritualistler onun İsa'nın erişmiş olduğu yüksek spiritüel enerji düzeyinin bir ifadesi olduğunu söylerken, bazı bilimciler, o ize yüksek-düzeyde radyoaktif enerjinin neden olduğunu söylemişlerdi.

"Peki, İsa için ne diyeceksin?" diye sordum David'e. "Sence o gerçekte kimdi?"

"Pekâlâ" dedi David, en sonunda çözecek bir iplik bulmuş gibi sırtını dikleştirerek. "İsa, bu dünyada yaşamış olan en gelişkin insandı. O, Dünya üzerindeki amacı Daha Yüksek Bir Düzen'in öğretilerini sunmak olan son derece tekâmül etmiş bir ruhtu."

"Daha Yüksek Bir Düzen'le neyi kastediyorsun?" diye sordum.

"Daha yüksek bir spiritüel düzen" dedi o. "İsa -yaşam, ölüm ve Tanrı hakkında- hepimizden daha çok şey biliyordu. Onun yeniden dirilmesinin bunu kanıtladığını düşünüyorum."

"Ama bunun gerçekten vuku bulup bulmadığını nereden biliyoruz?"

David omuz silkti. "Her şeyden önce" dedi, "bu olayı bir sürü insan gördü ve onlar daha sonra o manzara karşısında

huşu içinde kaldıklarını söylediler. İkincisi, İsa'nın cesedi hiç bir zaman bulunamadı. Üçüncüsü, bu büyüklükte bir efsane kolay kolay uydurulamaz. Ayrıca, tarih boyunca tanık olmadığımız pek çok olayın gerçekten vuku bulup bulmadığını nereden biliyoruz? Böylece, eğitim ve tarih bilgisi anlatılan olaylara inanmayı gerektirir, yoksa geçmişle ilgili herhangi bir şey öğrenme zahmetine hiç girmememiz gerekir.”

“Başka bir deyişle” dedim, “ona neden *inanmamalı*?”

“Evet” dedi David, “ama önce İsa'nın söylediklerini iyi incelemek ve gerçekten *işitmek* gerekir. Onun öğrettiği her şey zihin, beden ve öz (spirit) bilgisini anlamakla ilgiliydi. Aslında, İsa'dan uzun zaman önce Musa'ya verilen İlk Emir -Zihin, Beden ve Öz'den oluşan- İlahî Birliğin tanınmasıydı. İsa, İlk Emrin en önemli emir olduğunu ve onu yanlış anlamamanın onu izleyen tüm evrensel yasaları yanlış anlamak olacağını söylemişti. Ama onu tam olarak anlamak için insan ruhunun ve özünün ölümsüz olduğunu ve ruhun arayışının özgürleşinceye dek kusursuzluğa doğru yükselmek olduğunu anlamamız gerektiğini de söylemişti.”

Söylediklerini özümsemeye çalışarak David'e baktım. Birkaç yıl önce onu bir İsa delisi olarak nitelendirebilir ve dikkatleri dünyada gerçekten olup bitenlerden başka yöne çeken inançları desteklemekle suçlayabilirdim.

“Peki, tüm bunlar yaşadığımız bu dünyayla nasıl bağdaşıyor?” diye sordum. “Yani ruhun varlığına inanmak ve İlk Emri uygulamak bu dünyada yarattığımız karışıklığı nasıl düzeltebilir?” Sinirlenmek istemiyordum, ama bu pek mümkün olmayacaktı.

David, “Bana öyle görünüyor ki” dedi, “tüm ‘izm’lerimiz, üstünlük kurma savaşlarımız, endüstriyel teknolojimiz, entelektüel mastürbasyonumuz ve sosyal programlarımız durumu sadece daha da kötüleştirdi. Ve hayatın spiritüel veçhesini göz ar-

İçimdeki Yolculuk

dı ettiğimiz sürece bu durum daha kötüleşecek...” Bağdaş kurup, anlatmak istediği şeyi el hareketleriyle de destekleyerek konuşmaya devam etti. “Bak” dedi, “İsa, İncil ve spiritüel öğretiler sosyal veya politik sorularla ilgilenmez. Onun yerine, spiritüalizme sorunun *köküne*, yani bireye hitap eder. Eğer her birimiz kendimizi bireysel olarak düzeltirsek, sosyal ve politik olarak da doğru yolda oluruz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Evet” dedim, “anladığımı sanıyorum.”

“Başka bir deyişle, eğer Tanrı’yla ilişkili olarak *bireysel* *amacımızı* ve *anlamımızı* anlarsak; ya da Tanrı’yı şimdilik bunun dışında tutup bunu sadece insanlıkla ilişkili olarak anlarsak, bu otomatik olarak toplumsal uyum ve barışa götürür. O zaman savaşa, çatışmaya ve yoksulluğa gerek kalmaz, çünkü hepimiz açgözlü ve rekabetçi davranmaya, korkup şiddet uygulamaya gerek olmadığını görürüz.”

Bu yeni bir fikir değildi. Bireyin en üst düzeyde sorumlu olması ve Tanrı’yı bunun dışında bırakmak bir protestan tarikatı olan Kuveykır’ın düşüncesinin temeliydi. Bu kavram Kroptkin’in politik anarşizm felsefesinin de esasını oluşturuyordu.

“Neden Tanrı’yla ilişkili olarak bireysel amacımızı ve anlamımızı anlamamız gerektiğini söylüyorsun?” diye sordum. “Neden onu sadece insanlarla ilişkili olarak anlamıyoruz?”

David gülümseyerek başını salladı. “Bunu yapabilirsin” dedi. “Bu iyi bir başlangıç olurdu, çünkü aslında insanlığı umursarken Tanrı’yla, hepimizin içindeki ilahî kıvılcımla ilişki kurmaktadır.” Durakladı. “Ama önce *kim* olduğunu öğrenirsen bu daha kolay olur” dedi. “Çünkü kozmik adalet o noktada devreye girer. Biz şimdi ve burada yaşadığımız hayatı o yaşadığımız tek hayatmış gibi göremeyiz. Tüm önceki hayatlarımız bizi şekillendirmiş olan şeydir. Biz yaşamış olduğumuz tüm hayatların ürünüyüz.”

Gerry’yi ve onun politikasını düşündüm. Politik bir bağ-

lamda böyle spiritüel kavramlar onun aklına hiç gelmiş miydi? Veya herhangi bir politikacının? Eğer politik liderlerimiz böyle fikirleri ifade etselerdi seçmenler onların deli olduklarını düşünürlerdi. Onların içinde bir tek Jimmy Carter bunu yapmıştı, ama tanıdığım “akıllı” kişilerin çoğu onun “Tanrı ile bir medya yoklaması” yaptığını ve samimi olmadığını düşünmüştü. Eğer onlar Jimmy Carter’ın yeniden doğmakla ilgili sözlerini *gerçekten* kastettiğini bilselerdi onunla ne yapacaklarını şaşırırlardı. Sonuçta sadece gülüp geçtiler ve bunu onun kişisel özelliği olarak kabul ettiler, ama böyle şeylerle uğraşacağına daha iyi bir yönetici ve güçlü bir lider olmasını dilediler. Aslında, ekonomi kötüye giderken onun bu Tanrı konuşmalarına kızmışlardı. Tekrar-doğuş olgusuna evanjelist Hristiyanlar da şiddetle karşı çıkıyorlardı. Eğer Gerry de Tanrı’ya ya da tekrar-doğuşa inandığını beyan etmiş olsaydı İngiliz basınının karikatürlerine iyi konu olurdu. Örneğin, Tanrı yukarıdan “Hadi neşelenin! Bir dahaki sefere doğrusunu yaparsınız!” diye gülümserken İngiliz Adaları’nın yavaş yavaş denize gömüldüğünü gösteren bir karikatüre... Gerry, ilişkimiz yüzünden olmasa bile, sırf bu yüzden gelecek seçimleri kaybetmeyi garantilerdi.

Zihnim, konuşmamızda ifade edilen fikirlerle karışmaya başlamıştı. O fikirlerden hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim. Bir yandan, onlar idealist anlamda akla yakın geliyor, öte yandan tamamen imkânsız ve eksantrik geliyordu.

“Kozmik adalet?” diye sorguladım alaycı bir tavırla. “Senin tekrar-doğuş burada mı devreye giriyor?”

“Evet” dedi David.

“Yani sen ruhlarımızın en sonunda kusursuz hale gelene dek tekrar tekrar bedenlendiklerine inanıyorsun, öyle mi?”

“Bu sana da mantıklı gelmiyor mu? Bence bu başka birçok şey kadar akla uygun geliyor.”

“Bilmiyorum. Belki.”

İçimdeki Yolculuk

“Büyük gerçekler saklıdır, ama bu onların gerçek olmadığı anlamına gelmez.”

“Ama eğer ben her eyleminin bir sonucu olduğuna gerçekten inanırsam felce uğrarım.”

“Ama bu zaten vuku buluyor” dedi o. “Sadece sen onun farkında değilsin. İsa’nın bize söylemeye çalıştığı şey de buydu. Hayatımızda her gün yaptığımız veya söylediğimiz her şeyin bir sonucu vardır ve bugün bulunduğumuz yer geçmişte yaptıklarımızın bir sonucudur. Eğer herkes bunu hissetseydi, içgüdüsel olarak anlasaydı, dünya daha iyi bir yer olurdu. İyi ya da kötü hepimiz ektiğimizi biçeceğiz ve bunun farkında olmalıyız.”

“Sen, eğer eylemlerimizi bu kozmik anlamda ciddiye alırsak daha iyi ve sorumlu insanlar olacağımıza mı inanıyorsun?”

“Elbette. İşte mesele bu. Hepimiz evrensel bir gerçeğin ve plânın bir parçasıyız. Bu gerçekten çok basittir. Ve bunun git-tikçe daha çok farkına varacaksın, çünkü bu süreçte eylemlerle ektiklerin sonucunda biçtiğin acı azalacak.”

“Yani hippilerin dedikleri gibi hepimizin kendi karma’mızı yarattığımıza gerçekten inanıyor musun?”

“Evet. Bunu anlamak o kadar zor değil. Hintliler bunu binlerce yıl önce söylemişlerdi. Onlar bunu senin hippilerinden çok önce biliyorlardı. Önemli olan, hayatımızı *nasıl* yaşadığımızdır. Bu anlayışla yaşadığımızda birbirimize karşı daha iyi ve şefkatli davranırız. Eğer böyle yapmazsak, her birimiz evrensel plân çerçevesi içinde bunun sonuçlarıyla karşılaşırız. Biz tesadüfen yaşamıyoruz, rastlantı diye bir şeyin olmadığını biliyorsun. Burada sürüp giden yüksek bir amaç var.”

“Belki sen buna inanıyorsun, ama ben sadece soruyorum. İkinci Dünya Savaşı sırasında öldürülen altı milyon Yahudi’nin yüksek bilinçli bir kozmik plânın bir parçası olma konusunda ne hissettiğini merak ediyorum?”

“Neden sadece altı milyon Yahudi’den söz ediyorsun? O savaşa yirmi beş milyon Rus da öldü. Haçlı Seferleri’nde öldürülen çocukları düşün. Kilise tarafından kâfir diye kazığa bağlanıp yakılan insanları düşün. Eğer benden dünyanın görmüş olduğu her bariz adaletsizliğin ve dehşetin hesabını vermemi istiyorsan bunu yapamam. Senin de bunu yapabileceğini sanmıyorum.”

“Öyleyse, Tanrı aşkına, bütün bunların anlamı ne?”

“Shirley, ben sana sadece inandığım şeyi söyleyebilirim.” David durakladı. “Neden ve sonuç...”

“Ah, yapma!”

“Bekle! Bilim neden ve sonuç ilişkisine inanır. En mantıklı insanlar neden ve sonuç ilişkisine inanırlar, öyle değil mi? Sıradan insanlara, ‘Ne ekerseniz onu biçersiniz’ dediğinde onlar bu görüşüne karşı çıkmazlar. Ama şu sorunun yanıtını iyi düşün: Eğer bu hayatta *biçemezsen*, *ne zaman* biçeceksin? Cennette mi? Cehennemde mi? Din bile neden ve sonuç ilişkisine inanır, işte bu yüzden din adamları tekrar-doğuş olgusunu (İncil’den çıkararak) dışladıklarında, gerçekleşmemiş tüm sonuçların icabına bakması için cennet ve cehennem kavramlarını yarattılar. Ama Tanrı aşkına, varsayımsal bir cennet ve cehenneme inanmak, Dünya üzerinde tekrar-doğuşun adaletine inanmaktan daha mı kolay? İlk bakışta hangisi sana daha mantıklı geliyor?”

“Tanrım!” dedim. Sonra kısa bir süre düşündüm. “Belki ben ikisine de inanmıyorum. Hayat anlamsız bir rastlantı olabilir.”

“O zaman hiç kimse hiçbir şeyden sorumlu olmaz. Bana göre bu bir çıkmazdır. Ben bir çıkmazla yaşayamam ve senin de yaşayabileceğini sanmıyorum. Söylediklerime inanıp inanmamak sana kalmış. Her şey bireye, insana geri döner. Shirley, *karma*’nın anlamı budur. İyi ve kötü her eylem, belki bu hayat-

İçimdeki Yolculuk

ta belki gelecekte insana geri dönecektir. Ve hiç kimse bundan muaf değildir.”

Ayağa kalkıp gerindim. Hareket etmeye ihtiyacım vardı. Belki böylece daha iyi düşünebilirdim. Kendimi *Alacakaranlık Kuşağı* dizisinin bir gerçek yaşam versiyonuna kısıtılmış biri gibi hissediyordum. Ben, *algılayabileceğim* veya *hissedebileceğim* şeye değil, sadece görebildiğim şeye inanmaya koşullanmıştım. David’in söyledikleri, en azından bireysel sorumluluk açısından mantıklı gelmişti. Ama ben daima kanıta -görebileceğim, dokunabileceğim ya da işitebileceğim bir şeye- ihtiyaç duyardım. Bu kesinlikle bir Batılı yaklaşımıydı. Bizler fiziksel ve psikolojik bilimlere saygı gösterecek şekilde eğitilmiştik. Ama şimdi Batı Dünyası’ndaki bizler bile, bir şeyin bizim kavramlarımıza uymamasının ona saygı gösterilmemesi anlamına gelmediğini öğreniyorduk. İnsanlığın ruhsal ve spiritüel boyutu artık bir olasılık olarak kabul ediliyor muydu? Bu, kimyadan tıba, matematikten politikaya kadar diğer bilimlerimizin amacını birleştiren bir tür zamk işlevi mi görecekti? Tüm bilimlerimiz uyum ve hayatın anlamını ve amacını anlama arayışının bir parçası değil miydi? Belki burada eksik olan şey özün (spirit) bilimiydi.

“Her neyse” dedi David, “Batılı bilimciler bile maddenin asla ölmediğini kabul ediyorlar. O sadece form değiştirir. Fiziksel ölümün tüm anlamı budur.”

“Anlamıyorum” dedim. “Aradaki bağlantı nedir?”

“Yani” dedi, David, “öldüğümüzde sadece bedenimiz ölüyor. Ruhumuz bedenimizi terk ediyor ve astral formda yer alıyor. Ruhumuz, hangi formu alırsa alsın, kalıcı olan unsurdur. Bedenimiz ruhumuz için sadece geçici bir evdir. Ama önemli olan yaşarken yaptıklarımızdır. *Kim olduğumuz* önemli değildir. Eğer bu hayatta birini incitirsek, sonraki hayatta ya da ondan sonrakinde biz inciniriz. Pisagor’un dediği gibi, ‘Bu ru-

hun gelişimi için gereklidir.' O şunu da söylemiştir: 'Bu gerçeği kim idrak etmişse Büyük Gizem'in özünü idrak etmiştir!'"

"Pisagor mu, yani şu büyük matematikçi mi?"

"Evet."

"Yani o da tüm bunlara inanıyor muydu?"

"Evet" dedi David. "Ve o bu konuda birçok şey yazdı. Plato ve diğer birçok Batılı düşünür de bunlara inanıyordu."

David bana gülümsedi ve kumlu şeftali çekirdeklerini topladı. Onları torbaya yerleştirerek bir kenara koydu ve birlikte ağır ağır yürümeye başladık.

Tanrım, diye düşündüm. Keşke bu konuyu Gerry ile konuşabilseydim. Ama biriyle duygusal bir ilişkiye girdiğinizde yetinmek zorunda kalıyordunuz. Var olana razı oluyordunuz, çünkü gözü kör aşk illüzyonunu riske atmaktan korkuyordunuz. Bu kör illüzyon bazen o kadar gerekli oluyordu ki onun gerçek kimliğimizi gölgelemesine bile izin verebiliyorduk. Gerry'yi kararlı bir şekilde zihnimden uzaklaştırdım. Şu andaki kişisel arayışım daha önemliydi.

İnsanlık (özellikle bu insan) kimliğinin -kökeninin- bilmeceğini, sırrını çözebilseydi ne olurdu? Böyle bir bilgi daha büyük bir ahlâki sorumluluğa götürür müydü? Sadece zihne sahip bir beden olmadığımı, bu beden ve zihinde bir ruhun var olduğunu ve ruhumun ben bu hayatta doğmadan önce de var olduğunu, bu bedenin ölümünden sonra da var olmaya devam edeceğini anlayabilsem ne olurdu? Bir an için, bir ruhun davranışının sadece bu hayatta miras alınanı belirlemediğini, onun şanslarımızı ve şanssızlıklarımızı açıkladığını da varsayın. Bu durumda, ben yaptığım her şeyde daha derin bir sorumluluk tutumuna ve adalet hissine sahip olur muydum? Eğer ben, eylemlerimin iyi ve kötü alacaklara (karma'ya) yol açtığını anlamışsam, en sonunda hayatımın görebildiğim ötesinde bir nede-ni olduğunu anlayacak mıydım?

İçimdeki Yolculuk

Eğer böyle yapmazsam -hayatın gerçek anlamı ve amacı o olduğu için şu ya da bu yolla erişmeye zorlandığım- kusursuzluk arayışında mücadeleyi uzatacağımı anlayarak kendime ve başkalarına karşı daha sorumlu veya daha şefkatli mi davranacaktım? Ve bu herkes için -petrol fiyatlarını yükselten bir Arap şeyhi, gaz odasına götürülen bir Yahudi, bir mafya babası, bir FKÖ militanı ya da Kalküta sokaklarındaki bir dilenci için de- geçerliydi.

Zihnim düşünmekte olduğum şeyin içerdiği olasılıklar karşısında şaşkınlık ve karışıklık yaşıyordu. Ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim. Bunlar benim için çok yeni, çok inanılmaz ve belki çok basitti.

“Tekrar-doğuşa inanmak dünyayı daha ahlâklı bir yer mi yapacak?” dedim. “Yapmayabilir de. Bir sürü insanın kendi hayatını yüceltmek, güç elde etmek ve yaşam tarzını iyileştirmek için bu inancı kullandığını hayal edebiliyorum.”

“Tabii” dedi David. “Ama bu hayat hesaba katılması gereken tek hayat değildir. İşte bütün mesele bu!”

“Pekâlâ, bir an için her şeyin bu kadar açık ve basit *olduğunu* varsayalım. Hayatta, doğada olduğu gibi, ektiklerimizi biçtiğimizi ve her günümüzün her anında olumlu ve olumsuz eylemlerimizle geleceğimizi yarattığımızı varsayalım.” Bu sözlerin anlamını idrak etmeye başlarken derin bir nefes aldım. “Tanrım” diye devam ettim, “senin kozmik adaletine göre, ‘iyi’ bir insan olmak ne kadar zaman alırdı?”

“Daha önce yaşadığını ve yine yaşayacağını bildiğinde, bu genel anlamda zaman gerçekten önemli değildir” dedi David sakin bir sesle. “Tüm büyük dinlerin sabırdan büyük bir erdem olarak söz ettiğini hatırla. Bu da, hem kendimize hem diğer insanlara karşı sabırlı olmamız anlamına gelir.”

“Yani bu dünyanın Hitlerlerine karşı da sabırlı olmamız mı gerekiyor?”

“O altı milyon Yahudi’nin gerçekten ölmediğini kastediyorum. Onların sadece bedenleri öldü.”

“Bu gerçekten harika!” dedim. “Bu şanslı altı milyon insanın ailelerine onların sadece bedenlerinin öldüğünü söyle bakalım.”

David ona vurmuşum gibi irkildi. Yüzünü hüznü kapladı ve okyanusa baktı.

Uzun bir aradan sonra alçak bir sesle, “Bunu anlayabilmenin zor olduğunu biliyorum” dedi. “Ama İsa’nın öğütlediği gibi, biri size bir tokat attığında ona öbür yanığınızı çevirmeniz de zordur.”

“Eğer elimde olsaydı Hitler’i çarmıha gererdim!” dedim.

David bana dönerek gözlerime derin bakışlarla baktı ve “Evet” dedi, “anlıyorum.”

O zaman ne söylediğimi fark ettim. “Peki, sen ne yapardın Hitler’e?” diye sordum, sesimdeki tepkiyi hissederek. “Birçok kişi, İngilizler silahsızlanma yerine yeni silahlar geliştirdilerdi Hitler’in daha işin başında durdurulabileceğine inanıyor. Silahsızlanmak *yanlış* mıydı? Yani bu şekilde içinden çıkılması zor bir duruma girebilirsin.”

“Biliyorum” dedi David. “İşte bu yüzden kendinle başlamak zorundasın. Biraz düşün, eğer Hitler bir kişi olarak ahlaki sorumluluk hissetseydi kendini durdururdu, değil mi? Bunu kişisel kılmak zorundasın. Ben insanları öldürmeye karşıyım. Senin Tanrı ve ilahî plânla ilgili sorun burada devreye giriyor, çünkü sadece Tanrı o bağlamda yargılayabilir. Bir birey sadece *kendi* davranışını yargılayabilir. Sonuç olarak kimse kimseyi yargılayamaz. Ayrıca, bildiğin gibi, Hitler yaşamış olan tek canavar değil. İdi Amin, Kızıl Kırkerler ve Stalin için ne diyeceksin? Soykırım insanlığın eski bir sorunudur. Veya orada insanların bulunduğunu hiç umursamadan Kuzey Vietnam’daki hastaneleri bombalayan Amerikalı pilotlar için ne diyeceksin?”

İçimdeki Yolculuk

“İnsanların birbirlerine karşı acımasız olduklarını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Evet. Eğer onlar eylemlerinin *kendileri* için sonuçlarını anlasalardı, eyleme geçmeden önce iki kere düşünürlerdi.”

“Bu da tekrar-doğuşu caydırıcı bir etken kılardı.”

“Elbette. Ama bireyin kendi kendini caydırması söz konusu burada. Ve bunun sadece olumsuz veçhe olduğunu hatırla. Olumlu sonuçlar da vardır.”

“Sonuçların varlığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Hangi kanıta sahipsin?”

“Hiçbir kanıta sahip değilim. Peki, sen sonuçların var olmadığını gösteren hangi kanıta sahipsin?”

“Hiçbir kanıta sahip değilim.”

“İyi öyleyse. Neden söylediklerime bir şans tanıımıyorsun? Belki de bunu yapmaya başladın. Çünkü şu anda dünyada olup bitenler kesinlikle işe yaramıyor.”

“Neye bir şans tanıyacağım? Nasıl?”

“Bilmiyorum” dedi o. “Sadece söylediklerim üzerinde düşün. Sen hiçbir şeyin anlamlı bir amacının olmadığını, ben de her şeyin anlamlı bir amacının olduğunu söylüyorum. Sen huzur içinde olmadığını söylüyor ve benim neden huzurlu ve dingin olduğumu bilmek istiyorsun. Ben sana anlattığım şeylerden ötürü dinginim. Ben Kozmik Adalet'e inanıyorum. Yaptığımız iyi ya da kötü her şeyin bir gün bir yerde dengeleneceğine inanıyorum. İşte bu yüzden huzurluyum. Belki senin daha iyi bir fikrin vardır...”

David yanağımdan öptü ve beni daha sonra arayacağını söyleyerek gitti.

Dalgalara uzun uzun baktım. Başım ağrıyordu. Belki, bir balık olsaydım daha iyi olurdu diye düşündüm.

BÖLÜM 7

“Ben bin sekiz yüz yıl önce güney Filistin’de yaşadım, ama benimle aynı dönemde yaşayanlar arasında İsa diye birinin bulunduğunu hiç bilmiyordum.”

HENRY DAVID THOREAU

Mektuplar

Ertesi sabah uyandığımda, kızımın da başka bir yeniden enkarne olmuş yetişkin olup olmadığını merak ettim. Kızım olduğunu düşündüğüm bir kişinin bedeninde kim yaşıyor olabilir?

Anne-kız ilişkimizde zaman zaman onun beni, benim onu tanıdığımdan daha iyi tanıdığını hissetmişimdir. Elbette, her anne çocuklarından bir şeyler *öğrendiğini* hisseder. Bu da çocuk yetiştirmenin mucizevî yanıdır. Ama, tekrar-doğuş olasılığına odaklandığımda Sachi’ye tamamen farklı bir perspektifle baktım. 1956’da bir öğleden sonra ben hastane yatağında yatarken doktor onu bana getirdiğinde, o daha önce birçok kere başka annelerle yaşamış mıydı? O da bir anne olmuş muydu? *Benim* annem de olmuş muydu? Bu bir saatlik bebek belki milyonlarca yıl yaşındaki bir ruhu mu barındırıyordu? Ve o büyürken, kendini içinde bulunduğu fiziksel dünyaya uyum sağlama çabasıyla ruhsal ve spiritüel boyutunu yavaş yavaş unutmuş muydu? *Bu*, “unutkanlık perdesi” denen şey miydi? Bu, kendimizi fiziksel bir beden içinde bulduğumuzda hepimizin başına gelen şey miydi?

Sachi, babasıyla birlikte Japonya’da yaşamayı belki de doğmadan önce plânlamıştı ve yabancı dilleri öğrenme yeteneği de belki onları önceki hayatlarında konuşmuş olmasına dayanı-

İçimdeki Yolculuk

yordu. Belki o başka bir hayatta bir Japon *olduğu* için Japonca'yı ana dili gibi konuşuyordu. Ve yetişkinlik çağında bizimle tartışarak daha fazla bağımsızlığa ve öz-kimliğe sahip olmasına izin vermemizi istediğinde, aslında kim olduğunu bildiğini fısıldayan içsel bir sese mi karşılık veriyordu? Belki ebeveynler çocuklarından daha fazla şey bildiklerini düşünen otorite figürleri olmaktan daha çok, sadece kadim arkadaşlardı. Belki önceki hayatlarda çözülmemiş olan çatışmalar bugün ebeveynler ile çocuklar arasında sık sık meydana gelen zıtlaşmaya katkıda bulunuyordu.

Kahvaltı yaptıktan sonra arabama atlayıp Buda Ağacı Kitabevi'ne gittim. Kitabevinin sahibi John, ofisinde bitki çayı içiyordu.

"Ah, selâm" dedi o, resmi ama tatlı bir tavrıyla. "Kitapları okumaya vakit bulabildiniz mi?" Metafizikle ilgilenen insanların birçoğu resmi ve -neredeyse insanı sinirlendirecek bir biçimde-sabırlıydı.

Okumaya devam ettiğimi, okuduklarım üzerinde düşündüğümü ve David'le konuştuğumu ve şimdi, eğer müsaitse onunla konuşmak istediğimi söyledim.

"Tabii" dedi, "hangi konuda konuşmak istiyorsunuz?"

"Çocuklarımızla ilişkili olarak tekrar-doğuş hakkında" dedim. "Yani eğer her ruh birçok hayat yaşamışsa, bizim çocuklarımız kimler?"

John gülümsedi ve gözlüklerini çıkardı.

"Öğreteler" diye başladı yumuşak bir sesle, "çocuklarımızı kendi malımız gibi davranmamamız gerektiğini söylüyor. Onlar, sizin de dediğiniz gibi, birçok deneyime sahip olan ruhların içinde yer aldıkları küçük bedenlerdir. Böylece, tekrar-doğuş prensipleri ebeveyn-çocuk ilişkilerindeki çelişkilerin bazılarını açıklamaya da yardımcı olur."

Ebeveynlerini döven ve onlara kötü davranan gençlerle il-

gili bir haber belgeseli izlemiştim. Bu gençler, *kendileri* önceki hayatlarında dövüldükleri için mi şimdi böyle yapıyorlardı? Veya ebeveyn önceki hayatında başka birini dövdüğü için mi onlar bunu yapıyorlardı? Kim kimin karma'sını hallediyordu? John konuşmaya devam ederek, "Geçmiş yaşamları hatırlama çalışmalarım sonucunda, sekiz yaşındaki oğlumun bundan önceki bir hayatta babam olduğunu söyleyebilirim" dedi.

O sabah Sachi hakkında ne düşündüğümü hatırlayarak, yüksek sesle güldüm. John da parmaklarıyla ağzını örterek gülümsedi.

"Özür dilerim" dedim. "Bunu oğlunuza söylediniz mi?"

"Elbette. Oğlum da güldü ve bana davranışlarıma dikkat etmemi söyledi! Kozmik Adalet'in nasıl işlediğini görüyor musunuz?"

İşte yine başladık, diye düşündüm. Bu konuda bir şeyler öğrenmemin tek yolu bu "astral" jargonu dinlemektir. Pekâlâ, öyle olsun. Okültün de herhangi bir bilim, din ya da felsefe kadar çok kendi lâf kalabalığına sahip olmaya hakkı vardı.

Bir sıranın üzerine oturdum. "Ben herhangi bir şeyin nasıl işlediğini görüp görmediğimden emin değilim" dedim. "Bir insan geçmiş bir hayatta kim olduğunu nasıl öğrenebilir?"

"Doğru kişiye gidersiniz."

"Örneğin, kime?"

"Örneğin, bir psişiğe. Onlar bu çalışmayı yapıyorlar."

"Falcıları mı kastediyorsunuz?"

"Bu işi yapan birçok sahtekâr var, ama Edgar Cayce gibi bazı çok saygın psişikler de vardı. Onun kitaplarını okudunuz mu?"

"Edgar Cayce'i duydum, ama kitaplarını hiç okumadım" dedim, ama onun adını hiç duymamıştım.

"Öyleyse bundan sonra onu okumalısınız."

John, bir rafa uzanıp Edgar Cayce'in birkaç kitabını aldı.

“O bu konuda eğitimsiz bir adamdı, aslında çoğu psişik öyledir. Cayce aslında bir trans medyumuydu. Ama onların hepsi Akaşik Kayıtlara spiritüel ve psişik olarak çok uyumluydu. Akaşik Kayıtlar’ın ne olduğunu biliyor musunuz?”

Öne doğru uzandım. “Bir dakika” dedim, “bu benim kavrayamayacağım kadar karmaşık.” Sonra, az önce zikrettiği ismi bile hatırlayamayarak, “Bunlar ne tür kayıtlar?” diye sordum.

“Akaşik Kayıtlar.”

“Evet. Onlar nedir?”

“Pekâlâ” dedi o, “Akaşik Kayıtlar hakkında yazılmış çok fazla bilgi yoktur, ama açıklamaya çalışayım. Onlar ‘Evrenin Doğa Belleği’ ya da ‘Yaşam Kitabı’ olarak bilinir. Akaşa, ‘evrenin esas eterik özü’ anlamına gelen Sanskritçe bir sözcüktür.”

“Peki, eterik nedir?” diye sordum.

“Tüm evrenin eterden -yani değişken elektromanyetik titreşimsel özelliklere sahip olan gazımsı enerjilerden- oluştuğuna inanılır. Bildiğiniz gibi, yaptığımız, gördüğümüz, düşündüğümüz, söylediğimiz ve tepki gösterdiğimiz her şey enerji şarjları yayar ya da yaratır. Bu enerji şarjlarına ‘titreşimler’ denir. Böylece her ses, düşünce, ışık, hareket ya da eylem o elektromanyetik eterlerde titreşimsel olarak tepki gösterir. Onlar tüm titreşimleri çeken bir tür manyetik tabakadır. Aslında, her şey elektromanyetik titreşimdir. Böylece, Akaşik Kayıtlar düşünülmüş, hissedilmiş ve yapılmış olan her şeyin panoramik bir kaydı gibidir. Eğer siz o titreşimlere fiziksel olarak hassas bir şekilde uyum sağlayabilirseniz geçmişî kozmik anlamda ‘görebilirsiniz.’ Böylece, iyi bir psişik size önceki hayatlarınızın nasıl olduğunu söyleyebilir.”

“Tanrım” dedim, “tüm bunlara inanıyor musunuz?”

“Evet” dedi o kısaca, “dahası, ben hepimizin bu kayıtları görme yeteneğine doğal olarak sahip olduğumuzu düşünüyorum ve okuduğum birçok kitap da bunu söylüyor. Bu, sadece, bu ye-

tenegi geliştirme meselesi ki bu da önce kendimizle uyum içine girmek anlamına geliyor. Eğer spiritüel ve zihinsel güçlerimiz yeterince gelişmişse bunu yapabiliriz. Bu, duyu-ötesi-algı-mızı geliştirmekten daha fazla bir şeyi gerektirmiyor ki bugün bilim bile bu algıyı bir olgu olarak kabul ediyor.”

“Yani” dedim, “bunun sadece bilincimizi genişletme meselesi olduğunu mu söylüyorsunuz?” Söylediğim şeyi anladığım için şükrettim.

“Evet” dedi John.

“Ve eğer diğer boyutların daha bilinçli olarak farkına varırsak, kim olduğumuz ve hayatımızın neyle ilgili olduğu konusunda daha çok şey bileceğiz, öyle mi?”

“Bakın” dedi o, “bunlar ses ya da ışık dalgalarından daha fantastik değildir, sadece bunlar düşünce dalgalarıdır. Bilim onların orada olduğunu kesinlikle bilir, çünkü hiçbir enerji ölmez. Böylece, eğer siz Akaşik titreşim dalgalarına bağlanan düşünce dalga boylarına uyum sağlayacak kadar duyarlıysanız, daha önce vuku bulmuş olan birçok şeyi görebilirsiniz. Ve eğer geçmişte hangi acıları çektiğinizin ve başkalarına ne tür acılar çektiğinizin farkına varırsanız, bu tümüyle eğitici bir süreç görevi görür. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

“Evet, tabii” diye yalan söyledim.

“Kadim psişikler hakkında da bir şeyler okudunuz mu?”

“Kadim psişikler mi?” diye sordum. “Yani kimler?”

“Platon, Pisagor, Buda, Musa ve diğerleri...”

“Oh, onlar da mı psişikti?” dedim, mümkün olduğu kadar objektif bir biçimde.

“Tabii” dedi John. “Onların yazdıkları o kadar şeyi nasıl yazabildiklerini sanıyorsunuz? Örneğin, eğer Musa psişik olarak uyumlanmamışsa, o sizce dünyanın yaratılışını nasıl yazdı? Aynı şey İsa için de geçerli. Yani bu adamlar hayattaki misyonlarının bilgilerini insanlara aktarmak olduğunu hisseden son de-

İçimdeki Yolculuk

rece gelişmiş spiritüel insanlardı. İşte bu yüzden Kutsal Kitap (Tevrat ve İncil) çok değerlidir. O bir bilgi deposudur. Ve bu adamların yazdıkları şeylerin çoğu birbirine uyar. Onların öğretileri birbirine ters düşmez.”

“Onlar da tekrar-doğuştan söz ediyorlar mıydı?”

“Hepsi bu sözcüğü kullanmadı. Ama hepsi insanın *ölüm-süz* ruhu ile Tanrısal Olan arasındaki ilişkiden ayrıntılı olarak söz etti. *Hepsi* evrensel ahlâk yasalarından söz etti. Onlar her zaman karma ya da tekrar-doğuş sözcüklerini kullanmadılar, ama kullandıkları sözcükler aynı anlama geliyordu. Çok mu konuşuyorum?”

Başımı iki yana sallayıp öksürdüm, sonra da gülümsedim.

“Peki” dedim, “onlar önceki hayatlarınızı *hatırlamamanız* konusunda ne dediler?”

“Onlar, geçmiş hayatlarımızda vuku bulan olayların travmasını sürekli yaşamamamız için bilinçli zihinde var olan bir tür ‘unutkanlık perdesi’nden söz ediyorlar. Hepsi *şimdiki* hayatın önemli olduğunu, sadece ara sıra bir şeyi daha önce de yaşamış olduğunuzu ya da bu hayatta ilk kez karşılaştığınız birini önceden tanıdığınızı hissettiğiniz o deja-vu hissini duyabileceğinizi söylüyor. İlk kez gittiğiniz bir yerde daha önce de bulunduğunuzu hissettiğiniz o deja-vu halini bilirsiniz.”

“Evet, ne demek istediğinizi biliyorum.” Onun neden söz ettiğini bilmek beni çok rahatlatmıştı. Himalayalar’a gittiğimde, orada sanki uzun bir zaman tek başıma yaşamış olduğumu hissetmiştim. Nitekim bana safran renkli eşarbı veren lamanın dağın tepesindeki mağarasına eriştiğimde de oraya *aşına* olduğumu hissetmiştim. Bu aşına his bu keşişin uyarılarını ciddiye almamın ve bu eşarbı hâlâ saklamamın nedeniydi. Onun lamanın söylediklerinden daha fazla bir şeyi ifade ettiğini hep hissettim, ama bunu neden hissettiğimi bilmiyordum.

John, bir yardımcısını çağırıp ondan bana çay getirmesi-

ni rica etti ve sonra gülümseyerek gelip benim yanıma oturdu.

“Çok konuştuğumu biliyorum” dedi, “ama bu konuya girdiğimde konuşmayı bırakamıyorum. Bu çok önemli bir konu... Pisagor, Platon ve diğer düşünürler hastalık, sakatlık, adaletsizlik gibi talihsizlikleri her bir enkarnasyonun önceki bir hayatın ödülü ya da cezası olduğu şeklinde açıklamış ve bir ruh geliştikçe onun yeniden nasıl enkarne olacağı konusunda daha fazla seçeneğe sahip olacağını ve bunun ahlâki amacının onun bireysel karma’sını halletmesi olduğunu söylemişlerdi. Örneğin, gelişkin bir ruh karma’sını özverili bir hayat yaşayarak halletmeyi seçebilir. Bir ruh ne kadar yaşlıysa, yani ne kadar çok kez enkarne olup deneyim kazanmış ve spiritüel olarak ne kadar gelişmişse, o önceki enkarnasyonlarını o kadar çok hatırlayabilir.”

“Peki” dedim, “bir ruh gelişmek istemezse ne olur? Bir ruh bütün olayı unutmak ister ve her şeye boş verirse ne olur?”

“Bu konuda da birçok şey yazıldı. Ruh, ilerlemeyi ya da gerilemeyi seçebilir. Eğer o sürekli olarak gerilemeyi seçerse, en sonunda insanlığını yitirir ve ilerlemek veya ahlâki telâfi için hiçbir seçeneği kalmayan bir hayvan gibi olur. Cehennem dedikleri şey de bu zaten. Eğer siz spiritüel tekâmülü seçmezseniz, bir süre sonra bu şansını elde edemez hale gelirsiniz ki bu cehennemdir.”

“Eğer Tanrı’ya inanmazsanız cehenneme -bir tür, var olmayışın hayalî yerine- gidersiniz derken bunu mu kastediyorlardı?”

“Evet. Ve bunun tersi, ruhun tekâmül ederek en sonunda tanrısallığını idrak etmesi ve tüm yaradılışla bir olmasıdır.”

“Öyleyse bu yeniden enkarne olan ruhlar olgusu en büyük kötülüğe ve ıstıraba bile bir anlam kazandırıyor, öyle mi?”

“Elbette, vuku bulan her şey bir nedenden ötürü vuku bulur. Tüm fiziksel acılar, tüm mutluluklar, tüm çaresizlikler ve tüm sevinçler Karmik Adalet Yasaları çerçevesinde meydana ge-

İçimdeki Yolculuk

lir. Ve işte bu yüzden hayatın bir anlamı vardır.”

John durdu ve başka bir şey anlatmak üzere kolunu kaldırdı. Sonra, belki yüzümdeki ifadeyi görerek durdu ve “Hadi çay içmeye gidelim” dedi.

Ofisine girdik ve dışarıdaki bir ağacın gölgelediği pencerenin kenarına karşılıklı oturduk.

John, “Hindistan’a gittikten sonra bu konuyla nasıl oldu da ilgilendiniz?” diye sordu.

Sıcak zencefil çayından bir yudum aldım. “Belki başka bir hayatta ben hayatın tüm gizemlerini bilen Himalayalı bir keşistim ve şimdi bildiklerimi yeniden öğrenmek için geri döndüm” dedim.

John güldü.

“Bu çevrede birçok kişi tekrar-doğuşa ve Karmik Adaletle inanıyor mu?” diye sordum.

“Evet. Çevrede bizim gibi eksantrik olan birçok kişi var” diyerek göz kırptı o. Sonra ayağa kalkarak, “Psişik okumalarla ilgili kitaplar aldınız. Okuduktan sonra neler hissettiğinize bir bakın. Eğer biraz daha konuşmak isterseniz ben burada olacağım” dedi.

Ona teşekkür ettim, kitapların parasını ödedim ve arabayla Melrose Caddesi’nin trafiğine girdim. John’un neye inanamaya ihtiyaç duyduğu onun meselesiydi, ama en azından onu dinlemiştim ve şimdi de şu kitapları okuyacaktım.

Encino’daki evime gittim. Maria bana çay yaptı, Fransız ekmeği ve krem peyniri getirdi. Peynir ve ekmeğe yememem gerektiğini biliyordum, ama umursamadım. Kahvaltı tepsisini alıp yukarı çıktım, yeni aldığım kitapların içinden Edgar Cayce’le ilgili olan kitabı seçerek okumaya başladım.

Edgar Cayce, 1877’de Hopkinsville, Kentucky yakınlarında doğmuş. O, basit ve dindar bir Hristiyan imiş ve çalışmak için lise eğitimini yarıda bırakmak zorunda kalmış.

Kronik astım hastası olan Cayce, hiçbir tıbbi tedaviden bir sonuç alamayınca yardım almak için iyi eğitilmiş ve saygın bir hipnotizmacıya gitmiş.

Hipnoz altındayken Cayce'in başına garip bir şey gelmiş. O, kendi sesine hiç benzemeyen bir sesle konuşmaya başlamış. "Biz" sözcüğünü kullanarak kendisi için gerekli olan tedaviyi ayrıntılı olarak açıklamaya başlamış. Seans bittiğinde, hipnotizmacı olanları Cayce'e anlatmış ve ona bu talimatları uygulamasını önermiş. Cayce, çaresiz olduğu için o talimatları uygulamış ve astımı kısa bir süre sonra geçmiş. Ancak, daha sonra hipnotizmacı onun vasıtasıyla konuşan o "Ses"i tarif ettiğinde Cayce dehşete düşmüş. Bu olayı "dine saygısızlık" olarak görmüş. İncil, insanın "Tanrı'dan başka bir ruhsal varlığa izin vermemesi"ni emreder. Ve Cayce de İncil'e çok inanan bir adammış.

Ama Cayce insanlara karşı büyük bir şefkat de duyuyormuş. "Ses" insanlara yardım ediyor görüldüğünden, Cayce bir süre daha ona kanallık etmeye karar vermiş. Kısa bir süre sonra da, başkalarına yardım etmek için kendini transa sokmayı öğrenmiş. Kendini "biz" olarak tanımlayan Ses daima tıbbi terminolojiyi kullanıyor ve Cayce'in hakkında hiçbir şey bilmediği kusursuz bir tıp bilgisiyle tedavi yöntemleri sunuyormuş. Sunulan tedaviler doğru biçimde uygulandığında daima işe yarıyormuş. Cayce de, yardım almak için gelen insanların ona itimat ettikleri gibi, bu sürece itimat etmeye başlamış.

Sonunda, Cayce'in bu garip gücünü duymayan kalmamış. Ülkenin her yanından insanlar onunla temas kurmaya başlamışlar. Cayce'in kendisinden yardım isteyen hastaları görmesi, onlarla bir araya gelmesi bile gerekmiyormuş. Görünüşe göre, "biz" onların bedenlerine ve zihinlerine girerek sorunlarını teşhis ediyor ve tam olarak uygulandığında daima işe yarayan tedavi yöntemleri sunuyormuş.

The New York Times, Cayce'le ilgili geniş bir inceleme ve araştırma yaptıktan sonra, bu olgunun bir açıklamasının olmadığını yazmış. Tıp konusunda hiçbir şey bilmeyen Cayce'in kendi bilinçaltından konuştuğuna dair hiçbir kanıt yokmuş ve *Times* "ruhsal" varlıklarla ilgili herhangi bir yorumda bulunamamış.

Sonunda Cayce tüm dünyada tanınır olmuş. Çok geçmeden, insanlar Cayce'in "Ses"ine kozmik konularla ilgili sorular sormaya başlamışlar: "Hayatın amacı nedir?" "Ölümden sonra bir hayat var mı?" "Ruhun tekrar-doğuşu gerçek midir?" Ses, bu sorulara olumlu yanıtlar vermiş ve bu konuda sorular soran insanların geçmiş yaşamlarından söz etmeye başlamış. O, bireylerin şimdi çektikleri belirli hastalıklar ile onların geçmiş-yaşam deneyimleri arasında bağlantılar kuruyormuş.

Bu süreçte Cayce'in kafası yine karışmış. O böyle kozmik bağlantılar hakkında hiçbir şey bilmiyormuş. Tıbbî tedaviler onun için kabul edilebilir olsa da, o, geçmiş yaşamlarla ilgili bilgileri -İncil'de böyle şeyler hakkında bir şey söylenmediği içindin karşıtı olarak görmüş. Bir süre, gelen bilgileri reddetmiş. O bilgiler ona çok garip geliyormuş. Ama çok geçmeden, geçmiş-yaşam kimliklerinin doğrulandığı örnekler çoğalmaya başladığında, Cayce de merak etmeye başlamış. Birçok kişi, geçmişte kendisinin tarif ettiği koşullarda yaşamış olan bir Bay veya Bayan Falanca'nın gerçekten var olduğunu gösteren kanıtlarla ona gelmeye başlamış. Tabii, onların *kendilerinin* o kişiler olduklarına dair bir kanıtları yokmuş, ama ayrıntılı bir biçimde araştırdıklarında, *hepsi* kendilerini Cayce'in tarif ettiği şeylere -garip bir biçimde- son derece aşına hissettiklerini bildirmiş.

Cayce'in yaptığı her psişik okumada karma ahlâkı ve tekrar-doğuş büyük ölçüde vurgulanmıştı. Örneğin:

Otuz sekiz yaşındaki bir kadın erkeklere karşı derin bir

güvensizlik duyduğu için bir türlü evlenemiyordu. Kadının önceki bir hayatında kocasının evlendikten hemen sonra onu terk edip Haçlı Seferleri'ne katıldığı ortaya çıkmıştı.

On sekiz yaşındaki bir kızın, bir türlü kurtulamadığı bir şişmanlık sorunu vardı. Şişmanlığı dışında son derece çekiciydi. Psikik okumalar, genç kızın iki hayat önce Roma'da yakışıklı ve başarılı bir atlet olduğunu, ama ağır ve başarısız olan atletlerle sürekli alay ettiğini göstermişti.

Yirmi bir yaşında bir genç mutsuz bir eşcinsel olmaktan yakınıyordu. Psikik okumalar, onun önceki bir hayatında Fransız Sarayı'nda eşcinselleri sürekli tehdit ve teşhir etmekten büyük zevk aldığını göstermişti. Bu okuma, "Başkalarını kınama. Onları neyle kınarsan, bir gün o kınadığın şey olursun" sözleriyle bitiyordu.

Cayce tarafından derlenen dosyalar ve kayıtlar tıp tarihindeki en kapsamlı dosyalar ve kayıtlar arasında yer alıyordu. On dört bin okuma sağlık karması, psikolojik karma, cezalandırıcı karma, aile karması, zihinsel anormallik karması ve meslekî karmanın örneklerini oluşturunuyordu.

Ama bu okumalarda başka her şeyden daha güçlü bir biçimde ortaya çıkan şey, özgür iradenin kullanılmasının gerekliliği idi. Ses, insanın yaptığı temel hatanın, yaşadığı hayatın önceden belirlendiğine ve bu yüzden onu değiştirecek güce sahip olmadığına inanmak olduğunu söylüyordu. O ayrıca, *şimdi* yaşadığımız hayatın daha yüksek önceliğe sahip olduğunu ve karma'mızla ilgili olarak özgür irademizi kullanmamızın en önemli görevimiz olduğunu belirtiyordu. Hayattaki amaçlarımızın neler olduğu konusunda içgörüler edinebilmek için kendimizle spiritüel olarak temas kurmamız bize bağlıydı. Hayattaki her eylemimizden, her umursamazlığımızdan ve her istismarımızdan sonuçta biz sorumlu tutuluyorduk. Ve o sorumlulukların neler olabileceğini anlamak bize bağlıydı.

İçimdeki Yolculuk

Cayce'in, diğer psişiklerin ve trans medyumlarının "okumaları"nı okudukça, onların gerçek olabileceği fikriyle büyülediğimi gördüm. Benim için, bilginin nereden geldiği, o bilginin bana anlamlı ve mantıklı gelmesi kadar önemli değildi. Belki bu bilgiler psişiklerin ve medyumların bilinçaltından kaynaklanıyordu; belki de onlar sadece iyi aktörlerdi.

Ama bu doğru olsa bile, onların verdikleri mesajların ah-lâki doğruluğu başka bir şeyle karıştırılamayacak kadar aşikârdı. Ve o mesajlar hayatımızı yaşarken esas alabileceğimiz iyi değerler de sunuyordu.

"Tüm yanıtlar sizin içinizdedir" diyordu onlar. "Onlara bakmasını bilin."

BÖLÜM 8

“Kendimizi ve diğer nesneleri gerçekte oldukları gibi görebilseydik, kendimizi spiritüel yapıya sahip olan ve doğumumuzla başlayıp beden ölümüyle bitmeyen bir dünyada görürdük.”

İMMANUEL KANT
Saf Mantığın Eleştirisi

O gece geç saatlere kadar okudum ve ertesi sabah erken kalkıp, düşünmek için Calabasas Dağları'na doğru yürüdüm. Bu sarp dağların güzel bir Pasifik manzarası vardı. Yüksek bir tepede “Aşram” denen bir yer vardı. Burası spiritüel bir çalışma da içeren etkili bir sağlık kampıydı. Ben Aşram'daki faaliyetlerden hoşlanıyordum ve bir televizyon programına katılmadan önce ya da Vegas'ta ve Tahoe'da bir gecede iki gösteri yapacağım zamanlar forma girmek için oraya giderdim. Orada saf, çiğ yiyecekler yer, dağda yukarı doğru uzun yürüyüşlere çıkar, açık havada egzersiz yapar ve kampı yöneten İsveçlilerin havadaki “prana” dedikleri şeyle temasa geçerdim. Bu İsveçliler (Aşram'ı kuran) Anne Marie Bennstrom ile yardımcısı Katerina Hedwig idi. Görünüşe göre, onlar sağlık konusunda bilinebilecek her şeyi biliyorlardı. Onlara güveniyordum, çünkü oraya her gittiğimde kendimi harika hissederdim.

Patikadan tırmanırken Katerina'ya rastladım. Onu çok sever ve kısaca Cat diye hitap ederdim. Bir grup insana o acı verici tırmanışlardan birini yaptırıyordu. Kendimi iyi hissetmek için Cat'e bakmam yeterdi. O sevinç verici bir insandı; çok canlı, neşeli ve zeki. O ve Anne Marie ayrıca spiritüel araştırmaya derinlemesine girmişlerdi ve Hindistan'da bir avatar olan Sai Baba'nın takipçileriydi.

Cat, iri ve tırmandığı dağlar gibi güçlü bir kadındı. Aynı zamanda nazik ve zorlayıcıydı ve onun bu kişiliği sayesinde, George McGovern kampanyası sırasında ve Çin gezisinde aldığı fazla kiloları zorlu bir antrenman sürecinde vermiştim. Cat bu süreçte acıyı ve disiplini dayanılabilir kılmıştı. Bir seferinde ona takılarak, o hayatımı değiştiren olaylara “katalizör” (catalyst) olduğu için ona Cat diye hitap ettiğimi söylemiştim.

Birlikte patikadan yukarı ağır adımlarla yürüdük. Bir süre ikimiz de konuşmadık. Bu iyiydi, çünkü bir tepeye tırmanırken konuşacak nefesiniz kalmaz. Tepeye çıkınca gerindik ve aşağıdaki okyanusa baktık. Cat, onunla konuşmak istediğimi ama ne diyeceğimi bilemediğimi algılamış gibiydi.

“Ünlü ve kararsız arkadaşım, nasılsın?” dedi.

“Ünlü ve kararsız mı? Benim kararsız olduğumu mu düşünüyorsun?” Sonra, neden gülme ihtiyacı duyduğumu bilmeden güldüm.

“Evet, ün konusunda kararsızsın. Ünlü olmayı istediğinden emin değilsin, öyle değil mi?”

Cat’ın bir kişinin hissediyor olabileceği çelişkiyi bir anda hedef almak gibi bir özelliği vardı.

“Ün mü?” dedim, “tanınmayı o kadar umursadığımı düşünmüyorum, ben sadece yaptığım işin niteliğini ve kalitesini umursarım. Ve şu anda aradığım şeyi daha çok umursuyorum.”

“Yani kendini mi?”

“Kendimi mi? Kendimi daha çok mu umursuyorum?”

“Yani gerçek kimliğini keşfetmeyi ünden daha çok umursuyor gibisin. Öyle değil mi, Shirley?”

“Evet... evet” dedim, “ve bu bir mücadele. Çünkü şimdi birden, daha önce araştırmak şöyle dursun, var olduğunu bile bilmediğim bir boyutumla karşılaşıyorum.”

“Spiritüel boyutundan mı söz ediyorsun?”

Onu başka birinin dile getirişini işitmek banal gelmişti.

Ama artık hiçbir sözcük güvenli bir bölge değildi. İnsanların, hayatlarındaki soyut bir olayla ilgili olan ve onları derinden etkileyen bir deneyimlerini tarif ederken kullanmayı seçtikleri sözcükleri ne kadar sık bir biçimde yargıladığımı hatırladım.

“Evet” dedim, “spiritüel konularla gerçekten ilgilendiğimi söyleyebilirim. Ne olup bittiğini bilmiyorum ama bu konularla ilgili daha çok şey duydukça daha çok şey duymak istiyorum.” Bu sözleri bir soru sorar gibi söylediğimi hissettim.

“Shirley, bu harika!” dedi Cat, kahkahası her sözcüğü sararak. “Öze (spirit) çekilmek çok doyum verici, öyle değil mi?”

Ellerimi eşofmanımın cebine soktum. “Öze çekilmek mi?” diye sordum. “Benim deneyimlemekte olduğum şey bu mu?”

“Elbette Shirley” diyerek gülümsedi Cat, “Tanrı ve spiritüel tanıma her şeydir. Biz bu yüzden buradayız. O, hayatın ve amacın tüm açıklamasıdır. Ben tümüyle bunun için yaşıyorum. Hayatımda bir erkeğin olup olmaması artık umurumda değil, oysa eskiden nasıl şehvetli bir kadın olduğumu biliyorsun. Ama artık hepsi bitti. Kendi spiritüel (özel, tanrısal) ışığımı hissediyorum, ona âşığım ve başka bir şeye ihtiyacım yok.”

Tanrım, diye düşündüm, eğer ben de kendi spiritüel ışığıma âşık olabilseydim, bu beni bir sürü uçak yolculuğundan ve bir sürü üzüntüden kurtarırdı.

“Evet” dedim, “sanırım ben de bu hale girmeliyim, ama bunu nasıl yapacağımı tam olarak bildiğimden emin değilim.”

“Oh, Shirley” diye devam etti Cat, “tanışmanı istediğim harika bir varlık var. Anne Marie şimdi İsveç’te onunla birlikte. Onu buraya getirmeyi düşünüyor.”

“Bir dakika, Cat” dedim, “İsveç’te bulunan bir varlık, ha? Bu ne tür bir varlık?”

“Ruhsal bir varlık. Adı Ambres ve mesajlarını Sture Johanssen adlı bir adam kanalıyla veriyor.”

“Trans medyumluğundan mı söz ediyorsun?”

İçimdeki Yolculuk

“Oh” dedi o, anlamadığıma şaşırarak, “evet. Sture, Stockholm’de yaşayan basit bir marangoz ve Ambres denen ruhsal bir varlık mesajlarını onun kanalıyla veriyor. Onun psişik okumaları olağanüstü güzel, Shirley. Onu dinlemeni çok isterim. Tabii, o sadece İsveççe, hem de kadim bir İsveççe konuşuyor ama Anne Marie ya da ben onun sözlerini senin için çeviririz. O çok güçlü ve yardımsever bir varlık, Shirley. Onu seveceksin.”

“Stockholm mü?” diye sordum. “Bu bir ruhla konuşmaya gitmek için oldukça uzak bir yer.”

Cat güldü. “Belki bu yıl Anne Marie Sture’u ve karısını bu raya getirecek. O zaman sen de bir celseye katılabilirsin” dedi.

“O da Edgar Cayce gibi mi çalışıyor?” diye sordum, Cayce’le ilgili okuduklarımı hatırlayarak.

“Evet” dedi Cat. “O da, Cayce gibi, transa geçerek öbür taraftaki bir varlığa kanallık ediyor.”

Bir süre daha yürüdük; kendisinin uzun zaman önce kullandığı bir yaşam boyutuyla ilgilenmem Cat’i heyecanlandırmıştı. Ama onun hislerini tekrar kontrol etmek istedim.

“Cat” dedim, “bir ‘öbür taraf’ olduğuna ve ruhsal varlıkların bizimle konuşabileceklerine ve bize öğretmenlik yapabileceklerine gerçekten inanıyor musun?”

Cat dönüp bana hayretle baktı. “*İnanıyor* muyum?”

Başımı salladım.

“Hayır” diye karşılık verdi, beni afallamış bir halde bırakarak. “Hayır, inanmıyorum. *Biliyorum.*”

Bunu söyleyen Cat olduğu için, az önce güçlü bir inanç bildirimini içtiğimi fark ettim. Ve o bunu büyük bir sevgiyle söylemişti. Bu andan sonra ona sorabileceğim her kuşkulu soru Cat’in temel değer sistemini kabullenemediğimi gösterecekti. Onun karakterini ve kişiliğini oluşturan şeyin ta derinliklerini yargılıyor ya da sorguluyor olacaktım. Ben kendimi insanları gözlemleyen serüvenci bir gazeteci olarak görebilirdim, ama baş-

ka bir insanın inanç sistemi ya da -Cat'in açıkça tanımladığı gibi- "bilisi" ile kesinlikle alay etmeyecektim.

"Eh" dedim, "bu Ambres tanımam gereken ilginç bir varlık gibi görünüyor." "Varlık" sözcüğü ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi bir sahtekâr gibi hissettim.

"Anne Marie, Sture ve karısı gelince seni mutlaka ararız. Stockholm'e gitmek için bir nedeninin olmaması çok kötü. Bir kayak takımı satın almaya ihtiyacın yok mu?" dedi Cat. Karşılıklı gülererek yürümeye devam ettik. Sonra, dengeli beslenme ve süt ürünlerinin sindirim sistemini nasıl etkilediği konusunda konuştuk. Bir süre sonra da kucaklaşarak ve spiritüel araştırmamızı sürdürmeye söz vererek birbirimizden ayrıldık.

Gerry'yi aramak için güçlü bir dürtü hissederek hemen eve gittim. Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı. Aslında, onu görmeye ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Sanırım, onun sesini duymak, ona dokunmak ve onu benim diğer *gerçek* dünyam olarak deneyimlemek istiyordum. Başka bir arkadaşımı görmek içimden gelmiyordu ve yeni gösterimin provaları başlamadan önce kendime ayıracak bir zamanım vardı.

Telefonunu çevirirken, kendi hislerimi ilişkide olduğum erkek ile kontrol etmeye ne kadar koşullandığımı hatırladım. Nendense kendi hislerim, sorularım, arayışım, yeni ilgi alanlarım sevdiğim *adamı* katmadan bana kısmen yetersiz ve yarı idrak edilmiş görünüyordu. Neyle ilgilendiğimi Gerry ile konuşamamıştım, ama sırf onunla birlikte olmak bile kendi algılarımı değerlendirmeme yardımcı olacaktı. Kendi kimliğimi hayatımdaki erkekle ilişkili olarak onaylama ihtiyacı duyduğumu kabul etmek zordu, ama gerçek buydu.

Onu Londra'daki ofisinde buldum.

"Merhaba" dedi o, Honolulu'daki buluşmamızdan bu kadar kısa süre sonra kendisini aramama şaşırmayarak.

"Gerry" dedim acelesi olduğunu sezerek, "Meşgul olduğu-

İçimdeki Yolculuk

nu biliyorum, ama seni görmek için Londra'ya gelmek istiyorum. Birkaç hafta boşum ve bu süreyi seninle birlikte geçirmek istiyorum.”

Onun hattın öbür ucunda duraksadığını hissettim.

“Oh” dedi en sonunda, “ama ben Stockholm’e gidiyorum.”

“İsveç'teki Stockholm'e mi?” diye aptalca bir soru sordum, afallayarak. Cat'ın dediği gibi, oraya gitmek için bir nedenimin olmaması çok kötüydü.

Bugün geriye bakıp düşündüğümde, bunun -gözler önüne serildikçe- bana belirli bir örüntü duygusu veren bir dizi olayın başlangıcı olduğunu söyleyebilirim. Elbette bazıları hayattaki çoğu olayın rastlantısal olduğunu söyleyebilirler, ama bir süre sonra, bu rastlantılar çoğaldığında, “rastlantısalı” yeniden tanımlamak gerekli olur.

Gerry, Stockholm yolculuğuyla ilgili bir şeyler söylüyordu.

“Evet” dedi, “bir sosyalist ekonomi toplantısına katılmam gerekiyor. Orada bir süre kalacağım.”

“O zaman ben de Stockholm'e gileyim. Karı severim.”

O bir şey söylemedi. Birinden kendisini yalnız bırakmasını rica ettiğini ve önündeki kâğıtları karıştırdığını duydum.

“Gerry?” dedim.

“Evet, evet” dedi o. “Merhaba.”

“Seninle konuşmaya ihtiyacım var. Seninle birlikte olmaya ihtiyacım var. Seni özledim. Yani gerçekten özledim. Ve sanırım, senin gerçekten ne hissettiğini bilmeye de ihtiyacım var.”

Kahramanının peşine düşen okullu bir kız gibi davrandığımı hissettim. Onun bir şey söylemesini bekledim. Her geçen an çok endişe verici bir anlama sahip gibi görünüyordu. En sonunda o, “Evet. Evet, ben de seni özledim” dedi.

Tedirgin olduğu belliydi, ama ben yine de devam ettim.

“Öyleyse Stockholm'de buluşmamız senin için de uygun mu? Ben kendi otel rezervasyonumu yaparım.”

“Benim gerçekten ne hissettiğimi bilmek istediğini söylerken ne demek istedin?” Gerry’nin sesi korkulu geliyordu.

“Neyin var, Gerry?”

“Rahatsızım.”

“Biliyorum. Neden? Seni rahatsız eden şey ne?”

“Aldığım zevk beni rahatsız ediyor.”

“Hangi zevk? Ne demek istiyorsun?”

“Senin için ne ifade ettiğimi bilmenin bana verdiği zevk beni rahatsız ediyor.”

“Neden? Bu seni neden rahatsız ediyor?”

“Çünkü” dedi o, “senin için *neden* bu kadar önemli olduğumu anlayamıyorum. Ve bu kendimi yetersiz hissetmeme neden oluyor.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Onun ne demek istediğini bilmiyordum.

“Beni görmek istiyor musun, Gerry?” diye sordum.

“Seni görmeye can atıyorum, ama seni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Bundan nefret ediyorum” dedi o. “Seni hayal kırıklığına uğratacağımı hissetmekten gerçekten nefret ediyorum.”

“Eh” dedim, “belki önemli olan kendini hayal kırıklığına uğratmamaktır. Bu konuyu konuşabilir miyiz?”

“İki gün içinde Stockholm’e gel” dedi o. “Ben Grand Otel’de kalacağım. Sen başka bir yerde kalırsın.” Kısa bir süre duraksadı. Sonra “Hoşça kal” diye fısıldadı ve telefonu kapattı.

Başka biri için kendini yetersiz hissetmenin nasıl bir his veriyor olabileceğini düşünerek orada oturdum. Hatırlayabildiğim kadarıyla, bu benim hiç deneyimlemediğim bir histi. Ben kendimi başkalarına, özellikle ilişkide olduğum erkeklere *bağlı* hissetmişim, ama *yetersizlikleri* kendime karşı hissederdim ve bu da diğeri kadar kötü bir şey olabilirdi. Bazen kendim için koyduğum standartlara ve hedeflere uyarak yaşamak imkânsız hale gelir ve o standartlar beni kendimden çok şey talep

İçimdeki Yolculuk

eder hale getirirdi. Belki babam haklıydı. Belki ben kendimi hayal kırıklığına uğratmak istememiştim. Ben onun yapmış olduğu şeyi yapmak istememiştim.

Ama Gerry bana karşı kendini yetersiz hissetmekten yakan ilk erkek değildi. Erkeklerin onlardan beklentilerini karşılayamayacaklarından korktukları ve bu yüzden kendi içlerinde rahat olmadıkları için birkaç önemli ilişkimin en sonunda bittiğini hatırladım. Bu bitişlerden ağırlıklı olarak kimin sorumlu olduğunu merak ettim. Çok şey talep ettiğim için ben mi sorumluydum? Yoksa sorumlu olan, erkeklerin içlerindeki düşük özsaygı mıydı?

Birkaç psikolog arkadaşşıma bu soruyu sorduğumu hatırlıyorum ve onlar bir erkeğin birlikte olduğu her kadının ardında o erkeğin annesinin unutulmaz imgesinin yer aldığını belirtmişlerdi. Ve anneleri onların beklentilerini karşılayamadıkları figürlerdi. Çok az erkek birlikte olduğu kadını açık bir biçimde görebiliyordu. Çoğu erkek o kadınları annelerinin oluşturduğu o unutulmaz perdeden doğru görüyordu. Gerry ile buluşmak için İsveç'e gitmeyi düşünürken, daha önce okuduğum ve İsveç'teki intihar sorununu inceleyen bir araştırma raporunu hatırladım. O araştırmaya göre, yüksek intihar oranına neden olan şey sosyalizm, hava koşulları ya da güncel sorunlar değildi. Çoğu intihara annelerin çocuklarına empoze ettikleri yüksek standartlar ve beklentiler ve çocukların o beklentileri karşılayamadıklarını hissetmeleri neden oluyordu. Bu çocuklar, daha ileri ki yaşlarda, hissettikleri yoğun depresyon ve hüsrarla kendilerini çok yetersiz hissediyor ve en sonunda intihar ediyorlardı.

Belki dünyanın her yerinde erkekler kadınlarla ilgili olarak -belki daha az yoğun, ama yine de rahatsız edici olan- o çift imge duygusunu yaşıyorlardı.

Ve kadının özgürleşmeye çalıştığı bu çağda, kadınlar kendilerini ille de bir erkeğe sahip olmaya bağımlı hissetmekten

yakınırlarken, erkekler de çocukluklarında hissettikleri ve kendilerine inanmamalarına neden olan o yıkıcı baskıların acısını çekiyor olabilirler. Her iki durumda da sorun *kendi* kimliğimizde yatmaktadır. Gerry, sanki tüm zekâsı, yetenekleri ve başarıları ile benim dikkatime lâyık değilmiş gibi, benim için *neden* önemli olduğunu anlayamadığını söylemişti. O, açıkça ve alenen çok başarılı bir adamdı. Bu yüzden, onun yetersizlik duygusu içinin derinlerindeki bir şeyden kaynaklanıyor olmalıydı. Ve ben onun benim için kişisel bir anlamda çok önemli *olduğunu* ifade ederek, onun kendi kişisel güvensizliklerinin yüzeye çıkmasına neden oluyordum.

Kadının özgürleşmesi kesinlikle önemliydi, ama bence erkeğin özgürleşmesi de o kadar önemliydi. Aslında, eğer erkekler gerçek kimlikleri konusunda daha özgür olsalardı, hayatlarındaki kadınları kendilerine bu kadar bağımlı hale getirmeleri onlar için bu kadar gerekli olmazdı. Belki, benim durumumda, ben kişisel olarak çok bağımsız olduğumdan, bu onların eşitliğin gerçek anlamını incelemelerine neden olmuştu. Eğer bir ilişkide gerçek eşitliğe karşı bir direnç varsa, o kaçınılmaz olarak sona erecektir. Ve eğer bir erkek sevmeye lâyık olduğuna inanmıyorsa, o kendini nasıl eşit *hissedebilir*?

Gerry'nin annesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama uzun vadede bu önemli değildi. Asıl soru, onun şimdi kendisi hakkında ne düşündüğüydü. Bu, hepimiz için geçerli olan çok önemli bir soru gibi görünüyordu.

Yeni bir perspektiften bakınca, *kendini* idrak etmenin en acı verici, ama en önemli arayış olduğunu anlamaya başladım. Hiçbirimiz kendi öz-kimliğimizin doyum verici bir mutluluğun anahtarı olduğunu anlayacak kadar kendimizi bütün hissetmiyor ve sevmiyorduk. Bizim en çok ihtiyaç duyduğumuz şey kendi içimizle eksiksiz, tam bir ilişkiydi. Belki -insani ve kozmik açıdan- bu sorun İsa, Buda, Pisagor ve Platon'un ve çağlar bo-

İçimdeki Yolculuk

yunca tüm bilgelerin bize söylemeye çalıştıkları şeydi: Kendini bil ve o gerçek seni özgürleştirecektir.

Gerçek kimliğimizi anlayanın yollarından biri, önceki hayatlarımızda kim olduğumuzu bilmek olabilir mi? Psikiyatrinin bireysel bir rahatsızlığın köküne erişecek kadar derine inemediğini gösteren birçok örnek vardı. Belki geçmiş yaşamları anlamak bu köklere erişmeyi sağlayabilirdi. Eğer şimdiki hayatımızdaki ebeveynlerimiz ve çocukluk deneyimlerimiz bugün hayatla ve gerçeklikle ilişkimizi şekillendiriyor ve koşullandırıyor-
sa, neden çok daha önceki deneyimlerimiz bizi aynı şekilde etkiliyor olmasın?

Ölümünden az önce Paddy Chayevksy ile o sırada yazmakta olduğu *Değişmiş Zihin Halleri* adlı roman hakkında konuştuğumu hatırlıyorum. O bu konu üzerinde kapsamlı bir bilimsel araştırma yapmıştı ve her insanın insan ırkının yaratılışın başlangıcından beri geçirdiği tüm deneyimi hücrel belleğinde taşıdığını söylüyordu. Sanırım, ben de böyle düşünüyorum. Zamanın başlangıcından beri yaşanan deneyimi hücrel bellekten çekerek hatırlamak ile geçmiş yaşamları hatırlamak arasındaki fark neydi? Kuşkusuz, bir bellek formu diğeri kadar mucizeviydi.

Acaba Gerry'yi başka bir hayatta tanımış olabilir miydim ve eğer tanıyırsam, aramızdaki karma neydi ki şimdi ilişkimizde böyle engelli bir parkurdan geçiyorduk? Ve acaba şimdi aramızdaki bu karma'yı halledecek şekilde ilerliyor muyduk?

Cat'i arayarak Stockholm'e gideceğimi söyledim. O, şaşırmadı. Trans medyumunun adresini ve telefon numarasını verdi ve ben de onu ziyaret edeceğimi söyledim.

BÖLÜM 9

“İnsanın önceki hayatında yaptığı hataları geçersiz kılan erdemleri kazanması için bir ömür gerekebilir... İçimizde yavaş yavaş gelişen bu erdemler her birimizin varoluşunu diğerlerine bağlayan görünmez bağlardır. Bunlar sadece ruhun hatırladığı varoluşlardır, çünkü madde spiritüel şeyleri hatırlamaz.”

HONORE DE BALZAC

Seraphita

Turnelerim sırasında Stockholm’e birkaç kere gitmiştim ve o benim ilgimi çeken bir yerdi. Stockholm’e indiğimde kent boydan boya karla kaplıydı ve manzara bir kartpostal gibi görünüyordu.

Daha önce aradığım bir arkadaşım beni havaalanında karşıladı.

Saat akşamın yedisiydi. Kar yağışı sürüyordu ve ben ünlü İsveç kışlarında her gün havanın ne kadar erken karardığını merak ettim. Buraya ilk kez ellili yılların sonlarında yine kışın gelmiştim ve burnum aktığında salgı yüzümde donmuştu. O günlerde, sosyalizmi seçmiş olan bu küçük ülke hakkında çok az şey bilenlerimiz için İsveç sosyal ve fiziksel bir gizemdi. Nobel Barış Ödülleri’nin verildiği salonda otururken, İsveç’te protokol sıralamalarının ve sınıf ayrımının olmadığını öğrendiğimde heyecanla ürpermiştim. Onun bir serbest aşk ülkesi olduğunu, eşlerden biri başkasıyla yatmak istediğinde bunu diğerinin umursamadığını da duymuştum. Ama daha sonra bu imajın doğru olmadığını ve birçok İsveçlinin, özellikle İsveçli kadınların böyle bir imajla yaşamakta zorlandıklarını öğrendim. Devlet politikası dünyanın her yerinde olduğundan daha fazla -yasallaş-

İçimdeki Yolculuk

tırılmış- kişisel özgürlük sağlasa da, İsveçliler esasen dünya-
daki başka herkes kadar tutucuydular.

Uzun karanlık günlerin sona erişini ve yazın gelmekte oluşunu kutlamak için düzenlenen Santa Lucia adlı Işıklar Festivali sırasında İsveç'teydim. İsveçliler güneş için yaşıyor ve güneş görüneceğine dek sanki zihinsel bir kış uykusuna yatıyorlardı. Yılın büyük bölümünü oluşturan kış aylarında İsveç halkının üzerine bir tür kurumlaşmış bir depresyon çöküyordu. Onların en sevilen esprilerinden biri, “Geçen yıl bir Salı günü yaz gelmişti” idi. Bu İsveç kışı Gerry'yle olan ilişkimin yükünü kesinlikle hafifletmeyecekti.

Arkadaşım beni akşam yemeğine götürdü; bir restoranda istiridyeye ve ringa balığı yedikten sonra onun benim için bir oda ayırttığı otele gittim. Bu, yüksekten aşağıdaki limana bakan küçük bir süit idi. Oturma odasında cumbalı pencereler, yatak odasında ise çift kişilik bir yatak vardı. Orada mutlu olacağımı biliyordum. Yattım ve yaklaşık dört saat sonra bir mide bulantısıyla uyandım ve sabaha kadar banyoya taşındım durdum. İstiridyelerden biri buna neden olmuştu.

Güneş sabah dokuzda kendini gösterdi, sonra hava kapandı ve ortalığı hafif bir sis kapladı. Bir römorkör saat başı koyda daire çizerek buz tabakasını kırarken, damperli kamyonlar o sabah sokaklardan kazıdıkları karları koya boşaltıyordu. Gezi tekneleri koydaki buzların arasında yatarak baharın gelmesini bekliyordu.

Kahvaltı yaptım ve sonra kısa bir yürüyüşe çıktım. Gerry aradığında odamda olmak istediğim için otele dönmekte acele ettim. Kaygan bir buz örtüsü kentin sokaklarını kaplamıştı ama İsveçliler köşeleri ve kaldırım kenarlarını aşmakta hiç zorlanmıyorlardı. Oysa ben her köşe başında yere yuvarlanacakmışım gibi hissediyor ve ürkek bir halde yürüyordum.

Otele döndüğümde, otelin müdiresi gelip bir isteğim olup

olmadığını sordu. Saç kurutma makinesiyle yedek bir battaniye istedim.

Tanınmamak için otelin özel girişini kullanıyordum. Müdire de santral memurlarının kimliğini gazetecilerden gizleyecekleri konusunda söz vermişti.

Günün geriye kalan saatlerinde odada oturup bekledim. Gerry saat altıda aradı.

“Selâm.”

“Selâm.”

“Nasılsın?”

“İyiyim.”

“Ne zaman geldin?”

“Dün akşam.”

“Dün akşam mı? Ben bugün saat beşte geleceğini düşünmüştüm.”

“Hayır” dedim, “sana ayın on altısında geleceğimi söylemiştim.”

“Oh. Şimdi gelebilir miyim?”

“Tabii. Bir şeyler yedin mi?”

“Hayır, gelirken bir yerde bir şeyler atıştırırım.”

“Hemen gel. Ben yiyecek bir şeyler bulurum. Böylece bir an önce burada olursun.”

“Pekâlâ. Hoşça kal.” Sesi, sanki kendi kendisinin emrindeymiş gibi daha otoriter çıkmıştı.

Onun, çaldıktan sonra beklemek zorunda kalmaması için odanın kapısını açık bıraktım. Yarım saat sonra gelmişti. Karısının onaylamadığını düşündüğüm kürk eldivenler giymişti ve yüzü çok beyaz ve asık görünüyordu.

Onu kucaklamak için yaklaştım, ama o doğrudan pencereye gidip dışarı bakarak kendi oteliyle benimkinin ne kadar yakın olduğunu anlamaya çalıştı. Üstünde içi kürklü olmayan bir yağmurluk, sonbaharda gördüğüm tüvit bir takım ve ayak-

larında kauçuk tabanlı deri ayakkabılar vardı.

“Büyükannem böyle bir koyda ince buzun üzerinde dizlerinin biraz altına inen bir etekle paten kaydığı için çok ünlü olmuş” dedi.

“Eh” dedim, “belki sen de ince buz üzerinde pantolonla paten kayarak ünlü olursun.”

O, gülümsedi. Diğer pencereye doğru yürüdü. “Tepede bir penis gibi görünen şu ışık dizilimini görüyor musun? Benim ote-
lim onun tam arkasında” dedi. Ona bir penis gibi görünen bir ışık dizilimi? İlginç...

Pencerenin kenarında onun yanında durdum. Dönüp bana baktı. Ona oturması için yer gösterdim. İki katlı sandviç ısmarlamıştım, ama kızarmış ekmeğin üstünde marul ve domates salatası bulunan bir şey gelmişti.

Gerry kanepeye oturdu ve sandviçlerden birini yemeye koyuldu. Bir yandan da yaklaşan bütçe kesintilerinden, bir seçim yılında vergileri yükseltmek zorunda olmanın yaratacağı sorunlardan ve gün boyunca konuştuğu bir Amerikalı gazeteciden söz ediyordu. Provalarımın nasıl gittiğini sordu. Yakında provalara başlayacağımı söyledim. Ben konuşurken o beni -saçlarımı, hareketlerimi, giysimi ve bedenimi- tepeden tırnağa süzüyordu, ama bana dokunmadı. Ben de kendimi ona dokunamayacak kadar ürkek hissediyordum. Konuşmaya devam ettik. Vietnam’ dan teknelerle kaçıp gelen sığınmacılardan ve onların eğer Fransa’ya gitmek isteselerdi orada çok daha mutlu olacaklarından, Kamboçya devlet başkanı Sihanouk’un Birleşmiş Milletler’de yaptığı konuşmadan ve İngiliz Solu’nun Vietnam’ın Kamboçya’yı işgal etmesi karşısında bölünmesinden söz ettik. İkimiz de, kendimizi toparlayıncaya dek, ilişkimizle ilgili konuşmaktan kaçındık.

Gerry kanepeye sırtüstü uzandı. Onun bitkin olduğunu ve bir süredir böyle olduğunu hissedebiliyordum. Ve onun bunu

bilmemde bir sakınca olmadığını bildiğini de hissedebiliyordum. Onun yanına oturarak saçlarını okşamaya başladım. Karşı çıkmadı. Başını kanepenin arkasına yasladı, kollarını kucağına bıraktı. Beni kendine çekmedi. Başımı onun göğsüne yasladım, sonra da uzanarak dudaklarından hafifçe öptüm. Dudakları hâlâ biraz soğuktu. O, yerinde doğrularak masanın üstünde duran sandviçini aldı. Onu bitirmesini bekledim.

Gerry tekrar arkasına yaslanarak bir iç çekti.

“Bırak, sana bir masaj yapayım” dedim. “Ve senin yatağa uzanmaktan başka bir şey yapman gerekmiyor.”

O hemen kalkıp yatak odasına gitti. Orada bana doğru dönerek ceketini, gömleğini ve kravatını çıkarmamı bekledi. Ama kravatını bir türlü çözemedim. Güldü.

“Hiçbir şey yapmama gerek olmadığını söylemiştin” dedi.

Kravatını çözdü ve bekledi. Onun pantolonunu çıkarmaya çalışmadım. Onu döndürüp yavaşça yatağa yüzüstü yatırdım. Sırtına krem sürüp ovmaya başladım. Zevkle içini çekti ve kollarını başının altına soktu. Ben de onun belinin üzerine oturup Japonya’da öğrendiğim masaj tekniğini daha kuvvetle uygulayabilmek için pantolonumu ve kazağımı çıkardım.

Tırnaklarımın onun sırtına batmaması için avuç içlerimi kullanıyordum. Omuzları ve kolları o kadar kaslıydı ki ellerim etkisiz kalıyordu, ama o derin bir biçimde iç çekti.

“Biliyor musun” dedi sonra, “hayatımda ilk kez masaj yapıyorum.”

Bu ne kadar inanılmaz gelse de, onun bana doğruyu söylediğini biliyordum. Çünkü Gerry’nin bu tür zevklerden pek haberi yoktu. Teni hâlâ soğuktu. Ellerimin ona ne kadar sıcak geldiğini hissediyordum. Gevşediğini hissedene dek boynuna masaj yaptım. Biraz daha krem alıp bu kez de sırtını ve belini ovdum. O, altımda dalgalanmaya başladı ve bu yüzden şakayla onun sırtına bir şaplak indirdim.

İçimdeki Yolculuk

Onun sırtını ve belini hamur gibi yoğurmaya devam ettim. Bir ara o kolunu belime doladı. Çok yorgun olduğunu biliyordum, ama durmadı, öbür kolunu da belime doladı.

Tüm bu sahne gerçek dışı gibiydi. Sevişmek için tamamen özgürdük, ama her nedense o bunun gerçekten olmuyormuş gibi olmasını istiyordu.

Sırtına masaj yaparken onun ellerinden kurtulmaya çalıştım. Bu kez o beni sıkıca çekip adeta sırtına yapıştırdı ve en sonunda sırtüstü döndü.

Daha ben ne olduğunu anlamadan o beni yine sıkıca kendine doğru çekti ve sevişmeye başladık. Bana o kadar sıkı sarılmıştı ki güçlükle nefes alıyordum. Sonra daha da sıkı sarıldı. Tekrar tekrar onu sevdiğimi fısıldadım. Onun verdiği tek karışık, en sonunda rahatlamış gibi nefes almaktı.

Daha sonra o biraz dinlendi. Her ikimiz de bir şey söylemedik.

O hiç kıpırdamak istemiyormuş gibi hareketsiz duruyordu.

Birden korktuğumu hissettim ve yerimde doğruldum.

“Gerry” dedim.

“Evet?”

“Korkuyorum. Seninle konuşmaya ihtiyacım var.” Bunu kekeleyerek söylemişim.

O, bir süre gözlerini tavana dikti ve sonra koluna yaslanarak gözlerimin içine baktı.

“Her gün uzun uzun düşündüm” dedi. “Sorunun ne olduğunu söyleyeceğim. Ama herhangi bir çözüme ulaşamadım.”

Midemin altüst olduğunu hissediyordum.

“Seni seviyorum” dedi o. “Seni derinden seviyorum, ama bir yanıma buna direniyor. İlişkimizin politik ya da kişisel sonuçlarına dayanabilecek kadar güçlü olmadığımı biliyorum. Bu ilişkiden ötürü zihinsel ve fiziksel bir deliğe sıkıştığımı hissediyorum ve yeterince güçlü olmadığımı artık açıkça görüyorum.

Şimdiye kadar kendimle yüzleşiyordum, ancak şimdi durumu açıkça görüyorum ve sana karşı adil davranmak istiyorum.”

Saçlarımı okşadı ve bir çocuk gibi utangaç bir biçimde gülümsedi; söylediklerinden dolayı suçluluk duyuyor gibiydi.

“Lütfen, saçımı okşayıp bana utangaç utangaç gülümseme” dedim. “Bana karşı ciddi davran ve gerçeği söyle.”

Gerry’nin yüzü ciddileşti. Beni çok uzun zamandır tanımasa da, hayatımda hiç bu kadar ciddi olmadığımı anlamıştı.

Gözlerime daha derin bir biçimde baktı. “Yanımda olmadığın zamanlar hislerimi bastırabiliyorum, ama seni gördüğümde her şey değişiyor. Yüzünü, saçlarını, bana anlattığın şeyleri dinlemeyi seviyorum. Sana dokunmayı seviyorum. Seni seviyorum ve seni sevmeyi seviyorum. Seninle birlikteyken tüm bu hisler geri geliyor ve onlarla başa çıkamıyorum.”

Ağlamak istedim.

“Beni neden sevdiğini anlamıyorum. Öznel olarak, anlıyorum, ama nesnel olarak anlayamıyorum.” Bir şeyler söylememi bekledi.

“Seni *neden* sevdiğimi anlamıyorsun, öyle mi?”

“Anlamıyorum. İşte sorunu açıkladım. Artık bu konuda konuşmayalım.”

Bir şey söylemedim. O, bana çekip gitmem için gereken işareti vermiş olabileceğinden korkmuş görünüyordu.

“Hadi, yorganın altına girelim” dedim.

Girdik. Ben yine bir şey söylemedim. O, konuşmaya devam etmeye karar verdi.

“Dünya şu anda çılgın bir yer. Ben daha iyi bir döneme geçebilmemiz için partimè ve ülkeme yardım etmek istiyorum, ama ilişkimiz bana seçimi kaybettirebilir. Bunun söylenmemesi gereken bir şey olduğunu biliyorum, ama gerçek bu ve ben bunu partime yapamam. Onlar seçimi tekrar kazanmak için bana bel bağlıyorlar, ayrıca parlamentodaki koltuğumu da kay-

İçimdeki Yolculuk

betmek istemiyorum. Ama aşkımızı kişisel olarak kabul etmek durumu benim için üç kat zorlaştırır. Karım ve çocuklarım bugüne dek bana sabırla katlandılar. Karımla aramızda tutkulu bir aşk yok, ama o ve çocuklarım hayatımda istikrar ve denge sağlayan bir kuvvet oldular. Ahlâken, onları incitecek bir şey yapamam. Ben hayatımın büyük bölümünde, genellikle, tükenme noktasına dek çalıştım ve onlar buna tolerans gösterdiler. Bunun benim için ahlâki olarak ne kadar kabul edilemez olduğunu anlıyor musun? Başka herkesin hislerini bir kenara bıraksam bile, eğer ailemi veya partimi üzersem kendi hislerime dayanabilecek kadar güçlü olmadığımı biliyorum. Ve şimdi sana bunları söylerken bir kovuktan konuştuğumu hissediyorum, ancak bu kovuktan durumu açık bir biçimde görüyorum.”

Örtünün altında döndüm, kolumun üstüne yaslandım ve onun yüzüne baktım.

“Gerry, bana bir şey söylemeni istiyorum” dedim.

“Evet?”

“Bana öyle geliyor ki sen kendi yalnızlığının yanı sıra, ailenin seni zapt ettiğini de hissediyorsun. Bu doğru mu?”

“Evet” dedi o, “bu da doğru, ama bizim çok girift bir ilişkimiz var ve onların beni zapt etmeleri belki iyi bir şeydi. Aksi halde, ben yabani bir ota dönüşebilirdim.”

“Yabani bir ot mu?” Kendisiyle ilgili bu imajı çok uygunsuzdu. Ailesi olmasaydı, çevresindeki tüm diğer gelişimi boğacağını mı kastetmişti? Yabani otların yaptığı buydu. Ya da bir aile disiplini olmadan çılgınlaşacağını ve kontrol edilemez hale geleceğini mi düşünüyordu? Bu benzetme üzerinde dikkatle düşünüyordum. Bir zamanlar, yabani ot diye bir şeyin olmadığını, sadece yanlış yerde büyüyen bir bitkinin olduğunu okuduğumda çok şaşırdığımı hatırladım.

“Karım çok sert ve yargılayıcı bir insandır” dedi o. “İşte bu yüzden onun ilişkimizi asla kabul etmeyeceğini biliyorum.

Onun bu sert ve yargılayıcı yanını hiçbir zaman anlayamadım, ama bu eğilim onda gerçekten güçlü. O tekelcidir ve aileyi demir bir yumrukla idare eder.”

“Demir bir yumruk mu?”

“Evet. Ben de bunun iyi olduğunu düşünürdüm. Ama o benim sana duyduğum ihtiyacı anlayamayacak kadar katı bir insandır.”

Hissetmekte olduğum vicdan azabı bir anda yok oldu.

“Ama eğer karına karşı ‘ahlâksızca’ davranmak istemiyorsan, onun sana ahlâksızca davranmasını nasıl kabul edebiliyorsun?” diye sordum.

“Karımın ahlâksız olduğunu düşünmüyorum” dedi o.

“Peki, ahlâksızlık nedir? Sevdiğin bir insanı acımasızca yargılamak ahlâksızlık değil midir?”

“Ama bütün ailem öylesine yumuşak ve sabırlıydı ki, şimdi onları üzmem.”

Onun söylediği şeyi kavramaya çalıştım, ben ondan bir bağlılık beklemekten o bunları neden söylüyordu?

“Bak, sevgilim, kimse senden bir şey yapmanı istemiyor. Ben kesinlikle istemiyorum. Lütfen bunu anla. Ben senin yaptığını düşündüğün şeyle daha çok ilgileniyorum” dedim.

“Ne demek istiyorsun?” dedi o.

“Yeni bir özgürlükle patlamaktan korktuğunu hiç düşündün mü?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Özgürlükle patlamak beraberinde epey acı ve sorumluluk getirir. Belki benimle karşılaştığında bunu yapmaya hazırydın, ama sadece bir noktaya kadar. Belki şimdi bu özgürlükten bir süre daha kaçınabilmek için kendi deliğine geri çekiliyorsun. Oysa senin için yeni bir özgürlük, ailenle de daha iyi bir ilişki anlamına gelebilirdi.”

Gerry’nin benzi attı. “Bilmiyorum” dedi.

İçimdeki Yolculuk

“Belki kendi potansiyelin seni çok korkuttuğu için o noktada kalıyorsun Ben kendimi senin potansiyeline âşık olmuş gibi hissediyorum ve sen ondan korkuyorsun.”

O bir şey söylemedi.

O zaman ben, “Sanırım, sana bir soru sormam gerekiyor, öyle değil mi?” dedim.

“Bana ne soracaksın?”

“Bensiz yapabilir misin? Bensiz olmak istiyor musun?”

Gerry’nin yüzünde acı çektiğini gösteren bir ifade belirdi. Onun yanıt vermesini heyecan ve endişeyle bekledim, çünkü yanıt vermesi uzun sürüyordu ve adil olmak için insanüstü bir çaba gösteriyordu.

“Bilmiyorum” dedi. “Evet demem gerektiğini sanıyorum. Ben, hislerimden vazgeçip senin teşhis ettiğin o yalnızlığa geri dönebilirim. Evet. Sanırım, bunu yapabilirim.”

İçin için sarsıldığımı hissettim. Gerry beni sevdiği için, bu ayrılığı onun için kolaylaştırmak ve çekip gitmek bana kalmış görünüyordu.

Gözyaşlarımı zapt ettim. “Ne yapmalıyım?” diye sordum. “Beni bir yana bırak, seni terk ederek büyük bir yalnızlığa mahkûm etmeye dayanıp dayanamayacağımı bilmiyorum.”

“Evet” dedi o, “beni bırakıp gidersen gerçekten yalnız kalırım.”

“Seni bu kadar çok sevdiğimi anlayamazsan, beni nasıl sevdiğini nasıl anlayabilirsin? Eğer kendini daha çok sevseydin, beni ve diğerlerini sevmekte daha özgür olurdu.”

Gerry’nin yüzünde sorgulayıcı bir ifade belirdi. “Bunu anlayamadım” dedi.

“Yani başka birini gerçekten sevebilmen için önce kendini sevmen gerekir.”

“Hâlâ bir şey anlamadım” dedi o.

“Sanki sen, kendine yardım etmek için hiçbir şey yapma-

dığının hiç farkında olmadan, tüm hayatını başkalarına yardım etmeye adanmışsın.”

Gerry yataktan kalktı.

“Bu, bu konuda daha fazla konuşmak istemediğin anlamına mı geliyor?” diye sordum.

O güldü ve mahcup bir ifadeyle kendini benim üzerime bıraktı. “Ama benim alabileceklerimin bir sınırı var” dedi. “Sen çok güçlüsün.”

“Doğru sözcük ‘amansız’ olurdu. Ama sen de amansızlığa hazırsın, yoksa burada olmazdın” diye karşılık verdim.

O, yanıma oturdu ve “Pekâlâ” dedi. “Gördüğüm kadarıyla üç çözüm yolu var. Birincisi, politik ve kişisel olarak bu aldatmacayı sürdürmek. İkincisi, senin çözümünü uygulamak... Üçüncüsü ise...”

“Dur hele. Benim çözümüm ne?” dedim.

“Bir dakika önce önerdiğin çözüm. Biliyorsun...”

“Beni terk edip gitmek” demeye dili varmıyordu.

“Üçüncüsü de bu mesele üzerinde biraz daha düşünmek.”

“Biz de şu anda bunu yapmıyor muyuz?”

Gerry güldü.

“Eh, hiç olmazsa bu mesele hakkında *gerçekten* konuşuyoruz” dedim.

O, pencereden dışarı baktı.

“Biliyor musun” dedi, “bu şimdiye dek yaptığım en uzun kişisel konuşma.”

“Bence yanılıyorsun” dedim. “Bence bu yaptığın *ilk* kişisel konuşma. Öyle değil mi?”

“Evet.”

Birbirimize baktık.

“Bak” dedim, “ben senin evliliğine ve politik kariyerine zarar vermek istemiyorum. Ama kişisel ya da politik bir aldatmacaya katılmaktan da hoşlanmıyorum.”

“Biliyorum” dedi o.

“Benimle birlikteyken daha özgür olman beni mutlu ederdi, o kadar. Ve bunun için birlikte daha fazla zaman geçirebilirdik.”

“Peki” dedi, “anlıyorum. Sen bu aldatmacayı biraz daha sürdürebilirsen ben de daha özgür olmaya çalışacağım.”

“Tamam, anlaştık” dedim, “ama bir şey daha var. Benim amansızlığımın nasıl bir sınırı olması gerekiyorsa, senin de adil davranmanın bir sınırı olmalı. Lütfen, bu kadar adil olmayı bırak ve birlikte olduğumuz anların tadını çıkar. O zaman ben de bu kadar amansız olmayı bırakırım.”

“Peki” dedi o, gülererek. Sonra gözlerini çevirip başını alaycı bir çaresizlikle salladı. Onunla konuşmak çok güzeldi: Onunla, aramızda hiçbir karşıtlık olmadan, pes etmeden, tartışmadan, sadece aramızda olup bitenleri anlamak için derin ve çaresiz bir arzu duyarak konuşuyorduk.

İkimiz de giyindikten sonra, Gerry, başka bir kentte bir gençlik toplantısına katılması gerektiğini ve Stockholm’e ancak iki gün sonra dönebileceğini söyledi. Ama o döner dönmez buluşacaktık.

Aldatmacayı sürdürmeyi kabul etmişim, ama onun bir yıldan beri süren bu ilişkiyi karısından gizleyerek sürdürdüğü gerçek ahlâksızlıktan söz etmek istememişim. Ve şundan kuşkulandığımı da söylemedim: Acaba o en çok, karısının ilişkimizi öğrenirse onu *alenen* sert bir biçimde yargılayacağından, bunun sadece seçimi kaybetmesine değil, karısının ne kadar *ahlâklı* olduğuyla ilgili illüzyonunun yıkılmasına da neden olacağından mı endişe duyuyordu?

Onu otelin özel girişine götürdüm, kilidin nasıl açıldığını gösterdim ve onun gece bekçisinin kendisini tanımasından çekinerek karda uzaklaşmasını izledim.

Sonra onun söylemiş olduğu ve benim anlayamayacağım

kadar karmaşık bir sözü hatırladım. O, “Benim için gerçekten önemli olan insanların değil, sıradan insanların bana hayranlık duymalarından hoşlanıyorum” demişti.

O gece boyunca uyumaya çalışırken bu söz üzerinde düşündüm. Önemsemediğiniz insanların size hayranlık duymaları beraberinde o hayranlığa uygun yaşama sorumluluğunu da getiriyordu. Bu, halkla ilişkilerden daha fazla bir şeydi; bu, bir zaman dönemi boyunca dikkatli bir incelemenin ve sürüp giden gözlemin testine dayanabilecek gerçek nitelikleri gerektiriyordu.

Görünüşe göre, çoğu insan yakın kişisel ilişkiden kaçınıyordu. Böyle bir ilişki çok fazla endişe uyandırır ve onu sürdürmek çok zordu... belki birkaç gün sürdürebilirdiniz, ama uzun vadede o çok tehdit edici hale gelirdi. Burada ironi hepimizin aslında sevgiyi aramamızdı. Biz hayatımızı onu paylaşacak birini arayarak geçiririz. Bu ihtiyacı karşılama potansiyeline sahip birini bulduğumuzda ise geri çekiliriz...

BÖLÜM 10

“Bence ölümsüzlük bir ruhun birçok hayattan veya deneyimden geçmesidir ve gerçekten yaşanan, yararlanılan ve dersler alınan deneyimler sonraki hayata yardımcı olur ve böylece her bir hayat önceki hayatların gerçek anılarını taşıyarak gittikçe zenginleşir, mutlanır ve yükselir.”

LOUISA MAY ALCOTT
Mektuplar

Gerry’yi üç gün görmedim. Bu zaman esnasında otel odamda oturup düşündüm. Geceleri yaklaşık dört saat uyuyabildim. Karda dondurucu yürüyüşlere çıktım, ama soğuğu fark etmedim. Tüm hayatım üzerinde dikkatle düşündüm. Buda Ağacı Kitabevi’nden satın aldığım kitapların bazılarını, özellikle Edgar Cayce üzerine yazılanları okudum. Sonra da Ambres’e kanallık eden İsveçli trans medyumunun telefon numarasını ve adresini çantamdan çıkardım.

Beni havaalanında karşılayan arkadaşımı aradım. Lars ve karısı reklâm işindeydiler; İsveçliler hâlâ sınıflı bir topluma sahip olduklarını düşünmekten hoşlanmasalar da Lars ve karısı üst-orta sınıftandı. Onlarla, birkaç yıl önce çıktığım bir turne sırasında burada tanışmıştım.

Onlar benim buraya geldiğimi kimseye söylememiş ve bana da Stockholm’e bu kez neden geldiğimi sormamışlardı. Telefonda bir süre sohbet ettik ve bu sırada ben metafiziksel kitaplar, özellikle Edgar Cayce’in psişik okumalarıyla ilgili kitaplar okuduğumu söyledim.

“Oh, evet” dedi Lars. “Edgar Cayce. Onun çalışması hakkında bir şeyler biliyorum. O çok ferasetli biriydi...”

Ben Amerika’da onu daha yeni duymuşken, İsveç’te Ed-

gar Cayce'in biliniyor olması karşısında biraz şaşırmıştım.

"Ondan söz etmen garip bir rastlantı" diye sürdürdü konuşmasını Lars, "çünkü biz bu akşam İsveçli bir trans medyumunun bir psişik celsesine gidiyoruz. Sen de gelip onun kanallık ettiği ruhsal varlıkla tanışmak ister misin?"

"Bir trans medyumunu mu?" dedim. "Siz ruhsal bir varlığın konuşmasını mı dinleyeceksiniz?"

"Evet" dedi o, kısaca.

"Onun adı ne?" diye sordum.

"Ambres" dedi.

Basitçe söylemek gerekirse bu "rastlantı" beni etkilemişti. Telefonda konuşurken bir yandan da Cayce'in kitabının sayfalarını çeviriyordum. Kitabı kapattım ve "Evet, gelmeyi çok isterim" dedim. İsveç'e Gerry'den başka bir nedenle de geldiğimden artık emindim. Durum gerçekten ilginçleşiyordu.

Birkaç saat sonra Lars ve Birgitta beni almaya geldiler. Geldiğimden beri neler yaptığımı sormadılar, ben de yeni bir kitap üzerinde çalıştığımı, Amerika'daki yoğun hayatımdan uzakta bir zaman geçirmek istediğimi ve İsveç kışının huzur ve sessizliğine ihtiyaç duyduğumu söyledim. Onlar bu açıklamama inanmış göründüler, ama İsveçliler hislerini nadiren açığa vururlardı.

Arabayla Stockholm'ün dış mahallelerine, trans medyumunun karısıyla birlikte yaşadığı yere doğru yola koyulduk. Medyumun adının Sture Johanssen, karısının adının da Turid olduğunu öğrendim. Sture'un kanallık ettiği ruhsal varlık tüm İsveç'te gittikçe daha çok tanınıyordu.

"Ambres'in bu öğretisi celselerine birçok kişi katılıyor" dedi Lars, "çünkü o tıbbi tanılarıyla birçok kişiye yardımcı oluyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, Cayce'in de benzer bilgilere kanallık ettiğini hatırlayarak.

"İsveç'in her yanından insanlar her açıklamaya ihtiyaç du-

İçimdeki Yolculuk

yarak geliyorlar” dedi Lars. “Bazıları kronik sağlık sorunları yaşıyorlar, bazıları ölümcül hastalıklara sahipler, bazıları psikolojik bir kafa karışıklığı yaşıyorlar, bazıları ise sadece insanlığın nereden gelip nereye gitmekte olduğuyla ilgili sorularla geliyorlar.”

“Bu Ambres tüm bunlara yanıtlar sunabiliyor mu?”

“Eh” dedi Lars, “eğer insanlar onun bütüncül (holistik) talimatlarını tam olarak uygularlarsa, genelde bir derman buluyorlar. Onun talimatlarının çoğu, bizim içimizde -eğer onu tanımır ve ona inanırsak- her şeyi bilme gücüne sahip olduğumuzu anlamamızla ilgili.”

“Ya biri ölümcül bir kanser hastasıysa? Ambres o kanseri geriletebiliyor mu?”

“Hayır” dedi Lars. “Ambres onu geriletmez. O, her kişinin zihinsel ve spiritüel olarak doğru yola girmesine yardım eder ki onlar gerekeni yapmaya girişebilsinler ya da en azından yaşadıkları duygusal sorunlarla başa çıkabilsinler. Bu esasen bütüncül ve spiritüel bir yaklaşımdır.”

“Bu yaklaşım işe yarıyor mu?” diye sordum.

“Ambres’in öğretilerinin esası, bizi olmak istediğimiz her şey olabilecek güce ve bilgiye sahip olduğumuzu, *bizim* farkında olmadığımız boyutlara ve anlayışa sahip olduğumuzu idrak edecek şekilde eğitmek. O, bizim olumlu enerjimizin tıpkı onun ki gibi huşu verici olduğunu, sadece *onun* ruhsal bir varlık olarak bunu bildiğini, bizim ise bilmediğimizi söylüyor.”

“Ruhsal bir varlık gerçekte nedir? Tam olarak anlamadım.”

“Hepimiz ruhsal ve spiritüel (özel) varlıklarız” dedi Lars. “Sadece bunun farkında değiliz. Bizler şu anda fiziksel bedende bulunan ruhsal varlıklarız. Ambres ise şu anda fiziksel bir bedende bulunmayan bir ruhsal varlık. Tabii, o epey tekâmül etmiş, ama biz de öyleyiz. Aradaki fark, bizim buna inanmamamız.”

David'in bana söylemiş olduğu bazı şeyler aklıma geliyor-du. Okuduğum kitaplardan ve makalelerden bazı bilgiler ve ifadeler kafamın içinde dönüp duruyordu. Hintli Sai Baba ve spiritüel üstat Krişnamurti de hemen hemen aynı şeyleri söylüyorlardı. Onlar, "Bizler her şeyi yapmaya muktediriz ve görünmeyen spiritüel gücümüzü kabul etmemiz tekâmülümüzü hızlandıracaktır" demişlerdi.

"Öyleyse" dedim Lars'a, "sen ve Birgitta, ruhsal bir varlığın Sture Johanssen kanalıyla konuştuğuna gerçekten inanıyor musunuz?"

"Kesinlikle" dedi Birgitta. "Her şeyden önce, eğer o gerçekten -bir hayli tekâmül etmiş- ruhsal bir varlık değilse, o zaman Sture Johanssen sadece harika bir aktör değildir, onun içinde hem fiziksel hem zihinsel olarak pek çok hayatı kurtarmış olan bir bilgi ve devalar da vardır. O ayrıca insanlara kendisinin bilemeyeceği çok kişisel olan şeyler de söylüyor. Ayrıca onun tanılarında kullandığı tıbbi bilgiyi nereden bulduğunu da kimse bilmiyor. Ambres, insanlara onların geçmiş yaşamlarına dair, kendilerine çok tanıdık gelen ve bugün yaşadıkları hayata çok ilgili olan bilgiler de veriyor."

Arabanın camını açtım ve derin bir nefes aldım.

"Yani bugünkü ilişkilerle ilgili olan geçmiş-yaşam bilgilerini ortaya çıkarmak mümkün mü?" diye sordum.

"Evet" dedi Lars, "ama, Ambres bu enkarnasyonun en önemlisi olduğunu kuvvetle vurgular, çünkü aksi halde şimdiki zamana konsantre olmak yerine geçmişli saplantı haline getirdik."

"Peki, o her zaman geçmiş yaşamla ilgili soruları yanıtlar mı?"

"Hayır" diye yanıtladı Birgitta, "her zaman değil. Çoğu kez o, soruyu soran kişiyi değerlendirir ve onun şimdiki hayatıyla ilgili bir değerlendirme yapmasının çok daha gerekli oldu-

İçimdeki Yolculuk

ğu sunucuna varır. Bazılarına ise kapsamlı geçmiş-yaşam okumaları sunar Bu o bireye bağlı olan bir durumdur.”

Bir süre sessizce oturup, Birgitta ve Lars’ın Ambres’in yardım almak için ona gelen insanların sorunlarını çözmekte ne kadar yardımcı olduğunu ayrıntılı biçimde anlatmalarını dinledim. Bazıları da sırf bu medyumluk fenomeninin nasıl sergilendiğini merak ettikleri için geliyorlardı.

En sonunda, “Bu tür bir şeye çok sık rastlanıyor mu?” diye sordum.

“Yani dünyanın başka yerlerinde mi, yoksa İsveç’te mi?” diye sordu Lars.

“Bilmem, genelde diyelim.”

“Amerika’da ve Avrupa’da spiritüel metafizikle ilgilenen birçok arkadaşımız var. Ve evet, ruhsal varlıklara kanallık fenomeni gittikçe daha yaygın hale geliyor. Bu bin yılın sonuna yaklaştıkça daha fazla spiritüel yardım alıyoruz. Ama tabii bu yardımdan yararlanıp yararlanmamak bize bağlı...”

“Peki, bu medyumların arasında sahtekârlar da var mı? Yani rol yapan birini gerçekten transa giren birinden nasıl ayırt edebilirsiniz?” diye sordum.

Lars, böyle bir olasılığı daha önce hiç düşünmemiş gibi bir süre düşündü. Birgitta’ya baktı. Sonra ikisi de omuz silkti.

“Bilmiyoruz” diye yanıtladı Lars. “Sanırım, eğer o bir sahtekârsa, o rol yaparken bunu hissedebilirsiniz. Medyum kanallıya gelen bilgi genelde medyumun uyduramayacağı kadar karmaşık ya da çok kişisel oluyor. Her durumda, elde ettiğin sonuçlarla aradaki farkı kesinlikle ayırt edebilirsiniz. Biz sahte bir medyumla hiç karşılaşmadığımız için onların nasıl olduklarını gerçekten bilmiyoruz.”

“Sizin reklâm şirketinizde birlikte çalıştığınız kişiler de bu konuyla ilgileniyorlar mı?” diye sordum.

“Sadece spiritüel tekâmülle ilgilenen birkaç kişi” diye ya-

nıtladı Lars. “Bu konuda en azından açık fikirli olmayan kişilerden uzak durmayı yeğliyoruz, ama bizim gibi olan birçok kişi var ve onlarla yakın dostlar olduk. Kendi spiritüel anlayışını arayan kişilerle gerçekten iletişim kurabiliyoruz. Diğerleri ise sadece birer tanıdık olmaktan öteye gidemiyorlar. Onlar, hayatın içinde değil de, yüzeyinde yaşıyor gibiler.”

Camı aralayıp İsveç’in temiz kış havasını bir kez daha içime çektim. “Peki, Sture Johanssen medyumluk yapmazken nasıl bir kişi?” diye sordum.

“Sture bir marangoz” diye açıkladı Lars, “o aslında ruhsal dünyayla pek ilgilenmiyordu.”

“Peki, o, zamanını kendi işiyle geçirmek yerine bir kanal olarak kullanılmayı umursamıyor mu?”

Araba Stockholm’ün buzlu sokaklarında ağır ağır ilerlerken Lars güldü. “Hayır” diye yanıtladı. “O, bu çalışma insanlara yardımcı olduğu sürece onu candan yapacağını söylüyor. O iyi kalpli bir adamdır. Basit, ama gerçekten iyi bir insandır.”

“Peki, Sture’un konuşmasına kıyasla Ambres nasıl konuşuyor?”

“Ambres’in dilini anlamak bazen epey zor oluyor” dedi Lars, “çünkü o kadim İsveççe konuşuyor ki bunu senin kadim İngilizce dinlemene benzetebiliriz. Onun üslubu ve sözcük seçimi Sture’unkinden, hatta bugünkü İsveççe’den çok farklı. Ambres, bize vermek istediği bazı bilgileri ifade edebilecek bir dilin *olmadığını* söylüyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“O, bize hakkında daha önce hiç düşünmemiş olduğumuz boyutlar ve kavramlarla ilgili bir şeyler öğretmeye çalışırken dilin kendisinin bir sınırlama olduğunu söylüyor.”

“Özür dilerim” dedim, sesim duyduğum kuşkuyu yansıtıyor olmalıydı, “bunu biraz daha açar mısın?”

Lars başını salladı. “Bizim sözlü ve yazılı dillerimiz” dedi,

İçimdeki Yolculuk

“sadece beş duyumuzla ilgili olan boyutları, yani fiziksel dünyamızı tarif eder. Astrofiziğin ve psikodinamiğin gelişmesiyle, göremediğimiz dünyalarla ilgili bir dil geliştirmemiz gerektiğini yeni yeni anlamaya başlıyoruz. Yavaş yavaş, basitçe ve bazen de alaycı bir biçimde metafiziksel dünya dediğimiz dünyanın heyecan verici boyutlarını algılamaya başlıyoruz. İşte bu yüzden Ambres bazen hayatı fiziksel-olmayan bir katın bakış açısından anlamamıza yardımcı olmakta zorlanıyor.”

“Fiziksel” olmamanın nasıl bir şey olacağını merak ederek gözlerimi kapadım. Metafiziksel konularla ilgili konuşmaları dinlerken insanların “okült, astral kat, kozmik titreşimler, eterik bellek, ruh, Tanrı” gibi sözcükleri -yani zaman kadar eski bir incelemenin standart sözcüklerini- kullandıklarını duyduğumda asabi bir alaycılıkla, alaycı bir kahkahayla, kuşkuyla ya da düpedüz küçümsemeyle tepki gösterdiğimi fark ettim. Bu kez de aynı şeyi yapmıştım. Bununla birlikte, bu konuda daha çok şey bilmek de istiyordum. Ben bir medyumu bizzat “deneyimlemek” istiyordum.

Lars’ın konuşmasını gözlerim kapalı dinlemeye devam ettim. “Tüm bilimlerin sıradan insanlar için genelde anlaşılmasız olan kendi sözcük hazineleri, ayrıca kanıtını görmeden kabul ettiğimiz gizemleri ve mucizeleri vardır. Aynı şey, tüm dinler için de geçerlidir. Biz bilimsel mucizeleri onları gerçekten anlamadan kabul ediyoruz, dinî mucizeleri de kanıtını görmeden kabul ediyoruz. Batı dünyasındaki insanların ‘okült’ olarak bilinen deneyim ve düşünüş kavramını kabul etmekte neden bu kadar zorlandıklarını merak ediyorum.”

Gözlerimi açtım. “Çünkü” dedim, “okültü düşünürken aklınıza karanlık kuvvetler ve *Rosemary’nin Bebeği* adlı film gibi korkutucu şeyler geliyor. Hayaletler gibi şeyler insanlara pek neşe vermez, öyle değil mi?”

Lars kıkırdadı. “Birçok kişi metafiziksel dünyanın karan-

lık tarafına odaklanarak okült konusunu kendi çıkarı için kullanmıştır. Oysa aydınlık taraf çok güzeldir. Siz doğadaki herhangi bir şeyi alıp onun olumsuz tarafına odaklanabilirsiniz, ama onun olumlu tarafının güzelliği hayatınızı değiştirebilir.”

Tıpkı Manhattan’daki David ve Kaliforniya’daki Cat gibi konuşan bir adam ve onun karısıyla birlikte Stockholm’de bir arabanın içinde oturuyordum. Bu olgu tüm dünyada sürüp gidiyor muydu?

Lars, düşüncelerimi işitmiş gibi, “Dünyanın her yanında milyonlarca insan bu konuyla çok ilgileniyor ve hayatın metafiziksel boyutlarıyla ilgili kitapları, öğretileri, okulları, bireyleri ve edebiyatı maddi manevi destekliyor” dedi. “Ben bunu okülte değil, hayatın spiritüel boyutuna duyulan ilgi olarak adlandırdım.”

Lars ve Birgitta aynı anda konuşmaya başladılar. Yine spiritüel ilgi alanlarının “ne kadar kapsayıcı” hale geldiğini vurguladılar. Bunun onları daha mutlu ve sevecen insanlar yaptığını söylediler. Ambres’in celselerine katılırken aynı şeylere inanan birçok kişiyle dost olmuşlardı. Ve Ambres’in astral kattan mesajlar veren gerçek bir ruhsal varlık olduğu konusunda kimse kâfâsında bir kuşku yoktu.

Saygısızlık etmek istemiyordum, ama yine de bir kere daha sordum. “Siz Ambres’in gerçek bir ruhsal varlık olduğuna *sahiden* inanıyor musunuz?”

Lars sabırla gülümserken Birgitta bana doğru döndü. “En azından bunun mümkün olduğunu kabul edecek kadar açık fikirli olmayan birine bunu açıklayabilmek neredeyse imkânsızdır” dedi.

Söylenenler üzerinde düşünürken dışarıya, Stockholm’ün kırsal kesimine baktım. Bu kartpostal güzelliğindeki evlerde yaşayan başka kaç İsveçlinin spiritüel araştırmayla ilgilendiğini merak ettim. Karla kaplı her köşe, her ev ve her ağaç bir kart-

İçimdeki Yolculuk

postal gibiydi. Lars'ın Volvo marka arabası rahat, modern ve sade bir biçimde konforluydu. İsveç evlerinin modern ve temiz olduklarını, gösterişli olmadıklarını, ama her birinin kendi kişiliğine sahip olduğunu düşündüm. İsveç'in de kendi sorunları vardı, ama o yirmi birinci yüzyıla sosyalizm ve demokrasinin iyi düşünülmüş bir dengesiyle giriyor gibi görünüyordu. Bu ülkede spiritüel konulara yönelimin ne kadar yaygın ve derin olduğunu merak ettim. Başarılı ve güçlü bir reklâmcının beni bir medyumun celsesine götürüyor olması benim için çok dikkate değerdi.

Stockholm'un yaklaşık on mil dışında bulunan, sessiz görünen bir yerleşim bölgesine geldik. Her köşede eski ve hoş sokak lambaları vardı. Her evin bahçesinde bir kum havuzu ve salıncak vardı; evler aynı görünümdeydi ama saksı çiçekleri, kardan adamlar ve süslemelerle daha bireysel bir hale getirilmişti.

Lars arabayı durdurunca indim. Çevremizdeki bu birbirine benzeyen evlere baktım. "Ben burada oturuyor olsaydım, en azından haftada bir kere yanlıs eve girerdim" dedim. "Burası insanı bir hata yapmamak için her evin bireysel özelliklerine daha dikkatli bakmaya zorluyor."

Lars gülümsedi. O ve Birgitta önden giderek bana yol gösterdiler ve bir evin bahçesine girdik. Lars sokak kapısının ziline basınca içeriden neşeli bir kadın sesi geldi ve hemen ardından kırmızı yanaklı, tombul bir kadın kapıyı açtı ve bizi İsveççe konuşarak selâmladı.

"Bu Turid" dedi Lars. "İngilizce konuşamadığı için üzgün olduğunu söylüyor. Senin filmlerini biliyor ve Ambres'le tanışmak istediğin için çok sevindiğini söylüyor."

Turid bizi oturma odasına götürdü; burası San Fernando Vadisi'ndeki küçük bir evin İsveç versiyonu gibi görünüyordu: Alçak, modern bir kanep, kitaplık ve ahşap bir sehpanın üze-

rinde asılı olan renkli camlı bir lamba. Sehpanın etrafında birkaç kişi oturuyordu. Odadaki diğer sehpa­ların üzerindeki sak­slarda yeşil bitkiler vardı.

“Bütün bu mobilyayı Sture yaptı” dedi Lars.

Turid beni diğer arkadaşlarına Shirley olarak takdim etti, soyadımı hiç söylemedi. Sokak kapısında benim için hoş söz­ler söylemiş olsa da, benim ünlü olmam onun için önemli değil gibiydi.

“Sture biraz dinleniyor” dedi o. “Az sonra yatak odasın­dan çıkar.” Bize oturmamız için yer gösterdikten sonra, seh­panın üstündeki bira ve peynirlerden almamızı rica etti.

Üçümüz peynir ve İsveç krakerleri yerken, Lars, “Sture ile Turid artık hayatlarını bu spiritüel iletişime adadılar” dedi. “Turid, Sture’un bu işi yaparken enerjisini tüketiyor olabi­leceğini düşünerek kaygılanıyor, ama yine de onlar mümkün ol­duğunca çok insana yardım etmek istiyorlar.”

“Neden?” diye sordum. “Yani bu, Sture’un artık maran­gozluk yapmadığı anlamına mı geliyor?”

“Yapıyor sayılmaz.”

“Peki, geçinebilmek için nasıl para kazanıyorlar?”

“İnsanlar, mesajlardan öğrendikleri şeye uygun olduğunu düşündükleri ölçüde maddi katkıda bulunuyorlar.”

Edgar Cayce gibi, bu İsveçli marangoz da ruhsal bir var­lığın mesajlarına kanallık ederek insanlara yardım etmek için işinden ve özel hayatından vazgeçmişti. Bu, Musa’nın, İbrahim’in ve Tevrat’ta sözü edilen kadim peygamberlerin başına ge­len şeye benziyor muydu? Bugün de o zaman vuku bulan aynı şey sadece günümüz koşullarında mı vuku buluyordu?

“Onlar bunu neden yapıyorlar, Lars?” diye sordum.

“Bunu onlar da bilmiyorlar. Sadece, bunu yapmaları gerek­tiğini hissediyorlar. Dünyanın kötüye gitmekte olduğunu far­kındalar ve bunun bu gidişatı önleyecek bir spiritüel bilgi sağ­

İçimdeki Yolculuk

lamanın bir yolu olduğunu düşünüyorlar. Doğrusu, ben de aynı şekilde düşünüyorum. Ambres'in söyledikleri hayatımıza bakışımızı değiştirdi. Ben bir insan olarak amacım hakkında daha çok şey öğrendiğimde, daha olumlu ve şefkatli kararlar verebilir hale geldim.”

Diğerleri de peynir yiyip bira içerek kendi aralarında alçak sesle konuşuyorlardı. Bazıları hayatlarında vuku bulan olaylardan, diğerleri ise tam anlayamadıklarını söyledikleri spiritüel gerçeklerden söz ediyorlardı.

Başımı kaldırdım. Sture sessizce içeri girmişti. Orta boy- lu ve yapılıydı, güçlü adımlarla yürüyor ve yumuşak bir sesle konuşuyordu. Çok utangaç görünüyordu, ama Lars bizi tanıştırdığında elimi kuvvetle sıktı. Bana İsveççe “Hoş geldiniz” dedi. Yüzünde çok şefkatli bir ifade vardı. Otuz beş yaşında görünüyordu. Diğer arkadaşlarını da utangaç bir ifadeyle selâmladıktan sonra, Turid ona oturmasını işaret etti. Onlar kalın sırtlı sandalyelere yan yana oturdular; Turid'in yanındaki sehpa- da bir bardak su vardı.

“Hemen başlamak zorundayız” dedi Turid, özür dilerce- sine, “çünkü daha sonra başka bir grup gelecek.”

Yerinden kalkıp salonun ışıklarını söndürdü ve odanın or- tasındaki sehpa- da duran bir mumu yaktı. Sture sessizce otu- ruyor ve görünüşe göre gevşemeye çalışıyordu.

“Şimdi lütfen, birkaç dakika sessizce meditasyon yapalım” dedi Turid.

Hepimiz başımızı eğip, Sture'un trans haline geçmesini ve Ambres'in gelmesini bekledik.

Mum ışığının aydınlattığı karanlıkta otururken, eğer Ger- ry beni böyle görseydi ne düşünürdü acaba diye merak ettim. Hemen onu zihnimden uzaklaştırdım ve muma konsantre ol- dum. Ben, genelde, böyle grup çalışmalarına katılmak yerine, kendi tarzımda ve hızımda ve tek başıma uygulama yapmayı

tercih ederdim. Ama son zamanlarda okuduğum birçok kitapta, toplu enerjinin herkese kişinin bireysel enerjisinden daha yararlı olduğu yazıyordu. Kuşkusuz, bir sahne sanatçısı ya da konuşmacı seyircilerin enerjisinin etkisini bilir. Seyirciler de bu ortak enerjiyi hisseder ve paylaşırlar. Nitekim bu kitaplarda, spiritüel görüşe göre, olumlu bir toplu enerjinin *her* insan uğraşında çok daha güçlü, daha yoğun, daha yararlı ve şifa verici olduğu söyleniyordu. O anda, ben de odadaki diğer insanlarla bir birlik duygusu hissettiğimi fark ettim.

On dakika sessizce geçti. Teybim yanımda sessizce çalışıyordu. Yanımda oturan Lars Ambres'in sözlerini bana çevirecek, teybim de o sözleri kaydedecekti. Lars, kadim İsveççenin anında çevrilmesinin zor olduğunu bana bir kez daha hatırlattı, ama anında çevirmeye çalışacağımı da söyledi.

Sture'a baktım. O, sessizce oturuyor, derin ama sakın bir biçimde nefes alıp veriyordu. Gözleri kapalıydı. Elleri kucaklarında hareketsiz duruyordu. Kestane renkli kıvrıcık saçları kulaklarının tam üzerinde kesilmişti. Küçük ayrıntılara odaklandığımın farkındaydım. Yaklaşık on beş dakika sonra o hafifçe titremeye başladı... içinden bir elektrik akımı geçiyormuş gibi titriyordu. Turid, sanki onu fiziksel bir dokunuşla topraklıyormuş gibi eşinin elini tuttu ve gülümsedi.

Lars kulağıma şu sözleri fısıldadı: "Ambres'in ruhsal varlığının elektromanyetik enerjisinden ötürü, Sture'un, bedenini nötrleştirmek için Turid'in yerküreye bağlı enerjisine ihtiyacı var. İşte bu yüzden birlikte çalışmaları gerekiyor."

Sture'un bedeni birden kaskatı kesildi ve o dimdik oturdu. Gözleri açıldı. Sonra başı öne doğru gerildi ve bir yana eğildi. Tüm bedeni sarsıldı ve sarsıntı durunca o ağzını açtı ve kısık bir sesle İsveççe bir şey söyledi. Bu ses az önce tanıştığım adamın sesine hiç benzemiyordu. Lars bana doğru eğilip, "Ambres 'Merhaba' diyor ve burada toplandığımız için çok mem-

İçimdeki Yolculuk

nun olduğunu söylüyor. Kendini tanıtıyor ve odadaki spiritüel enerji düzeyine ilişkin bilgi veriyor” diye fısıldadı.

Ne düşündüğümü bilmiyordum. Lars’ın sözünü kesip Ambres’in bu enerji düzeylerini nasıl algılayabildiğini sormak istedim, ama ben herhangi bir soru soramadan önce, Ambres’ten bir şeyler öğrenmeye gelmiş olan insanlar onunla konuşmaya başlamışlardı.

Lars konuşmaları elinden geldiğince hızla çeviriyordu. Oradaki insanların çoğunun bu sürecin *nasıl* işlediğiyle ilgilenmediğini hissettim. Onlar bu süreci çoktan kabullenmişlerdi. Onlar sadece Ambres’in aktardığı “öğretiler” ile ilgileniyorlardı. Sordukları sorulardan geçmiş-yaşam bilgileri ya da enerji düzeyleriyle ilgilenmedikleri de anlaşılıyordu. Onlar Ambres’e Yaratılış’ın başlangıcıyla ilgili sorular soruyorlardı!

Lars söylenenleri anında çevirmeye çalışıyordu. Ben de olan bitenleri izlemeye çalışıyordum. Ambres hızlı ama dikkatli bir ritimle konuşuyordu. Ambres diyorum, çünkü o Ambres “hissi” veriyordu. Sture’un bununla bir ilgisi olmadığından eminim. O sadece, ruhsal bir varlığın sesini ileten bir tür telefon gibiydi. Aslında, ben Ambres denen bu varlığın kişiliğini, mizahını ve düşüncelerinin kadim ritmini “hissedebiliyordum.” O, Sture’un enerjisiyle değil, kendi enerjisiyle el kol hareketleri yaptı, güldü ve özlü yorumlarda bulundu. En azından, ben böyle “hissettim.” Sırtı, az önce gözlemlediğim o adamın rahat duruşuna hiç benzemeyen bir biçimde kaskatı ve dimdik duruyordu.

Ambres, Tanrı’yı Evrensel Zekâ olarak tanımlarken Lars onun sözlerini özetleyerek çeviriyordu. Ambres, Tanrı’nın düşüncesinin ilk kıpırtılarını ve maddenin yaratılışını tarif etti. Dünyaların ve dünyaların içindeki dünyaların; evrenlerin ve evrenlerin içindeki evrenlerin doğuşunu tarif etti. Tanrı’nın yarattıklarına duyduğu sevgiyi betimledi ve O’nun “hissin” yansıttığı bir sevgi almaya ihtiyacı olduğunu açıkladı. Ve sonra,

Tanrı'nın Hayat'ı yaratma ihtiyacını ifade etti.

Lars'ın dilin sınırlamalarından söz ederken ne demek istediğini şimdi anlıyordum; ben de bilmediğim bir dünya dilinin sınırlamasını yaşarken Ambres'in neler hissettiğini duyumsayabiliyordum!

Aradan iki saat geçti. Lars söylenenleri genel olarak çevirmeye devam ediyordu. Ambres, uygarlıkların yükselişinden ve çöküşünden, oldukça önemli görünen ve “taştaki kütüphane” olarak tanımladığı Büyük Piramit'in yaratılışına geçti. Onun söylediği şeyleri gözümde canlandırabildiğimi hissettim. Salondaki diğerleri sorularını İsveççe soruyorlardı ve Ambres, orada “başka bir dilde” konuşan başka bir “varlığın” da bulunduğunun farkında olduğunu, ama kendisinin kadim bir İsveçli olduğunu ve “başka dilleri” konuşabilse bile, medyumun ona rahatça kanallık edemeyeceğini söyledi. Hiç bilmediği bir dilde söz-cükler oluşturmaya zorlanmak onun enerjisini tüketebilirdi.

Yaratılış'ın başlangıcının bu muazzam açıklamasına karşılık, Ambres insanî bir düzeyde bir mizah anlayışına da sahip görünüyordu. Onun ne kadar uzun zaman önce bir insan olduğunu ya da insan olup olmadığını merak ettim, ama celse benim sıradan sorularımın ötesinde ilerliyordu. Oradaki herkesin bu konuda benden daha fazla ilerleme kaydetmiş olduğunu hissedebiliyordum. Sonuçta, arkama yaslandım ve olup bitenleri özümsemeye çalıştım.

Ambres-Sture ayağa kalktı ve biraz öne eğilerek salonda dolaştı. O, iki saat önce tanıştığım Sture'a hiç benzemiyordu. Bazen içten bir biçimde gülüyor ve bir noktayı vurgulamak için espriler yapıyordu. Sonra, duvara asılı bir panonun önünde durup, tariflerini daha iyi açıklamak için ona diyagramlar, kozmik geometrik şekiller ve sarmallar çizdi. Bir sınıfa ders veren usta bir öğretmen gibi gruba sorular sordu. Grup, onun açıklamalarını dikkat ve heyecanla dinliyor, onların anlayamadık-

ları önemli noktaları Ambres sabırla tekrar açıklıyordu. Sonra o tekrar Turid'in yanına oturdu.

“Medyumun enerjisi tükeniyor” dedi Ambres. “Artık bu celseyi bitirmemiz gerekiyor.”

Bizimle tekrar karşılaşacağını umduğunu söyledi. Birbirimize iyi bakmamızı öğütledi. Sonra, kadim diliyle bir dua ederek ona hizmet fırsatı verdiği için Tanrı'ya teşekkür etti.

Sture titredi. Görünüşe göre, Ambres olarak bilinen bilinç ve enerji onun bedenini terk ediyordu. Turid hemen kocasına bir bardak su verdi. Sture tüm suyu içti. Yavaş yavaş kendi bilincine döndü ve ayağa kalktı.

Ne düşüneceğimi bilemeden etrafa baktım. Konuklar kendi aralarında alçak sesle konuşuyorlardı ve bana, verilen bilgileri anlayıp anlamadığımı sordular. Ben de evet dedim; bilgiler şöyle dursun, sürecin kendisini bile anlamamın bir zaman alacağını itiraf etmek istemedim. Ama onlar bunu yine de anlamış görünüyorlardı ve bu olayı kabul edilebilir bulursam benim için yararlı olacağını söylediler.

Yararlı mı? Şimdilik o sadece benim kafamı karıştırmıştı. Buraya gelmeden önce Cayce'le ilgili bir kitap okuduğuma memnun olmuştum.

Sture'un yanına gittim. “Teşekkür ederim” dedim. “Umarım iyisinizdir. Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim.”

Lars söylediklerimi çevirirken Sture elimi sıktı. Yorgun, ama sakın görünüyordu. Nemli gözleri sevecen bir bakışla bakıyordu. Ambres'ten bir şeyler öğrendiğimi umduğunu, kendisinin de bir gün Ambres'le konuşmak istediğini söyledi ve olan biteni o da anlamıyormuş gibi omuz silkti. Onun bu sadeliği ve içtenliği beni çok şaşırtmıştı. Turid kolunu sırtıma koydu.

“Ambres büyük bir öğretmendir” dedi. “Onu dinleyebildiğiniz için çok memnunum. Şimdi Sture'un dinlenmesi gerekiyor.”

O, bizi kapıya kadar geçirdi ve eğer istersem ertesi gün konuşabileceğimizi söyledi.

Herkese iyi geceler dileyip oradan ayrıldık. Dışarıda kar yağıyordu. Kum havuzundaki kardan adam şimdi dört köşeli bir yığına dönüşmüştü.

Karın altında arabaya doğru yürürken, Lars, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Önemli bir şey söylemek istedim. “Sanırım, düşünmek için zamana ihtiyacım var” diyerek zaman kazanmaya çalıştım ve sonra “Biliyor musun” dedim, “buraya gelmeye yönlendirildiğimi hissetmeye başladım. Son zamanlarda, artık rastlantılara inanmayacak kadar çok şey yaşadım. Sanırım, Stockholm’e gelmem *gerekiyordu*.”

Lars ve Birgitta gülümsediler. Arabaya bindikten sonra hiç konuşmadık.

Her birimiz kendi düşüncelerimize dalmış bir halde Stockholm’e geri dönerken ben hayatımdaki “rastlantılar” zinciri üzerinde düşünmeye başladım. Önceden belirlenmiş olan -benim hazır olduğum şeyi fark ve kabul etmeme bağlı olarak ortaya çıkan- bir plânın varlığını hissetmeye başlamıştım. Eğer onlara izin verirsem olayların vuku bulması kaçınılmazdı sanki. Zamanlama bana bağlıydı, ama kaçınılmazlık önceden belirlenmiş gibi görünüyordu. Düşündüğüm şeye şaşırdım. Ben böyle şeylere asla inanmazdım. Ancak, Gerry ile ilişkimdeki birçok rastlantı ve dünyaya bağlı hüsrana, politik gerçeklere ve olumsuz engellere dayanan ilişkimizin David’le yavaş yavaş gelişen dostluğumuz ve onun spiritüel bakış açısını anlamam ile aynı zamana “rastlaması,” tüm bunlar beni diğer boyutları fark etmeye zorluyordu.

Ben, iki gerçekliğin arasında durmuş, her ikisini de inceleyen bir gözlemci gibiydim. Her iki bakış açısını da yavaş yavaş anladığımı hissediyordum ve bu bakış açıları hayattaki duali-

İçimdeki Yolculuk

teyi -yerküreye bağlı Dünya gerçekliğini ve Kozmik Spiritüel gerçekliği- temsil ediyor gibiydi. Belki insanın mutluluğu için her ikisi de gerekliydi. Tek bir bakış açısını tek gerçeklik olarak adlandırmanın sınırlı, önyargılı ve büyük olasılıkla yanlış olduğunu gittikçe daha açıkça görüyordum. Belki de, kadim filozofların ve peygamberlerin bize söylemeye çalıştıkları gibi, tüm insanlar Zihin, Beden ve Öz'den oluşuyorlardı. Onların bize bıraktıkları miras buydu. Belki benim bunu yeniden öğrenmem gerekiyordu.

Lars ve Birgitta'ya hoşça kalın dedim ve onları arayacağımı söyledim.

BÖLÜM 11

“Tüm bilgiye karşı kanıt olan, tüm savlara karşı kanıt olan, bir insanı daima cehalet içinde tutabilecek olan bir prensip vardır; bu prensip, bir bilgiyi veya savı araştırmadan önce onu küçümseyip aşağılamaktır.”

HERBERT SPENCER

Oteldeki odama girdiğimde telefon çalıyordu. Hemen açtım.

“Selâm” dedi Gerry. “Nasılsın?”

“İyiyim” dedim.

“Birkaç gün geciktiğim için üzgünüm.”

“Önemli değil. Meşgul olduğunu biliyorum.”

“Evet.”

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Karla kaplı ağaçlar insana mutluluk veriyor.”

“Evet” dedim, “kırsal bölge çok güzel olmalı.”

“Karım Londra’dan geldi.”

Birden nefessiz kaldığımı hissettim. Ne diyeceğimi bilemedim. Adeta felç olduğumu hissettim. Karısının geleceğini önceden biliyor muydu? Yoksa gelmesini o mu *istemişti*?

“Hey” dedi o.

“Evet. Buradayım.”

“Şey...” dedi, “daha sonra geleceğim.”

“Evet, tabii. Ben burada olacağım.”

Ruhsal bir bunalıma girdiğimi hissettim. Midemin bulanığını ve öfkелendiğimi hissettim. Midem sanki deliniyordu. Edgar Cayce veya Ambres bu durum için nasıl bir tavsiyede bulunurlardı acaba diye düşündüm ve zihnimi sakinleştirmeye çalıştım, ama başaramadım. İş bu dünya üzerinde bir gerçekliği yaşamaya geldiğinde o tavsiyelerin işe yaramadığına karar ver-

İçimdeki Yolculuk

dim. Sonra bu düşüncenin bayağılığına gülmeyi başardım...

Gerry geldiğinde ben içime kapanmıştım. Onunla iletişim kuramadım. Seviştik, ama korkuyordum. O, karısının gelişi ya da benim tepkim hakkında bir şey söylemedi. Ben de bir şey söylemedim.

O, saçlarının parfüm kokup kokmadığını sordu. Aylardan beri parfüm kullanmadığımı söyledim.

Gerry banyoya girdikten sonra, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını anlamak için banyonun kapısını açtığımda, onun iri bedeniyle küvette bir cenin pozisyonunda oturmakta olduğunu gördüm.

Sonra o iki günlüğüne başka bir yere gitti.

Ben de bu sırada yazdım. Hissetmekte olduğum her şeyi yazdım. Başım dönene dek yazdım. Olup biten her şeyi yeniden yaşadım. Onları anlayabilmek için yazdım. Ne yapacağıma karar verebilmek için yazdım. Kim olduğuma, ne istediğime, Gerry ile ya da Gerry'siz ne yapmak istediğime tutunmaya çalıştım. Kendimi anlamaya çalışmak için yazdım. Hayatımı, düşüncelerimi ve sorularımı yazdım. Günlerce yazdım.

Gerry beni aradığında ona yazdığımı söyledim. Bir şeyler yaptığıma memnun olduğunu söyledi. Böylece beni göremediği için daha az suçluluk duyacaktı. Tasalanmasına gerek olmadığını söyledim. Ben her zaman yapacak bir şeyler bulabilen biri idim. Sonra, kısmen onun hakkında yazdığımı ona söylemediğim için suçluluk duydum.

Altı gün sonra o, akşam saat dokuz buçukta çalışmasını bitirdi, beni aradı ve bana gelmek istediğini, ama karısının yanına gitmesinin daha doğru olacağını söyledi. Ben de iyi dedim.

O gece de saatlerce yazdım ve ertesi sabah altıda kalkıp tekrar yazmaya başladım. Otel odamdan hiç çıkmadım. Uzun bir günlük yazar gibi, kendi kendimle konuşur gibi, ne yaşamakta ve hissetmekte olduğumu yazdım.

Gerry ertesi gece geldi. Yemek yedik ve konuştuk. O, kivi ve kavun yedi. Önceki gün ziyaret ettiği küçük bir kentte kendisine armağan edilen türkuaz renkli bir kravat takmıştı. El hareketleriyle bir şeyi anlatırken bir tutam saçı alına düştü. Bu kez saçını düzeltmek için bir şey yapmadan öylece durdum.

Onun çayını tazelemek için yerimden kalktım. Uzanarak beni durdurdu ve kendine çekti. Kımıldamadan durdum. Yavaş yavaş ve hassas bir tatlılıkla gözlerimi, çenemi, saçlarımı ve en sonunda dudaklarımı öptü. Beni kollarıyla sardı. Karşılık vermedim. Bana sımsıkı sarıldı. Yine kımıldamadan durdum.

Kararlı bir biçimde beni yatak odasına doğru sürükledi. Gitmek istemedim. O, inisiyatifi ele alıyordu ve ben bunu istediğimden emin değildim. Beni yatağa bırakarak, istediği şeyi alma hakkını deniyormuş gibi uzun uzun öptü. Ben tutkusuzca karşılık verdim. Kalın yün kazağımı çıkararak tenimi hissetti. Elleri tüm bedenimde dolaştı. Sonra pantolonumun fermuarını açtı ve çıkardı. Uzanıp başımı ellerinin arasına aldı ve saçımı kavradı.

“Seni seviyorum” dedi.

Bir şey söylemedim.

“Seni sevdiğimi söyledim.”

Ben yine bir şey söylemedim.

O zaman, patlayan bir baraj gibi, “Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum!” diye haykırdı.

Bir tür gerçeklik yine odağımıza girene dek bir süre öylece yattık.

Gerry yerinden doğrularak pencereden dışarıya baktı. Yüzü zihni içeri sızıp yanaklarını çökertmiş gibi adeta yüz yaşında görünüyordu. Sonra dönüp bana baktı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu. İlk kez *benim* ne düşündüğümü sormuştu.

“Tüm bunların ne kadar gerçek dışı olduğunu düşünüyo-

İçimdeki Yolculuk

rum” dedim. “Bu odada oturup bir römorkörün koyda daireler çizerek buzları kırışını izledim. Karın aşağıdaki kaldırıma altı kat yağışını izledim. İsveç krakerinden ve tereyağından başka bir şey yemedim. Elim ağrıyınca dek yazdım, yazdım, yazdım. Adeta bu odadaki mobilyanın, halının ve soğuk havanın bir parçası haline geldim. Ve şimdi sen buradasın. Sen buradasın ve bu bana gerçek dışı geliyor.”

“Belki, yapmakta olduğumuz şey daha gerçektir” dedi o.

“Evet. Belki” dedim. Normale geri dönmek istercesine başımı salladım. “Böylece şimdi” dedim, “sen kendi gerçek-dışılığına geri dönmek zorundasın.”

Gerry yataktan kalkıp banyoya gitti. Ben yatakta uzanmaya devam ettim. O, koşarak tekrar yanıma geldi.

“Seni seviyorum” dedi.

Onu kollarımın arasına aldım. “Teşekkür ederim” dedim. “Teşekkür ederim.”

Yüzü aydınlandı. Koyu renkli gözleri parladı. Tekrar banyoya doğru yürüdü. Sonra yine bana doğru döndü.

“Seni seviyorum” dedi.

“Evet” dedim. “Ben de seni seviyorum.”

“Ama hâlâ anlayamıyorum. Beni neden istediğini hâlâ anlayamıyorum.”

“Ben de” diye yanıtladım. “Aslında, bu olayın büyük bölümünü anlamıyorum.”

O, başını salladı. “Ve başka her şeyden daha çok” dedi, “tüm bir geceyi tekrar seninle geçirmek istiyorum.”

“Sanırım” dedim, “bunun nedeni şu anda bunu yapamaman.”

“Hayır, izin ver de kendimi biraz tanıyayım.”

Başını ciddi bir şekilde salladı. Tekrar ayağa kalktı. Bu kez duşa girdi. Islak ve üşümüş bir halde geri döndü. Onu kurdum. Beni kendine çekip sımsıkı sarıldı.

Gerry çoraplarını ve ayakkabılarını giyerken ben de saç kurutma makinesiyle onun saçlarını kuruttum. Ardından, onunla sonraki iki günlük programı üzerinde konuştuk. Onun toplantıları ve basın konferansları vardı.

Ona, yakında Amerika'ya dönmek zorunda olduğumu söyledim. O da, ertesi günü çok dolu olduğundan beni göremeyeceğini söyledi. Ben de önemli değil diye karşılık verdim.

Gerry, paltosunu ve kürk eldivenlerini giydi ve kapıya doğru yürüdü. Her zaman yaptığı gibi kapıdan çıkıp gitmek yerine, bana dönüp, "Yazma işin nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi" dedim. "İyi. Sadece, onunla nereye gitmekte olduğumdan emin değilim."

O, bana baktı ve "Belki o sadece unutulup gitmeli" dedi. Sözcükleri havada şakladı. Ne demek istediğini anlamamıştım ya da belki anlamıştım.

Bana göz kırparak *Çav* dedi ve kapıyı ardından kapadı.

Derin bir kafa karışıklığı hissettim. Bunu suçluluk duygusu izledi... sonra bir tür çift görüş yaşadım. Yine neyin gerçek olduğunu bilmiyordum. Bu histen nefret ediyordum. Duygusal ufku net biçimde görememek başıma gelebilecek en kötü şeydi.

Tekrar yazmaya başladım. Kendimden başka konuşacak kimsem yoktu. Kendi benliğimden başka...

Her şey bir illüzyon gibi görünüyordu. O bir *illüzyon* muydu? Fiziksel gerçeklik sadece onun olduğunu *düşündüğüm* şey miydi? Bir insanın hayatındaki sıradan bir gün sadece bir dizi sahneydi; hissettiğimizi *düşündüğümüz* şeyleri oynadığımız sahneler... Bunu Shakespeare söylemişti. Belki tüm hayat bir sahneydi ve biz o sahnede rollerimizi oynayan aktörlerdik sadece. Shakespeare bunu yazarken tekrar-doğuştan mı söz ediyordu acaba? Öyleyse, eğer bugün oyunculuk ise, dün bir illüzyon muydu? Ve yarın?

Belki Gerry, buluşmalarımız, benim işim ve dünyamız yarın var olmayacaktı. Ya da belki beni çıldırtan şey, gerçekliği fiziksel açıdan tanımlama baskısıydı. Belki de gerçek her şeyin her düzeyde gerçek olduğuydu, çünkü her şey göreceliydi ve bu yüzden her şeyin hesaba katılması gerekiyordu. Belki, biz bu gerçekliğin ötesinde bir *amacımız* olması *gerektiğini* kendimize hatırlatmak için bilinçsizce bir çabayla sevdik, güldük, çalıştık ve oynadık. Eğer o amaç gerçek idiyse, her birimiz başka birini kendi amacımızı daha net bir biçimde tanımlayabilmek için mi kullanıyorduk? Sevdiğimiz insanları -kendi benliğimizi tanımlayabilmek için- gizli potansiyellerimizi, görünmeyen kapasitelerimizi denemek için mi kullanıyorduk? Kendi anlamımızın kaynağını başka bir zamanda mı arıyorduk? Veya birbirimizi daha önceden tanıyor muyduk? Gerry ile ben, aslında, başka bir hayatta çözüme kavuşmamış olan bir ilişkiyi çözüme kavuşturmaya mı çalışıyorduk? Eğer bu böyle idiyse ve eğer biz bunu anlayabilseydik, belki artık birbirimize ihtiyacımız kalmayacaktı. Bu nihai şaka mıydı? Belki bu, mizah için en derin nedendi. Belki tüm hayat büyük bir kozmik şakaydı, çünkü o bizim ne yaptığımıza veya yapmadığımıza bakmaksızın kendi yolunda ilerleyecekti. Belki biz sonuna kadar gülümseyerek yol almalıydık, çünkü belki son sadece başlangıçtı. Biz onu doğru anlayıncaya dek döngünün tekrar baştan başlayacağı doğru olabilirdi. Bu o kadar da kötü bir şey değildi. Böylece ölümden korkmamız gerekmezdi. Eğer ölüm diye bir şey yoksa o zaman hayat bize yapılan bir şakaydı. Böylece, amacımızı gerçekleştirme yolunda ilerlerken hayat boyunca gülümseyebilirdik.

Gerry zihnimde daha net hale gelmişti. Onun hakkında yazarken durumu daha objektif bir biçimde anladım. Onun hayatındaki rolünü daha net bir biçimde görmeye başladım. Birbirimizin hayatında her ne anlama geliyorsak bunun ardında bir

nedenin ve amacın bulunduğunu hissetmeye başladım. Onun ve benim hayat plânımız doğrultusunda, bu amaç şu anda çok net olmayabilirdi, ama büyük olasılıkla yakında olacaktı.

Kendimle konuşuyor gibi yazdım. Saatler birbirini izledi. Odadan hiç dışarı çıkmadım. Artık, aşağıdaki koyda her gün buzları kıran römorkörün işini yaparken her daire çizişini ezbere biliyordum. Art arda gelen her kar fırtınasıyla birlikte günlerin uzayışını izledim. Ve şimdi, başka bir haftanın sonunda, pencereden gördüğüm kent onu daha da beyazlaştıran yeni bir kar örtüsüyle bembeyaz bir halı gibi uzanıyordu.

Sonra çıkıp karda yürüdüm. Kentin içinden geçip hayvan parkına doğru ilerlerken karların arasında beş mil yürümüş olmalıyım. Güneş ışıkları keskin ve canlandırıcıydı. Parktaki sessizlikte nefes alıp verdiğimi işitebiliyordum. Ben bileklerime kadar kara batmış bir halde yanlarından geçerken, üç geyik bir şeyler çiğneyerek beni izliyordu. Yüzümü güneşe çevirdim. Beş beyaz kuğu güneşin önünden uçu. Bir adam uzakta pipo içerek yürüyordu.

Yürürken, bir yandan da Gerry'yi düşünüyordum. O da bu hava, bu ülke ve bu çevre gibiydi. Bu, aşırı renk ya da vurgu içermeyen pastel bir çevreydi. Bu, sanki onun gerçek anlamı saklıymış gibi, niyetlerini örten bir çevreydi. O, size uzanmıyor, adeta keşfedilmeyi, dokunulmayı, içinden geçilmesini ve anlaşılmayı bekleyerek sırtüstü yatıyordu. O, insanın ilk başta düşünebileceği gibi, kendinden korkmuyordu. Hayır, o uzun, sessiz bir sabırla bekliyordu. Onu ilk kez görenler onun tarafından reddedildiklerini ya da dışlandıklarını, onunla bütünleşemediklerini hissedebilirlerdi. Ama, bu doğru değildi. Bu tarafsız dinginliğe ortaya çıkması için bir fırsat vermek gerekiyordu.

Aynı şey belki insanlar için de geçerliydi.

Netlik ve açık bir iletişim olmadığında duygusal yönden

İçimdeki Yolculuk

açlık çektiğini hissetmek de sessizlikle iletişim kurmanın içsel zenginliğini yadsıyordu. Gerçekten de, sessizlik belki de daha dolu olabilirdi ve eğer ben kendimi iletişimsizliğin bir kurbanı hissediyorsam bu benim sorunumdu, çünkü bu büyük olasılıkla doğru değildi. Ben hayatımda dışa doğru patlayan iletişime alışmıştım. Şimdi deneyimlemekte olduğum şey içe doğru patlayan iletişimdi. Ben içimde olanı bulmalıyım ve Gerry de bunu yapmalıydı.

Gün boyunca yürüdüm ve akşam otele döndüğümde Gerry'yi İsveç televizyonunda Üçüncü Dünya Ülkeleri'nin ekonomik sorunlarını anlatırken gördüm. Söylediklerini daha önce de duymuştum, ama yine de dikkatle izledim. Kendinden emin ve güçlü bir biçimde çözüm önerilerini sunuyordu. Aramasını beklerken *Herald Tribune* gazetesini okuyordum ve kapının açıldığını duydum.

Gerry tüm yolu koşmuş gibi görünüyordu. Nefessiz kalmıştı, yüzü donmuş, kaşları ve kirpikleri eriyen karla parlıyordu. Ona kısa bir öpücük verdim. Hâlâ heyecanlı ve canlıydı ve televizyondaki konuşması hakkında ne düşündüğümü bilmek için sabırsızlanıyordu. Kendini televizyon programlarına nasıl hazırladığından, bu konuda gittikçe daha başarılı olduğundan söz etti. İki tane çikolatalı bisküvi yiyip çay içti. Jimmy Carter'dan, Çin'den ve gösterimde yer vermeyi umduğum Pekin varyetesinden söz ettik. Beni en çok ilgilendiren konunun dışında hemen her şeyden söz ettik. En nihayet ben, (o bunu sormamış olsa da) son dönemde yaşadığım ve hakkında yazmakta olduğum şeyleri Gerry'ye anlatmanın zamanının geldiğine karar verdim.

"Gerry" dedim cesaretle. "Ne yazdığımı merak ediyor musun?"

O, şaşırılmış görünüyordu. "Evet" dedi, "elbette."

"Yazdıklarım bizimle ilgili" dedim. Sonra, onun yüzünde

beliren ve kontrol etmeye çalıştığı korkulu ifadeyi görünce, “Yani bir bakıma öyle” diye ekledim.

“Hangi bakıma?”

“Son zamanlarda, en azından seninle karşılaştığımdan beri bir sürü garip şey yaşadım. Peş peşe gelen rastlantılar bizi bir araya getiriyordu. Seninle aramızda içinde bulunduğumuz koşullarda mantıksız olan güçlü bir çekim var. Bunun salt fiziksel bir çekimden çok daha fazlası olduğunu ikimiz de biliyoruz, ama *neden*? Ben birlikte olduğumuz tüm bu zaman boyunca hep seni daha önceden tanıdığımı hissediyordum. Gerry, bana dürüstçe söyle, sen de beni daha önceden, başka bir yerden tanıdığını hissediyor musun?”

“Aman Tanrım!” dedi o biraz şaşırarak, “Seni anlamıyorum. Öyle olsaydı bile, bu nasıl bir fark yaratacaktı ki?”

“Belki, eğer daha önce ne olduğumuzu anlayabilseydik, şimdi ne olmamız gerektiğini de çözebilirdik.”

Gerry derin bir nefes aldı. “Sevgilim, sen bu odada çok uzun bir zaman yalnız kaldın” dedi.

“Hayır, lanet olsun!” Birden sabrım tükenmişti. “Bana bùyüklük taslama! Ben sadece bu konuda *konusmak* istiyorum. Sinirlerim bozuk değil, kafayı üşütmedim ve aptal değilim. Ve görünüşe göre, bu dünya senin kabul etmeye gönüllü olduğundan çok daha fazla şey içeriyor.”

O, buruk bir yüzle sırtıttı. “Bu herhalde doğrudur” dedi. “Sen özellikle ne hakkında düşünüyorsun?”

“Özellikle tekrar-doğuş hakkında...”

“Benim tekrar-doğuşa bir itirazım yok, ona ihtiyaç duyanlar için bu iyi bir inanç olabilir.”

“Gerry, ben açlık çeken köylülerden söz etmiyorum. Geçmişten günümüze her sosyal ve kültürel düzeyden birçok insan tekrar-doğuşa inanıyormuş. Ama ben özellikle *bizden* söz ediyorum.”

“Oh, Tanrı aşkına! Eğer bizim daha önceki bir hayatı birlikte yaşadığımızı ima ediyorsan, Shirley, ne fark eder? Biz o hayatı hatırlamadıktan sonra bu ne fark yaratır ki?”

“Bunu bir medyum vasıtasıyla öğrenebilirsek bir fark yaratabilir.” Bu işi tamamen yanlış yaptığımın farkındaydım.

“Bir medyum vasıtasıyla mı? Ne demek istiyorsun?”

“Yani” diye yutkundum, “bir medyum vasıtasıyla ruhsal varlıklarla konuşmayı kastediyorum; insanlar her türlü şeyi öğrenmek için bunu yapıyorlar.”

Gerry donakalmış gibi baktı, sonra yüzünü endişeli bir ifade kapladı ve “Shirley, yoksa sen medyumlara mı gidiyordun?” diye sordu.

“Bundan kötü bir şeymiş gibi söz etmene gerek yok” dedim.

“Hayır, hayır! Elbette değil. Öyle demek istemedim.” Derin bir nefes aldı. “Haklısın, bu konuda konuşmamız gerek. Sen bu konuda tam olarak ne yapıyordun?”

Kendimi suçlu ve savunmada hissederek ve buna içerleyerek ona Cat, Ambres, Edgar Cayce’ten ve okuduğum kitaplardan söz ettim. Ben yavaş yavaş gevşeyip rahatlatırken o beni sessizce dinledi. Sonra bana utanarak baktığını şaşkınlıkla fark ettim.

“Gerry, ne düşünüyorsun?” diye sordum.

O, başını iki yana salladı ve “Ne diyeceğimi bilmiyorum” diye mırıldandı. “Yani sen bu konuda ciddi olamazsın.”

“Neden?”

“Tanrım, bu aşikâr değil mi? Bu medyumlar kendi bilinçaltılarındaki düşünceleri çekip çıkaran psikopatlar ya da garip insanlar. Ya da onlar kafadan uydurdukları şeyleri size yutturuyorlar. Onların *ruhlarla* gerçekten iletişim kurduklarına inanmıyorsun, değil mi?”

“Onlar iletişim kurmuyorlar. Onlar sadece o varlıklara ka-

nallık ediyorlar ve söylenenleri hatırlamıyorlar bile...”

“Her ne yapıyorlarsa o tamamen saçmalık. Onlar bunu para için yapıyor, ölmüş yakınları veya başka meraklarıyla ilgili tatlı saçmalıklar duymak isteyen saf insanları sömürüyorlar.”

“Edgar Cayce para almıyordu, onun sunduğu tıbbi tavsiyeler doğru çıkıyordu ve onlar onun bilinçaltından kaynaklanmıyordu, çünkü o herhangi bir tıp eğitimi almamıştı.”

Gerry bana çaresizce baktı. “Tanrı aşkına, bu tür bir şeye neden bulaşmak zorundaydın?” diye umutsuzca sordu.

“Ben sadece bizim için bir açıklama bulmaya çalışıyorum” dedim, “ya da belki sadece kendim için. Bunu bizim için yapamayacağımı düşünmeye başlıyorum...”

“Umarım yapmazsın! Bak, sevgilim, (Gerry *sevgilim* sözcüğünü çok nadiren kullanırdı, şimdi aynı konuşmada iki kere kullandığına göre gerçekten üzölmüş olmalıydı) bu işe gerçekten devam etmemelisin. Yani bu sana bir şey kazandıramaz. Bu insanların yüzde doksanı şarlatandır ve bunu herkes bilir. Tüm arkadaşların senin aklını oynattığını düşünecekler. Eğer bu durum duyulursa seyircilerin senin hakkında kim bilir neler düşünürler.”

Gerry’nin benim kamusal imajım için kaygılanması ilginçti. Ama o her zaman kendi kamusal imajının öneminin çok farkında olduğundan, benimki için de kaygılanması mantıklıydı sanırım. Ama o benim araştırmakta olduğum dünyanın gerçekten var olabileceğini hiçbir şekilde dikkate almamıştı. O dünya onun görüş açısının tamamen dışındaydı, onu göremiyordu ve onun var olma olasılığını bile kabul edemiyordu.

“Eğer bu durum duyulursa’ derken ne demek istedin Gerry? Ben bunları yazıyorum” dedim.

“Yapamazsın” dedi o, kesin bir tavırla. “Bunları yayımlayamazsın.”

“Neden olmasın?” Onun katı tavrı beni yanlış bir pozis-

İçimdeki Yolculuk

yonu itiyordu, çünkü aslında o noktada yazdıklarımı yayımlamaya hiç niyetim yoktu.

“Çünkü tanıdığın her entelektüel, beynini biraz olsun kullanabilen herkes bu yüzden seni paralayabilir.” Susup mutsuz bir ifadeyle baktı.

Gerry'nin tüm entelektüel kişilerin onun görüşlerini paylaşacaklarını varsayması beni güldürmüştü, benim için endişe duyması ise beni etkilemişti. Ama onun sözünü ettiğim her şeyi toptan reddetmesi bu konuda daha fazla konuşmamı olanaksız kılıyordu. Öne doğru eğilerek, “Boş ver, unut gitsin” diye mırıldandım ve onun burnunu öptüm. “Isınmış” dedim.

“Ne ısınmış?”

“Burnun. Geldiğinde soğuktu.”

O, parmaklarıyla benim küpelerime dokundu ve saçımı okşadı. Yanına çömeldim. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve ben bir şey söylerken beni öptü ve gözlerimi sıvazladı. Beni kendine doğru çekti ve ben sabahlığımın yumuşak kumaşını havaya kaldırıp bıraktığımda ve o bedenlerimizin etrafına düştüğünde, Gerry yumuşak bir ses çıkardı. İkimiz de soyunmadık. Hayatlarımızı sürdürdüğümüz gibi, onun zevki gözlerden saklı olarak seviştik.

Sonra ona yaslandım. O, gözlerimi ve boynumu öptü ve sonra, “Yarın mı dönüyorsun?” diye sordu.

“Evet” dedim. “Dönmek zorundayım.”

“Seni sözlerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum” dedi.

Hüzünlü bir belirsizliğe girdiğimi hissettim.

“Sence ne zaman yine bütün bir geceyi birlikte geçirebiliriz?” diye sordu o.

“Şimdi Ocak'tayız” dedim. “Senin seçimler bittiğinde, Eylül ayında olabilir.”

O, yüzünü koluyla kapatarak feryadını nefesiyle bastırdı.

“Eh” dedim, “bekleyip görelim.”

“Şimdi gitsem iyi olacak” dedi. “Aksi halde bu duruma dayanamayacak kadar melankolik hale gelebilirim. Sen nerede olacaksın?”

Bilmediğimi söyledim. Turnede, yani seyahatte olacaktım.

Gerry kalkmaya çalıştı, ama kendini durdurdu. Bedenlerimize baktı ve “Sonraki hareketi yapman imkânsız olabilir. Biliyorsun, biz tek bir kişiyiz” dedi.

Gülümsedim. O, beni yukarı, kendi üzerine doğru kaldırdı ve sonra ayağa kalktı.

“Bu çok karmaşık bir manevraydı, değil mi?”

“Bizim kadar karmaşık değil” dedim.

O, ayaklarına düşmüş pantolonuyla banyoya doğru giderken, onun İngiltere Başbakanı olmak istediğine inanamadım.

Geri döndüğünde ben hâlâ kanepedeydim. Bana baktı ve “Çok güzelsin. Gerçekten çok güzelsin” dedi.

“Doğum günün ne zaman?” diye sordum.

“Bu Salı. Nasıl bildin?”

Sadece hissettiğimi söyledim.

Yardımcısının da doğum gününün aynı gün olduğunu ve eğer kendisi İngiltere’ye geri dönüp onun doğum gününü kutlamasına yardım etmezse yardımcısının hayal kırıklığına uğrayacağını söyledi.

“*Kendi* doğum gününü kutlamayacak mısın?”

“Benimki önemli değil” dedi.

Kollarını yakalayıp sarstım. “Önemli değil mi? Gerry, bu senin doğum günün!” Sonra durdum, bir düşüncenin ortasında durmuştum.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey” dedim.

Polaroid kameramla onun birkaç resmini çektim. Sesini çıkarmadı. Görüntü yavaş yavaş belirginleşip renklendi.

İçimdeki Yolculuk

“Oh” dedi Gerry, “çok kötü görünüyorum.” Onun kolunu yine, bu kez yumuşak bir biçimde sarstım.

O, paltosunu ve kürk eldivenlerini almak için hole çıktı. Otel odamın anahtarını sehpanın üzerine bıraktı, evrak çantasını aldı ve her zamankinden daha hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. Ben de yerimden kıpırdamadan onu izledim. Kapıyı açtı, sonra bana döndü ve görüntümü belleğine nakşedercesine baktı.

“Gerçekten çok güzelsin” dedi ve sonra çıkıp gitti.

Gidip kapıyı kilitledim. Oturma odasına geri döndüğümde onun gözlüklerini unuttuğunu fark ettim.

Koridora çıkıp ıslık çaldım. O, hızlı adımlarla geri döndü. Gözlüğünü aldı ve “Senin doğum günün ne zaman?” diye sordu.

“Yirmi-dört Nisan” dedim.

Bunun gelecekte bekleyeceği başka bir tarih olduğunu söylemek istercesine başını salladı. Sonra, “Sence bizim ortak yanımız ne?” diye sordu.

İçimi çekerek alnına düşen saçlarını parmaklarımla geriye doğru taradım.

“Ben biliyorum” dedi. “Ağaçtaki meyveye erişebilmek için insanın bir dalın en ucuna uzanması gerekir.”

Gözlerimin içine baktı ve sonra yürüyüp gitti. Geriye dönüp bakmadı. Ben de içeri girip kapıyı kapattım.

Bir sigara yakarak cumbalı pencerenin önünde durdum. Pencereyi açıp dumanı havaya üfledim. Yine kar yağıyordu.

Aşağıya baktım. Gerry avluda yürüyordu. Yavaşça ıslık çaldım. O da yukarı bakıp el salladı. Sokağa çıkıp bir taksi ararken üzeri karla kaplanmaya başladı. Sokak boştu. Onun yürümeye karar verdiğini hissettim. Yukarı bakıp yine el salladı. Ben de ona el salladım ve bir öpücük gönderdim, ama o soğuk, sessiz, beyaz İsveç gecesinde gözden kaybolmuştu bile.

BÖLÜM 12

“Ruh’ gerçekten belirsiz bir kavramdır ve onun gerçeği sergilenemez. Ama bilinç tüm görünmez olguların en aşikâr olanıdır... Fizyologlar beynimizdeki sinir ağını bir telefon sistemiyle kıyaslamaktan hoşlanırlar ama bir telefon sisteminin biri telefonla konuşuncaya dek işlev yapmadığını, bu önemli olguyu gözden geçirirler. Beyin düşünce üretmez; o, düşüncenin yararlı bulunduğu bir vasıta.”

JOSEPH WOOD KRUTCH
Birden Fazla Yaşam

Amerika’ya geri dönüş yolculuğum garip bir yolculuktu. Kimi ve neyi geride bıraktığımı ya da kime ve neye geri dönmekte olduğumu bilmiyordum. Hayatımda dikkate değer bir şey gelişmekteydi. Ama onun bir adı yoktu ve tarife sığmıyordu. O çok kadim bir şeyi ifade ediyordu, ama onun benim için yeni bir düşünce çağının habercisi olduğunu da hissediyordum. Ambres’le yaşadığım deneyim büyüleyici olmuştu, ama Lars ve Birgitta’ya sorduğum sorular beni hâlâ düşündürüyordu. Pragmatik bir insan olarak, önce medyumluk olayını iyi incelemeye karar verdim.

Sonraki haftalarda ve aylarda bu konuda okudum ve araştırma yaptım. Sorular sordum ve zaman bulduğumda, yaptığım ses kayıtlarını dinledim. Dikkate değer sayıda medyumun işlev yaptığını öğrendim. Edgar Cayce hariç, neredeyse hiç kimse bu kanallıklardan medyumun adıyla söz etmiyordu. Onun yerine, mesajları veren varlıkların adı ediliyordu ve bunların arasında net ve tutarlı mesajlar veren az sayıda varlık öne çıkıyordu. Herhangi bir alandaki uzmanlar ya da yetenekler gibi, bu alanda da bazı medyumlar diğerlerinden daha iyiydiler.

İçimdeki Yolculuk

Ama medyumların kanallık ettikleri farklı varlıkların sergiledikleri kişiliklerin çeşitliliği ve gücü de beni şaşırtıyordu. Çoğu kişi (belki kendileri bu ruhsal varlıklarla iletişime kasvetli bir ruh haliyle yaklaştıklarından), bu varlıkların derin bir ciddiyete sahip varlıklar olduklarını düşünüyordu, ama bu gerçeğe pek uymuyordu. Örneğin, bu varlıkların bazıları zengin bir mizaha ve hafifliğe sahiplerdi. Onlar, her kim olurlarsa olsunlar, gerçekten farklı karakterler ve -benim deneyimlediğim kadarıyla- büyük bir ciddiyet ve resmiyet içermeyen kişilikler sergiliyorlardı.

Dahası, ruhsal varlıklarla kurulan iletişim çok eskiye dayanıyordu ve birçok ünlü kişi, bu iletişime sadece inanmakla kalmamış, onu uygulamıştı da. Bunların arasında düzenli olarak danışmak için Marangoz denen medyumunu kullanan Abraham Lincoln (medyum aslında Başkan ile birlikte Beyaz Saray'da yaşıyormuş); (medyum Evangeline Adams'ı kullanan) J.P. Morgan, William Randolph Hearst ve farklı alanlardan daha birçok ünlü kişi vardı. Sir Oliver Lodge ve Bayan Piper'ın bu alandaki çalışmaları iyi biliniyordu. Yirminci yüzyılın başından beri, sadece medyumlar kanalıyla değil, ruh çağırma tahtaları kullanarak da varlıklarla iletişim kurmak neredeyse bir moda haline gelmişti. Hiç kuşkusuz, bunların çoğu eğlenmek amacıyla yapılıyordu, ama bu arada birçok değerli ve ciddi insan da ruhsal varlıklarla kurulan iletişimleri ve onların verdikleri mesajları çok ciddiye alıyordu.

Bazılarının ruhsal varlıkların aktardıkları bilginin niteliği şöyle dursun, o bilginin salt gücüyle başa çıkamadıkları da açıktı. Kozmos şaşırtıcı bir kavramdı: Her insanın böyle bir enginliği kavraması kolay değildi. Dünya-dışı hayatın özellikleri, atomun yapısı, tüm maddenin ve tüm düşüncenin birbirine bağlılığı çoğu insanın dikkatini pek vermediği konulardı. Görünüşe göre, çoğu zaman, bu bilgileri sunan ruhsal varlıkların, o

bilgileri alan insanların onları ne kadar özümseyebildikleri konusunda bir fikirleri yoktu.

Kısacası, görünüşe göre, her insan gelen yoğun ve karmaşık bilgileri yavaş yavaş geliştirdiği bireysel bir hızla veya ritimle özümseyordu. Zihin ve duygular söz konusu olduğunda, onları yoğun bir biçimde ve zorla beslemek işe yaramıyordu. Bu hatta, birçok insanı bu bilgilerden soğutabiliyordu.

Sonra, dikkatimi daha çağdaş medyumlara ve onlar kanalıyla mesajlar veren varlıklara çevirdim.

Bu ruhsal varlıkların en çok tanınanı medyum Alice Bailey'in ve daha sonra Benjamin Creme'in kanallık ettiği Dwal Khul olarak bilinen bir ruhsal üstattı. Jane Roberts'ın kanallık ettiği Seth ise bu iletişim fenomeninin birden fazla fasetasını sunan özellikle ilginç bir vakaydı.

Seth, Jane Roberts ile 1963'te ilişki kurmuştu ve Jane Roberts ve (başından itibaren Seth'in sözlerini not eden) kocası onun tüm mesajlarını biriktirmişlerdi. Bu bilgilerin bazıları kitap olarak yayımlanmış ve bunlardan birini Seth bizzat yazdırmıştı. Benim en ilginç bulduğum şey, Jane Roberts'ın Seth'le iletişim kurduğu ilk günlerde bu fenomene karşı büyük bir kuşku duymasıydı.

Daha önce böyle bir iletişim kurmamış olan, psişik fenomenlere karşı bir ilgisi ve inancı olmayan Jane Roberts, bir gece şiir yazarken adeta bir sözcük yağmuruna tutulmuş ve onları kâğıda dökmekten başka bir şey yapamamış. O sözleri saatlerce çalakalem yazdıktan sonra, "o garip not yığını" olarak tanımladığı şeye bir başlık koyduğunu görmüş: *Fikir Yapısı Olarak Fiziksel Evren*. (Bu notların, Seth'in daha sonraları geliştireceği bilginin bir sentezi olduğu daha sonra ortaya çıkmış.) Ama o sırada Seth hakkında hiçbir şey bilmeyen Jane Roberts, hem bu olay hem de "kendi" yazdıklarının içeriği yüzünden huzursuz olmuş ve hayrete düşmüş.

Bunu izleyen haftalarda ve aylarda, Seth “onun kanalıyla gelmek” için ısrar ettikten sonra, Jane ve kocası Seth’in ayrı bir kişilik ya da kendisinin iddia ettiği gibi ruhsal bir varlık olup olmadığını anlamak için birçok test yapmışlar. Aslında, Jane Roberts’a onun bilinçaltının bir parçası olmadığını kanıtlamak Seth’in epey vaktini almış ve özel yetenekler sergilediği olağanüstü gösteriler yapmasını gerektirmiş!

Yine de “medyumluğun kanıtı”nı, yani Dünya üzerindeki fiziksel bir varlığın farklı bir kattaki ruhsal bir varlığa kanallık yaptığını bilimsel olarak saptamak zordu. Sonunda, sürecin kanıtı gelip içeriğe dayanmıştı: Eğer bir medyum bilmediği yabancı bir dilde konuşursa, (piyano çalmak gibi) bir yetenek sergilerse, (örneğin, tıp alanında) profesyonel bir beceri gösterirse, hiç bilmediği uzak bir yer, belirli bir olay veya kişi hakkında bilgi verirse, o zaman o yabancı dilin, yeteneğin, becerinin ya da bilginin başka bir kaynaktan geldiği kabul ediliyordu.

Bir süre boyunca böyle “kanıt”ların birçok örneğiyle karışlaştım, ama sonra bu kanıtlardan çok verilen mesajların içeriğinin daha önemli olduğuna karar verdim. Yoğun bir okuma ve sorgulamayla geçen birkaç ayın sonunda buna karar vermiştim. Okuduğum bu tür kitaplarda geçmiş yaşamları hatırlama konusu tekrar tekrar ortaya çıkıyordu. Belki bu konuya daha çok merak duymamın nedeni Gerry’yle olan ilişkim hakkında açıklayıcı bir şeyler öğrenebileceğimi ummamdı; ama asıl, o kitaplarda verilen mesajların çoğunun evrensel görünmesi dikkatimi çekmişti. Birçok ülkede farklı medyumlar kanalıyla ve farklı dillerde mesajlar veren varlıklar esasen aynı şeyi söylüyorlardı: Kendi içine bak, kendini keşfet, *sen* Evren’sin...

Okudukça ve düşündükçe, bu *mesaj* beni güdülerimi tekrar incelemeye, hayatın -şimdiye dek öylesine kabul ettiğim- değerleri ve veçheleri hakkında tekrar düşünmeye ya da belki ilk kez düşünmeye zorladı.

Ben, yaşadığımız hayatın doğasından dolayı, insanın kendi içine bakacak zamanı bulmasının neredeyse imkânsız olduğu bir dünyada yaşamaya alışmıştım. Hayatta kalabilmek, üstelik zirvede kalabilmek bunun tam tersi tutumları gerektiriyor gibi görünüyordu... eğer rakibinizin ne kadar ilerleme kaydettiğine dikkat etmezseniz bir süre sonra geride kalabilirdiniz. Eğer başarılı biriyseniz, anlamsız bir yarışın içinde kalabilmek için yarışmaya devam etmeliydiniz. Eğer yoksulsanız, hayatta kalabilmek için mücadeleye devam etmeliydiniz. Sadece kendinize ayırabileceğiniz bir zaman yoktu; hiçbir şey yapmadan bir günbatımının keyfini çıkarabileceğiniz, bir kuşun şakımasını, bir arının vızıldamasını dinleyebileceğiniz ve -başkalarının düşünceleri şöyle dursun- kendi düşüncelerinizi duyabileceğiniz bir zaman yoktu.

İnsan ilişkileri yüzeysel görünüyordu; insanlar güya anlamlı hedeflere ulaşmaya çalışıyor, hayatta daha derin bir anlam bulmak istiyorlardı, ama bunlar hep lâfta kalıyordu. Rekabetçi yaşam ne olduğumuzu, kim olabileceğimizi ve birbirimiz için ne anlam ifade edebileceğimizi anlamamıza zaman bırakmıyordu. Bugüne dek, kendiminkiler dâhil; gerçek ve kalıcı bir anlama sahip olan çok az ilişki görmüştüm. Görünüşe göre, bu ilişkiler bizim onları dikkatle incelememize dayanamıyordu.

Ve bizler, daha derine ineceğimize, rahat olma; güvenli yüzeyselliğin dayattığı sınırlamaları kabul etme; başarılı, iyi bakılan ve korunan konfor yaratıkları olma dürtülerine -korkutucu bir biçimde yeni olanla ve bilinmeyenle uğraşmama, daha fazla ne olabileceğimiz veya olduğumuzla, daha ne kadar çok şeyi anlayabileceğimizle uğraşmama ve sonunda yalnız kalmanın ne anlama geleceğini düşünmeme dürtülerine- karşılık vermeyi seçiyorduk.

Yalnızlık, soğuk bir sözcüktü. Herkes yalnız kalmaktan korkuyordu. Ancak, kiminle birlikte yaşadığımız, kiminle yat-

İçimdeki Yolculuk

tığımız, kimi sevdiğimiz ya da kiminle evlendiğimiz gerçekten önemli değildi. Son tahlilde, hepimiz yalnızdık, kendimizle yalnızdık ve sorun da buydu. Birçok ilişki yürümüyordu, çünkü her iki taraf da, karşı tarafın kim olduğunu bilmek şöyle dursun, *kendisinin* kim olduğunu bilmiyordu.

Ama şimdi bu durum değişiyor olabilir miydi? İnsanlar şimdi, dünyada kol gezen şiddet ve kargaşa kutupluluğunu dengelemek için içgüdüsel bir hayatta kalma mekanizması olarak kendi derinliklerini araştırmaya başlıyorlar mıydı? Onlar kendi içlerinde -Lars ve Birgitta'nın tanımladığı gibi- sınırsız bir sevinçin potansiyelini buluyorlar mıydı? Dünyanın her yanında binlerce insan bu gizemle -fiziksel dünyanın ötesinde bir hayatın ve "ruh" denen şeyin var olup olmadığıyla- ilgileniyor olabildi. Spiritüel öğretilere, meditasyonun yararına, duygusal mesajın temel doğruluğuna ve metafiziksel gerçeğin sınırsız olasılıklarına gittikçe daha çok inandığımı gördüm. Eğer tüm enerji ebedi ve sonsuz ise, o zaman bizim -düşünce, ruh, zihin, kişilik gibi- görünmeyen enerjimizin biz öldüğümüzde bir yere gitmesi gerekiyordu. Ben bu bilinç ve enerjinin fiziksel bedenin ölümüyle birlikte dağılıp yok olduğuna inanmayı gittikçe daha zor buluyordum. Görünüşe göre, birçok kişi de böyle düşünüyordu. Ben hızla insan idrakinin güçlü bir dalgasına doğru mu çekiliyordum? Eğer Gerry hayatın anlamına eski, entelektüel, alaycı bir biçimde pragmatik bir yaklaşımı temsil ediyorsa, belki bu yüzden ikimiz de aramızdaki ilişkiyi nihai olarak doyum vermez bulmuştuk. Ben "olmak" istiyordum, o ise "yapmak" istiyordu. İkimizin de denklemin sadece yarısına sahip olduğumuzu düşünmeye başlıyordum.

Arkadaşlarımın okuduğum ve düşündüğüm şeyler hakkında ne düşüneceklerini de merak ediyordum. İçinde yaşadığımız dünya göz önünde tutulursa, hiç kuşkusuz spiritüel her şey onları rahatsız edecek ya da güldürecekti. Ama okuduğum psi-

şiklerin hepsi aynı şeyi söylüyordu. Rudolf Steiner, Leadbetter, Cayce ve daha birçoğu bir Tanrısal İrade'nin -her şeyin ondan kaynaklandığı bir bilinç ve enerji kuvvetinin- var olduğunu iddia ediyordu. Aynı Tanrısal İrade tüm canlılarda vardı. Biz onun bir parçasıydık, o da bizim bir parçamızdı. Görevimiz, o tanrısalılığı kendi içimizde bulup onu esas alarak yaşamaktı.

Eğer diğer gezegenlerde de yaşam olduğunu ortaya çıkarabilseydik onlar da bizim bildiklerimizi mi biliyor olacaktı, yoksa onlar daha net bir anlayışa mı sahip olacaktı? Bilim, diğer gezegenlerde de yaşam olması gerektiğinden neredeyse emin görünüyordu. Eğer başka gezegenlerde yaşam varsa, o yaşam farklı bir Tanrısal İrade'ye mi sahip olacaktı yoksa o aynı irade mi olacaktı? Tüm kozmosun merkezindeki bilinç ve enerji kuvveti tüm gezegenlerdeki yaşama katılıyor muydu?

Kadim bilgiler şöyle söylemişlerdi: “Kendini incele, çünkü karşılaşabileceğin tüm sorunların çözümlerini kendi benliğinde bulabilirsin. Çünkü insanın özü (spirit), fiziksel ve zihinsel tüm nitelikleriyle bütün, büyük Öz'ün bir parçasıdır. Dolayısıyla tüm yanıtlar senin içindedir. Senin kaderin ve karman ruhunun farkına vardığı şeylerle ilgili olarak ne yaptığına bağlıdır. Ve şunu bil ki her ruh en sonunda kendisiyle karşılaşacaktır. Hiçbir sorundan kaçılmaz. Kendi benliğine şimdi karşılaş.”

Kadim bilgelerin bu sözlerinin çağdaş psikologların görüşlerinden, dinlerin, bilimin ve hatta Shakespeare'in söylediklerinden farklı olmadığını düşündüm. Hepsi aynı şeyi söylüyordu: “Kendini bil, kendine bakma cesaretini göster, bu seni özgürleştirecektir.”

Kendini bilmek için belki insanın kendi ruhunun farkında olması, onu kabul etmesi gerekiyordu. Ruhun yaşamış olduğu tüm hayatları bilebilmek imkânsız, hatta önemsiz görünüyordu. Ama tanıdığım birçok kişi bu bilgiye sahip olmak istemiş

İçimdeki Yolculuk

ve dahası, tekrar-doğuş teorisini güneşin her sabah doğduğunu kabul ettiği kadar kolayca kabul etmişti.

Çok başarılı bir aktör olan, birlikte harika bir profesyonel deneyim yaşadığım ve sıcak bir kişisel ilişkiye sahip olduğum Peter Sellers'ın da o insanlardan biri olduğunu daha sonra öğrenecektim. Peter'ın yaşamış ve bana anlatmış olduğu deneyim onun ruhunun aslında bedeninden ayrı olduğu inancını doğrulamıştı.

Peter'la iki film çektim. Bunlardan biri, *Yedi Kocalı Kadın* adlı filmi ve Peter onda yedi kocamdan biri olarak yardımcı bir rolde oynuyordu; diğeri ise onun tüm kariyerinin en parlak oyunculuğuna sahne olan ve benim yardımcı kadın rolünü oynadığım *Orada Olmak* adlı filmi. Peter, filmlerinde daima, oynadığı karakter *haline gelirdi*. Benim kanımca o bir dâhiydi, ama kişisel olarak, kendi kimliğinin bilgisinden yoksun olmak olarak tanımladığı bir şeyin sıkıntısını çekerti. Canlandırdığı karakterleri kendisini tanıdığından daha iyi tanıdığını, öyle ki adeta o karakterleri “geçmişte yaşamış olduğunu” hissettiğini bana bizzat söylemişti.

Orada Olmak adlı filmin çekiminin sonuna doğru, bir gün onunla bu konuda konuştuk. Asheville, Kuzey Carolina'daki çekim yerinden yeni dönmüştük ve Hollywood'daki Goldwyn stüdyosunda iç sahneleri çekiyorduk. O sabah stüdyoya gittiğimde, bir şeylerin yolunda gitmediğine dair garip bir his duydum. Daha önce orada çektiğim *Sokak Kızı Irma*, *Tahterevallide İki Kişi*, *Çocukların Saati* ve *Apartman* adlı filmlerin anıları beni kapladığı için mi, yoksa ne olduğunu sonradan öğreneceğim bir şeyin mi olmakta olduğunu bilmiyordum.

O sabah Peter da çok formunda değildi. Belki yorgunluk-tandır diye düşünmüştüm. Kalbinde bir pille günde on saat çalışıyordu. Işıkların ayarlanmasını beklerken birlikte sahte bir limuzinin arka koltuğunda oturduk.

Peter birden göğsünü tuttu ve kolumu kavradı. Bu büyük, aleni bir hamle değildi. Aslında, bu başka birinin fark edemeyeceği kadar küçük bir hareketti, ama ben bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Prodüksiyon amirini çağırdım ve ona bir doktoru hazır bulundurmasını söyledim. O başını salladı ve uzaklaştı. Peter konuşmaya devam ederek oyunculuktan, oynadığı rollerden ve canlandığı tüm karakterleri *tanıdığını* hissettiğinden söz etti. Aslında o, “bir zamanlar o karakterlerin her biri *olduğunu*” hissettiğini söylüyordu.

İlk başta onun ne dediğini fark etmedim, ama o konuşmaya devam ettikçe, o karakterleri geçmiş yaşamlarının bazılarında yaşamış olduğundan söz ettiğini anladım.

“Oh” dedim olağan bir biçimde, “sen başka enkarnasyonlarda yaşadığını hatırladığın o deneyimlerden ve hislerden yararlandığını hissettiğini mi kastediyorsun?” Bu sözleri bir coşku ve şaşkınlık göstermeden söylemişim. “Belki de bu yüzden oyunculukta bu kadar başarılısın. Sen birçok insana kıyasla, geçmiş yaşamlarını yaratıcı bir düzeyde daha iyi hatırlıyorsun.”

En sonunda konuşabileceği ve bu inancını paylaşabileceği birini bulmuş gibi Peter’ın gözleri parladı.

“Bu konuyu pek kimseyle konuşmuyorum” dedi, “yoksa benim keçileri kaçırdığımı düşünebilirler.”

“Evet” dedim, “biliyorum. “Ben de öyle. Ama belki de bizim farkında olduğumuzdan daha fazla insan bu kozmik konulara inanıyordur.”

Peter biraz rahatlamış gibiydi.

“Peki, az önce yaşadığın sıkıntı neydi?” diye sordum

“Sanırım, küçük bir hazımsızlıktı...”

O, sözünü etmek istediği konuya hemen girmek istemiyor gibiydi. Beslenme konusundan, kendisinin hangi yiyecekleri yemesinin doğru ve yanlış olduğundan ve “kalbindeki o lanet pile” yaşamının nasıl bir şey olduğundan söz etti.

İçimdeki Yolculuk

Ben dinledim. Onun söylemek istediği şeyi bir türlü söyleyemediğini hissediyordum.

“Bu ses-geçirmez oda tüylerimi ürpertiyor” dedi o.

“Neden?”

“Öyle işte.”

“Neden öyle?”

Peter, alnındaki teri sildi ve derin bir nefes aldı.

“Çünkü” dedi, “ben bu odada ölmüştüm.”

Aşırı tepki göstermemeye çalıştım. Gazetelerde onun ölümünden dönmüş olduğunu okuduğumu hatırladım.

“Rex Kennamer hayatımı kurtardı” dedi o, “ve ben onun bunu yapışını gördüm.”

“Ciddi misin?” dedim. “Nasıl?”

Peter, başka birinin başına gelmiş bir olayı anlatan biri gibi şöyle dedi:

“Bedenimden ayrıldığımı hissettim. Fiziksel formumun dışına süzıldüm ve onların bedenimi bir ambulansla hastaneye götürdüklerini gördüm. Ben de bedenimle birlikte gittim. Bana ne olduğunu merak ediyordum. Korkmamıştım, paniğe de kapılmamıştım, çünkü *ben* iyiydim; başı dertte olan bedenimdi. Sonra Dr. Rex Kennamer’ın geldiğini gördüm. O, nabzıma baktı ve öldüğümü anladı. O ve birkaç kişi bedenime kalp masajı yaptılar. Kalbimin tekrar atmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yaptılar, bir tek üstüme çıkıp zıplamadıkları kaldı. Sonra, Rex birine bağırarak beni kalp ameliyatına hazırlayacak zamanın olmadığını söyledi ve hemen orada göğsümü yarmasını emretti. Rex, kalbimi gövdemden çıkarıp tüm gücüyle ona masaj yaptı. Onu havaya atıp tutma dışında her şeyi yaptı. Onu izlemek bana çok ilginç geliyordu. Benim öldüğümü bir türlü kabul edemiyordu. Sonra çevreme baktım ve üzerimde harika güzellikte, parlak, sevgi dolu bir beyaz ışık gördüm. O beyaz ışığa gitmeyi başka her şeyden daha çok istiyordum. Hayatımda

hiçbir şeyi bundan daha fazla istememiştim... Beni bu kadar çok çeken ışığın öbür tarafında gerçek sevgi vardı. O, şefkatli ve sevgi doluydu ve ona bakarken, ‘Bu, Tanrı’ diye düşündüğümü hatırlıyorum. Rex kalbime masaj yaparken ben o ışığa doğru yükselmeye çalıştım. Ama her nedense bunu bir türlü yapamıyordum. Sonra, o ışığın içinden bana doğru uzanan bir el gördüm. Beni tutup çekebilmesi için ona tutunmaya, onu kavramaya çalıştım. Sonra Rex’in aşağıda, ‘Kalbi atmaya başladı. Kalp atışını duyuyorum’ dediğini işittim. Aynı anda, tutmayı çok istediğim o ele bağlı olan bir ses, ‘Henüz zamanı gelmedi. Geri dön ve işini bitir. Henüz zamanı gelmedi’ dedi. El gözden kayboldu ve ben havada süzülerek bedenime geri döndüğümü hissettim. Acı bir hayal kırıklığına uğramıştım. Ondan sonra, bedenimin içinde kendime gelene kadar olup biten hiçbir şeyi hatırlamıyorum.”

Peter susunca, heyecan ve şaşkınlık göstermeden konuşmaya çalıştım. “Evet” dedim, “Elizabeth Kubler-Ross’un kitabını okudum. O, birçok insanın, klinik olarak ölü oldukları bildirildiği sırada aynı fenomeni yaşadıklarını açıkladığını yazıyordu. Ama anlaşılan onların zamanları da henüz gelmemişti ve onlar da bu deneyimlerini anlatmak için geri gelmişlerdi.”

Peter konuşmaya devam edip etmeme konusunda kararsız olduğunu gösteren bir ifadeyle yüzüme baktı. Onu zorlamamaya çalıştım, ama bu konuda konuşmayı bırakmasını da istemiyordum.

“Sen benim deli olduğumu düşünmüyor musun?” dedi.

“Hayır” dedim, “elbette hayır. Birçok kişinin aynı fenomeni tarif ettiğini işittim. Onların hepsi deli olamaz. Bence burada önemli olan, insanın *ne için* geri döndüğünü anlamasıdır.” “*Sen*” yerine, “*insan*” sözcüğünü kullanmıştım, çünkü eğer Peter’a kişisel konularda aşırı baskı yaparsanız, onu kaybedebilirsiniz. Dediğim gibi, “Peter Sellers” kimliği ondan kaçıyordu.

İçimdeki Yolculuk

O, sık sık muhabirlere, canlandırdığı karakterleri ve hayatın diğer birçok gizemini gayet iyi anladığını, ama Sellers hakkınca hiçbir şey bilmediğini söylerdi.

Peter araba dekorunun içinde kıpırdandı.

“İyi misin?” diye sordum.

“Evet” dedi, “ama tüm bunlar... bu set... şu kamera... bu ışıklar... bu araba... senin az önce söylediğin şeyi henüz anlamadığımı bana hatırlatıyor. Ben neden burada olduğumu bilmiyorum! Bu kez neden geri döndüğümü bilmiyorum! İşte bu yüzden böyle davranıyorum. Amacımın ne olduğunu anlayamıyorum. Benim ne yapmam gerekiyor?”

Peter’ın gözleri yaşlarla doldu ve fısıldayarak konuşmaya başladı. “Birçok kişinin beni baş belası diye nitelendirdiğini biliyorum. Onların benim deli olduğumu düşündüklerini de biliyorum. Ama ben sadece yanlış şeyler karşısında çıldırıyorum. Onların benim gibi olduklarını sanmıyorum.”

Sonra o, filmde canlandırdığı Chauncey Gardiner karakterinin kostümünün koluyla gözlerini sildi. Chauncey’in yaptığı gibi göz kırpıp, burnunu çekti.

“Bundan önce de birçok kez yaşadığımı biliyorum” dedi, “ve bu deneyim bunu doğruladı, çünkü *bu* enkarnasyonda ruhumun bedenimin *dışında* olmasının nasıl bir şey olduğunu hissettim. Ama geri döndüğümden bu yana, neden geri döndüğümü ve ne yapmam gerektiğini bilemiyorum.”

Ardından, yine Chauncey Gardiner kişiliğini sürdürerek deren bir nefes aldı ve acıyla içini çekti.

Birkaç dakika sonra kamera ekibi hazırды. Yönetmen Hal Ashby sete girdi ve biz de hiçbir şey olmamış gibi rolümüzü oynamaya başladık. Çekimlerin son gününde filmdeki ilk sahnemizi çekiyorduk. Hayat bir illüzyondur... tıpkı filmler gibi.

Bir buçuk yıl sonra, Malibu’daki evimde birkaç arkadaşım-la birlikte oturuyordum. Bir süredir seyahatte olduğumdan, Pe-

ter'in bir kalp krizi daha geçirdiğinden haberim yoktu.

Arkadaşlarımla sohbet ederken birdenbire yerimden fırladım ve "Peter" dedim, "Peter Sellers'a bir şey oldu..."

Bunu söyledikten hemen sonra onun mevcudiyetini hissettim. Sanki o orada, benim bu sözleri söyleyişimi izliyordu.

Kendimi gülünç hissettim. Doğal olarak tüm sohbet kesilmişti.

Sonra telefon çaldı. Sesimi değiştirerek "Alo" dedim. Arayan bir gazete muhabiriydi. "Bayan MacLaine'le konuşabilir miyim?" dedi. "Onun tepkisini öğrenmek istiyordum da."

"Neyle ilgili?" dedim.

"Oh" dedi o. "Eğer duymadıysanız, üzgünüm, ama arkadaşşı Peter Sellers az önce öldü."

Odaya doğru döndüm. Peter'in beni izlediğini hissedebiliyordum. Muhabire yanıldığını söylemek istedim. "Evet, onun öldüğünü *sanıyorsunuz*, ama o sadece son bedeninden ayrıldı" demek istedim. "Bakın, o bizim filmimizde hayatının en iyi işini yaptı ve bunu bu dünyada yaşamış en nazik, en tatlı ruh-lardan birini canlandırarak yaptı. Onun başaracağı başka bir şey kalmamıştı, o belki burada başka ne için oyalandığını anlayamadı, bu yüzden o beyaz ışığa gitmiş olmalı... ayrıca annesini de çok özlemişti."

Ama tabii, bunları söylemedim. Söyleseydim, Peter bu sözlerden çok hoşlanırdı...

Onun yerine, "Shirley evde yok. Gelince mesajınızı ona iletirim" dedim ve telefonu kapattım.

Arkadaşlarım, "Ne oldu?" diye sordular.

Peter'in gülümsediğini hissettim.

"Hiçbir şey" dedim. "Bir muhabir bana Peter Sellers'ın az önce öldüğünü söylemeye çalışıyordu."

BÖLÜM 13

“Aynı ruhun art arda farklı bedenlerle doğmasının neden inanılmaz olduğu düşünülüyor? Bu yaşadığımız hayat sırasında bile bedenlerimiz sürekli değişiyor, ama bu değişim, çok yavaş bir eskime ve yenilenme süreciyle meydana geldiği için dikkatimizden kaçıyor. Her insan bu kısıcık hayatta bile böyle sırayla birçok bedenin içinde yaşıyor.”

FRANCİS BOWEN

“Hıristiyan Ruh Göçü”

İsveç’ten Kaliforniya’ya döner dönmez Cat’i aramıştım. Ona, Stockholm’de Ambres’i gördüğümü ve kendisiyle konuşmak istediğimi söyledim. Dağda bir yürüyüş yapmak için buluşmamızı teklif ettim. Calabasas’ın tepelerine tırmanırken belki niyetlerimi açıklığa kavuşturabilirdim. Yürüyüşümüz sırasında Cat’e Ambres’le deneyimimi anlattım ve tüm olayın çok şaşırtıcı olduğunu ve onu açıklığa kavuşturmak için yazdığımı söyledim. Cat, mavi gözleri parıldayarak ellerini çırpı.

“Bu harika, Shirley!” dedi. “Gerçekten harika! Spiritüel boyuta çekilişin hakkında yazacaksın, ha? Senin neler yaptığını okumaktan hoşlanan bir sürü insan var ve onlar bu konularda bir şeyler okumaya da hazırlar. Gerçekten hazırlar.”

Bu olay benim düşündüğümde daha ileri gidiyordu, ama yine de ona birilerinin bu konuyla ilgileneceklerini neden düşündüğünü sordum.

“Çünkü bu günlerde onlar için başka hiçbir şey işe yaramıyor” dedi Cat. “Birçok kişi hayatını yaşamamanın başka bir yolunun olduğunu hissediyor ve bu spiritüel yol onların denemedikleri tek yol.”

Bir süre daha yürüdükten sonra Cat, “Ruhsal varlıklardan, İngilizce konuşan bir medyum kanalıyla bilgi almak, bu konuda harika bir deneyim yaşamak ister misin?” diye sordu. “Burada, Kaliforniya’da yaşayan çok saygın bir medyum tanıyorum. O, son derece yoğun çalışıyor ama yakında Aşram’daki bazı konuklar için medyumluk yapmak üzere Santa Barbara’dan buraya gelecek. Belki o seninle de bir celse yapabilir.”

“Sahi mi?” dedim, Cat’in hayatımda nasıl bir katalizör olduğuna bir kez daha hayret ederek, “Sen hiç onunla bir celse yaptın mı?”

“Oh, Shirley” dedi Cat, coşkuyla ve adeta ışık saçarak. “Evet! Sen onun ışığını ve onun kanalıyla konuşan ruhsal varlıkları seveceksin!”

Cat’in öyle sevecen bir kişiliği vardı ki onun bedenli veya bedensiz herhangi bir varlığı sevmeyeceğini hayal edemezdim.

“Tabii isterim” dedim sadede gelerek, “eğlenceli olacaktır. Sen neler olacağını düşünüyorsun?”

“O, genellikle, birkaç varlığa kanallık ediyor ve onların oda da seninle birlikte olduklarını hissediyorsun.”

“Peki, ben ne yapacağım?”

“Sadece istediğin şeyi sor. Onlar sana geçmiş yaşamlarınla ilgili bilgi verebilir, fiziksel hastalıklarına ve ağrılarına tanı koyabilir, titreşimlerin için iyi olan diyetler tavsiye edebilirler; istediğin her konuda sana yanıtlar verebilirler.”

“Eh” dedim, “Ambres’ten evrenin yaratılışını dinledikten sonra şimdi biraz daha kişisel bilgiler öğrenmek isterim.”

“Ayrıca” dedi Cat, neşeye yürümeye devam ederek, “senin derin bir ruhsal huzura ihtiyacın var.”

Cat’in bu medyumik iletişimi ruhen huzura kavuşmaya nasıl eşitleyebildiğini merak ettim. Belki onun için öyleydi...

Aradan üç ay geçtikten ve küçük bir kitaplık dolusu kitap okuduktan sonra, ruhsal varlıklardan bilgi alma konusun-

İçimdeki Yolculuk

da kişisel bir araştırma yapmamın zamanının geldiğini hissettim. Cat vasıtasıyla medyum Kevin Ryerson'dan bir randevu aldım ve tüm olayı hiç karşı çıkmadan, uysal ve tarafsız bir biçimde izlemeye karar verdim.

Ertesi akşam Malibu'daki evimin kapısı saat altı kırk beşte çaldı. Neyle karşılaşacağımı bilmeden kapıyı açtım. Bej renkli şapkalı, yirmi dokuz yaşında genç bir adam derin mavi gözlerle ve sevecen bir bakışla bana bakıyordu. O, şapkasına uyan bej bir takım, bej yelek, bej çoraplar ve ayakkabılar giymiş, aynı renkteki paltosunu bir omzuna atmıştı ve bana gülümseyerek baktı. Masum ve yumuşak bir gülümsemesi vardı. Eğlendirici bir şekilde abartılı olan kıyafetinin farkında değil gibiydi. Ona bakarken insanın canı bir dilim bej hindistancevizli pasta çekebilirdi...

"Merhaba?" dedi o. "Ben Kevin?" Sesinin perdesi sanki bana bir soru sormuş gibi cümlelerin sonunda yükselmişti. "Ben Kevin Ryerson." Biraz kuşkulu olduğu, ama derinlerde rahat olduğu izlenimini veriyordu.

"Evet, Kevin" Kapıyı açıp onu içeri aldım. "Hoş geldiniz, lütfen içeri geçip oturun."

O, bej paltosunun omzundan düşmek üzere olduğunu fark etmeden yürürken onu dikkatle izledim. Önce topuklarını yere basarak, yumuşak ama biraz hımbıl bir biçimde yürüyordu.

"Aracımı park ettiğim yerde bırakabilir miyim?" diye sordu.

"Aracınızı mı?" dedim. "Oh, arabanızı demek istiyorsunuz. Tabii, bırakabilirsiniz."

"Teşekkür ederim" dedi o. "Hanımım benimle buluşmak için gelebilir. Aracımı kolayca görebilmesini isterim."

"Hanımınız mı?"

"Evet" dedi, "biz yeni evlendik ve bu gece dışarıda bir kutlama yemeği yemeyi plânladık. Tabii, bunun saati sizinle

meşgul olduğumuz zaman dönemine bağlı olacak.”

Onun dili kullanma şekline nasıl bir tepki göstereceğimi bilemeden bir an duraksadım. Bu konuşma tarzı kulağa biraz yapmacık geliyordu. Yürüyüş ve giyiniş biçimi onun ciddiye alınıp alınamayacağını merak etmeme yol açtı.

“Oh, tabii” dedim olağan bir sesle. “Böyle bir çalışmanın ne kadar süreceğini bilmiyorum. Siz benden daha iyi biliyor olmalısınız.”

Kevin, oturma odasına girerek koltuklardan birine resmi bir tavırla oturdu.

“Evet” dedi, “siz sorularınızı ruhsal rehberlere sorarsınız, onlar da gereken zaman süresini saptarlar.”

Kevin garip bir biçimde çağıdışı görünüyordu. Ya da onun garip resmiyeti bende böyle bir izlenim bırakmıştı. Belki siz bir medyumla birlikteyken olan buydu.

Ona, bir içki içmek isteyip istemediğini sordum.

“Hayır” dedi o, “alkol tam doğru kanallık yapmamı engeller. Ama bir fincan çay içebilirim.”

Mesajı, mesajı-verenle karıştırmamam gerektiğini kendime kararlı bir biçimde söyleyerek çayı hazırladım.

“Demek yeni evlendiniz” dedim, kısa bir sohbet etmek ve bir medyumla birlikte yaşamının nasıl bir şey olduğunu bilmek isteyerek.

“Evet” dedi o, “ben de uslanıp bir yuva kurmaya karar vermeden önce epey hızlı bir hayat yaşadım.”

Yüksek sesle güldüm. Kevin, Yuvarlak Masa Şövalyeleri ile rock kuşağı arasında gidip geliyor gibiydi.

“Peki, çocuk yapmayı düşünüyor musunuz?” diye sordum.

“Hayır” dedi o, “hanımım ile ben gidip dünyayı değiştirmeye katkıda bulunmak istiyoruz, ama bu sırada çocuğumuza bakacak bir dadı tutmaya bütçemiz müsait değil.”

Kevin’e çayını verdim.

“Trans medyumluğu yoluyla kurulan bu irtibatlara aşına mısınız?” diye sordu o.

“Eh, biraz” diye yanıtladım. Ona İsveç’teki Ambres’ten ve bana bu konudaki deneyimlerini anlatan diğer kişilerden söz ettim. Edgar Cayce’le ilgili kitaplar okuduğumu söyledim. Kevin mütevazı bir tavırla Cayce konusunda uzman olduğunu ve ona büyük bir hayranlık duyduğunu söyledi. “O büyük bir ruh” dedi. “Bende, bulunması imkânsız olan birkaç Cayce kitabı var. Eğer isterseniz onları okumanız için veririm.”

Sonra, Cayce hakkında, ruhsal varlıkların medyumlar kanalıyla sundukları rehberlik ve tıbbi tanılar hakkında konuştuk. Sir Oliver Lodge’ın İngiltere’deki “Psişik Araştırmalar Cemiyeti” ile yaptığı araştırmadan ve ölmüş oğlunun ruhuyla bağlantı kurma deneylerinden söz ettik. Boston’daki Bayan Piper vakasından, onun verdiği bilgilerin daima doğru çıkmış olmasından söz ettik.

Kevin rahat bir şekilde konuşuyordu, metafiziksel konularda çok bilgili olduğu, düşüncelerini iyi ifade edebildiği belli oluyordu; ayrıca, psişik yeteneklerinin bir sonucu olarak kendini içinde bulduğu bazı koşulları zekice değerlendirmesiyle de şaşırtıcı biçimde esprili görünüyordu.

“Tüm bunlar başladığında bana ne olduğunu bilmiyordum” diye kendiliğinden anlattı. “Bir gün meditasyon yaparken, bir ruh benim kanalımla konuşmaya başladı. Ben o sırada transa geçtiğim için bu durumdan habersizdim. Ama orada bulunanlardan biri hemen koşup bir teyp getirmiş ve söylenen her şeyi kaydetmiş. Onlar bana bu kaydı dinlettiklerinde aşırı heyecanlandım. Kanallık ettiğim tıbbi bilgi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Benim kanalımla konuşan farklı sesleri de tanımiyordum ve kesinlikle, değişik sesleri taklit ederek konuşmamış ve ortaya çıkan geçmiş yaşam bilgilerini uydurmamıştım.”

Söylediklerini olduğu gibi kabul etmek benim için zordu.

Onun değişik sesleri taklit etmediğine ve geçmiş yaşamlarla ilgili karmaşık öyküler uydurmadığına neden inanacaktım ki? Ambres'i düşündüm. Eğer İsveççe bilseydim *ona* da birçok soru sorardım. En iyisi dinlemeye devam etmek diye düşündüm.

“Bunu rasyonel bir şekilde açıklayamadım” diye devam etti Kevin. “Sadece ruhsal rehberlere kanallık ettiğimi biliyorum. Kız kardeşim de aynı şeyi yapabiliyor. Ve bu, bunların hiçbirini anlamayan ebeveynlerimizi daima korkuturdu. Sonra aynı şeyi yapabilen, bilmedikleri dillere kanallık eden başka insanlarla, hatta sekiz, dokuz yaşındaki çocuklarla ilgili şeyler okumaya başladım. Böylece rahatladım ve bu fenomenin olmasına izin verdim ve bu birçok insana yardımcı oldu.”

Kevin'e bakarak onun söylediklerini sessizce zihnimden geçirdim ve daha önce okuduğum diğer vakaları hatırladım. Kevin çayını içiyordu. Bir Western filminin çekiminden çıkıp gelmiş gibi giyinmiş olsa da, çok mütevazı ve iddiasız görünüyordu. Doğuştan sahip olduğum kuşkuculuğa her zaman güvenirdim. Ama onu ürküteceğimden korkarak, onu bu kıyafeti konusunda sorgulamamaya karar verdim.

Benim güvenilir bir medyumla ilgili ideal izlenimimin ne olabileceğini merak ettim. Her birey sadece bir bireydi. “Tipik” bir medyum nasıl görünmeliydi? “Tipik” bir psikiyatr, doktor veya avukat nasıl olmalıydı? Diğer mesleklerde “zayıf” anlarında hatalar yapan ya da sürekli olarak hiçbir şeyi umursamayan insanlar olduğu gibi, yaptıkları şeyin çoğunu uyduran medyumlar da var mıydı? İnsanın onları *sonuçlara* göre yargılaması gerekmez miydi? Görünmeyen gerçeklik asla kanıtlanamayacak bir şey miydi?

Peki, görünmeyen gerçeklik *neydi*? O, sadece, insanın doğru olduğuna *inandığı* bir şeydi. Tanrı denen bir ilaha dua etmek görünmeyen bir gerçekliğe inanç yatırımı yapmaktı: Bir beysbol oyuncusu sahaya çıkmadan önce haç çıkarırken, o gö-

İçimdeki Yolculuk

r nmeyen yüksek bir gerçekliğin himayesini dilemekteydi; bir basketbol oyuncusu eşitliği bozacak bir faul atı ı yapmadan önce ha  çıkardığında trib ndeki kimse ona gülmezdi. Siperlerde hiçbir asker ateist olamazdı ve hepimiz bir hastanenin acil servisinde sevdiği bir insanı kurtarması için görünmeyen bir Tanrı'ya dua eden insanın etkileyici görüntüsüne a ınaydık.

Milyonlarca insan her Pazar sabahı kanıtlayamadıkları ve görünmeyen bir şeye tapınıyordu. Görünüş göre, bunların hiçbiri inanılır olmak için ku kuculuğu gerektirmiyordu. Bu görünmeyen gerçeklik yüzyıllardan beri karşı çıkılmadan kabul ediliyordu. Kimse onu sorgulamıyordu. Aslında, ululamak tümüyle görünmeyen bir gerçekliğe inanmaktı.

  vet  dedi Kevin en sonunda,   ki i görünmeyen ruhsal rehberlere kanallık konusunda her ne d   n rse, o bireysel bir karardır. İnsanlar sunulan bilgilerin mantıklı olup olmadığını genellikle   bilirler.  Ben kimseyi ikna etmeye çalışmam. Ben sadece onu anlamaya ve ilerlerken öğrenmeye çalışıyorum. Ruh dostlarımla bana yol gösterdiklerini hissediyor ve metafiziksel yeteneklerimi geliştirmeye devam ediyorum. Bu konuda kendi kararınızı kendiniz vermeniz gerekecek. 

Onun söyledikleri hakkında düşündüm ve onunla bir celse yapmamın aslında onun söylediklerine inanmam anlamına mı geldiğini düşündüm. Bu ikna edilmeyi istemenin bir yolu muydu? Kendi    ık fikirliliğimi  yeni bir ı ıkta analiz ettiğimi gördüm. Açık fikirlilik, yani yeni fikirleri kabul etmeye hazır olmak bir safdillik miydi?  ayımdayken bir yudum içtim.

  yleyse siz dindar biri misiniz, Kevin   diye sordum.

O,  ayını yudumlarla birden istem dışı öksürdü.  Dalga mı ge iyorsunuz   dedi,  Hangi kilise beni kabul eder? Ben onların bölgelerine adım atıyorum. Ben insanlara Tanrı'nın onların içlerinde olduğunu söylüyorum. Kilise ise Tanrı'nın onun içinde olduğunu söylüyor. İncil'de insanın Tanrı'dan başka bir

ruhsal varlığa izin vermemesi gerektiğini bildiren bir ibare vardır. Çoğu Hristiyan buna göre davranır. Ama eğer İncil'i kıstas olarak alacaksak, İ.S. 325 yılında, İznik'te toplanan Katolik Konsey'in tekrar-doğuş öğretisini İncil'den çıkardığını da göz önüne almalıyız.”

“Siz bunu nereden biliyorsunuz?” diye sordum.

“İncil üzerinde çalışan her ciddi öğrenci bunu bilir. İznik Konseyi İncil'deki birçok yorumu değiştirdi. İsa, Kudüs'e dönmenden önce on sekiz yıl boyunca Hindistan'da Buda'nın öğretilerini inceledi ve sonunda usta bir yogi oldu. O, bedeni üzerinde tam bir kontrole sahip olmuş ve bedenin sadece ruhun geçici bir barınağı olduğunu anlamıştı. 'Her ruhun birçok evi vardır' demişti. İsa, bir insanın davranışının gelecekteki olayları - Hinduların deyimiyle karma'yı- belirleyeceğini de söylemişti. İnsan ne ekerse onu biçer demişti.”

Bu genel varsayımları sorgulamadım. Kevin'e kurabiye ikram ettim. Herhalde şekerli şeyleri seviyordu, çünkü kurabiye iki lokmada yedi.

Cayce'in aktardığı mesajlar ile Ambres'in, Buda'nın ve aynı tür inancı savunan pek çok insanın arasındaki benzerlik üzerinde düşündüm.

“Öyleyse” dedim, “şimdi burada neler olacak?”

Kevin bir kurabiye daha yedi. “Pekâlâ” dedi, “şimdi birkaç ruhsal varlık beni kullanarak size bilgi verecek. Genelde, insanları selâmlamak için ilk gelen varlık kendini John olarak tanıtır. Bazılarımız, onun tüm bu ruhsal varlıklar içinde en te-kâmül etmiş varlık olduğunu düşünürüz. İncil'in yazıldığı zamanın diliyle konuştuğundan bazen onu anlamak zordur. Eğer siz isterseniz ya da John iletişimde bir zorluk olduğunu algı-larsa başka bir varlık gelir. O kendini Tom McPherson olarak tanıtır, çünkü onun en sevdiği enkarnasyonu birkaç yüz yıl önce İrlandalı bir yankesici olarak geçirdiği enkarnasyonmuş. O

İçimdeki Yolculuk

çok eğlenceli olabilir. Birçok kişi onunla çalışmaktan hoşlanır. Bazıları da onu ciddiye alınamayacak kadar nüktedan bulurlar. Çünkü bazıları ruhsal rehberlerinin ciddi ve ağır başlı olmasını tercih ederler. Bunlardan başka, birkaç yüzyıl önce Pakistan'da yaşamış, tıbbî konularda uzman olan Dr. Shangru ve en sevdiği enkarnasyonu Jamaikalı olarak geçirdiği enkarnasyon olan ve günümüzdeki ırkçılık sorunlarını anlayan Obidaya vardır.”

Zihnimin tekrar kapanmaya çalıştığını hissettim. Kevin'in söyledikleri, alışılmadık karakterler içeren komik bir çizgi roman gibi gelmişti. Ama dur hele, diye düşündüm. Bu sadece okumakta olduğum her şeyi doğrular. Eğer bu varlıklar “astral kat”ta yaşayan varlıklarsa, o zaman onlar da tıpkı fiziksel bedenlerde yaşayan bizler gibi bireysel kişiliklere sahip olacaklardı.

“Bir dakika” dedim, “intibak etmeme izin verin. Bu Tom McPherson'ın İrlandalı bir yankesici olduğunu söylediniz. Bu onun tümüyle o olduğu anlamına mı geliyor?”

“Hayır” dedi Kevin, “daha önce de belirttiğim gibi, yankesici kişiliği onun en sevdiği enkarnasyonuymuş. O bu enkarnasyonun geniş görüş sağlayan noktasından bakarak soruları yanıtlıyor.”

“Oh” dedim, “tamam, ama o neden bir yankesici olmaktan hoşlanmış?”

“Kendisine sorun” diye karşılık verdi Kevin. “Ama bunun onun mizah duygusundan kaynaklandığını düşünüyorum.”

“Peki, bu varlıklar sizin kanalınızla konuşurlarken onları işitiyor musunuz?”

“Hayır” dedi o. “Ben, transa geçtikten sonra bilinçli zihnimin farkında olmuyorum. Ama eğer istersem uyurken onlarla astral katta konuşabilirim. Ayrıca bilinçli haldeyken onların bana yol gösterdiklerini hissediyorum.

“Herkesin ruhsal rehberleri olduğuna inanıyor musunuz?”

Kevin şaşırmış görünüyordu. “Elbette” dedi, “ruhun bedenden ayrıldıktan sonra yaptığı budur. Ruhlar, fiziksel bedenlerinden ayrıldıktan sonra hâlâ o bedenler içinde bulunanlara yardım ederler. Spiritüel anlayış tümüyle bununla ilgilidir.”

“Spiritüel anlayış tümüyle *neyle* ilgilidir?” diye sordum.

Kevin, sandalyesinde doğrularak bana doğru eğildi ve “Bugüne dek hiç, anlayamadığınız bir kuvvet tarafından bir şey yapmaya yönlendirildiğinizi hissetmediniz mi?” dedi.

Hayatımda beni belirli bir kararı vermeye, bir kişiyle buluşmaya ya da bir yere gitmeye zorlayan ve sezgimi hissettiğimi düşündüğüm tüm zamanları hatırladım. Afrika’da tek başıma yolculuk yaparken beni koruduğunu hissettiğim bir kuvvetle yaşadığım deneyimleri ve Himalayalar’da, Butan’da lamaların altı bin metre yükseklikteki manastırlarda meditasyona oturduklarında ne yaptıklarını araştırma itilimi hissettiğim zamanı düşündüm. Görünüşe göre, ben yaklaşık yirmi beş yıl önce benzer bir kuvveti tanımıştım. Bu kuvvet, benim merakımı ve göremediğim şeyi sorgulama dürtümü harekete geçirmişti.

“Evet” dedim Kevin’e. “Hayatım boyunca bir tür kuvvetin beni yönlendirdiğini, bana rehberlik ettiğini hissettiğimi kabul etmeliyim. Peki, bu ne anlama geliyor?”

“Bu şu anlama geliyor ki” dedi Kevin, “kendi sezgilerinizin yanı sıra, ruhsal rehberleriniz ve öğretmenleriniz de size yol gösteriyorlardı. Siz onu basitçe bir kuvvet olarak tanımlamış olabilirsiniz, ama şimdi o zaman gerçekte olup bitenleri daha iyi anlayabilirsiniz.”

Ayağa kalktım. “Ruhsal varlıkların sizin kanalinızla konuştuklarını bilmek nasıl bir his veriyor?” diye sordum.

“Bazen” dedi o, duraksayarak, “bazen bahçenin bekçisi olmak yerine bahçıvan olmak isterim. Ama belki bu benim karmam. Hepimizin hayatta oynayacağı bir rol var, öyle değil mi? Belki benimki bir insan telefon olmak...”

Dizinin üstünde duran çay fincanıyla dimdik oturan Kevin birden çok savunmasız göründü. Onun hayatının nasıl olduğunu, Cumartesi geceleri ne yaptığını, politika hakkında ne düşündüğünü merak ettim.

O sırada bunu anlamadım, ama Kevin Ryerson hayatımdaki telefonlardan biri olacaktı. Malibu'daki o Cuma akşamı yeni arkadaşlarla konuşmak üzereydim... *Gerçek ya da değil, her insanın kendi gerçekliğini deneyimlediği* ve başka hiç kimsenin gerçeğin gerçekte ne olduğuna hükmedemeyeceği bana bir kez daha hatırlatılmıştı. Ama bu, sadece, insanın inanmak istediği şeye inanması meselesi değildi. Bu daha çok, insanın, meydan okuyucu fikirleri ve yeni algıları otomatik olarak dışlayacak kadar kuşkucu olmaktan kaçınması meselesiydi.

BÖLÜM 14

“Yeni doğan her varlık yeni varoluşuna taze ve mutlu bir halde başlar ve onun -kendisine karşılıksız verilmiş bir armağan gibi- keyfini çıkarır. Ama bu yeni varoluşun bedeli -yaşanıp sona ermiş, ama yeni varoluşun yok edilemez tohumunu taşıyan- eski varoluş tarafından ödenmiştir. Onlar aslında tek bir varoluştur. İki varoluş arasındaki köprüyü göstermek büyük bir bilmecenin çözümünü oluşturacaktır.”

ARTHUR SCHOPENHAUER
İrade ve Fikir Olarak Dünya

Oturma odamdaki ışıkları kıstım. Dışarıda dalgalar yumuşak bir biçimde kıyıya vuruyordu. Teybi çalıştırdım ve Kevin’e bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordum.

“Hayır” dedi o. “Bedenimden çıkmak üzereyim.”

“Tamam” dedim, “ben burada olacağım.”

“Tamam” dedi Kevin. “Görüşmek üzere...”

Arkasına yaslandı, ellerini göğsünün üstünde kavuşturdu. Gözlerini kapadı. Teybi ona yaklaştırdım. Yavaş yavaş, derin bir biçimde nefes almaya başladı. Ben bekliyordum. O, üç dakika kadar hareketsiz oturdu ve daha da derin bir biçimde nefes aldı. Sonra, başı yavaşça göğsüne düştü ve gırtlığından hafif bir hırıltı çıktı. Başı doğruldu ve bir yana eğildi. Aradan otuz saniye daha geçti. Sonra o, ağzını açtı ve bedeni ürperdi. Solunumu ritim değiştirdi. Dudakları, yavaş yavaş, gülümser gibi kıvrıldı. Kaşları kalkarak yüzüne geçici bir şaşkınlık ifadesi verdi. Ellerini koltuğun kollarına koydu. Ve ben Kevin’in sesine benzemeyen yaşı bir sesin adeta fısıldadığını duydum:

“Merhaba. Benim adım John. Lütfen kendinizi tanıtır ve

İçimdeki Yolculuk

bu toplantının amacını açıklayın.”

Boğazımı temizledim ve Kevin’in koltuğunun yanına, yere oturdum.

“Evet” diye söze başladım, “benim adım Shirley MacLaine. Birleşik Devletler’in Virjinya Eyaleti’nde, Richmond’da büyüdüm, ama sizinle Malibu, Kaliforniya’da konuşuyorum. Ben yazarlık da yapan bir sinema ve sahne sanatçısıyım ve burada neden bulunduğumu tam olarak bilmiyorum.”

“Haddi zatında öyledir” dedi Ses.

Haddi zatında öyledir... Bu sözcüğün onaylamak anlamına geldiğini tahmin ettim. Kevin’in ruhsal varlıklardan birinin epey eski bir dil kullandığını söylediğini hatırladım.

“Sizin soruşturmalar yaptığınızı görüyoruz. Titreşimsel durumunuzu öyle algılıyoruz ve o titreşime aşinayız.”

O benim bir soru sormamı ya da bir şey söylememi bekliyormuş gibi, kısa bir sessizlik oldu. Ben söze nereden başlayacağımı bilemiyordum.

“Evet” dedim. “Bu ‘biz’in kimler olduğunu söyleyebilir misiniz, lütfen?”

“Haddi zatında” dedi o, “biz sizin geçmiş hayatlarınızda tanıdığınız varlıkları.”

Bu sözler beni şaşırtmıştı.

“Beni geçmiş yaşamlarda tanıyor muydunuz?”

“Haddi zatında öyledir.”

“Öyleyse sizler benim ruhsal rehberlerim misiniz? Ben bu yüzden mi şu anda buradayım?”

“Haddi zatında öyledir.”

“Oh, anlıyorum” dedim pek anlamayarak. O, konuşmaya devam etti.

“Şimdi kendinizi anlamak için, şu anda görüldüğünüzden daha fazlası olduğunuzu anlamalısınız. Yeteneklerinizin toplamı, hislerinizin toplamı daha önce deneyimlediklerinizdir... ve

sizin tüm varlığınız her şeyin bir'liğinin bir parçasıdır. Bunu anlıyor musunuz?”

Halının üstünde kıpırdandım. Herkes şimdiki yaşam deneyimine karşılık gelmeyen belirli yeteneklere, hislere ve düşüncelere sahip değil miydi? “Bir dakika” dedim, “siz benimle ya da kozmik herhangi bir şeyle ilgili bilginizi neye dayandırıyor sunuz?”

O, neredeyse hiç duraksamadan, “Akaşık Kayıtlar dediğiniz şeye dayandırıyoruz” dedi. Sanki sözünü ettiği kaynağı çok iyi bilmem gerekiyormuş gibi durdu. O bana çok uzak -ve sanki özellikle eski İngilizce kullanıyor gibi- görünüyordu ve bu yüzden ilgimi biraz yitirdiğimi hissettim.

“Akaşa'yı insanlığın eterik enerjide depolanmış kolektif bilinçdışı olarak görebilirsiniz. Bu enerji Tanrı'nın zihni olarak da adlandırılabilir. Sınırlı dil boyutu göz önünde tutulduğunda bu tür fikirleri size iletmenin zor olduğunu göreceksiniz.”

“Evet” dedim, “ne demek istediğinizi anlıyorum. Hazır bu konudan söz ederken, siz neden böyle konuşuyorsunuz?”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra o, “Dilimi sizin teriminizle güncelleştirmeye çalışacağım” dedi ve hemen konuya döndü: “Akaşık Kayıtlar denen bu depolanmış enerji, uçsuz bucaksız bir kütüphanede yer alan parşömenler gibidir. Siz bir birey olarak kendinizi bu kütüphanedeki tek bir parşömen olarak ya da Tanrı'nın zihnindeki tek bir ruh olarak düşünebilirsiniz.”

“Affedersiniz ama” dedim, “söylediğiniz şey biraz aşırı basit değil mi?”

“Tüm gerçek, kolayca ortaya koyulması tasarlandığı kadar çok basit değildir.”

“Eğer o bu kadar kolayca ortaya koyulabiliyorsa, biz onu neden bilmiyoruz?” diye sordum.

“İnsan zamanın ve uzayın başlangıcından beri tüm gerçeğe sahip olduğunu kabul etmeyi reddeder. İnsan kendi sorum-

İçimdeki Yolculuk

luluğunu kabul etmeyi reddeder. Oysa insan kozmosu Tanrı ile birlikte-yaratandır.”

Hayır, diye düşündüm, kilisede bize *Tanrı*’nın her şeyi yarattığı öğretilmişti.

Ama “John” konuşmasını sürdürüyordu.

“Ancak insan kendisinin aradığı gerçeğin bir parçası olduğunu kabul ettiğinde tüm gerçekler aşikâr olur.”

“Öyleyse siz, eğer ben kendimi ve nereden geldiğimi anlasam her şeyi anlayacağımı söylüyorsunuz, öyle mi?”

“Doğru” dedi John.

“Ben” dedim, “son zamanlara kadar Tanrı diye bir şeyin var olduğundan bile emin değildim. Dünyada olup bitenlere bakıldığında bir insan Tanrı’ya neden inansın ki?”

“Siz kendi varoluşunuzun kanıtına ihtiyaç duyduğunuzu mu söylüyorsunuz?” diye sordu o.

“Ne demek istediğinizi anlamadım. Hayır, ben var olduğumdan eminim.”

“Sizin bir zihniniz var mı?”

“Elbette.”

“Zihin ruhun bir yansımasıdır. Ruh Tanrı’nın bir yansımasıdır. Ruh ve Tanrı ebedidir ve bir’dir.”

“Öyleyse siz, eğer ben Tanrı’nın ne olduğunu anlamak istiyorsam, kendimi bilmem gerektiğini mi söylüyorsunuz?”

“Doğru” dedi o, “sizin ruhunuz Tanrı’nın bir mecazıdır.”

“Ha? Bir dakika” dedim, “ben ruhun ya da Tanrı’nın varlığını kanıtlayamam. Saygısızlık etmek istemiyorum ama bu bana ruhun varlığını teyit etmek için kullanılan kurnaz bir yol gibi görünüyor.”

“Kurnazlıklar” dedi John, “Tanrı’nın değil, insanlığın bir oyunudur.”

Garip bir şekilde utandığımı hissettim.

“Eğer ben *benim* Tanrı’nın bir mecazı olduğuma gerçek-

ten inansaydım çok kibirli bir hale gelebilirdim.”

“Asla” dedi o, “izlediğiniz yolu gerçeğin kendisi ile asla karıştırmayın.”

Yine utandığımı hissettim. Onun başka bir şey söylemesini bekledim.

“Bekleyin” dedi John, “başka bir varlık konuşmak istiyor.”

“Ne?”

Kevin, koltuğunda oturuşunu değiştirdi. Başı öbür yana eğildi. Kısa bir süre elleriyle yüzünü kapattı ve sonra bacak bacak üstüne attı.

Ben de dizlerimin üstünde doğrularak olup biteni anlamaya çalıştım.

“Size saygılarımı sunarım” dedi yeni bir ses. “McPherson huzurunuzda. Tom McPherson. Orada nasılsınız bakalım?”

Bu varlığın aksanı komikti. Yüksek sesle güldüm. Kevin başını eğdi, ama bunu yapan o değil gibiydi. Yüzündeki ifade, onun kendisini neden bu kadar komik bulduğunu merak ettiğini hissetmememe neden oldu.

“Vay canına!” dedi McPherson sesi. “Böyle bir tepkiyi bu kadar çabuk beklemiyordum. Bu tepkiyi yaratmak genellikle biraz zamanımı alır.”

Kevin, McPherson karakterinin eğlenceli olduğunu söylemişti. Sanki onun kişiliğinin ortaya çıkmakta olduğunu *hissedebiliyordum*. Bu sadece sesin farklı tınısından kaynaklanmıyordu, sanki odada farklı, yeni bir enerjinin mevcudiyeti hissediliyordu. Onun Kevin’den bu kadar ayrı görünmesi dikkate değerdi. Eğer Kevin rol yapıyorsa oyunculuğu büyük bir övgüyü hak ediyordu.

“Pır pır eden kutu çalışıyor mu?” diye sordu McPherson.

“Ne çalışıyor mu?”

“Pır pır eden kutunuz.”

Kayıt yapmakta olan teybime baktım.

İçimdeki Yolculuk

“O mu?” dedim. “Evet. Sizce bir sakıncası var mı?”

“Hayır, elbette yok” dedi o. “Sadece ayrıntıları yakalayacağından emin olmak istedim.”

“Ayrıntıları mı?”

“Evet, aynen.”

Kevin öksürdü. Boğazını temizledi ve tekrar öksürdü.

“Affedersiniz, ama Kevin’in boğazında bir sorun mu var?” diye sordum.

“Bir şey yok” dedi McPherson. “Sadece, ben bu vasıtanın titreşimlerine ayarlanmakta biraz zorlanıyorum.”

“Yani kendi enerji titreşimlerinizi Kevin’in enerji titreşimlerine uydurmaya çalıştığınızı mı söylüyorsunuz?”

“Evet. Çok doğru. Biz burada titreşim frekanslarıyla çalışırız. Demlediğiniz bir şey var mı?”

“Demlediğim mi?”

“Evet. Bitkisel bir şey demlemiyor musunuz?”

“Çay mı demek istiyorsunuz?”

“Çok doğru.”

“Evet, var” dedim. “İster misiniz?”

“İyi olur.”

“Bu fincan çok küçük. Onu Kevin’in eline vereyim mi? Fincanı tutabilir mi?”

“Oh, evet” dedi McPherson.

Fincanı doldurup Kevin’e uzattım. O, elini kaldırmak için bir hareket yapmadı. Gözleri kapalıydı.

“Fincanı genç adamın eline koyun. Teşekkür ederim.”

Kevin’in sağ elini kaldırıp fincanı avucuna koydum.

“Bu fincan küçük değil, minik” dedi McPherson.

Güldüm. Ben de bu fincanları sevmezdim.

“Kupanız var mı?” diye sordu o. “Dolabınızda kupa bardakların bulunduğunu sanıyorum.”

Mutfağa doğru baktım. McPherson haklıydı. Kupa bar-

daklarım vardı. Ama ben onlarla hiçbir zaman çay sunmazdım.

“Ben kupalara düşkünüm” dedi McPherson. “Onlar bana eskiden gittiğim birahaneleri hatırlatıyor ve net bir biçimde düşünmeme yardımcı oluyor.”

Diz çöktüğüm yerden kalkıp mutfığa gittim ve kupalardan birini aldım. Bir yandan da McPherson’la konuşuyordum.

“Siz gerçekten İrlandalı mısınız? Bütün İrlandalı erkekler kupalarla daha mı iyi düşünürler?”

“Çok doğru” dedi o, arkamdan.

Geri dönüp kupaya çay koydum ve onu Kevin’in elindeki fincanla değiştirdim.

“Burası birahaneye pek benzemiyor, ama olsun” dedi McPherson.

Kevin, kupayı ağzına yaklaştırıp çaydan bir yudum aldı. Gözleri hâlâ kapalıydı.

“Çayın tadını alabiliyor musunuz?” diye sordum.

“Tadını almaktan çok, duyumsuyorum. Bunun için vasıtanın oral yetilerini kullanıyorum.”

O, çaydan bir yudum daha aldı.

“Eğer çay çok sıcaksa, bunu siz mi hissediyorsunuz, Kevin mi?” diye sordum.

“Vasıtayı korumak için tepki gösteririm” dedi McPherson. “Ben acıyı hissetmem, ama vasıtanın duyumlarını algılayabilirim.”

“Peki, eğer çay gerçekten sıcaksa ne yaparsınız?”

“Belki acıyı hafifletmek için vasıtanın sistemine daha güçlü bir emir veririm.”

Bir sessizlik oldu. McPherson’un beni beklediğini hissedebiliyordum.

“Size Tom diyebilir miyim?”

“İyi olur.”

“Geçmişte bir yankesici olduğunuzu duyudum.”

İçimdeki Yolculuk

“Doğru. Ama yankesicilik aslında benim paravan işimdi.”

“Paravan işiniz mi?”

“Evet. Aslında ben, sizin deyiminizle, bir diplomatik casustum.”

“Bir diplomatik casus, ha? Kimin için çalışıyordunuz?”

“İngiliz hükümeti için...”

“Bir İrlandalı olarak İngiltere için casusluk yapıyordunuz, öyle mi?”

“Evet. McPherson İskoç adı olmasına karşın, ben İrlandalıydım. İrlandalı kimliğimi gizlemek için McPherson adını almıştım, çünkü o günlerde İrlandalılara karşı İskoçlardan daha derin bir önyargı vardı. O zamandan beri bu durum pek değişmedi.”

“Eğer İngilizler sizin halkınıza karşı bu kadar önyargılı idiyse, neden onlar için casusluk yapıyordunuz?”

“Kendimi bağımsız bir casus olarak görüyordum. İngiliz Hükümeti, İspanyol diplomatların elindeki önemli belgeleri aşır-mam için beni tutmuştu. Bu tür işlerde çok iyiydim. Bu yüzden kendimi bir yankesici olarak adlandırıyorum. Bu benim için daha komik.”

Çayımı yudumlayarak söylenenleri anlamaya çalışıyor, ama bunu pek başaramıyordum.

“Öyleyse şimdi bilgi verme işini buradaki insanlara yardım etmek için, daha olumlu bir biçimde yapıyorsunuz, öyle mi?”

“Çok doğru. Buna karma’yı dengelemek diyebiliriz.”

“Diplomatik veya başka türlü bir yankesici olduğunuz için eksi puan mı aldınız?”

“Çok doğru. Şimdi size hizmet ederek karma’mın bir kısmından kurtuluyorum.”

“Anlıyorum.” Bir yandan eğlenirken bir yandan kuşku duyuyordum.

“Şu demlenen şeyden kaldı mı?” diye sordu Tom.

“Evet, tabii.” Kupayı sıcak çayla doldurdum.

“Başka sorular sormak istiyor musunuz?” diye sordu o.

Kendim için de çay koyduktan sonra, verimli bir yaklaşımın nasıl olabileceğini düşündüm.

“Önceki akşam birisiyle ruhun varlığı hakkında tartışırken deja-vu’yu daha önceki bir varoluşun bir örneği olarak kullanmıştım. Hani, ilk kez gittiğiniz bir yerde daha önce de bulunduğunuzu ya da bir şeyi daha önce de deneyimlediğinizi hissedersiniz ya, onu kastediyorum.”

“Çok doğru.”

“Bazıları ve bazı bilimciler bunu hücrel bellek ya da soy belleği olarak açıklıyorlar. Onlar, atalarımızın deneyimlerinin anılarını genetik olarak miras aldığımıza inanıyorlar. Ruhun varlığı konusunu *siz* nasıl açıklıyorsunuz?”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Bu konuda düşünmüş olduğunuza göre, *siz* onu nasıl açıklardınız?” diye sordu Tom.

“Ben o tartışmada, örneğin, Afrika’daki kabilelerde, ataları bulundukları yerden hiç ayrılmamış oldukları halde, Kuzey Amerika, Hindistan gibi yerlerin anılarını taşıyan insanların bulunduğunu söyledim.”

“Eh, bu iyi bir sav” dedi Tom. “O zaman elbette telepatiyi ve beden-dışı deneyimleri de duymuşsunuzdur. Sizin zamanınızda birçok kişi beden-dışı deneyimlerden alenen söz etmiştir. Onlar ruhlarını fiziksel bedenlerinden ayrı olarak deneyimlemişlerdir.”

Gerçekten de, ölümden dönen birçok kişinin bu deneyimi tarif ettiğini hatırladım. Çoğu, kendileri ölmekte olan bedenlerine bakarken -Peter Sellers’ın da sözünü ettiği- aynı beyaz ışığın onları zorlayıcı bir sevgi ve huzur duygusuyla kendine çektiğini söylemişti. Bazıları bedenlerine geri dönmek istememişlerdi. Bu tür deneyimler Dr. Raymond Moody’nin *Yaşam-*

İçimdeki Yolculuk

dan *Sonra Yaşam* adlı kitabında da yer almıştı. Ben de bu deneyimi yaşamış olduğunu açıklayan birçok kişiyi tanıyordum.

“Sizin de belirttiğiniz gibi” diye devam etti Tom, “birçok birey atalarının asla bulunmamış oldukları yerlere ait anılara sahip olduğundan, deja-vu için hücrel belleğin bir formudur denemez.”

“Evet” dedim. “Ama belki bazılarının ataları -örneğin, Romalılar- Afrika’ya gitmişlerdir ve hücrel bellekleri onların tepkilerini kaydetmiştir ve torunları o hücrel anıları kalıtsal olarak almışlardır.”

“Olabilir” dedi Tom, “ama deja-vu modern bağlamda da vuku bulur. Örneğin, siz birkaç yıl önce yapılmış bir eve girdiğinizde de deja-vu hissedebilirsiniz. Bu kalıtsal bir hücrel bellekten kaynaklanmaz.”

“Öyleyse o nedir?”

“Bu, ruhun o yeni eve yaptığı astral projeksiyonun sonucudur. Bunu sizin uçuş rüyası dediğiniz ve çok sevdiğiniz o deneyime benzetebiliriz. O deneyimi hatırlıyorsunuz, değil mi?”

Bu sözler karşısında şaşkınlıktan donakaldım. O rüyadan kimseye söz etmemiştim.

“Aman Tanrım” dedim, “siz bunu nasıl bildiniz?”

“Tabir caizse eski bir spiritüel büyüyle...”

Az önce olanı içime sindirmek için bir süreye ihtiyacım vardı. Bu öngörülebilir bir tahmin olabilir miydi? O bunu iletişim kurduğu herkese söylüyor muydu?

“Bana biraz zaman verin” dedim.

“Olur” dedi o, “bizim burada fazlasıyla sahip olduğumuz şey zamandır.”

Kafamın karıştığını hissettim. Belirli rüyalar ruhun astral projeksiyonları olabilir miydi?

“Başka sorularınız var mı?” diye sordu McPherson.

Kendimi toparladım.

“Ruhun gerçekçi bir olgu olarak incelenmesine neden bu kadar direnç gösteriliyor? Neden ruhun varlığını araştırmaya atomun parçalanmasına ya da nükleer enerjiye harcandığı kadar çok zaman ve para harcanmıyor?”

“Her şeyden önce” diye yanıtladı Tom, “materyal elde edilebilir değil. Ruh maddesel bir şey değildir. Ayrıca ruhun incelenmesi genelde küçümseme ve alayla karşılaşır ve bu incelemeyi yapmaya kalkışan bilimciler meslekî itibarlarını kolayca yitirebilirler.”

“Ama o *neden* bu kadar hor görülüyor?”

“Çünkü bu aptalca bir zaman israfı olarak, boş inanç olarak görülüyor. Böyle araştırmalara giren ciddi kişiler bazen alay konusu oluyorlar. Ama geçenlerde bir arkadaşınızın da dediği gibi, ‘Ağaçtaki meyveye erişebilmek için insanın bir dalın en ucuna uzanması gerekir.’”

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Tom, Gerry’nin yapmış olduğu aynı benzetmeyi kullanmıştı. Söyledikleri şöyle dursun, Gerry’den kimseye söz etmemeye çok dikkat ediyordum oysa.

McPherson konuşmaya devam etti. “Gerry’ye karşı sabırlı olmalısınız. Biz size karşı sabırlıyız.”

Donakalmıştım. Bu varlık bizimle ilgili şeyleri nasıl bilebilirdi? O sadece Gerry’yi değil, onun ne dediğini de biliyordu.

“Burada bir şeyi ifşa mı ettik?” diye sordu Tom.

“Oh Tanrım” dedim.

O, karşılık olarak neşeyle güldü.

Biraz daha çay içtim ve kendimi toparlamaya çalıştım. Aradan kısa bir süre geçti.

“Devam etmek istiyor musunuz?” dedi Tom.

Tanrım, diye düşündüm, bu medyumik iletişim olayı gerçek olabilirdi. Sormam gereken birçok soru vardı. “Peki” dedim kısık bir sesle, “bilim ile Kilise arasında bu konuda neden bu kadar büyük bir farklılık olduğunu söyler misiniz?”

İçimdeki Yolculuk

“Çünkü” dedi Tom, “bilim, ancak yakın geçmişte kendini dinî hurafelerin zincirlerinden kurtardığını hissediyor ve şimdi elde ettiği özgürlüğün ve altın çağının keyfini yaşıyor. Bu anlaşılabilir bir tutumdur. Onun, eski zindancısı olan Kilise’nin nüfuz alanlarını araştırması eski geleneksel zalimin güç kaynağını yeniden oluşturacaktır.”

“Ruh konusu sadece Kilise’nin mi yetki alanındadır?”

“Evet. Yani geleneksel anlamda bu böyle görülür. Aslında, insanın ruhu, bir anlamda, son derece kişisel bir husustur.”

“Ama ruhun varlığının kanıtı bilimin tutumunu radikal bir biçimde değiştirebilir miydi?”

“Evet, elbette. Ama doğruyu söylemek gerekirse, bilim ruhun varlığını sorgulamak için hiçbir dayanağın olmadığını düşünüyor. Ayrıca bu tür araştırma pek para kazandırmıyor.”

“Şunu mu kastediyorsunuz: Eğer elektriği araştırıyorsanız onu bir elektrik ışığına dönüştürebilirsiniz ya da eğer atomu araştırıyorsanız onu bir bombaya dönüştürebilirsiniz?”

“Çok doğru.”

“Ama eğer ruhu araştırıyorsanız, o maddi bir kazanç sağlamaz...”

“Çok doğru.”

Bir süre sessizce düşündükten sonra, “Ben geçmiş yaşamlarım hakkında daha çok şey bilmek isterdim. Bu mümkün mü?” diye sordum.

“Tabii” dedi Tom. “Medyum hiç alkol almış mıydı?”

“Hayır” dedim. “O, alkolün transa geçmesini engellediğini söylemişti.”

“O zaman iyi. Bu arada şu kupayı alır mısınız?”

Ayağa kalktım, kupayı Kevin’in elinden aldım ve teybimi kontrol ederek tekrar oturdum.

BÖLÜM 15

“Sonsuz zaman boyunca ölümsüz ruhun ebedi sürekliliği göz önüne alındığında... ruh bu dünyaya ebediyen bağlı kalabilir mi? O, yaradılışın geriye kalan harikalarını hiç düşünmeyecek mi? İnsan ruhu bir gün evrenin çok uzak-taki dünyalarını daha yakından tanımayı isteyecektir ki o dünyalar bu uzaklıktan bile merakımızı uyandırmaktadır.”

İMMANUEL KANT
Genel Doğa Tarihi

Kevin’in tüm bedeni ürperdi. O yine başını çevirmeye başladı ve sonunda bir kez daha John karakterine büründü.

“Merhaba” dedi John sesi. “Geçmiş hayatlarınızla ilgili so-rularınız mı var?”

“Evet” dedim.

O sırada telefon çaldı. John buna tepki göstererek başını bir yana eğdi. Ben de bekledim.

John’un -McPherson’un dediği gibi- “titreşimlerini ayar-lamakta olduğunu” hissedebiliyordum. Telefon tekrar çaldı. Yi-ne telefonu açmadım.

“Bugün içinizdeki ruhu anlamak için, tanımış olduğunuz önceki uygarlıklarla ilgili bir şeyi de anlamalısınız.”

“Sahi mi?” dedim anlamsız bir şekilde, kendimi biraz gü-lünç ve şaşkın hissederek.

“Evet” dedi John, “siz insanlığın bildiği en tekâmül etmiş uygarlığın beş yüz bin yıllık dönemi esnasında birkaç kere en-karne oldunuz. Bu, Tevrat’ın Cennet Bahçesi olarak simgeledi-ği uygarlıktı. Şimdi çok önemli bir kavramı anlamamanızı istiy-o-rum. Her uygarlıkta başarı düzeyi, o uygarlığın spiritüel tekâ-

İçimdeki Yolculuk

mülüne göre değerlendirilir. Teknolojik gelişme önemli ve çekicidir, ama eğer o spiritüel anlayışı geciktirir ya da engellerse kendi yıkımını hazırlar. Siz bugün Dünya üzerindeki uygarlığınızda böylesine basit bir gerçeğe tanık oluyorsunuz. Spiritüel anlayışınız teknolojik bilginizin çok gerisinde kalıyor ve sonuç olarak gittikçe artan bir deliliğe, depresyona, amaç karmaşasına ve insanlar arasında tam bir eşitsizlik ve umutsuzluğa tanık oluyorsunuz.”

“Öyleyse bizim için umut nerede? Yani eğer biz ileri gitmek yerine geriye gidiyorsak, neden yaşıyoruz?”

“İyi ve önemli bir soru” dedi John. “Bu bizi tekrar karma konusuna getiriyor ve sizin asıl kimliğinizi, tanrısallığınızı ve Tanrı’yla partnerliğinizi idrak etmek için özgür iradenizin gücünü anlamanızı gerekli kılıyor.”

“Affedersiniz” dedim, “ama dinin tüm bu tabloya nasıl uyduğunu sorabilir miyim?”

“Dünya dinleri benim söylediğim bazı şeylere karşı çıkabilir. Onlar genelde spiritualiteyi değil, dini öğretir. Din olgusu insanı istismar da etmiştir. Dinleriniz esasen doğru yoldadır, ama onlar her bireyin özünde kendi kaderinin yaratıcısı ve yöneticisi olduğunu öğretmez. Onlar, böyle bir rolü sadece *Tanrı*’nın üstlendiğini öğretir. Ve benim burada açıklamaya çalıştığım şey, her bireyin Tanrı’yla bir birlikte-yaratan olduğudur. Bu, kiliseleriniz ve dinleriniz için kabul edilebilir bir kavram değildir; çünkü onlar, insanın ancak kendini bilerek ve *geçmişini*, *şimdiki* ve *gelecekteki* amacını bilerek kendisi üzerinde kontrole sahip olabileceğini öğretmek yerine, insanlar üzerinde kontrole sahip olmayı tercih eder.”

Böylesi bir kavramın ne kadar büyük bir patlamaya yol açabileceğinin farkındaydım. Ama Kilise’nin içindeki birçok kişi de kendini bilmenin peşine düşmemiş miydi? Bir yandan Kilise’nin talimatlarına uyarken bir yandan da o talimatların öte-

sindeki gerçeği arayan birçok kişi yok muydu?

Pencereden dışarıya, karanlık okyanusa baktım. Bir balıkçı teknesinin ışığı karanlıkta yanıp sönüyordu. İnsanın hayatta büyük gerçeklerin kaçını asla göremeyebileceğini, kanıtlamayabileceğini veya doğrulayamayabileceğini merak ettim. Bu, tedirgin edici ve endişe uyandırıcıydı. Gerçek, ancak onu “kanıtlayabildiğimizde” mi gerçektir? Düşündüğüm şeyle başa çıkamadım. Dönüp tekrar Kevin’e ve onun kanallık ettiği “ruhsal varlığa” baktım.

“Demek ki...” dedim endişeyle ve biraz nefessiz kaldığımı fark ederek, “ben geçmişte kadim bir uygarlıkta da yaşadım.”

“Evet, birkaç kere” dedi John. “İki kere erkek, bir kere de kadın olarak.”

Tekrar-doğuşun ince noktalarından biri beni yine can evimden vurduğu için bir süre sessiz kaldım. Sonra, “Hepimiz karşı cinsin duygularını anlayıp paylaşabilmek için farklı cinsiyetlerde yaşadık mı?” diye sordum.

“Evet” dedi John. “Kesinlikle. Böyle farklı fiziksel deneyimler olmadan insan kendini ve kimliklerini nasıl anlayabilir ki?”

Tekrar öne doğru eğildim. “Bu, eşcinselliğin metafiziksel bir açıklaması olabilir mi?” diye sordum. “Yani örneğin, bir ruh bir kadın bedeninden bir erkek bedenine sert bir geçiş yaptığında, o yeni hayatında önceki enkarnasyonunun duygusal kalıntısını ve çekimini mi hisseder?”

“Öyledir” dedi John. “Böyle bireylerin cinsel tercihi hepimizin esasen aynı olduğumuzu anlamamızda önemli bir rol oynar, çünkü hepimiz her iki cinsiyeti de deneyimledik ve ruhlarımız esasen çift cinsiyetlidir.”

“Çift cinsiyetli mi?”

“Evet, yüksek spiritüel anlayış hiçbir cinsel farklılık tanımaz, çünkü her iki cinsiyetin unsurları aynı anda mevcuttur.

İçimdeki Yolculuk

Kutupluluklar eşit olarak karşıttır. İsa ve Buda gibi üstatlar eşit ve tam dengeli bir frekansta titreştikleri için onları cinsel ilişkide bulunmayan erkekler olarak nitelendirmek tam doğru olmaz. Onlardaki yin ve yang enerjileri öylesine eşit bir şekilde dağılmıştı ki cinsellik onları ilgilendirmiyordu, çünkü onlar hiçbir çatışma ve dolayısıyla bir gerilim duymuyorlardı. Bu onların tasfiye etmeye ya da bastırmaya ihtiyaç duydukları bir şey değildi. Ulaştıkları dingin spiritüel düzey yüzünden bu konu onları ilgilendirmiyordu.”

“Ben böyle bir hale hazır olduğumdan emin değilim.”

John bir an durdu. “Biz size cinsel ilişkiden uzak durmanızı tavsiye etmiyoruz” dedi. “Kesinlikle. Eğer insan cinsellikten fiziksel olduğu kadar ruhsal olarak da zevk alırsa, o Tanrı’ya ulaştıran bir yol olabilir.”

Teybe baktım.

“Affedersiniz” dedim, “acaba konu dışına mı çıkıyoruz?”

“Evet” dedi John. “Ama cinsellik benim için bile ilginç bir konudur.”

Güldüm. “Peki, siz kimsiniz?” diye sordum. “Yani bir zamanlar siz de fiziksel bir bedende bulundunuz mu?”

“Evet, elbette” dedi o. “Ben de erkek ve kadın olarak birçok kez enkarne oldum. Ancak, son dönemlerde astral formda kaldım.”

“Anlıyorum” dedim. Bu konuyu merak etmeme karşın kendi hakkımda bilgi almak istedim.

“Peki, önceki hayatlarımda ben kimdim?”

“Akaşık Kayıtlara göre, bir ikiz ruhla birlikte enkarne olmuşsunuz.”

“Ya? Bir ikiz ruh tam olarak nedir?”

“Bu soru bir hayli açıklama gerektirir, bunu daha sonra yapmaya çalışacağım. Şimdi *eşruhları* (ya da ruh eşlerini) açıklayarak başlamama izin verin.”

“Eşruhlar mı?” diye sordum. Bu terimi birkaç kez, genelde diğer yarılarını bulduklarını söyleyen insanlara ilişkin olarak duymuştum.

“Eşruhlar” diye devam etti John, “zamanın başlangıcında ya da sizin deyiminizle Büyük Patlama anında birbirleri için yaratılmışlardır. Onlar birbirlerinin tamamlayıcı öteki yarısı oldukları için aynı elektromanyetik frekansta titreşirler. İkiz ruhları bulmak daha yaygın bir durumdur, çünkü onlar birçok enkarnasyonu şu veya bu formda birlikte deneyimlemişlerdir. Ama eşruhlar zamanın başlangıcında birbirine ait çiftler olarak yaratılmışlardır... Böylece, gördüğünüz gibi, Büyük Patlama teoriniz hayal ettiğinizden daha fazla -ve daha romantik- şeyi içerir.”

Ben herhangi bir yorumda bulunmadım.

“Şimdi birbirimizi tanıdığımız hayattan başlamama izin verin” dedi John.

“Oh?”

“Evet, biz öğrenci ile öğretmendik. Siz benim en parlak ve gözde öğrencilerimden biriydiniz.”

Keşke bunu paylaşabileceğim biri olsaydı diye düşünerek çevreme bakındım. “Demek birbirimizi tanıyoruz, ha?”

“Evet. Bugün burada olmanız bir rastlantı değil. Rastlantı diye bir şeyin olmadığı anlayışına eriştiğinize inanıyoruz.”

“Bu ‘biz’ dediğiniz kimler?” diye sordum.

“Sizin ruhsal rehberleriniz ki ben de onlardan biriyim” dedi John.

“Yani bu noktaya sizin ve o rehberler tarafından bir biçimde çekildiğimi mi söylüyorsunuz?”

“Evet” dedi o.

“Nasıl?”

“Davranışlarınızı açıklama ihtiyacınız, sorularınız ve gerçeği arayışınızla ve kendi gerçeğinizin daha fazlasına hazır ol-

İçimdeki Yolculuk

duğunuzu hisseden bizlerin psişik rehberliğiyle...”

“Spiritüel Rehberlik ile bu mu kastediliyor?”

“Evet.”

John adlı Ses düşüncelerini toplamak ya da bir tür bilgi edinmek veya ikisini de yapmak istercesine bir süre sustu. Sonra sıradan bir şeyden söz eder gibi şöyle dedi:

“Şimdi de ilişkide olduğunuz bir varlıkla geçirdiğiniz hayatlardan biri sırasındaki titreşiminizi ayırdık. Bu varlığın İngiliz Adaları’nda yaşadığını sanıyoruz. Bu doğru mu?”

“Gerry?” dedim tiz bir çığlıkla. “Gerry’den mi söz ediyorsunuz?”

“Öyledir. Onun titreşimini de ayırdık ve ikinizin önceki hayatlarınızdan birinde karı-koca olduğunuzu gördük.”

“Aman Tanrım” dedim şaşkına dönerek. “O zaman iyi anlaşıyor muyduk? Yani aramızdaki iletişim şimdikinden daha mı iyiydi?”

Bir sessizlik daha oldu.

“Sizin Gerry’niz o zaman da kendini işine adamıştı. Ve bunun birliğinize zarar verdiğini kabul etmeliyiz. Bununla birlikte, Gerry size teknolojik ve spiritüel olarak yardımcı olmaya çalışan dünya-dışı varlıklarla kültürel alışverişi kapsayan önemli bir iş yapıyordu.”

“*Dünya-dışı varlıklar mı?*” John benim şaşkınlığımı algılamış gibiydi. Öncekine göre daha kesin bir biçimde yanıt verdi.

“Öyledir. Şimdi olduğu gibi, o zaman da dünya-dışı varlıklar bu gezegeni ziyaret ediyorlardı.”

“Aman Tanrım” dedim. Bir nefes aldım. “Bana bu konuda daha fazla şey söyleyebilir misiniz? Yani, siz gerçekten ne söylüyorsunuz? Zamanın başlangıcından beri dış uzaydan gelen varlıkların bizi ziyaret ettiklerini mi söylüyorsunuz?”

“Evet. Tıpkı Dünyanızın bazı gezegenlerden daha çok ge-

lišmiş olduğu gibi, Dünyanızdan daha çok gelişmiş olan gezegenler de vardır.”

Kendimi gevşetmeye çalışarak derin bir nefes aldım. John’un söylediği şeyin onun açısından tutarlı olduğunu düşündüm. Ama keşke hangi soruları soracağımı bilebilseydim...

“Şey” dedim zihinsel bir çaba göstererek. Belki bu tümüyle bir oyundu, ama ya öyle değilse? Bir şeyler öğrenme fırsatını boşa harcamak istemiyordum. “Şey” dedim tekrar, “bu dünya-dışı varlıklar ne tür bir bilgi getiriyorlardı?”

John bu soruyu hemen yanıtladı. “Tek önemli bilgi, insanın içindeki Tanrı’yla ilgili spiritüel bilgidir. Diğer her bilgi ondan kaynaklanır.”

“Diğer her bilgi mi?”

“Evet. Örneğin, sizin bilimsel bilginiz titreşim frekanslarını ve onların evrenle ilişkisini anlamanıza bağlıdır. Tanrı en yüksek titreşim frekansı olan sevgidir. Fiziksel dünyanızda ışık en yüksek ve en hızlı frekanstır. Ama daha fazla bilgiye, daha fazla kontrole sahip olan varlıklara göre, *düşünce* ışıktan çok daha yüksek bir frekansa sahiptir. Düşünce, insanın bir parçası olduğu gibi, Tanrı’nın da bir parçasıdır. Dolayısıyla, *düşünce sevgi olduğunda* sizin frekanslarınız en yüksek enerji düzeyinde titreşmektedir. İşte, dünya-dışı varlıkların size öğrettikleri buydu ki siz Dünyalılar da bir gün bunu başkalarına öğreteceksiniz. Bunu anlıyor musunuz?”

Bu soruyu nasıl yanıtlayacağımı bilemedim.

Boğazımı temizledim ve söylenenleri anlamak için zihnimi esnetmeye çalıştım. John’un söylediği şeyle kişisel olarak belirli, ayrıntılı ve anlaşılabilir bir şekilde bağlantı kuramamıştım. Onun söylediği şeyin imaları o kadar şaşırtıcıydı ki ona soracak iyi bir soru düşünemiyordum. Tekrar kendime dönmek istedim. *Onunla* başa çıkabilirdim.

“Özür dilerim” dedim. “Size sadece kendimle ilgili soru so-

İçimdeki Yolculuk

rabilir miyim? Söylediklerinizi anlayabilmek için çok zorlanıyorum.”

“Elbette” dedi John. “Kendi hızınızla ilerlemelisiniz.”

“Tamam” dedim, rahatlayarak. “Teşekkür ederim. Demek Gerry ve ben karı kocaydık. Bu bizim ikiz ruh olduğumuz anlamına mı geliyor?”

“Hayır. Ama siz David adlı varlıkla ikiz ruhtunuz ve hâlâ öylesiniz.”

Onun sözünü kestim. “David’i de biliyor musunuz?”

“Evet. O ilk dönemde ve daha sonra David’le birlikte birçok hayat geçirdiniz.”

Belki bu yüzden şimdi David’in yanında kendimi çok rahat hissediyordum.

John konuşmasını sürdürdü. “David iyi bir öğretmen ve ona güvenebilirsiniz. Ama bunu zaten hissettiğinizi algılıyoruz. Hislerinize daha fazla güvenmeyi ve hayattaki birçok mesele-ye tamamen akli bir perspektiften yaklaşmaktan kaçınmayı öğrenmelisiniz. Akıl bir harikadır, ama sınırlıdır. Hisler ise sınırsızdır. Siz kalbinize ya da sizin deyiminizle sezginize güvenmelisiniz.”

Sezgime güvenmek mi? Evet, geçmişe dönüp baktığımda, sezgime aykırı davrandığım her seferinde başımın derde girdiğini söyleyebilirdim. “Eğer hepimiz kalbimizin sesine uygun davranırsak iyi olacağımızı mı söylüyorsunuz?”

“Hayır, ille de öyle değil. Üstesinden gelinmesi gereken yanlış veya acı verici hisler de vardır. Ama insanoğlu ve tüm hayat esasen iyidir. Ona bir şans tanımayı öğrenmelisiniz. Hayat, Tanrı’nın düşüncesini temsil eder ve Tanrı sevgidir.”

Doğrusu, tüm bu “Tanrı” konuşması beni biraz rahatsız ediyordu. “Pekâlâ” dedim, “ama sizce Tanrı nedir?”

“Her şeyin onun bir parçası olduğu Tanrı ya da Tanrı Kuvveti” dedi John, “evreni yaratmış olan ve onu uyumlu bir biçimde bir arada tutan Tanrısal Enerji’dir.”

“Bu dünyada olup bitenleri uyumlu diye tanımlar mıydınız?” diye sordum.

“Temel yaşam plânında evet; o, meselelerin eşitlenip dengelenmesi anlamında uyumludur. Ama uyumu anlamak için her ruhun gelişme, tekrar enkarnе olma ve arınma sürecini anlamalısınız.”

“Bir dakika” dedim, “İncil’in Tanrı’nın Sözü olması gerekmiyor mu?”

“Evet, esasen öyledir. Ancak, bugün İncil’de yer alan şeylerin çoğu yeniden yorumlanmıştı.”

“Kimin tarafından yeniden yorumlanmıştı?”

“Zaman boyunca ve çeşitli diller vasıtasıyla farklı kişiler tarafından. Temelde, Kilise tarafından. ‘İnsanları asıl gerçekten korumak’ Kilise’nin yararınaydı.”

“Asıl gerçek nedir?”

“Asıl gerçek, her ruhun çağlar boyu gelişme sürecidir. Asıl gerçek, her ruhun kendi tanrısallığını gerçekleştirme sürecinde kendi davranışlarından sorumlu olmasıdır.

“Tekrar-doğuşu mu kastediyorsunuz?”

“Evet, siz onu ifade etmek için bu terimi kullanıyorsunuz. Bu, en yüksek uyuma doğru Kozmik Adalet’in gerçekleştirilmesidir.”

“Kilise bizden bu gerçeği esirgiyor mu?”

“Evet, çünkü böyle bir gerçek, Kilise’nin gücünü ve otoritesini gereksiz kılardı. Her insan, yani her varlık, davranışlarından dolayı kendine karşı sorumlu hale gelir. Onun bir kiliseye ihtiyacı yoktur. Ritüellere, toplumsal sınıf düzenine ve Kilise tarafından affedilmek için günah çıkarmaya ihtiyacı yoktur. Kilise otoritelerinin insanları hazır olmadığınızı düşündükleri bir gerçekten ‘korumayı’ arzu ettiklerini söyleyebiliriz.”

“Bugün, hükümetlerin de aynı ruhla davrandıklarını mı söylüyorsunuz?”

Halının üzerinde gerindim. Ne düşüneceğimi bilmiyordum ve aklıma soracak başka soru da gelmiyordu. Kevin sakın bir şekilde koltukta oturuyordu. Sehpanın üzerindeki çay soğumuştur.

“Daha başka sorularınız olacak mı?” diye sordu John.

Pencereye dönüp, balıkçı teknesinin yanıp sönen ışığına baktım.

Ruhsal üstatların bir medyum kanalıyla konuştuklarının inanılabilirliğini dikkate aldığım için bile beni saf ve kolay aldanır bulan bazı insanları düşündüm. Onlar, böyle bir şeye nasıl kanabilirsin demişlerdi. Ben de onlara hep sadece öğrenmekte olduğumu hissettiğimi söylemiştim. Bunun gerçekten ne anlama geldiğinden emin değildim, ama bu yaklaşım hayatın gerçekliğinin insanın anladığından daha fazla boyut içerdiğini teyit ediyordu. Aynı şekilde, kendi kişiliğimizin ve karakterimizin boyutları da -aşına olmadığımız ve “göremediğimiz” için farkında olmadığımız o veçheleri araştırmaya başlayana dek- bizim için bir gizemdi.

Ama kanıtlanamaz olasılıkların boyutlarını araştırma konusunda kendimi -bazılarına kıyasla- neden daha rahat hissediyordum? Bunu gerçekten bilmiyordum. Bu, sadece, bana doğru geliyordu. Tüm söyleyebileceğim buydu. O beni tehdit etmiyordu. Gerçek olduğundan emin olduğum şeye yaptığım duygusal yatırımı altüst etmiyordu: Kendimle ilgili imajımı yıkmıyordu. Görünüşe göre, tüm bu araştırma mevcut gerçeklik algılarımı genişletiyordu. Bu yüzden, bazı arkadaşlarımdan, özellikle Gerry’nin spiritüel yollarda medyumlar vasıtasıyla yeni bir bilgi arayışımı benim inanılabilirliğim açısından neden bu kadar tehdit edici bulduğunu merak ediyordum. Onlar benim için neden o kadar kaygılanıyorlardı? Bu, sevgiden ve koruyuculuktan da kaynaklanıyordu, hiç kuşkusuz. Onlar benimle alay edildiğini

görmek istemiyorlardı -ki bunu ben de istemiyordum. Ama onların gösterdikleri tepki bundan daha fazla şeyi içeriyordu. Onlar kendilerinin de tehdit edildiklerini hissediyorlardı. Neden? Neden soruları ciddi bir biçimde sormamalı ve ille de “kanıtlanabilir” olmayan alanları ve olasılıkları derinlemesine araştırmamalı? Bu nasıl “gerçek” bir zarar verebilirdi ki? Bu onların kendilerine dair koşullanmış imajlarını mı paramparça ederdi? Bu onların kendi “gerçeklik” görüşlerini mi altüst ederdi?

Dizlerimin üzerinde doğruldum.

“John” dedim, “neden birçok kişi sizin gibi bedensiz bir üstadın bir insan kanalıyla bilgi vermesini, bu medyumluk fenomenini bu kadar kabul edilemez buluyor?”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Çünkü” dedi John, “onlar kendilerinin de geçmişte (fiziksel) bedensiz olduklarını, bu bedensiz olma deneyimini hatırlamıyorlar. İnsanlar hayatın sadece gördükleri her şeyin bütünü olduğunu düşünüyorlar. İnsanın sadece fiziksel bedenden ve beyinden ibaret olduğuna inanıyorlar. Ama kişilik daha fazla şeyi içerir.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Kişilik, fiziksel varlığı olmayan ve kozmik zamana göre kısa bir süre bedende barınan bir bilinç veçhesidir.”

“Ama onlar bu kavramın gerçek olduğuna inanmıyorlar.”

“Gerçek mi?” diye sordu John. “Bir düşünce gerçek değil mi? Ama bir insan onu bilimsel olarak nasıl kanıtlayabilir? Düşünce enerjidir. Bir düşüncenin ya da düşünce enerjisinin fiziksel varoluşunu sorgulayanlar, aslında kendi kimliklerini derin bir kuşkuculukla sorgulamaktadırlar.”

“Evet, ama bu sorular iyi değil mi? Yani bir şeyden kesin olarak emin olmak aşırı kibir ve yozlaştırıcı bir güç yaratır demek istiyorum.”

“Bu doğru. Ama kuşkuculuğun insanın kendi yararına ola-

İçimdeki Yolculuk

cak muhteşem gerçekleri öğrenme potansiyelini kısıtlayacak kadar derin ve cesaret kırıcı hale gelmesi kaygı vericidir.”

“Ama ben onlara yeni fikirleri kabul etmeye açık olmanın aslında akıllıca olduğunu nasıl anlatabilirim?”

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Siz yeni fikirlere açık biri olarak kendi bakış açınızı ifade edin. Kuşkuculara kuşku-cu olma özgürlüğünü tanıyın. Eğer bunu yapmazsanız sizi esir edici bir zihniyete sahip olmakla suçlayabilirim. Onlara kuşku-larını sürdürme ayrıcalığını tanıyın. Zamanı gelince, onlar da bilmek isteyecek ve daha doğru olan boyutlara çekileceklerdir. Hazır olduklarında danışacakları kişileri arayacaklardır. İnsan-ların kendi “mantıklı” inanç sistemleri içinde kalmakta ısrar etmelerinin nedeni, bunun onların kendi algıladıkları gerçeklik içinde -ve dolayısıyla bulundukları güç pozisyonu içinde- güven-de olmalarını sağlamasıdır. Onlar kendi algılarını değiştirmedik-lerinde, kendilerini değiştirmeleri ya da kendileriyle ilgili geniş-lemiş bir farkındalığa ulaşmaları gerekmeyecektir.”

“Ama insanın egosunun güvenliği ne olacak?” diye sordum.

“Çoğu kişi *değişmiş* egosunun acısını ve sıkıntısını çekiyor. Toplum, Kilise ve eğitim tarafından değiştirilmiş bir ego-nun... Onların gerçek egoları gerçeği biliyor. Ben de başka her-kes kadar inandırıcıyım. Beni göremiyorsunuz, ama sizin göre-medığınız birçok veçheniz de vardır. İnsanlar her gün kendile-rinde bu veçheleri arıyorlar. Ama onlar arayışlarını sürdürür-ken dünyalarının güvende kalmasını da istiyorlar. Benim de ken-dileri kadar gerçek olduğuma inanmaları, onları anladıkları ve kontrol edebildikleri konfor bölgelerinden çıkaracaktır. Siz da-ha fazla şeyi anlamaya başladığınızda, kavrayışınızın dışında bu-lunan, anlaşılacak çok daha fazla şeyin bulunduğunu da anla-maya başlarsınız.”

“Ama insanların bana söyledikleri bu değil. Onlar bana tekrar-doğuş teorisinin aşırı *düzgün* olduğunu, onun gerçek

olamayacak kadar basit olduğunu söylüyorlar...”

“Daha önce de söylediğim gibi, gerçek *basittir*. Onu karmaşık hale getirmekte ısrar eden, insandır. Ve insan, gerçeği bir dersi öğrenir gibi kolayca *öğrenemez*. O, daha ileri gidebilmek için o gerçeğin veçhelerini kendi içinde *deneyimlemelidir*. Gerçeği öğrenmek ve deneyimlemek bir mücadeledir. Basit farkındalığa doğru bir mücadele. İnsanın doğal ortamının Dünya olmadığını hatırlamalısınız; insanların doğal ortamları eterik âlemdir. Her birey Tanrısal gerçeği zaten bilir. Onlar, sadece, bu gerçeği karmaşık hale getirdiler ve onu bildiklerini unuttular.”

“Ama benim entelektüel dostlarım insanın *gerçeği* bildiğine inanmasının en büyük küstahlık olduğunu söylüyorlar.”

“Her insan kendi gerçeğini bilir. Bu doğru. Ama önemli olan tek gerçek, insanın kaynak ya da Tanrı kuvvetiyle olan ilişkisinin gerçeğidir. Ve ona entelektüel kuşkuculuk uygulandığında *bu* gerçek sınırlanır. Çünkü insanın Tanrı’yı bilmek için entelekte ihtiyacı yoktur. Bu bakımdan, tüm bireyler eşittir. Sizin entelektüelleriniz kendilerini seçkin hissedebilmek için kendilerini kitlelerden ayırmaya çalışıyorlar. Onlar, içlerindeki Tanrı kuvvetinden daha çok, entelektlerine güveniyorlar. Sadece entelektüeller değil, birçok insan kendi içinde Tanrısallık kıvılcımının bulunduğunu kabul etmeye utanır. Ama entelektüel kuşkucuların kendi içlerinde çatışma, karışıklık ve mutsuzluk yaşamaları daha olasıdır. Oysa tüm insanlar huzuru ararlar. İçsel huzura akıl veya entelekle değil, içsel kalple ulaşılır. İçsel kalbin içinde insan Tanrı’yı, huzuru ve kendini bulur. Entelektüel kuşkucular kendilerinden kaçınırlar. Ancak, *benlik* Tanrısal gerçeği bilir, çünkü benliğin kendisi Tanrısal’dır. Bunu anlıyor musunuz?”

Anladığımı hissederek dizlerimin üstünde doğruldum. Söylenenlerin hiçbirisi bana dinî de gelmemişti. Onlar bana sadece

İçimdeki Yolculuk

mantıklı gelmişti. Ve tanıdığım bazı kişilerin bu konuya neden bu kadar karşı çıktıklarını, bu konuyu neden anlayamadıklarını ya da anlamak istemediklerini anlayamıyordum.

“Neden savaşlar oluyor, John? İnsanların başkalarını yenmek istemelerine ne neden oluyor?”

“Çünkü başkalarını yenme ihtiyacı duyanlar kendilerinin gerçeğini anlamıyorlar. Ancak, eğer dar kafalı bir despot içsel bilişe, içsel farkındalığa maruz kalırsa, o bu yenme isteğini yitirir. *Kendisinin* gerçekte ne kadar engin olduğunu görür ve başkalarını yenerek kendi ölümsüzlüğünü güvenceye almaya ihtiyaç duymaz. İnsan zihni birçok düzeyde bir boyut genişlemesi deneyimlediğinde daha dingin ve daha doyumlu hale gelir. Kuşkucunun benliğin yüksek bilgisiyle ilgili görüşü çok sınırlayıcıdır. Örneğin, sizin dogmatik dinleriniz insanlık için çok sınırlayıcıdır, çünkü onlar dışsal bir otoriteye hiç sorgulamadan büyük bir saygı gösterilmesini talep eder. *Siz Tanrı’sınız. Tanrısal olduğunuzu biliyorsunuz. Ama Tanrısallığınızı sürekli olarak hatırlamalı ve en önemlisi de buna uygun davranmalısınız.*”

“John, daha önce dünya-dışı varlıklardan söz ettiniz. Bu konuda ne düşüneceğimi tam olarak bilemiyorum, ama onlar da içsel bilgiye erişmek için aynı mücadeleyi veriyorlar mı?”

“Evet” dedi John, “belki onlar, en azından bazıları daha yüksek bir farkındalık düzeyinde ve daha yüksek bir teknoloji düzeyinde iş görüyorlar. Ama onlara tanrılar olarak tapınılmalıdır. Onlar sadece öğretmenlerdir. Onlar size bilgi ve spiritüel gerçeği sunmak için binlerce yıl boyunca dünyanızı ziyaret etmişlerdir, çünkü onlar zaman içinde bireyin spiritüel anlayışının huzur ve barış için gerekli *tek* anlayış olduğunu keşfetmişlerdir. Tüm diğer bilgiler bundan kaynaklanır.”

“Yani Tevrat’ın Zülkifl Peygamber (Ezekiel) ile ilgili bölümünde dünya-dışı varlıklarla ilgili söylenenler doğru mu?”

“Evet. Onlar o zamanlar Tanrı ve spiritüel sevgiyle ilgili

yüksek bilgi sunmak için dünyanızda ortaya çıktılar. Onlar kendilerine en çok ihtiyaç duyulduğu zaman ortaya çıkarlar. Ve onlar bir umut ve yüksek anlayış sembolü olarak hizmet ederler.”

“Ben onlardan biriyle karşılaşabilecek miyim?”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra John, “Bu konuları başka bir zaman konuşacağız” dedi. “Benim söylediklerimi ve sizin neyi öğrenmeye hazır olduğunuzu düşünün. Şimdilik bu kadarı yeterli mi?”

Zihnimin çok fazla dolduğunu hissettiğim için evet demek zorunda kaldım. “Teşekkür ederim, John” dedim, “şu anda başka bir şey düşünmüyorum. Söylediklerinizi özümsemek zorundayım.”

“Çok iyi” dedi John. “Kendinizle, Tanrı’yla ve O’nun işiyle barış içinde olmaya çalışın, çünkü siz de o çalışmanın bir parçasısınız.”

“Bizim bilmediğimiz bir şey dünyayı ziyaret ediyor.”

DR. MITROVAN ZVEREV

Rus bilimci

Kevin, John’un ruhunun titreşimi onun bedeninden çıkıp gitmiş gibi ürperdi. Ellerini kaldırıp gözlerini örttü. Sonra da derin bir uykudan uyanır gibi gözlerini ovuşturdu.

“Merhaba?” dedi uykulu bir şekilde ve çevresindeki odaya odaklanmaya çalışarak. “Merhaba?”

Ben ayağa kalkıp gerindim ve onun önünde bir daire çizerek yürüdüm.

“Merhaba” dedim, “ben buradayım.”

“Nasıl gitti?” diye sordu Kevin.

“Tanrım” dedim. “İnanılmazdı. Ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

Kevin koltukta doğruldu ve sonra ayağa kalktı. “Size doğ-

İçimdeki Yolculuk

ru gelen şeyi yapın” dedi. “Söylenenler size doğru *geldi* mi? Onlar bana sadece hislerime güvenmemi söylediler. Bir kez bu soruları sormaya başladığınızda yapabileceğiniz başka bir şey yoktur.”

“Ama onlar inanılmaz şeyler söylediler.”

“Ne gibi?”

“Oh, önceki hayatlarımla ilgili. Bu hayatta tanıdığım bazı kişileri -ki aralarında John ve McPherson da varmış- önceki bazı hayatlarda da tanıdığımı söylediler ve onlarla ilgili bazı şeyler açıkladılar.”

“Eee?”

“Siz tüm bunlara inanıyor musunuz?”

“Ben bana doğru gelene inanırım.”

“Peki, tekrar-doğuş da size doğru geliyor mu?”

“Gelmesi gerekir, öyle değil mi? Ben birçok ruhsal varlığa kanallık eden bir vasıtayım. Bu yüzden, ruhun birçok boyutta var olması bana mantıklı geliyor. Aksi halde ya iyi bir aktör ya da deli olmam gerekirdi. Bildiğim kadarıyla ikisi de değilim.”

Kevin’e dikkatle baktım.

“Evet” dedim duraksayarak, “ama John, dünya-dışı varlıkların insan ırkına ileri düzeyde spiritüel bilgi verdiklerini de söyledi. Buna inanıyor musunuz?”

Kevin tekrar oturdu. “Elbette” dedi, “neden olmasın? Onlardan sadece Tevrat’ta söz edilmiyor, onlar dünyadaki hemen her kültürde şu ya da bu formda ortaya çıkıyorlar. Öyleyse onların var olmadıklarını neden kabul edelim ki? Ayrıca, bugün onları gördüklerini söyleyen birçok insan var.”

“Siz hiç bir UFO gördünüz mü?” diye sordum.

“Hayır” dedi Kevin, “henüz o zevki yaşamadım.”

“Ama yine de inanıyorsunuz...”

“Elbette. Çünkü bu bana doğru geliyor. Ayrıca ben kim oluyorum da onların büyük olasılıkla var olduklarını söyleyen

tüm otoritelerle tartışacağım? Birçok kişinin onların var olmadıklarını söylediğini de biliyorum, ama onların iddiasının da bir kanıtı yok.”

Kevin dalgınlıkla soğuk çayın geriye kalanını içti. Sonra da kupaya baktı.

“Bu nereden çıktı?” diye sordu.

“McPherson istedi. Daha berrak düşünebilmek için İrlanda-tipi bir kupaya ihtiyacı olduğunu söyledi.”

“Ben bu kupayı mı tutuyordum?”

“Evet.”

“İlginç.”

“Evet.”

“Şu anda saat kaç olmalı acaba?” diye sordu o.

“İyi soru” dedim. “Saat ona geliyor.”

“Öyleyse gidip hanımımı alayım.” Kevin yerinden kalkıp kapıya doğru yürüdü.

“Yakında yine buluşabilir miyiz? Çok meşgul olduğunuzu biliyorum, ama yine de beni de araya sıkıştırabilir misiniz?” dedim.

“Hanımımınla görüştükten sonra sizi ararım” dedi o.

Kapıyı açtım ve ona teşekkür ettim.

Kevin, kambur durarak bej paltosunu omuzlarına koydu. Dışarı çıktı ve merdivenden (çocukluğumda gördüğüm) *Pansiyoner* adlı filmdeki karakter gibi indi.

Onun sokaktaki “aracına” doğru yürüyüşünü izledim. Arkasından bakarken, “Acaba, medyumların kendilerine ait bir kimliği sürdürebilmek için istemeden teatral olmaları mı gerekiyor?” diye düşündüm.

Sonra kendimi hemen yatağa attım. Ama bir türlü uyuyamadım. Bacaklarım için için garip, neredeyse manyetik bir enerjiyle titreşiyordu. Pozisyonumu değiştirdim, ama bir yararı olmadı, enerji titreşmeye devam etti... Çok alışılmadık olduğu için

İçimdeki Yolculuk

ondan adeta korkmuştum. Parmak uçlarımda ve dudaklarımın çevresinde aynı titreşimi hissettim. Bu fiziksel bir his gibiydi, ama aynı zamanda, bu enerjinin zihnimden de yayıldığını hissedebiliyordum.

Küçük, tanıdık şeyler -pencereden gelen yumuşak Pasifik rüzgârı, dalgaların kıyıya vuruşu, sabah kır çiçeklerinin kapladığı dağda yapacağım yürüyüş- üzerinde odaklanmaya çalıştım. Uykuya dalmak için sık sık yaptığım gibi bildik bir koreografi gözden geçirdim. Müzikle birlikte attığım her adımı ve hareketi saydım. Müziğin anlamını zihnimde hissettim. İçin için yanan manyetik enerji akımını nötrleştirmek için bacak kaslarımı gerdim. Bu çok yabancı, ama her nasılsa olumlu bir enerjidi. Çikolata ve ceviz kaplı vanilyalı dondurmanın verdiği zevki düşündüm.

Bir biçimde Dünya üzerinde, şimdi ve burada köklenmem gerektiğini hissediyordum. Kendi kendime güldüm. Neler oluyordu? Gerçek neydi? Beş yüz bin yıl önce bir yerlerde Gerry ve David'le birlikte yaşamış mıydım gerçekten? Eğer bunlara gerçekten inanırsam bu dünyada her zamanki gibi yaşamaya devam etmem mümkün değildi. Bu kesinlikle benim algılarımı değiştirirdi. Tekrar-doğuşun sadece mümkün değil, büyük olasılıkla gerçek olduğu sonucuna vardıklarında, Walt Whitman, Pisagor, Aristo ve Thoreau'ya olan da bu muydu? Asyalıların biz Batılılardan farklı bir zaman kavramına sahip olmalarına şaşmamalı. Onlar, ruhun tekrar tekrar enkarne olacağı inancı ile büyümüşlerdi. Tanrım, diye düşündüm, belki zaman ve uzay çok göreceli olduğu için ölçülebilir değildi. Belki her ikisi de aynı anda var oluyordu. Belki bedenimin içindeki ruh bana *her şeyin gerçek olduğunu* söylüyordu. Eğer bu doğruysa, o zaman gerçeklik benim düşündüğümünden daha fazla boyuta sahipti. Belki, filozofların ve hatta bazı bilimcilerin iddia ettikleri gibi gerçeklik sadece insanın onu nasıl algıladığıydı.

Eğer durum buysa, hayatımıza eklenen spiritüel bir boyutun gezegenimiz ve onun üzerinde yaşayan tüm insanlar için ne ifade edebileceğini çok büyük bir ölçekte anlayabilirdim. Ve bu ne kadar harika bir şey olurdu!

Bu durumda, herkesin gerçeklik algısı geçerli olacaktı. Eğer ruhun deneyimi önemli olan tüm şeyse ve -kozmik bir perspektiften, ölüm diye bir şey olmadığı için- insanın fiziksel varoluşu gerçekten konu dışıysa, o zaman Dünya’da yaşanan her saniye değerliydi, çünkü o *yaratılmasına yardımcı olduğumuz* büyük ve genel bir plânla ilişkili olacaktı ve her *atom* bir amaca sahip olduğundan, belki şimdi bu yatakta kıvranan atom topluluğunun amacı, bizim her şeyi yaratan Tanrı-kuvvetinin bir parçası olduğumuz ve -bizim onun bir parçası olduğumuz gibi- onun da bizim bir parçamız olduğu mesajını aktarmaktı.

Titreşen bir karmaşa topu olarak, yatakta bir o yana bir bu yana döndükten sonra, en sonunda uykuya daldım.

BÖLÜM 16

*“Ben, ister bugün, ister on bin yıl, isterse on milyon yıl
sonra kendime geleyim,
Bunu şimdi neşeyle kabullenebilir veya aynı neşeyle bekle-
yebilirim...
Sana gelince, Hayat, senin birçok ölümün kalıntısı oldu-
ğuna inanıyorum,
(Hiç kuşkusuz, ben de daha önce on bin kere öldüm).”*

WALT WHITMAN
Kendi Şarkım

Ertesi gün geç saatlere kadar uyudum. Yataktan kalka-
mıyordum. En sonunda kalkınca mahalle marketine gidip şef-
talili donmuş yoğurt aldım. Şeftalili herhangi bir yiyecek bana
hep iyi gelirdi.

Eve dönerken arkadaşlarımın önceki gün olanlara nasıl
tepki göstereceklerini düşünmeye başladım. Aklıma arkadaşım
Bella Abzug geldi. Onunla, McGovern’ın başkanlık kampanya-
sı sırasında tanışmış, birlikte çalışmış ve çok yakın arkadaş ol-
muştuk. O çetin, zeki, şefkatli ve pragmatik bir insandı. Onun
bu konuda ne düşüneceğini merak ettim. Politikacıların seçmen-
lerine tuhaf görünmeden kendi spiritüel arayışlarıyla ilgilene-
bilecekleri bir zaman gelecek miydi acaba?

Kapıyı açtığımda telefon çalıyordu. Arayan Bella idi.

Kevin’le yaptığımız celsede neler olduğunu ona tümüyle an-
lattım. Bu uzun bir zaman aldı ve o bir kere bile sözümü kes-
meden dinledi. En sonunda susup bekledim.

“Şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum” dedi
Bella. “Bu Kevin sana daha önce kadim bir uygarlıkta şu anda
âşık olduğun biriyle bir hayat yaşadığını söyledi, öyle mi?”

“Hayır, Kevin değil. Kevin medyumdu. Ben, McPherson ve John adlı iki varlıkla konuştum.”

“Evet, her kimse” dedi Bella. “Bak, bu Kevin denen adam rol yapıp bunları uydurmuş da olabilir.”

“Bella, benim aklıma gelen ilk şey de buydu. Elbette öyle de *olabilir*, ama eğer o rol yapıyor idiye, ona henüz icat edilmemiş olan bir Akademi Ödülü verilmeli. Trans medyumluğu hakkında birçok kitap okudum ve herhangi bir şekilde aldatıldığıma inanmıyorum. Ayrıca bu bir sürü insanın her gün deneyimlediği bir şey.”

Bella, düşünceli bir sesle, “Bak, komik olmaya çalışmıyorum ama dinî bir deneyim yaşadığını söyleyebilir miydin?” diye sordu.

“Tanrım, *hayır!*”

“Öyleyse ne? Tekrar-doğuşa inandığını mı söylüyorsun?”

“Bella, bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Olay tümüyle, düşünmekle değil, ‘hissetmek’le ilgili görünüyordu. Ben o ruhsal varlıkların söyledikleri şeyleri gerçekten yaşamış olabileceğimi *hissediyorum*. Bir bakıma, ben başka birini değil, *kendimi* dinliyorum.” Bunları söylerken bir şeyin farkına vardım. “Şimdi durup tüm olayı unutamam. Daha fazla şey öğrenmek zorundayım.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Tatlım” dedi Bella en sonunda. “Üzülmeni istemiyorum. Bu konuda çarpıcı veya aleni bir şey yapma, tamam mı?” Tamam dedim. “Ve beni ara.” Tamam dedim.

Benim için hayatımın ilginç ve çok-boyutlu bir dönemi başlamıştı. Bunu, ancak, birkaç düzeyde yaşama dönemi olarak tarif edebilirim. Sahne gösterimle çıkacağım bir dünya turnesi için provalara girdim. Gündüzleri grubumla birlikte dans ettim, şarkı söyledim ve rol yaptım; geceleri ise bulabildiğim ve hayat ve hayatın amacı hakkında sorduğum sorulardan kaynak-

İçimdeki Yolculuk

lanan hislerimi ve düşüncelerimi çözümlememe yardımcı olabilecek her kitabı okudum.

Kütüphanem ezoterik metafiziksel konuları içeren kitaplarla dolmaya başlamıştı. Malibu'daki evimde rahatsız edilmeden kitap okuyabileceğim bir çalışma odam olduğu için memnundum. Okuduğum kitaplarla ilgili soruları yanıtlamaya henüz hazır değildim.

Sadece tekrar-doğuşla ilgili birçok kitap vardı. Beni özellikle ilgilendirdiğinden bu konuda çok kitap okudum. Tekrar-doğuşun sadece çoğu Doğu inancının bir parçası olmadığını, tanınmış Batılı düşünürlerin birçoğunun ruhun kozmik amacı konusunda aynı görüşü paylaştığını görünce şaşırdım; sadece, Doğu inançları dinden, Batı kavramları ise daha çok felsefi köklerden kaynaklanıyordu. Pisagor'dan Platon'a, Sokrat'a, Aristo'ya, Plutarch'a ve on yedinci yüzyılda ortaya çıkan ve Cambridge Platoncuları olarak bilinen düşünürler ekolüne ve sonra John Milton, şair Dryden, devlet adamı ve entelektüel Joseph Addison'a dek birçok düşünür tekrar-doğuş inancını benimsemişti.

Mantık Çağı olarak adlandırılan on sekizinci yüzyıla ulaştığımda, orada tekrar-doğuş inancına karşı çıkış ve kuşkuculuk bulacağımı düşündüm. Kuşkuculuk gerçekten vardı, ama o ruh ve Tanrı inancına karşı değildi; o daha çok, katı kurallara büründürülmüş dinî ve otoriter düşünceyi reddedişti. Aslında, o dönemde bir yeni düşünüş patlaması ve düşünme hakkının onaylanması vardı. Bu, Isaac Newton, Benjamin Franklin, Voltairre, büyük Alman filozof İmmanuel Kant, Oryantalist Sir William Jones ve İskoç tarihçi-ekonomist David Hume'un ortaya çıktığı bir dönemdi. (David Hume, kendini mantığa adamıştı, ama eğer ölümsüz ruh diye bir şey varsa, mantıken onun ölümden hem önce hem sonra var olması gerektiğini kabul etmişti.) Bu, entelektin geliştiği bir dönemdi, ama bu olağanüstü zihinlerin çoğu ruhun yeniden doğuşuna inanıyordu.

Böylece, tekrar-doğuş inancının bu insanlar tarafından da desteklendiğini keşfediyordum.

William Blake ve Goethe gibi birçok yazar ve şair eserlerinde inançlarını ifade etmişti. Goethe inançlarını mektuplarında yazmıştı. Alman lirik şair ve eleştirmen Heinrich Heine inancı konusunda şöyle yazmıştı: *Şimdi Platon'un ruhunu hangi terzinin taşıdığını, Sezar'ın ruhunu hangi papazın taşıdığını kim söyleyebilir? Belki Cengiz Han'ın ruhunu şimdi bir eleştirmen taşıyor olabilir ve o bunu bilmeden, her gün bir eleştiri dergisinin sayfalarında sadık Beşirlerinin ve Kalmuklarının ruhlarnı kamçılıyor olabilir... (Kuzey Denizi)*

Emerson ve Thoreau'nun öncülük ettiği Amerikan Aşkıncıları (transandantalistler) üzerine yazılan yazıları da okudum. Bunlar -öncelleri Kant, Schopenhauer, Carlyle ve Wordsworth gibi- geleneksel, otoriter Batı dinine karşı başkaldırmışlardı. Walt Whitman'ın *Çimen Yaprakları* adlı kitabı elbette tekrar-doğuş inancının bir zafer şarkısıydı. Malcolm Cowley, Whitman için, "Evren, Whitman için bir yapı değil, sonsuz bir oluş, bir süreçti ve sonsuzluk perspektifinden yargılanmalıydı" demişti.

Böylece, on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıl boyunca birçok büyük yazar, filozof, bilimci, müzisyen, ressam, şair, tarihçi, deneme yazarı ve politikacı bu dünyadaki yaşam mucizesini ve Oryantalistleri pragmatik bir biçimde inceleyerek ulaştıkları tekrar-doğuş inancını ifade etmişti. Bunlardan birkaçı Thomas Edison, (Fransız astronom) Camille Flammarion, (İsveç asıllı Amerikalı astronom ve fizikçi) Gustaf Stomberg idi.

Yirminci yüzyılın bu konuda ne söylediğini merak ettim. Bu konu üzerine çok şeyin yazılmış olduğunu gördüm. Henry Miller, Pearl Buck, Thomas Wolfe, Jack London, Mark Twain, Louisa May Alcott bu konuda yazan birçok yazardan sadece birkaçıydı. (İkinci Dünya Savaşı'nda İngiliz Hava Kuvvetleri'nde Mareşal olan) Lord Hugh Dowding, Sir Arthur Conan Doyle,

İçimdeki Yolculuk

(Amerikan İzçileri'nin kurucusu) Ernest Seton Thompson, (İngiliz politikacı) Lloyd George ve sanayici Henry Ford gibi farklı karakterlerin tekrar-doğuş teorisine inandıklarını öğrenince çok memnun oldum. Ayrıca sayısız bilimci, Mondrian Kandinsky ve Klee'nin başını çektiği modern sanat ekolü, Malevich gibi teosofistler; Herman Hesse, Rainer Maria Rilke, Robert Frost, John Masefield gibi şair ve yazarlar da tekrar-doğuş teorisine inanan zengin ve seçkin insanlar listesinde yer alıyorlardı.

John Ellis McTaggart'ın çalışması diğerleri arasında öne çıkıyordu. McTaggart yirmi beş yaşında Hegel'den sonra gelen en seçkin diyalektikçi ve metafizikçi olarak kabul edilmişti. Cambridge'de Trinity Koleji'nde sosyal bilimler ve felsefe dersi veren McTaggart'ın yerini alan C. D. Broad, McTaggart'ın, "Plotinus'un *Dokuzlar*, Spinoza'nın *Ahlâk* ve Hegel'in *Ansiklopedi* adlı eserleriyle karşılaştırılabilir eserler yazmış büyük filozofların ön sırasında yer aldığını" söylemişti.

Bu önemli eserleri okumamıştım. Ama John Ellis McTaggart'ın *İnsanın Ölümsüzlüğü ve Önceden Varoluşu* adlı eserinde söylediği şey bana çok mantıklı geldi:

En iyi insanlar bile, öldüklerinde, hemen cennete girmelerini sağlayacak bir entelektüel ve ahlâki kursesizlik hali içinde değildirler... Bu genel olarak kabul edilir ve onu karşılamak için çoğunlukla iki alternatiften biri benimsenir. Birincisi, ölüm anında muazzam bir gelişmenin, hayatta gözlemlenebilecek herhangi bir ilerlemeyle kıyaslanamayacak kadar büyük bir gelişmenin meydana gelmesidir... İkinci ve daha olası alternatif ise mevcut bedenlerimizin ölümden sonra her birimizin içinde sürebilen tedrici gelişim sürecidir... Geçmiş hatırlayamamanın birçok hayata yayılmış olan bir gelişim şansını yok etmesi gerekmez... Bir hayatta bilgi elde ettikten sonra -ki tüm insanlar biraz bilgi kazanırlar- ölen bir insan ye-

ni hayatına o bilgidен yoksun olarak, ama onu elde ederken kazandığı zihin gücünden ve hassasiyetinden yoksun olmadan girebilir. Eğer böyleyse, o insan ilk hayatındaki deneyimlerinden ötürü ikinci hayatında daha akıllı ve bilge olacaktır... Onun karakteri unutulmuş bir olay tarafından belirlenmiş kalabilir. Ben şimdiki hayatımda yapmış olduğum iyi ve kötü eylemlerin çoğunu unuttum. Ancak onların her biri benim karakterimde bir iz bırakmış olmalı. Böylece, bir insan bu hayatın ahlâki mücadeleleriyle kazanmış olduğu mizacı ve eğilimleri bir sonraki hayatına taşıyabilir.

Geriye sevgi kalır. Eğer, inandığım gibi, biz hayatın sadece yüce değerini değil, hayatın ve evrenin yüce gerçekliğini de sadece sevgide buluyorsak, buradaki sorun daha önemlidir... Tek bir hayatta yıllarca sürmüş olan bir dostlukta çok şey unutulmuştur -birçok sırdaşlık, birçok hizmet, birçok mutluluk ve üzüntü unutulmuştur. Ama onlar şimdiki zamanda izlerini bırakmadan geçmez. Onlar, unutulmuş olsalar da, unutulmamış olan şimdiki sevgiye katkıda bulunur. Aynı şekilde, bir hayatın sevgisinin tüm anısı ölüm anında silinip gitse bile, eğer aynı sevgi daha önce olanlar sayesinde yeni bir hayatta daha güçlü olursa, onun değeri kaybolmaz.

Benim gibi, geçmiş yaşamları hatırlamaktan bir yarar sağlamayı amaçlayan başka insanların olduğunu da gördüm: Onlar tekrar-doğuşa inanmakla kalmıyor, onun için bir amaç da buluyorlardı. Özellikle psikologlar, bu hayatta yaşanan *geçmiş yaşam* travmalarını ortaya çıkarmak için geriye-gidici hipnoz uyguluyorlardı. Dr. Helen Wambach bu konuda bir dizi deney yapmıştı. O, ilk başta bu deneyleri hastalarına yardım etmek için değil, geçmiş yaşamların var olduğunu saptamak için yapmıştı (ancak bu deneyler bazı hastalara yardımcı olmuştu). Dr.

İçimdeki Yolculuk

Wambach, *Geçmiş Yaşamları Tekrar Yaşamak* adlı kitabında deneylerinin doğuşunu, onları nasıl yürüttüğünü, bini aşkın denek üzerinde gerçekleştirdiği geçmiş-yaşamı hatırlama deneylerinin sonuçlarını anlatır. Her hasta, hipnoz altında üç kere geçmişe gitmiş ve her yolculukta onlara aynı sorular sorulmuştu. Sonuçlar hastalar her yolculuğu başkalarına anlatmadan yazılmış, sonra o sonuçlar zaman dönemi, sosyal tabaka, ırk, yenilen yiyecekler, giysiler, mimari vb. ile ilintilendirilmişti.

Diğer kitaplara kıyasla, bu kitap zihnimde bizim daha önce de yaşadığımıza dair bir kuşku bırakmadı. Benim için bu kendimi daha fazla araştırma ve keşfetme meselesi haline gelmişti. Tabii bunu vakit bulduğumda yapabiliyordum, çünkü hâlâ turnemin ortasıdaydım ve kitap dolu bir bavulla dolaşıyordum.

Turne sırasında Avrupa, Avustralya, Kanada, İskandinavya ve Amerika'da gösteriler yaptım. Geceleri tiyatrolarda gösteri yaparken, gündüzleri bol bol kitap okuyor ve notlar alıyordum. Gösteriden sonra yemekte veya barda tekrar-doğuş konusuyla gizlice ilgilendiklerini, tanımlayamadıkları ya da açıklayamadıkları anıların hislerini duyumsadıklarını itiraf eden insanlarla da karşılaşıyordum. Bazıları beden-dışı deneyimler yaşamış, bazıları trans medyumluğu yapmış, bazıları da geçmiş yaşamlarını hatırlamışlardı; onların gerçek olduğundan eminlerdi ama garip görünmekten korktukları için onları anlatmak istemiyorlardı.

Dünyanın egzotik yerlerinden Gerry'yi aradım, ama onu ülkelerarası ararken spiritüel metafiziğe gittikçe artan ilgimden söz etmek zordu. Onunla buluşabilmeyi istedim, ama benim programım onunkine hiç uymadı. Her konuşmamızda, onun kendi politikasına ne kadar derin bir biçimde gömülmüş olduğunu, ayrıca onun genişlemiş bilinç konusuna hiç ilgi göstermemesine karşı duyduğum sabırsızlığın gittikçe arttığını fark ediyordum. Sonra, "John"un, hayatımdaki insanların farkındalık

kapasitelerini kendi hızlarıyla geliştirmelerine ve kuşkucuların kuşkucu olmalarına izin vermem gerektiğini söylediğini hatırlıyordum. Aslında, *ben* de okuduğum ve öğrendiğim *her şeye* inanmıyordum, ama ilişkide olduğum kişinin diğer boyutların olasılıklarıyla ilgilenmesini özlüyordum. Gerçeklik öznel bir gerçektir ve benim gerçekliğimin genişlemekte olduğunu biliyordum. Kendi içsel gerçekliğimin fikirlerinin daha farkında olduğumu ve onlarla daha çok başa çıkabildiğimi hissediyor ve onlar hakkında birisiyle konuşmayı çok istiyordum.

Turne çok keyifli geçti. Çok yoğun çalıştık, ama karşılığını da aldık. Turne boyunca karşılaştığım insanların bazıları daha derin kimliklerini sessizce araştırıyor gibiydiler. Birçoğu bana, psikiyatrik yardımın yeterince derine inemediğini, şimdiki hayatlarından önce meydana gelmiş olayların ve travmaların varlığını hissettiklerini söyledi. Birçoğu, çocukluklarındaki koşullanmanın ve deneyimin köklü korku ve endişelerini tam olarak açıklamadığını hissettiklerini söyledi. O şekilde düşünen bu kadar *çok* insanın olabilmesi karşısında şaşkınlığımı gizlemekte zorlanıyordum.

Özellikle bana anlatılan bir olay beni beklemediğim bir biçimde etkiledi. Yıllardır görmediğim İrlandalı bir erkek arkadaşım anlatmıştı bu deneyimi: O bir süre önce Japonya'ya gitmiş. Kyoto sokaklarında sakın bir biçimde dolaşırken bir antikacı dükkânının vitrininde bir Samuray kıyafeti görmüş. Yere perçinlenmiş gibi durmuş ve kendisine ait olduğunu "bildiği" o kıyafete öylece bakakalmış. Giysinin yanındaki kılıcı, o tene değdiğinde ne hissettiğini ve onu taşıırken nasıl kasıla kasıla yürüdüğünü hatırlamış. Orada durmuş, o kadim kıyafete ve kılıca bakarken, onunla katıldığı bir savaşın sahneleri zihninde canlanmış ve en sonunda üzerinde o kıyafetle öldüğünü hatırlamış. Dükkândan içeri girip o kıyafeti satın almak istemiş ama o satılık değilmiş. O bana bu öyküyü anlatırken, geç-

İçimdeki Yolculuk

mişte Japonya’da bir hayat yaşamış olduğuna inandığını rahatça söyleyebilmesine şaşırdığını da belirtti. Başımı sallayarak onu dinlerken, bir yandan da kendi geçmiş yaşamlarımı ne zaman hatırlamaya başlayacağımı merak ediyordum.

Böylece, yaklaşık üç ay boyunca turnemi sürdürdüm, insanlarla konuştum ve kitap okudum. Gittiğim her ülkede yeni düşünceler ve yeni varsayımlar edinmeye çalıştım. Yeni fikirlerimi hayatıma ve çalışmama daha özgürce uygulamaya başladım. Hissettiğim şeyleri kiminle konuşacağım konusunda seçiydim, ama çoğu zaman bunun gerekli olmadığını gördüm.

Dinlenmek, notlarımı gözden geçirmek ve düşüncelerimi arındırmak için Malibu’ya döndüm. Zihnimdeki düşüncelere nasıl yaklaşacağımdan emin değildim. Bir insan yeni bir farkındalığı ilk kez keşfettiğinde, o kafa karıştırıcı olabiliyordu. Bu yüzden sahilde uzun yürüyüşlere çıkıyor ve bazen de bir parka gidip, bir ağacın altında oturup kitap okuyordum.

Yine o ağacın altında oturduğum bir öğleden sonra, bir zamanlar derin bir aşk yaşadığım bir arkadaşım gelip beni o ağacın altında buldu. O, New Yorklu bir yazar ve televizyon yönetmeniydi ve son derece iğneleyici ve alaycı bir şekilde hazırcevap olabiliyordu. Onu iyi tanıyordum; aslında, ilginç zekâsı onunla yıllarca ilgilenmemde büyük bir etken olmuştu.

Önce, bir elin başıma hafifçe vurduğunu hissettim, o genellikle böyle merhaba derdi. Onun Mike olduğunu hemen anladım. Ağzında piposu, üzerinde kot pantolonu, tişörtü ve deri ceketıyla karşımda duruyordu. Adeta “ben görünüşü umursamayan bir serseriyim” diyen bu kıyafetinden onun zeki biri olduğunu anlayabilirdiniz.

Mike, herhangi bir giriş yapmadan, “Neler oluyor? Geçen yıl boyunca nerelerdeydin bakalım?” diye sordu.

“Bütün dünyayı kapsayan bir turneye çıkmıştım, birkaç gün önce döndüm” dedim.

“Ahh” dedi Mike, “hâlâ o mistik yolculuk tutkusuna sahipsin, ha?” O, bu içgörüyle beni biraz şaşırtmıştı. Konuşmasını sürdürdü. “İşinle bu yolculuk tutkunu çok iyi birleştiriyorsun, öyle değil mi? Bu iyi bir şey. Birlikteyken, ne zaman buradan uzaklaşıp bir yolculuğa çıkmak, dünyayı görmek istediğini hep anlardım.”

Dizlerimin üstüne oturdum, o da yanıma oturdu. “Bunu gerçekten her zaman hissettin mi?” diye sordum, onun birlikteyken fark etmediğim bir yanını görerek.

“Tabii” dedi o. “Ama gitmeni istemediğim için bundan hiç söz etmedim. Dürüstçe, ha?”

Kısa bir süre sessizce oturarak birbirimize gülümsedik. Mike, “Seni gördüğüme çok sevindim” dedi içtenlikle ve hemen konuşmaya devam etti. “Seni düşündüren bir şey var. Çok şeyi kendine sakladığını duyuyorum; sadece, bir adamı görmek için sık sık Avrupa’ya gittiğini biliyorum.”

“Vay canına!” dedim içimden. Bu dünyada bir sır saklamak pek mümkün değildi.

Ama sadece gülerek karşılık verdim. Mike da, ona aşk hayatımı anlatmamı gerçekten beklemediği için gülerek karşılık verdi.

“Söyle bana eski dostum” dedim, “sence ben saf biri miyim? Yani sence ben, bana söylenen her şeye inanan biri miyim?”

Mike piposundan bir nefes çekti, farkında olmadığım karakter özelliklerimden dolayı kaygılandığımı anlamış gibi yüzü birden ciddileşti.

“Hayır” dedi sonra, “saf olduğunu söyleyemem. Sen gerçekten sorgulayıcı bir zihne sahipsin. Ama bazen, gerçekten var olmayan şeylerin var olduğunu düşünüyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Örneğin, Çin’e gittiğinde oradaki devrimin başarılı olma-

İçimdeki Yolculuk

sını *istediğin* için sorunlu alanları gözden kaçırdığını düşünüyorum. Elbette senin sadece onların görmeni istedikleri şeyi gördüğünü biliyorum, bu yüzden orada olup bitenleri olumlu bir biçimde değerlendirmeni anlıyorum. Kastettiğim şey bu?”

“Peki, az önce bana mistik derken ne demek istedin?”

“Shirley, sen her zaman bana Doğu felsefesi gibi gelen bir anlayışa sahiptin. Ben bir süre onu soyut olarak adlandırdım, ama sen tam olarak esas olmayan fikirlere çekilir gibiydin. Biliyorsun, ben her zaman çöpü kimin topladığını bilmek isterken, sen çöp toplayıcısının ne düşündüğünü bilmek isterdin.”

“Evet” dedim ve aynı şikâyeti duyduğum diğer ilişkilerimi düşündüm. “Bu bir sitem mi, Mike?”

“Hayır” dedi o, “kesinlikle değil. Sen böylesin. Sen her zaman her şeyin altına inmek istedin, daha derin bir anlam aradın. Buna hayranlık duyuyorum. Bu belki başka bir adamı çıldırtabilir, ama benim de daha derine bakmamı sağladı.”

Karşılıklı gülümsedik. Birbirini takdir eden iki eski sevgilinin gülümsemesiydi bu. Mike, bana doğru eğilerek kucagımdaki kitabı aldı.

“Bu nedir?” diye sordu.

“Bir kitap işte...”

“Tekrar-doğuş hakkında mı?”

“Evet.”

“Neden?”

“Bilmem.” Bu konuya girip girmemeye karar vermeye çalışırken yutkundum. “Onun doğru olabileceğini düşünüyorum. Ve bu konuda çok şey okuyorum.”

Mike gözlerimin içine baktı. “Öyleyse sen de Kaliforniyalılar gibi oldun, ha?” dedi.

“Kaliforniyalılar gibi mi?”

“Evet. Burada herkes bu konuyla ilgileniyor. Sadece Kaliforniyalılar Moonbeam gibi bir vali seçebilirlerdi, değil mi?”

“Sanırım” dedim. “Ama başka birçok yerde de bu konuyla ilgilenen insanlar gördüm.”

“Ya? Nerede?”

“Dünyanın her yanında...”

“Örneğin?”

Mike sizi sorgulamaya karar verdiğinde bir duruşmada olduğunuzu hissederdiniz.

“Turne sırasında Avrupa, Avustralya ve Kanada’da bir sürü insanla bu konuyu konuştum.”

“Öyle mi? Onlar neler söylediler?”

“Öyküler anlattılar. Bazen hatırladıkları geçmiş-yaşam deneyimlerini anlattılar. Bazen anlattıkları sadece hissettikleri şeylerdi, bazen de yaşadıkları déjà-vu deneyimlerini anlattılar.

“Evet” dedi Mike. “Benim ölümünden *sonra* hayatın olduğuna dair bir kanıtım var.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum, belki bu konuda bir diyalog kurabileceğimizi düşünerek. “Ne kanıtı?”

“Birleşik Devletler Kongresi.”

Güldüm ve “Çok komik...” dedim.

“Sana bir şey söyleyeyim mi?” dedi o, “Şimdi ve burada, bu dünyada yeterince sorun var. Ben beş bin yıl önce Mısır’da bir köle olup olmadığımın pek ilgilenmiyorum doğrusu.”

Onun özellikle bu örneği neden verdiğini merak etmeme rağmen daha fazla üstelemedim. “Trans medyumluğu diye bir şey duydun mu?” diye sordum.

“Bu yüzyılın başında İngiltere’de Oliver Lodge’un hakkında yazdığı şeyi mi kastediyorsun? Onun ölmüş oğluyla iletişim kurduğu söyleniyordu galiba.”

Mike beni şaşırtmıştı. Onun eline geçen her şeyi okuduğunu biliyordum ama okült kitaplar okuduğunu hayal edemiyordum.

“Evet” dedim, “Lodge, bir türlü tam olarak açıklanama-

İçimdeki Yolculuk

yan, sonunda olduğu gibi kabul edilen birçok psişik araştırma yapmıştı.”

“Peki, senin bu konuyla ne ilgin var? Yoksa bir medyum aracılığıyla Çu En Lay ile iletişim mi kuruyorsun?” Mike, geçmişte Çin’e gittiğimde -bir süre önce ölen- başbakan Çu En Lay ile görüşmeyi çok istemiş olduğumu biliyordu.

“Hayır” dedim, “Çu ile değil. Ama bir zamanlar fiziksel bedende bulunan ruhsal rehberlerle iletişim kurmak belki mümkünüdür.”

Mike, dirseğinin üzerinde geriye doğru yaslandı ve piposunun sapını kemirmeye başladı. Sonra, “Bunu bana anlatmak ister misin?” dedi.

Bir sigara çıkarıp yaktım. Neler olduğunu dikkatle ve ana hatlarıyla anlattım. İsveç’teki Ambres’i, Kaliforniya’daki John, McPherson ve Kevin’i anlattım. Dünyanın her yanında birçok insanın medyumlar aracılığıyla birçok şey öğrenmekte olduğunu söyledim. Bazı medyumların sahtekâr olabileceklerini anladığımı, ama bunun hepsini geçersiz kılamayacağını belirttim. Kendi geçmiş yaşamlarımla ilgili bilgilerin yanı sıra spiritüel sevgi ve Tanrı ile ilgili mesajlar da aldığımı ve söylendiğine göre dünya-dışı varlıkların da aynı mesajları sunduklarını anlattım. Geçmişte ve şimdi dünyanın her yanında birçok insanın daha önce de yaşamış olduklarını hissetmiş olmasıyla ilgili birçok şey okuduğumu söyledim. Tekrar-doğuşu hayatlarının bir parçası olarak kabul eden tüm ünlü, zeki sanatçılardan, filozoflardan, bilimcilerden ve dinî liderlerden söz ettim ve bu konuda hiç de yalnız olmadığımı vurgulayarak konuşmamı bitirdim.

Mike, piposunu ağzından çekerek yerinde doğruldu.

“Shirley” dedi, “Ben Mike’ım, hatırlıyor musun? Ben *senin* tarafındayım, tamam mı?”

Hiçbir şey söylemeden ona baktım.

“Bir adam transa geçiyor, onun ağzından farklı bir ses çı-

kıyor ve sen de orada oturup duyduğun şeylere inanıyorsun, öyle mi?”

Ben yine sessiz kaldım.

“Bak” diye sürdürdü o konuşmasını, “insanlar bizim Shirleyimize ne olmuş diyecekler. Birileri sana geçmiş yaşamlardan, dünya-dışı varlıklardan söz ediyorlarmış! Tanrı aşkına! Bu saçma ve mantığa aykırı bir şey! Kolay aldanır ve gülünç görünüyorsun. Kendini bu pozisyona soktuğunu görmekten hiç hoşlanmadım.”

“İnsanlar dediğin kimler?” dedim. “İşte bu yüzden sana benim saf olduğumu düşünüyor musun diye sordum. Ben kendimi saf ya da kolay aldanır biri olarak görmüyorum, Mike. Ben sorguluyorum. Ben bilmek istiyorum. Ben her şeyin mümkün olduğunu hissediyorum -ve neden olmasın ki?”

“Ama tüm bunlara *inanıyor musun?*”

“Bilmiyorum. Sadece deneysel kanıtlara dayanarak, tekrar-doğuş teorisinin doğruluğuna ikna olmak üzereyim. Başka yeni konuları da öğrenmenin ortasındayım. Bu bir, yeni boyutları dikkate alma süreci. Bu bütünüyle büyüleyici bir dünya, ben bu dünyayı fırlatıp atmak istemiyorum ve bunda herhangi bir saflık görmüyorum. Ben her zaman yeni fikirleri kabul etmeye hazır biriydim, öyle değil mi?”

“Öyle.”

“Sanırım böyle olmaya da devam edeceğim. Şu anda kafam sadece asıl ‘gerçeklik’ diye bir şeyin var olup olmadığı konusunda karışık. Çünkü gerçeklik çok göreceli bir şey gibi görünüyor.”

“Dur hele” diye karşı çıktı Mike, “Hollywoodlu bir yapımcı, bir senaryo yazarının maaşını ödemediğinde, bu *gerçektir*.”

“Elbette. O, *onun* için gerçek. Belki hayatlarında ilk kez birtakım şeylerden yoksun kalacakları ya da istediklerini yapamayacakları için bu onun çocuklarına gerçek gibi gelir. Ama

İçimdeki Yolculuk

hayatta asla bir eve, arabaya, televizyona, giysilere sahip olmamış, soğukta yiyecek bulamadan yaşamaya çalışan milyonlarca insan için bu *gerçek* değildir. Ve onların durumu da her zaman her şeye sahip olan diğer uçtaki insanlar için *gerçek* değildir. Belki önemli olan işin para kısmı değildir. Belki burada alınması gereken bir ders vardır. Belki de hayat *derslerle* ilgilidir ve *bu* gerçekliktir.”

“Peki, çocuklarını besleyemeyen bir baba nasıl bir ders almaktadır?”

“Gerçekten bilmiyorum, Mike” dedim. “Bu benim başıma gelmedi. Ama eğer gelseydi, kızgınlık duyacağıma, o dersi anlamaya çalışırdım. Tüm suçu beni parasız bırakan kişinin üstüne atmak yerine, *nedeni* bulmaya çalışırdım.”

“Sen, tüm bu Tanrı ve sevgi palavralarıyla, sadece geriye yaslanıp kazık yemene izin vereceğini mi söylüyorsun?”

“Hayır, bunu söylemiyorum. Belki gerçekten kazık yemeceğimi söylüyorum. Belki, kazık yemek gibi görünen şey gerçekte kendimi daha iyi anlamak için deneyimlemem gereken bir şeydir. Ayrıca, sen onların olmasına izin versen de vermesen de bu olaylar her zaman vuku buluyor zaten. Bu durumda, sanırım, eğer ona izin vermemeye karar verirsem savaşa girmek zorunda kalacağımı söylüyorum, öyle değil mi?”

“Savaş mı?” diye sordu Mike.

“Elbette. Bu örneği dünya çapında zenginler ve yoksullar sahnesine genişletebilirsin. Bu aynı ikilemdir. Ama eğer biz asla gerçekten ölmüyorsak, o zaman hayat adaletsiz bir durumun şiddetle gerçekleşmesine izin vermemek yerine, onu nasıl ele aldığımız meselesi haline gelir.”

Mike ağaca yaslandı. Güneşin önünden bir bulut geçti ve martılar gitmek için ortak bir karar vermiş gibi hep birlikte çılgınlık atarak havalandı. “Dünyadaki her diktatörün bu tür düşünüşten yararlandığını ve akıl almaz ıstıraplara neden oldu-

ğunu anlayamıyor musun?” dedi Mike. “Bu felsefeyi desteklemek alçakça bir kendini beğenmişliktir. Yani insanlara biri onların yanaklarına bir tokat atarsa öbür yanaklarını da çevirmelerini söylemek zorbalığa açık bir davetiyedir. Ben, eğer bir piç kurusu bana yanlış yaparsa, kendi kaderimi tayin etmeye ve onun hakkından gelmeye inanıyorum.”

“Öyleyse eğer onun gerekli olduğunu hissedersen *sensen*, öldürmeyi kabul ediyorsun, öyle mi?”

“Eğer biri beni öldürmeye çalışıyorsa, evet.”

“Peki” dedim, “bunu anlıyorum. Bu kesinlikle olağan çıkış yolu. Ama ben düşmanlarımızı gerçekten öldürdüğümüzden emin değilim. Bir insanı öldürmenizin nedeni her ne olursa olsun, yani bunu ister kişisel bir nedenle, isterse bir hükümetin ya da dinî bir otoritenin emriyle yapmış olun, eğer tekrar-doğuşun kökünde yatan neden-sonuç yasası devredeyse, bir hayli kötü karma edinmekten başka neyi başarmış olursunuz? Eğer ölüm, yani nihai bir son bir gerçeklik değilse, öldürmenin amacı nedir? Eğer biz cinayetin bir çözüm *olmadığını*, onun sonuçta kişinin kendi kendisini gerçekten baltalamasına neden olduğunu ‘kanıtlayabilirsek,’ belki o zaman birçok insan başka çözüm yolları arayacaktır.”

“Bu biraz ezoterik bir yaklaşım” dedi Mike. “Şimdi senin bu konuda neden kaygılandığını anlıyorum, çünkü sen de o tür bir düşünüşe sahipsin. Sanırım, sen bu düğümü seni tatmin edecek şekilde çözmeye kararlısın. Ama Shirley, bu sana neye mal olacak hiç düşündün mü?”

“Ne demek istiyorsun?”

“İnsanlar sana ne olduğunu merak edecekler. Onlar, seni benim kadar tanımadıkları için, kontrolü kaybettiğini ve istedik davrandığını düşünecekler.”

Mike benim için tıpkı Bella -hatta Gerry- kadar gerçekten endişeleniyordu. Ama böyle kavramların Mike için neden

İçimdeki Yolculuk

bu kadar kişisel olarak tehdit edici olduğu başka bir meseleydi. Beni düşündüren şey de, onun -ve diğerlerinin- bu konuya neden endişe yerine açık fikirlilikle yaklaşmadıklarıydı.

“Ama Mike” dedim, “hemen herkesin bu konuyu şu ya da bu şekilde merak ettiğini görmüyor musun? Herkesin başına açıklayamadığı bir şeylerin geldiğini düşünmüyor musun?”

“Elbette geliyor. Ama onlar o olayları açıklamaya çalışmadan bırakıyorlar. Sen neden, kendi haline bırakmanın daha iyi olacağı şeyleri açıklamak için bu karmaşık inançları geliştirmen gerektiğini düşünüyorsun?”

Artık -kendimi biraz kızgın hissedecek kadar- kendimi yeterince savunmuştum. “Onları kendi haline bırakmanın daha iyi olduğunu *kim* söylüyor?” dedim. “Mevcut durumda bu kadar iyi olan ne ki dünya onu olduğu gibi korumak istiyor? Ben daha iyi yanıtlar arıyorum, Mike. Bu arayış kısmen inatçı bir meraktan kaynaklanıyor sanırım -ben hep bir gülün neden kırmızı olduğunu ya da bir düşüncenin neden güçlü olduğunu bilmek istedim. Yüzeysel açıklamalar benim için asla yeterli olmadı, bu yüzden de -beni nereye götürürse götürsün- sorgulamamı sonuna kadar sürdürmem kaçınılmaz.”

Mike elimi avuçlarının arasına alarak sıvazladı. “Louis Pasteur ve Madam Curie gibi diğer birçok kişi de her şeyi kendi haline bırakamadı. Bu arayışlarının sonunda da elde ettikleri şeylere bak. Öyleyse kim bilir? Ama onlar ne yaptılarsa kendi kendilerine yaptılar. Hayatlarını kazanmaları seyircilerini kendilerinden soğutmamalarına bağlı değildi. Bunun senin başına gelmesini istemem.”

“Böyle bir şeyin olacağını sanmıyorum, Mike. Her neyse, en hafif deyişle, bu şu anda benim hayatımdaki en anlamlı şey. Onu kendi haline bırakamam. Ve kendi kimliğimin ya da başka birinin kimliğinin sonuna dek gittiğimde, en sonunda bundan önceki hayatta olup bitenlerin tam kimliğine ulaşabilirim.

Yani bundan önceki hayatta ikimizin nerede bir karmik ilişkiye sahip olduğumuzu görebilirim. Önceki hayatta bazı şeyler çözülmeyen kaldığı için bu kez onları çözmek amacıyla birlikte olduğumuzu görebilirim.”

“Belki bu konuşmanın da bu çözümlemenin bir parçası olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Olabilir.”

“Peki, ama ben sadece bu hayatla başa çıkabilirim. Bu hayat bana üzerinde düşünülecek yeterli malzeme veriyor.” Mike ayağa kalkıp gerindi. “Dikkatli ol, Shirley. Hepsi bu kadar, tamam mı?” dedi.

“Tamam” dedim.

“Yürümek ister misin?”

“Tabii.”

Birbirimize sarılarak dağlara doğru yürümeye başladık. Mike kulağıma eğilerek fısıldadı: “Söyle bakayım. Bundan önceki hayatında beni görmek için Avrupa’ya gizli yolculuklar yapıyor muydun?”

O akşam kendimi gerçekten çok yorgun hissettim. O gece kendimi rahat bırakmaya, hiçbir şey yazmamaya karar verdim. Günün sonunda balkonda oturup güneş batarken rüzgârın kumları havalandırışını izledim. Alçak ve saydam dalgalar pembe-turuncu bir parıltı yayıyordu.

Bir mil uzaklıkta biri deniz kıyısından yürüyerek geliyordu. Onu izledim. Diğer insanların güneş batarken yürürken ne düşündüklerini hep merak ederdim. Bazıları bir amaçla hızlı hızlı yürür, bazıları sallana sallana yürür ve bazıları da hiç yürümüyormuş gibi yürürler -belki onlar o sırada başka bir yerdedirler. Bu kişi ise birini arıyormuş gibi yürüyordu. Denizden çok kıyıdaki evlere doğru bakıyordu. Bir şey yiyordu, bir elma olabilir. Diğer elinde ise sandaletlerini taşıyor ve sol omzu düşük bir halde yürüyordu. Yaklaştıkça ona daha dikkatle bak-

İçimdeki Yolculuk

tım. Benim yukarıdan baktığımı görünce el salladı. Gelen David idi.

Tanrım, diye düşündüm. Şimdi neler olacaktı? David benim evimin önüne gelince durdu, gülümsedi, tekrar el salladı ve beni aşağı çağırdı.

BÖLÜM 17

“Ben, kozmik dinî hissin bilimsel araştırma için en güçlü ve asil teşvik olduğunu iddia ediyorum.”

ALBERT EİNSTEİN
Benim Gözümünden Dünya

“Selâm” dedi David. “Burası çok güzel...”

Ayağa kalktım ve korkuluğa dayanarak öne doğru eğildim. David gömleğinin üzerine bir kazak giymişti ve beyaz spor çorapları pantolonunun arka cebinden sarkıyordu.

“Nasılsın?” diye seslendim.

O, sigarasını dalgalara doğru fırlattı. Ve “Hadi aşağı gel de yürüelim” dedi. “Büyük kayaya doğru yürüelim. Sonra da eğer istersen bir yerde akşam yemeği yeriz.”

Korkuluktan doğruldum.

“Ama yanına bir kazak al” diye bağırdı, David. “Daha sonra hava soğuyacak.”

Gerry’nin sevdiği ve dünya turuna çıkarken de yanıma aldığım yeşil kazağımı kapıp kumsala uzanan ahşap basamaklardan aşağı indim. David’i ilk kez görüyormuş gibi hissediyordum ve bazı bakımlardan, onunla hiç karşılaşmamış olmayı istedim. Mike’la yaptığım konuşmanın beni hırpaladığını hissediyordum ve henüz bu hissi aşamamıştım.

Yanına gittiğimde David bana dikkatle baktı. “İyi misin?” dedi.

“İyiyim, iyiyim” diye geçiştirdim.

“Peki” dedi o, yürümeye başlarken. “Görüşmeyeli çok düşündün mü?”

“Aslında düşünmeye pek zamanım olmadı” dedim.

David, bir sigara yaktı.

“Çok içiyorsun” dedim. “Eğer spiritüel konularla bu kadar çok ilgileniyorsan ve kendini düzene sokmuşsan neden bu kadar çok sigara içiyorsun?”

“Bilmiyorum” dedi o, “sanırım, sigara benim köklenmeme yardım ediyor. Aksi halde hep vecit hali içinde uçabilirim. Sen de bu olayın içine gerçekten girmiş olsan sigara içmez miydin?”

“Sigara içmek mi?” Sesim biraz tiz çıkmıştı. “Eğer tüm öğrendiklerime gerçekten inansam dev bir ağacı bile yakıp tütürebilirdim.”

“Evet” dedi David, “yeni her şeyin olduğu gibi, bu da ilk başta ürkütücüdür, ama bir süre sonra kendini duyarsızlaştırmayı öğreniyorsun. Sigara içmek de bunu yapmanın yollarından biri. Ayrıca, ben bir tiryakiyim.”

Serin kumlarda yürümeye devam ettik. Su çullukları her günbatımında olduğu gibi ağır tempolu danslarını yapıyordu. Benim de David’le kendi ağır dansımı yaptığımı hissettim. Bir süre hiçbir şey söylemedim. Sonra da kafamdaki şeyi söyleyebileceğimi düşündüm.

“Sanırım” dedim, “seninle eski dostlar olduğumuzu ve geçmiş bir yaşamda evli olduğumuzu biliyorsundur.”

“Evet” diyerek güldü o, “biliyorum.”

“Kimden duydun?”

“Duydum işte.”

Sigarasından bir nefes çekerek günbatımına baktı. Kendini beğenmiş görünecek kadar her şeyden emin görünüyordu.

“Neyi merak ettiğimi biliyor musun?” dedim. “Acaba, astronotlar uzayda yolculuk yaparken uzay kapsülünün etrafında ruhlar var mıdır?”

David güldü, sonra da öksürdü. “Eh” dedi, “böyle olduğunu söyleyebiliriz, çünkü ruh dünyası her yeredir, şu anda bizim çevremizde bile bulunuyor olabilirler. Bizim bilincimiz onları görebilecek kadar hızlı titreşmediği için biz ruhsal katı gö-

remiyoruz, ama onlar bizi görebilirler. Bunu bazen hissedebiliyorsun, öyle değil mi? Bazen belirli fikirlerin ve ilhamların nereden geldiğini gerçekten merak etmiyor musun? Bazen, görünmeyen bir kuvvetin sana yol gösterdiğini hissetmiyor musun? Büyük yaratıcıların birçoğunun, görünmeyen bir ilham verici kuvvetin varlığını hissettiklerinden söz ettiğini bilirsin. Bu ben- ce, hem onların ruhsal rehberlerinden hem de geçmiş bir yaşamda deneyimledikleri bir yeteneği hatırlamalarından kaynaklanıyor. Bunu çocuk dâhilerde görebilirsin. Mozart, büyük olasılıkla, nasıl çalacağını *hatırladığı* için dört yaşında piyano çalmaya başlamıştı.”

“David” dedim, onun söylevini yarıda keserek, “tüm bu şeylerin doğru olduğunu gösteren bir kanıt var mı? Yani gerçek bir kanıt. Yoksa insan bu teorileri gerçekmiş gibi aktaran çok aptal biri gibi görünebilir.”

“Ben bu konuda hiçbir kuşku duymuyorum. Onu hissediyorum. Ona inanıyorum. Onu biliyorum. Hepsi bu kadar. Elbette bir kanıt yok. Ama ne fark eder? Ruhsal ve fiziksel katlar arasındaki bağlantı bugün dünyada eksik olan şeydir. Bana göre, ruh hayatın eksik halkasıdır. Yani eğer herkes ruhunun asla ölmediğini anlasaydı, onlar bu kadar korkmaz ve *neden* yaşadıklarını da anarlardı.”

David ağzını her açtığında spiritüel bir vaaz veriyordu.

“Öyleyse” dedim, “sen tekrar-doğuş olayının gösteri işi gibi olduğunu söylüyorsun. Yani bir gösteriyi sergilemeye hazır olana dek onu tekrar tekrar prova etmen gibi, ruhen kusursuzluğa erişene dek bu dünyaya tekrar tekrar geliyorsun.”

“Evet” diyerek güldü o, “onun gibi bir şey.” Sonra, “Biliyor musun” diye devam etti, “ben, İsa’nın tekrar-doğuş teorisini öğrettiğine ikna oldum.”

Dik yakalı kazağımı boynuma doladım. Nedense, bu günlerde her şey beni ürpertiyordu. Ve David bir bildirimde bu-

lunduğunda, onu asla ayrıntılı bir biçimde açıklamazdı.

“Neden böyle düşünüyorsun?” diye sordum, John’un bana İncil hakkında söylediği şeyi hatırlayarak.

“İncil’de yazılı olanların dışında, İsa’nın öğretisi üzerine birçok yorum okudum.” David yüzüme baktı ve kısa bir süre duraksadı. “İncil’de, İsa’nın on iki yaşından, öğretisini sunmaya başladığı otuz yaşına kadar ne yapmış olduğuyla ilgili hiçbir bilgi yoktur. Bunu biliyorsun değil mi?”

“Evet” dedim. “Bunu duymuştum ve onun büyüyene dek söyleyeceği fazla bir şey olmadığını düşünmüştüm.”

“Hayır” dedi David, “birçok kişi, İsa’nın bu on sekiz yılı Hindistan, Tibet, İran ve Yakın Doğu’yu dolaşarak geçirdiğini düşünüyor. Tıpkı İsa gibi konuşan bir adama ilişkin her türlü efsane ve öykü var. İsa gibi konuşan bu kişi her yerde Tanrı’nın Oğlu olduğunu söylüyor ve Hinduların tekrar-doğuş inancını destekliyormuş. Onun zamanla usta bir yogi olduğu, böylece kendi bedeni ve çevresindeki fiziksel dünya üzerinde tam bir kontrol kurabildiği de söyleniyor. O sonra kendi yurduna dönerek daha sonra İncil’de kaydedilen mucizeleri gerçekleştirdi ve insanlara eğer spiritüel (özel, tanrısal) benlikleri ve potansiyel güçleri ile daha fazla temas kurarlarsa aynı mucizeleri yaratabileceklerini öğretmeye çalıştı.”

David, Kevin ve John ile yaptığım celseyi ve Aşram’da Hintli avatar Sai Baba’nın bir takipçisi olan bir kadınla karşılaştığımı bilmiyordu. Janet Bock adlı bu kadın ve kocası Richard, İsa’nın kayıp yıllarıyla ilgili bir kitap yazmış ve bir belgesel çekmişlerdi. Onlar İsa’nın hayatının o dönemiyle ilgili kapsamlı bir araştırma yapmışlardı; saygın arkeologlar, teologlar, Sanskritçe ve İbranice metinleri okuyan öğrenciler tarafından araştırılan yığınla kanıt derlemişlerdi. Görünüşe göre, bu kişilerin hepsi İsa’nın gerçekten de Hindistan’da geniş çapta dolaştığı konusunda aynı fikirdeydi.

Yürürken, David'e Janet ve Richard'dan söz ettim ve o, onlarla hiç karşılaşmadığını ama Hindistan'da iki yıl boyunca aynı konuyu araştırırken tuttuğu notları onlarınkilerle karşılaştırmayı çok istediğini söyledi. İsa'nın kendi yurduna dönünce Hintli üstatlardan öğrendiği tekrar-doğuş teorisini öğretmeye başladığını da sözlerine ekledi.

"Ama David" dedim, "bu öğretiler İncil'de neden yok?"

"Vardı" dedi o, "tekrar-doğuş teorisini İncil'de yer alıyordu. Ama İstanbul'daki Katolik Kilisesi'nin İ.S. 553'te İznik'te toplanan Ekümenik Konseyi tekrar-doğuşla ilgili doğru yorumları İncil'den çıkardı. Konsey üyeleri, Kilise'nin insanlar üzerindeki kontrolünü sağlamlaştırmak için bu öğretilerin İncil'den çıkarılması yönünde oy kullandılar. Çünkü insanın kaderinin söz konusu olduğu yerde Kilise tek otorite olmaya ihtiyaç duyuyordu. Oysa İsa her insanın şimdi ve gelecekte kendi kaderinden sorumlu olduğunu öğretmeye çalışmıştı. O, tek bir yargıcın -Tanrı'nın- bulunduğunu söylemiş ve insanın özgür iradesini ve gerçeğe ulaşma mücadelesini engelleyebilecek bir kilisenin ya da başka herhangi bir törensel dinin oluşturulmasına karşı çıkmıştı."

Bu sözler Kevin'in söylediklerini onaylıyordu, ama tekrar-doğuş konusuyla çok ilgilenen herkesin bu ünlü konseye ilişkin bilgi sahibi olması mantıklı görünüyordu.

Güneş şimdi dalgaların arasında batmaya başlamış, Pasifik'in üzerindeki bulutlara pembe-mor bir renk yayıyordu.

"Her neyse" dedi David, "ben İsa'nın bunları gerçekten yapmış olduğuna inanıyorum ve Kilise'nin o öğretileri yok etmesinin insanlığı mahvettiğini düşünüyorum."

Ona bir karşılık vermedim. Eğer Kilise, ruhlarımızın Karmik Adaleti gerçekleştirmek için sürekli olarak enkarne olduklarını öğretiyor *olsaydı*, bu öğretiyle küçük yaştan itibaren ilgilenirdim diye düşündüm. *Bu* öğreti bana mantıklı gelirdi. Bu,

İçimdeki Yolculuk

insanın ruhsal ve spiritüel boyutuna inanmam için bana bir *neden* vermiş olurdu, çünkü *ben* (başka herkes gibi) kendi kaderimden sorumlu olurum. Böylece, davranışımızı yargılamak Kilise'ye değil, bizim vicdanımıza bağlı olurdu. Ve bu, dünyadaki -tüm hayatım boyunca bir türlü anlayamadığım ve değiştiremediğim- tüm ıstırabın ve dehşetin nedenini de açıklamış olurdu. “Bir insan ne ekerse onu biçer” sözü de böylece farklı bir anlam kazanmış olurdu. Ve sonsuza dek kendi etki ve tepkilerimize göre yaşadığımız bilgisi bana köklü bir rahatlık verirdi. “Sana bir tokat atana öbür yanağını da çevir” sözü de yeni bir anlam kazanmış olurdu. Aslında, ebedi ayrıcalıklarımızı dünyevi sorunlarımızdan daha üstün tutacağımız için, “öbür yanağımızı çevirmek” daha mümkün olurdu.

Neden-sonuç yasası bilimde esas olarak kabul edilmiştir. İnsan yaşamı söz konusu olduğunda neden aynı yasa geçerli olmasın? Yasalar, daima, görebildiğimiz ve dolayısıyla kanıtlayabildiğimiz şeylere dayanmıyordu. Erdem, ahlâk, sevgi görünür, somut şeyler değildi. Ama bu onların var olmadığı anlamına gelmiyordu.

Ben bilim ya da diğer kanıtlanabilir olgular alanında bir uzman değildim. Ama bu alanların neden bu kadar önemli olduğunu merak etmeye başlıyordum. İş neden yaşadığımızı anlama mücadelesine geldiğinde fiziksel kanıtlarda çok fazla değer görmemiştim. Böyle bir mücadele, kişisel olarak ve en derin anlamda her bireye aitti. O birtakım “uzmanlar”ın bilgi alanına ait değildi. Belki “Dünya halim olanlara miras kalacak” sözüyle kast edilen buydu. Belki, “güçlü” davranma ihtiyacı duymayan halim insanlar Tanrı, hayatın erdemi ve *insanlık* ile en çok bağdaşanlardı ve bu -ona göre yaşanması gereken- altın kuraldı. Belki korku yüzünden hayatı karmaşık hale getiren insanlar, sadece dünyanın değil, kendi hayatlarının karmik karmaşıklığını da artırıyorlardı.

David'le birlikte sessizce yürüdük. Sonunda, onun arabasını park ettiği yere, üç mil ilerideki halk plajına ulaştık.

Bu, yeşil renkli eski bir Dodge'du ve arka koltukta iple bağlanmış bir yığın kitap vardı.

"Sana bazı kitaplar, bir de İncil getirdim" dedi David. "Onları oku ve ne düşündüğünü gör. Şimdi yemeğe gidelim mi?" Kitaplar mı? Benim daha fazla kitaba ihtiyacım var mıydı?

Denizin üstündeki bir restoranda karşılıklı oturduk. David ile konuştuğumuzda, bu asla "Günün nasıl geçti?" ya da "Brahms'ı sever misin?" gibi bir sohbet olmazdı. Sanki böyle küçük konuşmalar bir zaman israfıymış gibi, onunla daima büyük konuşmalar yapıldı. Bir erkek söz konusu olduğunda kişisel olmamak benim için olağandışıydı, çünkü "kişisel sohbet" genelde birbirimizle ilgili öğrenmek istediğimiz şeylere -karakterin ipuçlarına veya hayattaki hedeflerin işaretlerine- ulaşmamıza zemin hazırlayan bir şeydi.

Ama bu farklıydı. Ben bu adamla o şekilde ilgilenmiyordum. Ben onun söyleyecekleriyle ilgileniyordum. Sanırım, tüm insanlar ikili bir ilişkide açığa vurulmamış ama anlaşılan bir dizi iletişim kuralı oluştururlar. Bu sizin hakkında düşünmediğiniz bir şeydir, ama o kurallar oradadır ve -iki kişiden biri onları bozup ilişkiyi başka bir düzeye taşımaya kalkışınca- dek-yürürlükte kalır.

Görünüşe göre, David de oluşturduğumuz kuralları bozmakla ilgilenmiyordu. Bu beni rahatlattı ve içgüdüsel olarak bunun hep böyle olacağını biliyordum. Paradoksal olarak, bu, gerçeklik algılarımızı derinlemesine sorgulamamdan kısmen sorumlu olan bu adamla her karşılaşmanın benim için yeni bir deneyim olduğu bir atmosfer yaratıyordu.

Böylece, leziz Bordo şarabına, Wellington bifteğine, masadaki mumlara ve kendimizi tamamen birbirimizin konuşmalarına kaptırmış olmamıza karşın, David ile asla kadın-erkek dü-

İçimdeki Yolculuk

zeyinde bir ilişki kurma eğilimi hissetmedim ve onun inandığı şeylere nasıl inanmaya başladığını da gerçekten umursamadım. Zaten bu inanma süreci genelde düşünüşün soyut bir tekâmülüyle gerçekleşirdi. En azından, benim durumumda böyle olmuş ve bazı özel anlar beni daha ileri gitmeye sevk etmişti. Bunun yerine, biz bir şeylere inanma ve bir hayat amacı edinme *ihtiyacından*; insan ırkının kendiliğinden mi yoksa bir tür spiritüel “rehberlik”le mi ilerleme kaydettiğinden ve son olarak da, tüm yeni kavramlar konusunda açık fikirli olmanın, onları kabul etmeye hazır olmanın bilgeliğinden söz ettik.

David, açık fikirliliğin ona göre gerçek zekânın işareti olduğundan, çünkü “sadece açık fikirli bir insanın yeni fikirleri benimseyebileceğinden ve böylece gelişebileceğinden” söz etti.

“İlk kez ruhsal bağlantılar kurmaya başladığımda” dedi, “bir hayli kafa karışıklığı yaşadım. Ama her ne zaman çevremdeki ‘gerçek’ dünyada kendimi ‘absürt’ hissetsem, durup sezgimin sesine kulak verirdim ve o bana neyin gerçek olduğunu söylerdi. Ben algılayabildiğim şeyden çok kanıtlayabileceğim şeye inanmaya koşullanmıştım. Ama iç sesime daha çok kulak verdikçe, kendi benliğimle daha çok temas kurdum. En sonunda her şey çok basit hale geldi. Ve şimdi, birçok kişi aynı şeyi yapıyor, öyle ki artık *bu* gerçek haline geliyor.”

David, kendi inanç mücadelesini benim için tanımlanabilir bir plân olarak gözden geçirir gibi görünmüyordu. O sadece nasıl bir süreçten geçtiğini anlatıyordu. Ve her zaman olduğu gibi dingin bir biçimde konuşuyordu.

Sonra o, yemeğin sonuna doğru bana, “Sen hiç UFO gördün mü?” diye sordu.

Ondan böyle bu soru duymak beni biraz irkiltmişti. “John” un Tanrı’dan, spiritüel gerçekten ve dünya-dışı varlıklardan bir anda söz ettiğini duymak bir şeydi, kişisel bir dostun aynı bağlantıyı kurmak üzere olması ise bambaşka bir şeydi.

“Hayır” dedim sıradan bir tavırla, “ama görmüş olan birkaç kişiyi tanıyorum; bunlardan biri de Georgia valisiyken bir UFO gören Jimmy Carter’dır. Carter bundan bana hiç söz etmedi, ama bir gazeteye verdiği röportajı okudum. Her zaman ki konuşmaları gibi, bu tanıklığını da profesyonel ve duygusuz bir biçimde anlatıyordu.”

“Evet” dedi David. “Peki, sen onların ne olduklarını düşünüyorsun?”

“Tanrım” dedim, “bilmiyorum. Belki onlar, hakkında kimse konuşmadığı gizli askerî silahlardır ya da meteoroloji aygıtlarıdır veya belki onlar sahte şeylerdir ya da belki onlar dış uzaydan gelen gemilerdir. Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?”

David, kahvesinden ve konyagından birer yudum aldıktan sonra, “Ben onların dış uzaydan geldiğini düşünüyorum” dedi. “O UFO’ların içlerindeki dünya-dışı varlıkların spiritüel olarak çok tekâmül etmiş olduklarını düşünüyorum. Ve onların uzun bir zamandır burada olduklarını düşünüyorum.”

“Tanrı aşkına!” dedim. “Neden böyle düşünüyorsun?” Kahvesinden bir yudum daha alırken onu izledim. Mum ışığında gözlerini sakın bir biçimde kırpışını izledim. Yüzünde, konuyu nereye getireceğini, neden böyle bir şeyden söz ettiğini gösterecek bir ifade görmeye çalıştım.

“Bir sürü kişi onlar hakkında yazdı” dedi o.

“Evet, bir sürü garip, eksantrik kişi yazdı.”

“Ayrıca, Tevrat’ın birçok yerinde onlardan söz ediliyor. Orada bana ve başka birçok kişiye uzay gemisi gibi gelen her türlü tarif var.” Yine “John”u ve okuduğum kitapları hatırladım. David konuşmasını sürdürüyordu. “Von Daniken’in biraz garip biri olduğunu düşünüyorum, ama yine de onun doğru yolda olduğuna inanıyorum.”

“*Tanrıların Arabaları*’nı yazan Von Daniken mi?”

“Evet.”

İçimdeki Yolculuk

“Açık fikirli” zihnimin sırak diye kapanabileceğini hissediyordum.

“Karşılıksız çekler verdiği için İsviçre’de hapiste yatmadı mı o?” diye sordum.

“Evet. Ama bunun onun ortaya çıkardığı şeylerle ne ilgisi var? İnsanlar çelişkilerle doludurlar ve onun yaptığı şey yanlış. Sorunlarını çözmek için başka bir yol bulmalıydı, çünkü sonuçta kendi itibarını sarsmış oldu. Ama onun yaptığı araştırma hâlâ inanılabilirliğini koruyor.”

“John”la yaptığım celseden sonra Von Daniken’in tüm kitaplarını okumuştum; bu kitaplarda o, Büyük Piramit, Stonehenge, Peru’daki Machu Picchu ve Nazka Düzlüğü’ndeki uçupistleri gibi birçok kadim kalıntının gelişmiş uygarlıklar tarafından ve dünya-dışı varlıkların yardımlarıyla yapıldığını iddia ediyordu.

Daniken ayrıca, örneğin Zülkifl Peygamber’in ateş çarkları olarak tarif ettiği şeylerin ve Musa ile İsrailoğullarına kırk yıl boyunca çölde yol gösteren ateş sütununun da uzay araçları olduğunu iddia ediyordu.

Tanrıların Arabaları adlı filmi görmüştüm; bu filmde dünya-dışı varlıkların insanlık tarihi boyunca burada oldukları ima ediliyor, mağara resimleri ve anıtlar bu iddianın kanıtları olarak sunuluyordu. Film izlerken beni etkileyen şey seyircilerin tepkisiydi. Onlar filmi büyülenmiş gibi izliyorlardı ve film bittiğinde kimse yerinden kıpırdamadı. Filmde sunulan spekülasyonlardan gerçekten etkilenmiş, ama nasıl bir tepki göstereceklerinden emin değil gibiydiler. Salondan çıkarlarken onları dikkatle izledim. Kimse, filmle ilgili küçümseyici yorumlarda bulunmamış ve sunulan bilgiyle alay etmemişti. O bilgilerin onları tehdit ettiğini hissetmedikleri belliydi. Sessizce düşünerek dışarı çıktılar. Filme kendi gösterdiğim tepkiden daha çok onların gösterdikleri tepkiyle ilgilendiğimi hatırlıyorum.

Ve şimdi, John'un yapmış olduğu gibi, David de UFO'lar ile spiritüel zekâ arasında bağlantı kurmuştu.

"Yani Tevrat'taki o melekler ve ateş saçan arabalar gibi şeyler gerçekten başka dünyalardan gelen varlıklar mıydı?"

"Evet, gelişkin uzaylı varlıklar bize daha yüksek spiritüel gerçeği öğretmeye neden çalışmasınlar ki? Belki Tanrı-kuvveti gerçekten bilimseldir. Yani İsa, Musa ve diğerleri bilimin izah edemediği ve bizim fiziksel mucize olarak adlandırdığımız şeyleri yaratmaya muktedirler. Ve çok fazla kişi o 'mucizeleri' gördüklerini bildirmiş olduğundan, onları sadece düzmece mitler olarak değerlendiremeyiz. Bu üstün yetenekli insanlar bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyor olmalıydılar."

"Sen insanın spiritüel olasılıkları ile dış uzay arasında nasıl bağlantı kurabildin?" diye sordum.

"Çünkü" dedi o, "bu bana mantıklı geliyor. Kadim tarihte izah edilememiş çok fazla üstün zekâ var ve onun büyük bölümü din ve spiritualiteyle -en azından Tanrı konusuyla- ilişkili."

"Evet" dedim, "ama o zekâ, zamanında son derece gelişmiş ama sonra yok olmuş olan insan uygarlıklarına ait olabilir. Üstün zekâ neden başka dünyalardan gelmek zorunda ki?"

"Ben de bu soruyu kendime sordum" dedi David. "Ama bak, üstün zekânın sadece tek bir örneği yoktu. Bu zekâ dünyanın her yanında ve farklı zamanlarda ortaya çıktı. Platon, Aristo ve diğer büyük düşünörlere göre, Atlantis son derece gelişmiş bir uygarlık olarak *gerçekten* var olmuştu. İnkalar ve Mayalar, bugün bizim sahip olduğumuz kadar, belki daha da fazla astronomi ve astroloji bilgisine sahiplerdi. İsa'dan iki bin yıl önce yaşamış olan Sümerler çok gelişmiş bir matematiğe ve astronomiye sahiplerdi... Bu konuda okuman için sana başka kitaplar da vereceğim, ama ben insanlık tarihi boyunca Dünya'nın bizden daha fazla şey bilen, bizim anlamaya daha yeni başladığımız spiritüel, bilimsel, astronomik, matematiksel ve fizik-

İçimdeki Yolculuk

sel gerçekleri bilen varlıklar tarafından gözlemlendiğini, bu varlıkların insanlığa yardım ettiklerini ve öğretmenlik yaptıklarını düşünüyorum.”

Zihnimin yorulmaya başladığını hissettim.

“Peki, insanlar bunları kendi başlarına öğrenmiş olamazlar mı?” diye sordum.

David kadehte kalan buzlu suyu içti. “Çünkü insanların ‘tanrılar’ dan, yani *kozmik* bir anlamda gelişmiş olan insanlardan yardım aldıklarını gösteren çok fazla kanıt var. Kadim kültürlere ait yazıtların birçoğu, yıldızlardan ışık saçan uçan araçlarla gelen ‘tanrılar’ ın insanlara yardım, bilgi ve ölümsüzlük vaatleri getirdiklerinden söz ediyor. Ben de kendi kendime ‘Neden olmasın?’ dedim. Bugün sağlıklı düşünen hiçbir bilimci evrendeki yegâne canlıların bizler olduğuna inanmaz, değil mi?”

“Evet.”

“Öyleyse bunun üzerinde düşünmeye değer, öyle değil mi? Yani bu konuyu neden ciddiye almayalım? Bu yaklaşım bana mantıklı geliyor. Kabul edilmiş bazı bakış açılarına göre bu çılgınca olabilir, ama bana mantıklı geliyor. Sen, tüm bu konulara girdiğine göre, daha da ileri gidebilirsin. Bu kadar amansız olduğum için kusura bakma.”

Hesabı ödeyip kalktık. Bitkin düşmüştüm. Şimdi Gerry ile ilgili dünyevi hüsrânım bana iyi görünüyordu. David kendini amansız diye nitelendirmişti. Bu genelde bana uygun düşen bir terimdi. Anlamak istediğim konuda genelde amansız olan *ben-dim*. Şimdi de biri bana amansız davranıyordu.

David beni sahildeki evime bıraktı ve ayrılırken benim için getirdiği kitapları verdi.

Biz ölümden sonraki yaşam, doğumdan önceki yaşam hakkında konuşmuş, şimdi de yaşamın üzerindeki yaşam (uzaylılar) konusuna girmiştik!

Ona teşekkür ettim ve iyi geceler diledim.

BÖLÜM 18

“Gerçek anlayış dayanıklılığı, bildiğimiz şeyin bilmediğimiz şey tarafından utandırılmasına izin vermemekten oluşur.”

RALPH WALDO EMERSON

Kuşkucu

Ben medyumlar kanalıyla alınan mesajları ve tekrar-doğuş konusunu yoğun bir biçimde okumuş ve bunu hep kendi ruhsal aydınlanmam için yapmıştım. Şimdi yeni bir bakış açısı üzerinde yoğunlaşmıştım: Dünya-dışı yaşam olasılığı ve onun insan hayatıyla ilişkisi.

Gözlerim ağrıyınca ya dek günlerce okudum. Bir kitabı okuduktan sonra onun kısa bir özetini çıkarıyordum. Bu araştırmanın çoğu daha sonra yaşadığım deneyimlerle ilişkili olarak önemliydi. Tevrat’la ilgili olarak, onun terminolojisini -melekler, ateş sütunları gibi sözcükleri- kullanacağım, çünkü bunlar kadim insanlar tarafından, bu fenomeni o zaman anlaşılabilir olan terimlerle tarif etmek için kullanılan sözcüklerdi.

Tevrat’ın, Zülkifl Peygamber bölümünde, Zülkifl Dünya’nın çok yükseklerden nasıl görüldüğünü tarif ediyordu. Uçan bir gemiye sanki bir mıknaatısla çekilir gibi çekilmenin nasıl bir şey olduğunu anlatıyordu. Aracın öne ve arkaya doğru hareketlerini şimşek kadar hızlı diye tanımlıyordu. Geminin komutanından da “Rab” diye söz ediyordu.

Zülkifl, on dokuz yıl içinde böyle varlıklarla ve gemilerle dört kere karşılaşmıştı. O, gemilerdeki varlıkların *insanlarla* çok barışçıl bir biçimde *temas kurduklarından*, korkuya neden olmamak için büyük çaba gösterdiklerinden söz ediyordu. Onların davranışlarında hiçbir “düşmanlık veya umursamazlık”

İçimdeki Yolculuk

belirtisi yoktu. Zülkifl, “Rab”bin ona ilgi ve saygı gösterdiğini de söylüyordu.

Tevrat’ın Toplu Göç (Exodus) bölümünde, gökte hareket eden ve Mısır’dan göç eden İbranileri Kızıl Deniz’e doğru yönlendiren bir araç “gündüzleri bir bulut sütunu ve geceleri bir ateş sütunu olarak” olarak tarif ediliyordu. Bu sütun, denizin üzerinde durmuş ve suları yarararak İsrailoğullarının sahraya kaçabilmelerini sağlamıştı. Kırk yıl boyunca sahrada dolaşan İsrailoğullarına yol gösteren bu “sütun,” o dönem boyunca onlara dinî rehberlik de sunmuş ve onun içindeki bir “melek” Musa’ya On Emri vermişti. “Melekler” tüm Tevrat’ta karşımıza çıkıyordu, aslında Tevrat “melekler”in başka bir dünyadan gelen misyonerler olduklarını öne sürüyordu.

Bu kırk yıllık dönemde İsrailoğullarının bir yiyecek kaynakları yoktu. Ama “ateş sütunu” iş başındaydı. Rab, Musa’ya, “Dikkatle bak, size gökten ekmek yağdıracağım” demişti (Toplu Göç 16:4).

“Bulut sütunu” İsrailoğullarının sahradaki yolculuklarında bir fener görevi görmüştü. “Onların tüm yolculukları boyunca, gündüzleri Rab’bin bulutu, geceleri de ateşi seyyar tapınağın üzerinde ve tüm halkın gözleri önünde duruyordu (Toplu Göç 40:38).

Tevrat’ın “Sayılar” bölümünde ise bulut sütununun İsrailoğullarının tüm yolculuğunu yönettiği, bulut hareket edince halkın da hareket ettiği, bulut durunca halkın da durup kamp kurduğu anlatılıyordu (Sayılar 9:15-23).

Musa, “bulut sütunu”nun içindeki bir varlıkla günbegün temas halindeydi. Rab, bir gün halka hitap edip, “Sözlerimi işitin; eğer aranızda bir peygamber varsa, ben, Rab, ona kendimi bir vizyonda gösteririm, onunla bir rüyada konuşurum. Bu, hizmetkârım Musa ile böyle değildir; ben ona tüm halkımı emanet ettim. Onunla ağız ağza, açık bir şekilde konuşurum ve o

Rab'bin suretini görür” demişti (Sayılar 12:6-8).

Toplu Göç’e kadar İsrailoğullarının bir dini yoktu. Onlar bir tür vaade inanırlardı. Ama sahrada dolaşarak geçirdikleri kırk yıllık dönemde, “melekler” “Cennet Âlemi”nden geldiği söylenen bir dini onlara aşıyorlardı.

Musa, İbrahim, Petrus, Aziz Luka ve Yakup Peygamber gibi seçilmiş bir grup insana davranış, ahlâk ve ibadet konusunda bir tür eğitim verilmişti. Yakup birçok vesileyle meleklerle karşılaşmıştı. Bir seferinde çok fazla meleklerle karşılaştığında, “Bu, Tanrı’nın Ordusu.” demişti (Yaratılış 32:2). Öğretiler, özellikle insanların sevginin değerini ve Altın Kuralı öğrenmeleri ve sonsuz hayata inanmaları üzerinde duruyordu.

İncil'in "Eylemler" kitabında ise İsa, havarilerine, *onun* dünyasının mesajını *kendi* dünyalarına iletmeleri talimatını veriyordu.

İncil’de İsa şöyle diyordu: “Siz aşağıdansınız, ben yukarıdanım. Siz bu dünyaya aitsiniz, ben bu dünyaya ait değilim” (Yuhanna 8:23). İsa, kendi dünyasından varlıklarla sürekli temas halinde olduğunu söylüyor ve onları “melekler” olarak adlandırıyordu. Meleklerin, Dünya ile ilgili mesajlarının başarıyla çok ilgilendiklerini söylüyordu.

Bu konuyla ilgili, Tevrat ve İncil’de yer alan bölümleri okuduktan sonra, David’in verdiği diğer kitapları gözden geçirdim.

Peru'daki Nazka Düzlüğü'nde, binlerce yıllık iniş pistleri gibi görünen şeritler vardı ve aynı bölgede, yerde hayvan ve kuş resimleri ve şekli günümüzde astronotların kullandıklarına benzeyen kasklı bir insan figürü vardı. Bu iniş pistleri ve çizimler ancak yüksek irtifada uçan bir uçaktan görülebiliyordu.

Dört bin metre yükseklikteki Tiahuanaco Kenti'nde bulunan Tiahuanaco astrolojik takvimi, yirmi yedi bin yıl önce, yuvanlak bir Dünya aksiyomuna dayanan astrolojik bilgiyi sembolik olarak kaydetmişti. Orada, Dünya'nın güneş, ay ve diğer

İçimdeki Yolculuk

gezegenlere uygun olarak dönüşleri tümüyle doğrudur.

Tiahuanaco Efsanesi, yıldızlardan gelen altın renkli bir uzay gemisinden söz ediyordu.

Sacsahuaman'da, uzaktan çıkarılıp oraya getirilmiş ve sonra tepe taklak edilmiş olan yirmi bin ton ağırlığında bir taş anıt vardı.

Gobi Çölü'nde ve Irak'ın arkeolojik kazı yerlerinde, geçmişte Nevada Çölü'ndeki atomik patlamaların ürettiği kum camlaşmalarına benzeyen camlaşmalar bulunmuştu.

Kadim Sümer kenti Ur'da bulunan çiviyazısı tabletleri, gökyüzünde “gemiler”le gezen “tanrılar”dan ve yıldızlardan korunç ve güçlü silahlarla gelen ve sonra yıldızlarına geri dönen “tanrılar”dan söz ediyordu.

Eskimolar, ilk kabilelerinin metal kanatlı “tanrılar” tarafından kuzeye götürüldüklerinden söz ediyorlardı.

En eski Amerikan Kızılderililerinin bilgeleri onlara ateşi ve meyveyi sunan bir gök gürültüsü kuşundan söz ediyorlardı.

Maya efsaneleri, “tanrılar”ın her şeyi -evreni, pusulanın dört ana yönünü ve Dünya'nın yuvarlak şeklini- bildiklerinden söz ediyordu. Maya takvimi o kadar gelişkindi ki onun hesaplamaları altmış dört milyon yıl öteye uzanıyordu.

İnkalardan önce gelen halkın dinî efsaneleri yıldızlarda yaşam olduğunu ve “tanrılar”ın onlara Pleiades'ten geldiklerini söylüyordu. Sümer, Asur, Babil ve Mısır çivi yazıtları aynı tabloyu sunuyordu: “Tanrılar” yıldızlardan geldiler ve yıldızlara geri döndüler; onlar ateş gemileriyle ya da hava gemileriyle yolculuk yapıyorlardı, korkutucu ve güçlü silahlara sahiplerdi ve insanlara ölümsüzlük vaat ediyorlardı.

Yaklaşık beş bin yıllık kadim Hint destanı Mahabharata da, çok yükseklerde uçan ve geniş mesafeler kat eden, akıl almaz hızlarda öne, arkaya, yukarıya ve aşağıya doğru yol alabilen makinelerden söz ediyordu.

Tantyua ve *Kantyua* adlı Tibet kitaplarında, tarih önce-
sindeki uçan makinelerden sürekli söz ediliyordu. Bu makine-
ler “gökyüzündeki inciler” olarak adlandırılıyordu. Her iki ki-
tap da bu bilginin gizli olduğunu ve kitleler için olmadığını vur-
guluyordu. *Samanarangava Sutradhara* adlı kitabın tüm bölüm-
lerinde ise kuyruklarından “ateş” ve “cıva” fışkıran hava gemi-
leri tarif ediliyordu.

Kadim insanlar yüzlerce ton ağırlığındaki kayaları bir yer-
den başka bir yere nasıl taşımışlardı? Mısırlılar dikilitaşlarını
Aswan’dan nasıl getirmişlerdi? Stonehenge’i kuranlar taş blok-
ları güneybatı Galler’den ve Marlborough’dan nasıl getirmişler-
di? (Yerli halk tarafından Kuş Adam Adası olarak bilinen) Pas-
kalya Adası’nın taş ustaları hazır heykellerini kilometrelerce
öteden nasıl getirmişlerdi?

Ve Giza’daki Büyük Piramit’in nasıl inşa edilebildiği de hâ-
lâ açıklanamamıştı.

David, bu kitabın içinde şöyle bir not da almıştı: Günü-
müzdeki bilimsel ve jeolojik araştırmalara göre, Büyük Piramit
tam Dünya’nın jeofiziksel kara merkezinde inşa edilmişti. Baş-
ka bir deyişle, eğer Dünya’nın kara kütlelerini düz bir şekilde
yayabilseydik, Büyük Piramit tam merkezde yer alırdı. (Pira-
mit inçleri kullanıldığında) onun ölçüleri Dünya’nın kutupsal ça-
pına ve yarıçapına, ayrıca gün-tün eşitliklerinin (ekinoksların)
ve güneş yılının zaman ve devinim ölçülerine tam karşılık ge-
lirdi. Ve bu Keops Piramidi’nin *içerdiği* matematiksel harika-
ların sadece başlangıcıydı. Piramidin hollerinin, odalarının ve
geçitlerinin içinde, tüm ölçüler Dünya uygarlıklarının bildikle-
ri önemli tarihî olayların zamanlarına karşılık geliyordu; on-
lar gelecekte tarihin kaydedeceği o olayları kehanet ediyordu.
Nuh tufanı, insanlığın spiritüel ve dünyevi katılımının yükseli-
şi ve çöküşü, İsa’nın doğumu ve çarmıha gerilişi, krallıkların
büyük liderler tarafından yönetilişi, uluslar arasında meydana

İçimdeki Yolculuk

gelen önemli savaşlar, dinî ve ahlaki hareketlerin gelişimi, hepsinin zaman çerçevesi doğru bir biçimde kehanet edilmişti. İki dünya savaşının ve savaş sonrası anlaşmaların zamanı da doğru olarak kehanet edilmişti.

David'in verdiği kitabı okumayı bitirdiğimde bitkin düşmüştüm. Okuduklarımın çoğunu hayatım boyunca parça parça işitmiştim, ama onların güvenilir araştırmacılar, bilimciler, arkeologlar ve teologların destekleriyle yazılı olarak derlenip düzenlenmesi farklı bir şeydi. Bu kanıt birikimi, onu reddetmek şöyle dursun, sıradan kabul edilemeyecek kadar güçlüydü. Ve onu rahatça görmezden gelmek benim için mümkün değildi.

Bu konuda gerçekten ne düşündüğümü bilmiyordum. Sadece bu konuyu düşünmeyi bırakmadığımı biliyordum.

Bu konunun benim için neden bu kadar yeni olduğunu merak ettim. Ara sıra televizyonda bir bilimcinin ya da Carl Sagan gibi birinin "başka gezegenlerde de yaşam olmasının kaçınılmaz olduğunu" ima ettiğini görüyordum. Ama hiç kimse- nin -özellikle spiritüel anlayış ve tektanrıcılığın doğuşuyla ilişkili olarak- dünya dışı geçmişimizi daha ciddiye almayı gerektiren tüm bu karşı konulmaz bilgileri aynı zamanda sunduğunu görmemişim.

Bir bilimci hangi bilimsel savı öne sürerse sürsün, onun genellikle başka bir bilimci tarafından reddedildiğini biliyordum. "Uzmanlar"ın hiçbiri hiçbir konuda anlaşamıyor gibiydi. Belki bu yüzden, tüm bilimlerin sorunu çözmeye birleşik bir yaklaşımı şöyle dursun, birleşik bir sunum bile yapılamamıştı.

Aynı şey Kilise için de geçerliydi. Köktendinci bir vaizin, Pazar sabahı elektronik kürsüsünden, Musa'ya çölde bir uzay gemisinin yol gösterdiğini anlattığını hayal etmeye çalıştım.

Gülmeye başladım. Balkonda oturup su çulluklarının ağır tempolu dansını izledim ve yüksek sesle güldüm. Bu absürt bir durumdu. Her şey tepetaklak olmuştu.

Bir şey kesindi. Ben bir çocuk, bir ergen ve şimdi Amerikan demokrasisinin özgür ülkesinde yaşayan bir yetişkin olarak, *geleneksel öğretmenlerimin bilmemi istedikleri şeylerin sınırlarının ötesinde düşünecek şekilde eğitilmemiştim*. Şimdi kendi adıma düşünmeyi öğrenmek zorundaydım. Belki bu tümüyle bir çılgınlıktı, ama Kristof Kolomb dünyanın düz olmadığını söyleyen ilk kişi değildi. Ve bunu düşündüğünüzde, evrendeki tek akıllı ve rasyonel ırkın biz olduğumuzu varsaymak ne kadar küstahça görünüyordu.

Bir süre sonra David aradı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Kafam karışmış bir halde oturuyorum” dedim.

“Bir yolculuğa çıkmak ister misin?”

Düşünmeden yanıtladım. “Elbette. Nereye?”

“Peru’ya.”

“Yani And Dağları’na mı?”

“Neden olmasın?”

“Neden olmasın? Birkaç hafta boşum. Nereye gideceğim umurumda değil. Sadece bir yere gitmek istiyorum.”

“İki gün içinde Lima Havaalanı’nda buluşalım.”

“Anlaştık.”

BÖLÜM 19

“Şimdi olduğu gibi daha önce bin kere burada bulundumdan eminim ve bin kere daha geri gelmeyi umuyorum... İnsan doğa ile Tanrı arasında bir diyalogdur. Diğer gezegenlerde bu diyalog hiç kuşkusuz daha yüksek ve derin bir karakterde olacaktır. Eksik olan şey Kendini Bilmektir. Bu gerçekleştiğinde gerisi kolayca gelir.”

J. W. VON GOETHE
Johannes Falk'un Anıları

Peru'ya yaptığım gece yolculuğu bana canım istediği zaman özgürce yolculuğa çıktığım eski günleri hatırlattı. Bir anda karar verip hiçbir plân ve hazırlık yapmadan yola çıktığım, tek başıma ve hızlı bir biçimde yolculuk yaptığım günleri. Hoşnut bir halde uykuya daldım.

Uyandığımda Lima'nın üzerindeydik. Dumanlı sisin altında bir yerde bir kıyı kenti vardı. Buradaki kirli hava Los Angeles'tan da kötüydü. Uçakta giriş kartımı doldurdum, beraberimde getirdiğim parayı deklare ettim ve bir Güney Amerika askerî diktatörlüğünün nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

Jorge Chavez Havaalanı'nda uçaktan indiğimde soğuk bir sabahla ve çimentodan yapılmış açık bir havaalanıyla karşılaştım. Nereye gideceğimi kimseye söylememiştim. Söylemek istememişim. Yalnızca bir yolculuğa çıkacağımı söylemişim. Arkadaşlarımın çoğu ve temsilcim buna alışık. Uçakta sadece ülkelerine geri dönen Perulular değil, birçok yabancı yolcu da vardı. Lima'nın, çoğu karanlık ve yasadışı olan -ve yoksulların kötü durumlarından kurtulmalarına yardımcı olmakla hiçbir ilgisi olmayan- uluslararası ticaretin bir merkezi olduğunu düşündüm. Kimse beni tanımadı; pasaportumu ve gümrük kâ-

ğıtlarımı kontrol eden memur da yüzüme beni tanımamış gibi baktı. Gümrük memurları, polis, hamallar, havaalanı yetkilileri, hepsi sessiz sinema döneminde yapılan komedi filmlerinden kalmış gibi görünen üniformalar giyiyordu. O filmlerdeki polis karakterleri gibi de davranıyorlardı. Hükümet solcu bir askerî grup olsa da, katı, Gestapo-benzeri bir davranışı görmeyi bekledim. Ben Peru hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sadece İnka uygarlığını, Nazka Düzlüğü'nü ve Peru'nun büyük bölümünün dağlık olduğunu biliyordum.

Orta boy bir bavula kalın giysilerim ve arazi botlarımla birlikte teybimi, çok sayıda kaseti ve not defterimi koymuştum. Başıma her ne gelecekse onu yazmak istiyordum.

Gümrükten geçerken ve öbür tarafta bavulumu beklerken tatsız bir şey olmadı. Karşılama gelenlerin bulunduğu tarafa baktığımda güneş yeni doğmuş ve havayı ısıtmaya başlamıştı. O kalabalıkta tanıdık kimse göremedim. Beton havaalanı insanın içini karartıyordu. Bavulları taşıyan kayış dönmeye başladı. Bavulumu oradan aldım ve el çantamı da alıp çıkış kapısına doğru yöneldim. Orada biraz daha etrafa bakınacak ve sonra bir taksi tutup kente gidip gitmemeye karar verecektim. Bir korku hissetmiyordum.

Havaalanının ön kapısından çıkınca, beni Sheraton Oteli'ne götürebilecek eski püskü bir taksi gördüm. Tam o sırada birinin elimden bavulumu aldığını hissettim. Telaşla döndüğümde David'le burun buruna geldim.

"Selâm" dedi o. Boynuna yün bir atkı dolamış, parkasının fermuarını boynuna kadar çekmişti. Yüzü güneşten yanmıştı ve gülümsüyordu.

"Selâm" dedim, "siz Bay Livingstone olmalısınız."

"Siz nasıl isterseniz öyle olsun, hanımefendi. Yolculuğun iyi geçti mi?"

"Fena değildi."

İçimdeki Yolculuk

“Benim çok sevdiğim dağlara hoş geldin. Onlar benim hayatımı birçok kez kurtardı. Onlar insana huzur ve dinginlik verir.”

Bundan daha fazla bir şey bilmeye ihtiyaç duymadan onun gözlerine baktım.

“Gel” dedi o, “kiraladığım külüstür arabanın kusuruna da bakma, bir Land Rover bulamadım. Dağlarda yolculuk için en iyisi bu aslında.”

“Dağlarda mı?” diye sordum. “Hemen And Dağları’na mı gidiyoruz?”

“Elbette. Burada And Dağları’ndan kaçınmak zor olurdu, çünkü Peru And Dağları’dır. Ama onları görene dek bekle. Onlar Himalayalar’dan farklı, ama onlar kadar görkemlidir.”

David, çantalarımı aldı ve havaalanının yanındaki toprak yola park ettiği eski, kırmızı Plymouth’a doğru yürüdü.

“Uçakta kahvaltı ettin mi?”

“Evet.”

“Öyleyse doğruca Llocllapampa’ya gitmeden önce bir yerde durup erzak alırsınız.”

Sisle karışık hava kirliliği beni öksürttü. Lima’yı deniz kıyısında harika bir iklime sahip olan ve insanların çiçek ve palmiye desenli giysilerle etrafta koşturduğu güneşli bir tatil kenti olarak düşünmüştüm. Oysa burası nemli, kirli, soluk renkli ve iç karartıcı bir yerdi.

David Lima’yla ilgili gerçeğe dayanan bir efsane olduğunu söyledi. “Pizarro bir barış teklifiyle aldatarak İnka uygarlığını istila ettiğinde, İnkalar, Pizarro’nun ordusuna kamp kurması için şimdi Lima’nın bulunduğu yeri gösterirler. Onlar fetihçilere bu bölgeyi Ocak ve Şubat aylarında gururla gösterirler, çünkü o aylarda burası dünyanın en iyi hava koşullarına sahiptir. Ama o kadar, burada yılın geriye kalanı kötü ve kasvetli geçer. Ordu burada kamp kurduktan kısa bir süre sonra hava duru-

mu değişir. İnkalar bunun bir rastlantı olduğunu iddia ederler. Ama elbette hava hiç düzelmez ve çok geçmeden Pizarro'nun askerlerinin çoğu zatürreeye yakalanır.”

“Bu İnkalar nasıl bu kadar zekiymişler?” diye sordum.

“Sanırım onlara yardım etmek kolaydı” dedi David. “İlkel insanlar mucizelere karşı koymazlar, onlar başka birinin onlardan daha iyisini bildiğini anlarlar.”

“Yani kimin?”

David göz kırpmakla yetindi.

“Ah, unuttum” diyerek yukarıyı işaret ettim ve dizime hafifçe vurdum.

David, Camel sigaralarından birini yaktı ve özel herhangi bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu, çünkü eğer gittiğimiz yerde bir gazyağı lambası varsa şanslı olacağımızı söyledi.

“Zorluklara alışık olduğunu biliyorum” dedi, “ama bu kez Himalayalar'da olduğu gibi sana yardım edecek bir şerpa veya sana hizmet edecek biri olmayacak, her şeyi kendin yapmak zorunda olacaksın.” Sonra, tuvalet kâğıdı, konserve yiyecek, sıcak su torbası ve beni sıcak tutacak bir şey almamızı önerdi. Gittiğimiz yerde herhangi bir ısı kaynağı yoktu.

Himalayalar'daki bir kulübede geçirdiğim zamanı düşündüm, o sırada donarak öleceğimden adeta emin olmuştum. Başvurabileceğim tek şey, zihinle maddeyi etkileme yöntemini kullanmaktı; böylece, düşünebildiğim en sıcak şeye, yani güneşe konsantre oldum. Tir tir titreyerek ve dişlerim soğuktan takırdarak portatif bir karyolanın üzerine uzandım, gözlerimi kapattım ve zihnimin ortasında kendi turuncu güneşimi hayal ettim. O güneşe mümkün olduğunca çok konsantre oldum ve çok geçmeden göğsümden aşağı ter damladığını ve en sonunda gün ışığının kafamı doldurduğunu hissettim. Himalaya karında geçirdiğim iki hafta boyunca her gece bu yöntemi uyguladım. Şimdi, görünüşe göre aynı şeyi uygulamak zorunda kala-

bilirdim ve pratiğimi yitirmiş olmaktan korkuyordum.

Lima'ya giden yol asfaltla kaplıydı ama kamyonlardan çıkan egzoz dumanları ve kirli arabalarla doluydu. İnsanlar, üzerlerinde gri renkli yıpranmış iş kıyafetleriyle kayıtsız bir tavırla yürüyorlardı; onların sabahın bu kadar erken saatinde hangi iş yerlerinde çalıştıklarını merak ettim.

“Lima bir ihtilâlin eşiğinde” dedi David. “Enflasyon oranı o kadar hızlı yükseliyor ki halk yaşamakta zorlanıyor. Bu çok kötü. Ve her zaman olduğu gibi, en çok ıstırap çeken kesim yine yoksullar. Onların ücretleri aynı kalıyor ama fiyatlar yükseliyor. Her neyse, burada hükümetin işleri nasıl berbat ettiğiyle çok ilgilenmiyorum. Bu zaten sadece bir zaman meselesiydi. Ve bu tüm dünyada hükümetlerin yaptıkları şeyin bir belirtisi. Öyle değil mi?” Başımı salladım. O, “Şimdi Peru tarzı bir süpermarkete gidelim” dedi.

Yeni bir yerde olmak, ama burada yeni bir yer görmek için bulunmadığımı bilmek bana garip bir his veriyordu.

Süpermarket denen yer biraz New York'daki bir bakkal dükkânı gibiydi ve market sahibinin canı istediğinde fiyatları artırabileceği hissine kapıldım. Etler, peynirler, ekmekler ve hamur işleri cam kapaklı kasalara yerleştirilmişti. David, bir kasa İnkâ Kola ve bir şişe açacağı satın aldı. Çok sevdiği belli olan bu kolalardan birini hemen orada açıp içmeye başladı.

“Sigaralar ve kolalardan sonra sağlık konusunda beni örnek alamayacağını söyleyebiliriz” dedi.

Kan şekerimin düşük olduğunu hatırlayarak, konserve fıstık, ton balığı, peynir ve bir yerde pişirebileceğimi umduğum bir düzine yumurta satın aldım. Hamur işleri çok lezzetli görünmekle birlikte onları yiyemezdim ve eğer dağlarda bir düşük kan şekeri krizi geçirirsem ne olacağını merak ettim.

David akıcı bir İspanyolca konuşuyordu. Şaşırmıştım, ama bir şey söylemedim ve onun kasiyerle İspanyolca konuşurken

yüz hatlarının adeta bir Peruluya benzediğini gördüm. Sanki o gittiği yerlerdeki insanların ulusal özelliklerini sergileme yeteneğine sahipti.

“Ah, evet” dedi o, marketten çıkarken. “Dünya bir sahne ve hepimiz senaryoyu canlandıran aktörleriz, öyle değil mi?”

“Senin bir avantajın var” dedim. “Sen senaryonun nasıl sonuçlanacağını biliyor gibisin.”

“Onun gibi bir şey” diye yanıtladı o, kola kasasını arabanın arka koltuğuna yerleştirirken. “Ama senaryoyu okumamış olan aktörlerin ne yapacaklarını asla bilemezsin.” Göz kırıp arabanın ön kapısını açtı.

Lima’nın içinden geçmedik. Bu yüzden de kentin neye benzediğini göremedim. Kentte bir yerlerde Sheraton Otel’inin ve İnka ve İnka-öncesi uygarlığı kapsayan Doğal Tarih Müzesi’nin bulunduğunu biliyordum.

Kentin kuzeydoğusuna ve And Dağları’nın eteklerindeki tepelere doğru ilerledik. David, Peru’ya birçok kez geldiğini, onun Kaliforniya’nın üç katı büyüklükte olduğunu ve farklı bölgelerden ötürü üç farklı iklime sahip olduğunu söyledi. And Dağları’nın yükseklerinde yer alan ve yüz bin nüfuslu bir kent olan Huancayo’ya gittiğimizi de belirtti. Orası çok tozlu ve kalabalık olduğundan orada kalmayacaktık. Yol üzerindeki küçük bir yerde kalacaktık; orada sadece birkaç ılıca, yemek, uyuyacak bir yer ve bu dünyada görülebilecek en harika gökyüzü manzarası vardı. David orayı tarif ederken yine göz kırptı ve ben Lima’nın dışındaki havanın güneşsiz ve kasvetli olmasına rağmen kendimi mutlu hissetmeye başladım. Huancayo, iki yüz yirmi beş mil uzaklıktaydı ve oraya ulaşmak için hep yokuş yukarı çıkacaktık.

Lima’nın hemen dışındaki bir pazarda durduk ve David oradan alpaka yününden yapılmış bir panço satın almamı önerdi. Pançoğu hem şal hem battaniye olarak kullanabileceğimi

İçimdeki Yolculuk

söyledi. Açık kahverengi yumuşak bir panço aldım. David, Ralph Lauren marka deri kabanımla ilgili bir şey söylememiştii ve onu bu pançoyla örtebildiğim için memnundum. Pançoyla birlikte aynı renkte bir eşarp da aldım ve ikisi için on sekiz dolar ödedim. O anda kot pantolonumun içinde terliyordum, ama güneş battığında dağların nasıl soğuduğunu bilecek kadar çok seyahat etmiştim.

Yerlilerin pançolarıyla yürüdükleri yol kıvrıla kıvrıla gitmeye başlamıştı. Lima'nın yaklaşık kırk üç kilometre dışında Chosica adlı bir yerleşim merkezinden geçtik.

“İnsanlar yeni bir hayat kurmak için ovalara iniyor ve sonunda böyle bir yere geliyorlar” dedi David, başını iki yana sallayarak.

Çevrede hiçbir yeşillik ve ağaç yoktu, sadece birkaç kaktüs vardı, arazinin büyük bölümü çoraktı ve çevredeki tepeler kaya, kum ve tozdan oluşuyordu.

Reklam panolarında İnka Kola reklamları yer alıyordu.

Kullanılmış somyalar taşıyan ve arkasında Che Guevara'nın resmi bulunan bir kamyon bizi geçti. “Onu burada herkes çok sever” dedi David. “Fikirleri uğruna öldüğü için...”

Yol boyunca gördüğüm yerliler Tibetlilere benziyorlardı.

Telefon hatları yukarıya, And Dağları'nın tepesine doğru çaprazlama uzanıyordu.

Yol boyunca meyve, dondurma ve İnka Kola satılan küçük tezgâhlarla karşılaşılıyorduk.

Dağlarda çıkarılan kömürü aşağıya taşıyan bir tren, yola paralel uzanan raylardan geçip ters yöne doğru gitti.

Lima'dan yaklaşık kırk beş dakika uzaklaştığımızda güneş ışıkları belirerek mor renkli gökyüzünü türkuaza dönüştürdü. Burada hava daha temizdi, ağaçlar yeşildi ve ben dünyanın neresinde yaşıyor olursak olalım, büyük kentlerde hayatımızın ne kadar kirlendiğini ve bozulduğunu bir kez daha hatırladım. İn-

sanların yüzlerindeki gülümseme bile burada daha belirgindi. Kendimi mutlu hissettim ve nelerle karşılaşacağımı bilmeme mi umursamadım.

Dağ yerlileri, küçük yerleşim merkezlerinin çevresindeki tarlalarda çalışıyorlardı. Yükseklerle çıktıkça çevre daha da yeşilleniyordu. Cocachacra'yı geçtik. Bir nehir boyunca ilerlemeye başladık.

"Bu Mantaro" dedi David. "Yukarı çıktıkça daha da güzelleşecek."

Şimdi bir demiryolu tüneli gittikçe dikleşen kayalıkların çevresinden dolanıyordu. Yol boyunca birçok eşeğe rastladık. Bir maden eritme ocağının önünden geçtik.

"Burada dağlardan çıkarttıkları kömürü eritiyorlar" dedi David. "Buradaki insanlar kömür eritme işiyle uğraşırlar. Sadece bu işi yaparak yaşar ve ölürler."

Burasının adı Rio Seco idi ve bu bölgedeki toprak daha zengin ve karaydı. Nehir yatağı daha yeşillenmeye başlamıştı. Şimdi volkanik tepelerin altındaki çay bahçeleri görünür hale gelmişti.

Nehir kayaların üzerinden akmaya başlamıştı.

Yol boyunca, yer yer, önlerindeki topraktan çiçekler fışkıran küçük kare taşlar yer alıyordu.

"Bunlar mezar taşları" dedi David. "Burada, And Dağları'nda, trafik kazasında ölen insanlar kazanın meydana geldiği yere gömülüyorlar."

Elverişli yerlere parlak türkuaz türbeler yapılmıştı.

Şimdi bin yedi yüz metre yüksekliğe çıkmıştık. Kendimi biraz uykulu hissetmeye başlamıştım. Pembe çizgili, yöresel bir yün pelerine bürünmüş olan bir kadın su taşıyordu; David onun iki mil gerimizde kalmış olan Rio Seco'ya gidiyor olması gerektiğini söyledi.

Daha da yükseklerle doğru yol almaya devam ettik.

İçimdeki Yolculuk

Dağın eteğindeki tepelerin arasında sığırların otladığı küçük vadiler vardı ve asfalt yol çukurlarla dolu bir toprak yola dönüştüğünde, David, yol kenarındaki bir restoranda durup fasulye ve pirinç pilavı yememizi önerdi. Bir saattir hiç durmadan yol almıştık ve daha gidecek beş saatlik yolumuz vardı.

Bu restoran, hafif yemekler sunan bir Meksika restoranına benziyordu, ama yemekler Peruluların damak tadına uygun olabilirdi. David, şişe suyu ısmarladı ve orada oturup pirinç pilavı, fasulye, acı soslu yumurta ve yerfıstığı mayonezi kaplı haşlanmış patates yedik. Hepsi lezzetliydi. Sonra biraz hızlı nefes almaya başladım. David bunu fark etti ve beni arka tarafa, yüksek irtifa rahatsızlığı çeken turistler için orada bulunduran oksijen makinesine götürdü. Artık yaklaşık üç bin metre yükseklikteydik ve ben, geçmişte iki bin beş yüz metre yükseklikte bir sorun yaşamadan dans gösterisi yapmış olduğumdan, şimdi rahatsız olacağımı düşünmüyordum. Ama yine de biraz oksijen soludum ve makineden ayrılırken adeta uçtuğumu hissettim.

Yemek sırasında David, Peru adetlerinden, solcu askerî hükümetin ömrünün uzun olmadığını hissettiğinden ve Peru'nun dağların altında zengin petrol yatakları olmasına rağmen neredeyse tüm gazını ve petrolünü Ortadoğu'dan ithal ettiğinden söz etti. David gevşemişti, ben de gevşemiş olduğum için mutluydu ve Los Angeles'ta olduğundan daha rahat görünüyordu. Restoran sahibinin ikram ettiği içkiyi bu yükseklikte ve önümüzdeki uzun ve virajlı yolda kafasının yerinde olması gerektiğini söyleyerek geri çevirdi. Biz kişisel hiçbir şey konuşmadık ve yemeğimizi bitirir bitirmez restorandan ayrıldık.

Tekrar arabaya binip yola koyulduk. Madencilikle uğraşan küçük bir köyden geçerken, deniz seviyesinden 3746 metre yüksekte olduğumuzu gösteren bir tabela gördüm. Şimdiye kadar ciddi bir rahatsızlık hissetmemiştim. David, eğer yüksek-

lik bulantısı hissedersen yakındaki Casapalca adlı madencilik merkezinde oksijen alabileceğimi söyledi. Ama buna gerek yoktu. Yukarılara çıktıkça dağlardaki yeşillik yok oldu ve geriye sadece kıvılcıkturuncu renkli bir kil toprak kaldı. Yol boyunca taş kıran insanlar bana Himalayalar'da gördüğüm insanları hatırlatıyordu. Birçoğu sigara içiyordu. David, Peru halkının yüzde yetmişinin (İspanyol değil) yerli olduğunu söyledi; bana göre, onların yüz hatları Doğuuların ya da Moğolların yüz hatlarına benziyordu. Saçları simsiyahtı ve siyah üzüm gibi gözleri güneş yanığı yüzlerinde parlıyordu. Kadınlar uzun siyah saçlarını örmüş, başlarına siyah kurdeleli ve kolalı beyaz şapkalar takmış ve canlı renklerde kalın pamuklu giysiler giymişlerdi.

Onların yaşamları demir cevheri ve diğer madenleri çıkarmanın çevresinde dönüyor gibiydi. Yerli halkın çalıştığı vadilerde yer yer mineralli toprak piramitleri görülüyordu ve onlar ellerindeki küreklerle kamyonetlerin kasalarını bu toprakla dolduruyorlardı.

“Bu dağlarda bir maden zenginliği var” dedi David, “burada dünyanın başka yerlerinde bulunmayan madenler var.”

Sonra o, And Dağları'nın altındaki topraktaki jeolojik kaymalardan söz etti ve bu yüzden Peru'nun her tarafında binlerce yıllık uygarlıkların gömülü olduğunu ve eğer Peru hükümeti yeterli bütçeyi ayırırsa onların ortaya çıkarılabileceğini söyledi. “Ama onlar bunu yapmayacaklar” dedi. “Çünkü geçmişe yeterince saygı duymuyorlar. İşte bu yüzden gelecekte hep aynı hataları yapmakla suçlanacaklar.”

Şimdi, Chicla adlı, kireç madenciliğiyle uğraşan küçük bir yerleşim merkezinden geçmiştik. Burada beyaz bir kilise vardı ve diğer tüm yapılar türkuaz rengine boyanmıştı. Yanımızdan geçen otobüsler bile türkuaz rengindeydi. Belki insanlar evlerini gökyüzünün rengine boyuyorlardı.

Ardından, yine yol kenarında taş kıran yerliler gördük.

İçimdeki Yolculuk

Sonra, bir demiryolu tüneline girmeden hemen önce arabamız birden teklemeye başladı ve aniden durdu.

“Oksijensizlikten” dedi David. “Motorda yeterince yanma işlemi yok. Endişelenme, az sonra çalışır.” Tam bir lama sürüsü tünelden içeri girip adeta bir kartpostal manzarası sergilediğinde, motor da çalıştı.

Arabamızın egzoz borusundan çıkan duman artık mavi renkteydi. Dağların dış hatları değişmişti. Şimdi onlar daha çok yatay ve daha az dikey bir görünüm almıştı. Zirvelerinde kar vardı. Çevrede kır çiçekleri görülüyordu ve yükseklik arttıkça onların renkleri de daha parlaklaşıyordu.

Yine, yol kenarında yer alan ve mor kır çiçekleriyle bezenmiş olan mezar taşlarının yanından geçtik.

San Mateo’dan geçerken okalıptüs ve çam ağaçları gördüm. Tibetliler gibi giyinmiş Perulu köylüler keçi sürülerini güdüyorlardı. Kadınların üzerinde turuncu ile karışık yanardöner kısl yün pelerinler vardı.

Her yerleşim merkezinde bir Katolik kilisesi vardı.

Dağ toprağı şimdi koyu kısl bir renk almıştı. “Demir cevheri” dedi David. Çamaşırlar kıslgın güneşin altında iplere asılıydı ve güneşin ısısı biz yükseklerle çıktıkça artıyordu. Beyaz hasır şapkalı iki kadın, lama yününden uzun bir kordon örüyordu.

Yol artık asfalt değil, kayalıktı ve tehlikeli bir şekilde daralmıştı. David, burada sık sık otobüslerin aşağı devrildiğini söyledi.

Kıslgın güneşin bastırmasına rağmen, erkekler sanki dağlar onlara sadece soğuşu çağırıştırıyormuş gibi yün kazaklar ve bereler giymişlerdi. Sanki onlar gün boyunca yukarıdaki karla kaplı dağlara bakıyorlardı.

Aşağıda uzanan virajlı dağ yoluna baktık. Yukarıda, yaklaşık altı bin altı yüz metre yükseklikteki bir dağın tepesinde

bir Peru bayrağı rüzgârda dalgalanıyordu.

Isı şimdi biraz düşmüştü. Güneş pırıl pırıldı, hava temizdi ve seyrelmişti. Sonra, denizden beş bin iki yüz metre yükseklikte, bir tabelayla karşılaştık.

Abra Anticona adlı tren yolu geçidinin yanındaki tabelada şöyle yazıyordu: “*PUNTO FERROVIARO MAS ALTO DEL MUNDO.*” Yani “Dünyanın En Yüksek Demiryolu Noktası.” O tabelanın yanında başka bir tabela vardı ve onda, “*EXISTEN LOS PLATILLOS VOLADORES CONTACTO CON OVNIS*” yazıyordu. Yani “Uçan Daireler Vardır. UFO Temas Noktası.”

Kaşlarımı kaldırarak David’e baktım. O gülümsedi ve “Eh, tek çılgın ben değilmişim, ha?” dedi.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum.

“Bu, halkın burada bir sürü UFO gördüğü anlamına geliyor. Bu herkesin bildiği bir şeydir ve kimse bunu yadırgamaz.”

Derin bir nefes aldım.

“Buraya UFO’ları görmeye mi geldik? Ben bunun için mi buradayım?” diye sordum.

“Belki.”

“Aman Tanrım...”

Yola devam ettik. Yol daha düzeldi ve şimdi aşağıya doğru yol alıyorduk. Dağlar yeniden yeşillenmeye başlamıştı, bakkır renkli muhteşem bir nehir yola paralel olarak akıyordu.

“Bu Mantaro Nehri” dedi David, “tıpkı senin onu görmeni istediğim gibi. Hayatında bundan daha güzel bir şey gördün mü? Önümüzdeki düzlüğe de Mantaro Nehri Vadisi diyoruz.”

Dağlar dalgalanan tepeler gibiydi. İkinci güneşi, bizim filmlerde Sihirli Saat dediğimiz hale doğru alçalırken, sarı ve turuncu karışımı bir renk ve mor gölgeler yayıyordu.

Kabarık bulutlar berrak gökyüzünde hareketsiz dururken ben bir And Dağları Shangri-La’sını (hayalî cennetini) ilk kez gördüm.

İçimdeki Yolculuk

David arabayı yol kenarına çekti, orada iki adam bir kerpiç evin yanında elleriyle çamurdan kare şeklinde tuğlalar yapıyordu. “İşte burası” dedi David. “Burası Llocllapampa. Burada kalacağız.”

“Nerede?”

“Orada” diyerek yolun karşısındaki başka bir kerpiç binayı gösterdi. Yaklaşık yirmi beş metre uzakta bulunan başka bir yapının dışında çevrede başka bir ev görünmüyordu.

“O bizim otelimiz” dedi David. “Hadi, dışarı çıkıp biraz girelim.”

Onun söylediği şeye inanamadım. Ortada bir otel yoktu. Üç kadın ellerindeki hasır süpürgelerle yol kenarındaki bir tahıl yığını döverken, aralarında koşturan bir horoz onların eteklerine dolanıp duruyordu.

Kadınlar bize gülümsediler ve David’e el salladılar. David onlarla İspanyolca konuştu, bizi tanıştırtıyormuş gibi eliyle beni işaret etti ve ben de başımı salladım. Sonra o, arabadan bavullarımızı aldı ve bana kendisini takip etmemi söyledi.

Üstü veya altı kapatılabilecek şekilde ortadan ayrık olan ahşap bir kapıdan, kerpiç binanın içindeki toprak zeminli bir avluya girdik. Taşla döşenmiş bir geçitten geçerek iki odanın önüne gittik. Onlar yan yanaydı, ama aralarında bir kapı yoktu. Odalardan birinin kapısını açtım. Kapının karşısındaki duvarda bir ipte pamuklu bir kumaş parçası asılıydı. Odanın zeminini topraktı ve bir köşede alçak boyulu bir karyola vardı. Karyolanın başucunda ise komodinin görevi gören bir sandık vardı. Odada elektrik ve banyo yoktu. Yatağın üzerinde bir battaniye ve gri renkli bir yastık vardı; çarşaf ve yastık kılıfı yoktu...

David’e döndüm. “Harika bir hayal gücün var” dedim.

O ise gülümsedi ve “He” demekle yetindi.

“Gerçekten burada mı kalacağız?”

“Evet. Konforlu bir yer değil, ama burası Yuva’dır” dedi o.

“Ben de yandaki odada kalacağım.”

Kerpiç duvara birkaç çivi de çakılmıştı.

“Dolabın” dedi, David. “Eğer bavulundaki şeyleri yerleş-tireceksen, bunu şimdi yapman iyi olur, çünkü güneş battığın-da hiçbir şey göremeyeceksin.”

“Anlıyorum” dedim isteksizce.

David, “Ben hemen dönerim” diyerek, aynen benimki gibi döşenmiş olan odasına gitti.

Az sonra, o, odalarımızı ayıran ince duvara vurarak, bu-rada kaldığımız sürece Mantaro Nehri’nin banyomuz olacağını, orada istediğim zaman yıkanabileceğimi, ama önce bir dağ ılıcasında kükürt banyosu yapmaya gideceğimizi ve üstüme beni daha sıcak tutacak bir şey giymem gerektiğini söyledi.

Bu bilimkurgu değildi. Bu kesinlikle benim eski yaşamla-rımdan bir sahneydi...

BÖLÜM 20

“Bu duyu-dünyası, gerçek gibi görünen bu dünya, diğer bakımlardan yararlı ve geçerli olabilse de, gerçek dünya olamaz, o sadece onun -kendi projekte ettiğimiz- görüntüsü olabilir... Duyuların sunduğu kanıt temel gerçekliğin doğasının kanıtı olarak kabul edilemez.”

E. UNDERHILL
Mistisizm

Benimle birlikte dünyanın her yanını dolaşmış olan bavulumu açtım ve içinden çıkardığım bir kazağı, yeni pançomu ve güneş şapkamı duvara astım. Yüksek bir yerde iki saat güneşin altında kaldığımda yüzüm pancar gibi kızardığından, yolculuğa çıkarken yanıma mutlaka bir güneş şapkası alırım. İç çamaşırlarımı bavulda bıraktım, onları nasıl yıkayacağımı düşündüm. Her nasılsa bana kendimi hep güvende hissettiren yüzük saatime baktım. Teybimi, kasetlerimi ve not defterimi çıkardım. Bulunduğumuz yerin neye benzediğini ve nasıl bir his verdiğini hızla not ettim. Güneş battığında havanın çok soğuyacağını fark ettim.

David kapımı tıklattı, bana bir havlu uzattı, ılıcaya giderken yanıma pançomu almamı ve arazi botlarımı giymemi söyledi.

Bu soğukta kükürt banyosu mu yapacaktık? “Elbette” dedi, o. “İlk başta ölüm gibi gelir, ama sonra ne olacağını bekle ve gör...”

Avludan geçip tekrar yola çıktık. Çevredeki dağlar yer yer mor gölgelerle kaplanmıştı. Göremediğim kümes hayvanları birbirine ötüyor ve gıdaklıyordu. Uyuz bir köpek, ardından gelen üç yavrusuyla birlikte kuyruğunu sallayarak bize yaklaştı. Ça-

murdan tuğlalar yapan adamlar evlerine gitmişlerdi. Bizim “otel”in ve yolun tam karşısında, üzerinde YEMEKHANE yazan kerpiç bir bina vardı. Bu, onun içindeki kişilerin bize yemek pişirecekleri anlamına geliyordu. Açık kapıdan, cızırtılı bir radyonun bir futbol maçı yayını yaptığını duydum. İçeride, maçı dinleyen yerliler gülüp sevinçle bağırdılar ve sonra akşam için hazırlanmış olan masaların arasında ayaklarını sürüyerek dolaşmaya başladılar. Bir gaz ocağının üstünde çorba pişiyordu; yaşlı bir yerli kadın çorba isteyip istemediğimizi sordu. “Hayır” dedi David bana. “Daha sonra yiyelim. Eğer şimdi yersek ılıcada mide ekşimesi yaşarız.”

Ben de zaten pek aç değildim, ama eğer ihtiyaç duyarsam elimde yiyecek bir şey olsun diye birinin benim için yumurta haşlamasını istedim. David, yerli kadından yumurtaları arabadan almasını rica etti. Kadın gülümseyerek başını salladı.

David beni binanın arkasına doğru götürdü ve oradaki merdivenden rahatça inebilmemiz için arka cebinden çıkardığı el fenerini yaktı. Basamaklar dikti ve fenerin zayıf ışığı altında takılıp düşmekten korktum. Şu anda Shangri-La’da olabiliyordum, ama bir gün tekrar sahnede dans edecektim. Aşağıda bir suyun aktığını duydum. Sonra da günbatımında karşımızda uzanan muhteşem Mantaro Nehri’ni gördüm. O, dağdaki kayalıkların üzerinden hızla akıyor ve yüksek kıyılara gömülü sarkık ağaçlara sularını sıçratıyordu. Suyu inen düzgün yeşil tepelikler vardı ve nehrin orada birkaç yerli, pançolarıyla kambur bir şekilde oturmuş, dağların ardında batmakta olan güneşe bakıyordu. O solgun ışıktaki bile nehrin turuncu rengini görebiliyordum.

“Gel” dedi David ve beni teneke çatılı, kerpiç duvarla çevrili gibi görünen bir yere götürdü. “Dışarıdan pek iyi görünmüyor, ama suyun içine girene dek bekle” dedi. Derme çatma bir tahta kapının sürgüsünü açarak içeri girdi, cebinden bir mum çıkararak yaktı ve onu bir tahta sıranın üstüne koydu. Orada,

İçimdeki Yolculuk

yere derinlemesine gömülü, alttan çağıldayan ve parıldayan bir kükürtlü su havuzu vardı.

“İşte bu And Dağları’nın ünlü ılıcalarından biri.”

Aşağıya, havuza baktım. Suyun parıldamasına neden olan sadece mum ışığı değildi. Suyun kendisi parıltıyor gibiydi. Suyun üzerinde ince bir buhar tabakası vardı. Toprak zeminde diz çökerek elimi suya soktum. Suyun sıcak ve köpüklü olması beni şaşırttı... o şampanya gibi kabarcıklı, hafif iğneleyici ve köpürgendi.

“Mineraller suyun köpürmesine neden oluyor” dedi David. “Ve o kemik ve kas ağrılarına çok iyi gelir. Göreceksin.”

Elimi sudan çekince dondurucu bir soğuk hissettim.

“Benden bu suya girmem ve dışarı çıktığımda donarak ölmemem mi bekleniyor?” diye sordum, gülerek.

“Eh, ilk birkaç dakika aşırı soğuk oluyor, ama ondan sonra hiç suya girmemiş gibi ısınacaksın.”

Hantal bir şekilde ayağa kalktım. Doğrusu üzerimdekilerle suya girmeyi yeğlerdim. Şimdi bu işi nasıl yapacaktık? David orada dururken mi soyunmam gerekiyordu?

“Sen soyun” dedi David. “Ben dışarıda beklerim. Suyu girdikten sonra bana seslen.”

Yavaş yavaş pançomu çıkartıp duvardaki beş çividen birine astım. Daha kaç kişinin mum ışığında aynı şeyi yaptığını merak ettim. Sonra kazağımı ve pantolonumu çıkardım. Sudan çıktıktan sonra hemen giyinebilmek için giysilerimi nasıl asmam gerektiğini düşündüm. İç çamaşırlarımla çoraplarımı hızla çıkardım, çünkü artık soğuktan titriyordum. “Aman, boş ver!” diyerek ve onların David’e nasıl görüneceğini merak ederek çamaşırlarımı katlayıp tahta sıranın üstüne koydum.

Mumun titrek ışığı soğuk taş duvarlara yansıyor. Hemen havuza indim ve o köpüren suya sağ ayağımı yavaşça soktum. Suyun dibini bulmayı umdum ve buldum. Zemin biraz kay-

gandı. Keskin kokulu köpükler derime yerleşti. Boynuma kadar suya gömüldüm. Sanki sıcak, köpüklü bir maden suyu kazanına girmişim gibi hissettim. Bu harika bir histi.

Suyun kaldırma gücü o kadar fazlaydı ki adeta yüzdüğümü hissettim. Aslında, suyun dibine sağlam bir biçimde basmak zordu. Sanki suyun ortasında her nasılsa dimdik yürüyor gibiydim. Karşı duvarda, suyun dışarıdaki nehre aktığı bir delik vardı. Belli ki bu havuz yer altından gelen bir suyla sürekli besleniyordu.

“Tamam” diye seslendim David’e, “suya girdim ve o harika.”

“Elbette” dedi o, kapıdan içeri girerken, “suyun derinden içeri girdiğini hissedene dek bekle.”

David geriye dönerek, ceketini, kazağını, pantolonunu, botlarını, iç çamaşırlarını ve çoraplarını beş saniyede çıkardı ve “Şimdi de sen arkanı dön” dedi. Ben de döndüm.

“Tamam” dedi.

Ona doğru döndüm. Karşımda, suyun içinde ayakta duruyordu.

Derin bir nefes alarak gevşemeye çalıştım. “Bana bir süre daha sabır göstermen gerekecek” dedim. “Her şey çok ani oldu; ben hayatımda çok şey yaptım, ama hiçbirinin böyle olmadığını hissediyorum.” Kendimi gülünç hissediyordum.

“Evet, haklısın.”

“Evet” diyerek tekrar derin bir nefes aldım. Ne demek istediğini sormak bile istemedim.

“Bak” dedi o, “kollarını suyun içinde aşağı yukarı salla ve daireler çiz ve köpüklerin derine nasıl yapıştığını hisset.”

Kollarımı suyun içinde aşağı yukarı salladım ve döndürdüm; bu, iki karıştırma çubuğunu bol köpüklü bir şampanyanın içine sokmak gibiydi. Bu köpürme kendi kendini üreten bir ısı gibiydi. Bu kükürtlü su Japonya’daki kükürt banyoları-

na pek benzemiyordu. Onlar daha yumuşak ve durgundu.

David karşı duvara yansıyan titrek mum ışığında sessizce durdu. Mavi gözleri kendiliğinden parlıyor gibiydi ve çenesinden aşağı küçük su damlaları akıyordu. Benim ona nasıl göründüğümü merak ettim.

Aklıma söyleyecek bir şey gelmediği için, “Buraya sık sık gelir misin?” diye sordum.

David güldü. “Evet” dedi. Gözlerini muma dikti. “Bir şey denemek ister misin?” diye sordu.

“Hay anasını, işte karşınızda yeni bir deneme” diye düşündüm. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum, çevreme öylesine bakınarak.

“O mumun ışığını görüyor musun?” dedi o.

“Evet.”

“Peki, şimdi tüm varlığınla o ışığa odaklan ve derin bir nefes al.”

Derin bir nefes aldım. “Kollarımı serbest bırakabilir miyim?” diye sordum, her şeyi denemeye gönüllüymüş gibi görünmek isteyerek.

“Tabii. Bu suda kolların kendiliğinden yüzer. Aslında, bu suda boğulmak gerçekten zor olurdu.”

Bu beni rahatlatmıştı. En azından, kötü bir şey meydana gelse bile, boğulmayacaktım. Kollarımı serbest bırakarak mum ışığına doğru gülümsedim. Kollarımın hafifçe yukarıya doğru kalktığını hissettim.

Aman Tanrım, diye düşündüm. Şimdi David gelip beni kollarımın altından tutup yakalayacak ve ben suyun kaldırma gücü yüzünden kollarımı indirip ona karşı koyamayacaktım.

“Şimdi *senin* mum ışığı olduğunu hissedinceye dek *mu* konsantre ol.”

Tanrım, o dalga geçiyor olmalıydı. *Ben* mum ışığı oluncaya dek mi? Şu anda ben, her kimsem, *kendim* bile olamıyordum.

Titrek ışığa baktım. Gözümü kırpmamaya çalıştım. Derin bir nefes daha aldım. Kalbim küt küt atıyordu. David'in kalp atışlarının suda yankılanışını duyabildiğinden emindim. Orada öylece durup, onun önerdiği gibi gözlerimi muma diktim.

David, alçak bir sesle, "Hey, Shirley, neden korkuyorsun?" dedi.

"Ben mi?" diye sordum.

"Hayır" dedi dalga geçerek, "senin arkanda duran kadın."

Şimdi kendimi gerçekten gülünç hissediyordum. "Sadece yanına uzanıp gevşemek istiyorum. Başka bir şey yapmak istemiyorum" diyen erkekler geldi aklıma.

"Hey" dedi David, "eğer onu düşünseydim, yapmam gereken tek şey onu önermek olurdu, öyle değil mi?"

Tanrım, o çok direkt konuşuyordu.

Öksürdüm. "Şey" dedim, "ben biraz tereddüt ediyorum."

"Tereddüt etmene gerek yok. Ben sadece senin bir şeyi denemeni istiyorum ve o senin düşündüğün şey değil. Ayrıca, onu istemiyorum bile."

Öfkelendiğimi hissettim. İstemiyormuş bile!

"Neden?" dedim. "Neden istemiyorsun?"

"Ne demek 'neden istemiyorsun'?" diye sordu o. "Biz buraya onun için gelmedik. Eğer öyle olduğunu düşündüysen, sabırlı olup bana zaman tanımak zorundasın."

Yüksek sesle güldüm, kahkaham duvarlarda yankılandı.

"Hadi" dedi David, "muma konsantre ol ve derin nefes al."

"Pekâlâ" dedim, "sanırım, bunu yapabilirim. Sonuç olarak biz birlikte birkaç yaşam geçirdik, öyle değil mi?"

David güldü ve "Doğru" dedi. Onun benim kaba bir insan olduğumu düşündüğünden emindim.

Tekrar muma odaklanmaya çalıştım.

"Tamam, tekrar derin nefes al" dedi David, beni yavaşça yönlendirerek.

Ben de tekrar derin nefes almaya çalıştım.

“Pekâlâ” dedi o. “Şimdi, sanki o senin kendi varlığının merkeziymiş gibi mum ışığına konsantre ol. Mum *sen* kıl. Başka hiçbir şeyi değil, sadece mumu düşün.”

Daha derin bir biçimde konsantre oldum ve nefes aldım. Sanırım bunu gerçekten yapmam gerekiyor diye düşündüm. Ayrıca, David haklıydı ve o gerçekten nazık biriydi. Zihnimin gevşemeye başladığını hissettim. Daha da gevşeyerek konsantre oldum. Gözlerim yarı kapanana, ama hâlâ mumu görebilene dek göz kapaklarımın biraz ağırlaştığını hissettim.

Zihnimin gerisinde David’in sesini hafifçe duydum.

“Bu iyi. Harika, çok iyi yapıyorsun.”

David’in suyun üzerindeki sesi hoşuma gitti. Sanki o ses köpüklerin üzerinden sekiyordu. Ve nefes alışımın yavaşladığını hissettim. Yavaş yavaş, kalbimin nefesimle aynı ritimde attığını fark ettim. Her nasılsa, ikisinin ritmi eşzamanlı görünüyordu. Zaman yavaş yavaş kayboldu, en sonunda onun geçişini fark etmez hale geldim. Mum ışığı titremeye devam etti, ama şimdi o zihnimin merkezi olmaya başlamıştı. Sadece kollarım değil, tüm bedenim, tüm varlığım yüzüyor gibiydi. Yavaş yavaş, su *haline geldim* ve her bir köpük suyun tamamlayıcı bir parçasıydı. Bu harika bir çifte histi. Kendimin tamamen bilincinde ve farkındaydım, ama aynı zamanda çevremdeki her şeyin bir parçasıydım. Her bir köpüğün çevremdeki tüm suyun bir parçası olduğunun farkındaydım; sanki her bir köpük bütünü sürdürmek için kendi üstüne düşeni yapmadan su o su olmayacaktı. Ben onun ortasında bir yerde kaybolmuş olsam da, sıcak su havuzunu çevreleyen duvarların serin yüzünü hissettim. Gölgele, titreşim ışığı ve hafif esintiyi hissettim. Ama en çok, kendi içimi hissettim. Kendi solunumumun istem dışı refleksini hissettim. O, benim kontrolümün dışında hareket eden bir varlık gibiydi. Sonra, solunumumun çevremdeki

enerjinin nabız atışıyla karşılıklı bağlantısını hissettim. Adeta, havanın kendisi nabız gibi atıyordu. Aslında, *ben* havaydım. Ben hava, su, karanlık, duvarlar, köpükler, mum, suyun altındaki taşlar, hatta dışarıda gürül gürül akan nehrin sesiydim. Sonra enerjimin David'in enerjisiyle birlikte titreştiğini hissettim. Ben, çevremdeki her şeyin bir parçası olduğumdan, David'in de bir parçasıydım. O anda kendimi durdurdum. O kadar ileri gitmeye bilinçli olarak karar verdiğimi hissedebiliyordum. Yine tereddüdüm, korkum veya o her neyse beni durdurmuştu ve ben gevşeme akışını ve her şeyle "bir" olma girişimimi durdurmuştum.

David'in, "Bu kadar yeter" dediğini duydum, "bu iyiydi. İlk kez yaptığın bu nefes meditasyonu sence nasıldı?"

Kollarımı sudan çıkararak gerindim ve saatin kaç olduğunu sordum.

"Zaman önemli değil" dedi o. "Önemli olan, bir süre için zamanı unutman. Sen *nefes aldın*. Gerçekten nefes aldın. Nefes hayatın kendisidir. Kendini iyi dinlenmiş hissetmiyor musun?"

Evet, hissediyordum. Kesinlikle. David'e, hipnotize olup olmadığımı sordum.

"Hayır, bu sadece kendini gevşeterek farkındalığını genişletmektir" dedi o. "Böylece bir anda gençleşmeyi öğrenebilirsin. Nefes alıp vermek istem dışı bir eylemdir ve eğer onu kontrol altına almayı ve düzene sokmayı öğrenebilirsen daha uzun zaman genç kalabilirsin."

"Vay anasını!" diye düşündüm, "Elizabeth Arden güzellik kurslarında bunu öğretmeli." Bir tür rüyada gibiydim, David'in sözlerini işitebiliyordum, ama hâlâ kendi nefesimden kopuk-tum. David, en uzun ömürlü hayvanların en az sayıda nefes alanlar olduklarından söz ediyordu. Dakikada sadece dört ke-re nefes alan dev kaplumbağaların üç yüz yıl yaşadığını söylüyordu. Eğer benim de kanım soğuk olsaydı ben de dakikada sa-

İçimdeki Yolculuk

dece dört kere nefes alırdım diye düşündüm. Ama ben sıcak kanlıydım ve titrediğimi hissetmeye başlamıştım.

David, “Sen de uzun yaşamak istiyor musun?” diye sordu.

Başımı salladım. Şampanya köpüklerini beynimde hissettim. “Uzun yaşamak mı? Bilmiyorum. Ya sen?”

“Ben mi?” dedi.

“Hayır” dedim, “arkanda duran adam.”

Gülümsedi. “Ben uzun yaşamak istiyor muyum?”

“Evet.”

“Evet” dedi. “İsterim, ama yaşayacağımı sanmıyorum.”

Bunu söyleyiş şekli beni ürpertmişti. “Bu soğukta kimse uzun yaşayamaz. Ben artık üşüyorum. Sen ne diyorsun?” dedim.

“Ben buradan gidelim diyorum” dedi o.

David, titrek mum ışığının yansıdığı duvara doğru döndü. Ben yavaş yavaş sudan çıktım. Dişlerim takma dişler gibi takırdıyordu ve ellerim, kollarım o kadar titriyordu ki duvardaki çiviye asılı havluya güçlkle uzanabildim. Sonra tüm bedenimi, ısındığımı hissedene kadar kuruladım ve ovuşturdum. Giysilerim ilk anda tenime soğuk geldi, ama çok geçmeden yün kazığının ve çoraplarımın beden ısını artırdığını hissettim.

“Şimdi kendimi harika hissediyorum” dedim. “Bu su gerçekten olağanüstüymüş.”

“Cebimden feneri al ve beni dışarıda bekle” dedi David. “Giyinir giyinmez geleceğim.”

Dağ havası gerçekten soğuktu, ama aynı zamanda temiz ve berraktı. Havuzun dış duvarının çevresinden yürüyerek aşağıdaki nehre ve yukarıdaki karanlık dağlara baktım. Kendi kendime, hayat bir roman gibi diye düşündüm. İki ay önce, buraya gelip bunları yapacağımı hayal bile edemezdim. Ve bu deneyimden gerçekten hoşlanıyordum. Ayrıca içgüdülerime güvenmenin yararları olduğunu öğreniyordum.

Birden acıktığımı hissettim; bu spazmlar geldiğinde hemen

bir şeyler yemem gerektiğini, yoksa kan şekerimin düşeceğini biliyordum.

“Tamam” dedi David, giyinmiş, ellerini ovuşturarak ve gülümseyerek. “Hadi gidip bir şeyler yiyelim. Bizim için et, sebze ve dağ otlarından yapılan bir yahni ve sıcak süt hazırlamışlardır.”

Mumu söndürerek cebine koydu ve daha sonra odalarımızda muma ihtiyacımız olacağını söyledi. Soğuk taş basamakları çıkarken bu soğukta nasıl uyuyacağımı kara kara düşündüm.

“Uyku konusunda endişe etme” dedi David, bir kez daha zihnimi okuyarak. “Zamanı gelince o da olacak.”

Eğer bunu bir saat önce söylemiş olsaydı onun başka bir şeyi kastettiğini varsayabilirdim.

Yukarıdaki yemekhaneye girdiğimizde futbol maçı tam gaz devam ediyordu. Burunları akan çocuklar, bölgeyi keşfe çıkmış turistler için hazırlanmış olan masaların arasında koşuşturuyorlardı. Genç bir kadın kucağındaki çocukla yemek pişiriyor, bir diğeri ise çocuğunu sırtında taşıyarak dolaşıyordu. Akşam olmasına karşın onun başında o geleneksel siyah kurdeleli beyaz şapka vardı.

David sıcak süt ve yahni ısmarladıktan sonra yemekten söz ettik. Ona abur cubur yemeyi sevdiğimi söyleyince, o bana bunun ne kadar zararlı olduğunu söyledi. Bunu bildiğimi, ama yine de sevdiğimi belirttim. O, bedenimize iyi bakmanın çok önemli olduğunu, çünkü bunun aynı zamanda, ruhumuza iyi bakmak anlamına geldiğini söyledi. Bunun sadece bir kimya meselesi olduğunu belirtti. Ben o konuda da pek iyi olmadığımı söyledim. O bana dengeli beslenme konusunda ayrıntılı bir bilgi verdi ve ben de o bilginin çoğunu daha önce duyduğumu söyledim. O konuşurken, ben onun tüm akşam boyunca nasıl olduğunu düşündüm. O, bana öğretebileceği her şeyi mümkün olduğunca kısa bir sürede öğretmeye mecbur gibi görünüyordu. Benim

İçimdeki Yolculuk

gevşemem gerektiğini söylüyordu, ama kendisi bir şeyler yapmaya zorlanıyor gibiydi. Benim abur cubur yeme alışkanlığımı eleştiriyordu, ama onda da aynı alışkanlık vardı. Bazen neredeyse kendini beğenmiş ve küstah görünüyordu. Bazen, gevşeyip daha çok zevk almam gerektiğini söylediği hayattan o gerçekten zevk alıyor gibi görünmüyordu.

Bu komik bir durumdu; ben Gerry'ye kim olduğunu daha çok bilebilmek için kendini akışa bırakmasını tavsiye ediyordum ve şimdi David de aynı şeyi bana yapıyordu. Eğer Gerry şimdi beni görseydi acaba ne düşünürdü diye merak ettim. Las Vegas'daki seyircilerime And Dağları'ndaki spiritüel keşfimle ilgili espriler yapsam acaba onlar ne düşünürlerdi? Ben gerçekten birkaç kişiyi içinde barındıran biri gibiydim. Acaba, başka hayatlarda oynadığım bazı rollerle daha yakın bir temas içinde olduğum için mi bu hayatta bir aktris olmayı seçmiştim?

Sırtına bir bebek bağlı olan bir kadın masamıza geldi. Elindeki tepside sıcak süt ve yahni vardı. Büyük bir iştahla yemeye başladım. Adını hiç duymadığım dağ otlarıyla baharatlandırılmış olan yahni lezzetliydi. Ev yapımı ekmeği yahninin suyuna batırarak yedim. Bu bana, Virjinya'da doğada kamp kurduğumuz, dünyanın ve hayatın basit görüldüğü o mutlu çocukluk günlerimi hatırlattı.

“Yarın uzun bir yürüyüşe çıkacağız” dedi David. “Sana bölgenin bazı yerlerini göstereceğim ve burayı neden sevdiğimi daha iyi anlayacaksın.”

Yemekten sonra, yolun karşısına geçerek otelimize doğru yürüdük. Yıldızlar o kadar yakın görünüyordu ki adeta uzanıp onları yakalayabileceğimi hissettim. Neredeyse çevredeki dağların o yıldızların altında sallandığını duyabiliyordum. And Dağları Butan Himalayaları gibi değildi. Bu dağlar daha alçak ve daha yaygın bir his veriyordu. Çevre o kadar tecrit olmuş değildi ve yaygın yerli kültüründen dolayı burada kendimi Bu-

tanlı lamalarla birlikte o yüksek dağlarda hissettiğim kadar önemsiz hissetmemiştim.

Odalarımız rutubet ve toz kokuyordu ve ben burada başka kimlerin uyumuş olduklarını merak ettim. Odaya girdiğimde ısı öncekine göre çok düşmüştü. David bana mumu uzatarak onda bir tane daha olduğunu söyledi.

“Bu arada, soğuk bir iklimde rahat uyumak için küçük bir tavsiyede bulunayım” dedi. “Eğer, pançonun altına hiçbir şey giymeden yatarsan çok daha sıcak hissedersin.”

Anlayamadım. Oysa ben getirdiğim her şeyi giyip öyle yatmayı düşünüyordum.

“Hayır” dedi David, “beden kendi aura ısınısını üretir. Söylediğimi dene, ne demek istediğimi anlayacaksın.”

Ona iyi geceler diledim. Artık ondan daha fazla bir şey duymak istemiyordum. Pançomun altındaki giysilerimi çıkardım. Karyolanın üstündeki yün battaniyenin altına kıvrıldım ve bir an önce ısınmak için adeta dua ettim. Ayaklarım buz gibiydi. Bekledim. Alpaka yünü yumuşak olduğu için iyi bir his veriyordu. Biraz daha bekledim. Kendi suyumun kaynamasını izliyormuşum gibi hissettim. Zihnimi ve takırdayan dişlerimi elimden geldiği kadar sakinleştirdim. Okyanus kıyısındaki evimdeki elektrikli battaniyemi ve soğuk, sağanaklı bir havada pencereyi açarak o battaniyenin altında uyumaktan ne kadar hoşlanmış olduğumu hatırladım. Yine Gerry’yi düşündüm. Onsuz olmak iyiydi. Ne işler çevirdiğimi ona tarif etmenin benim için ne kadar imkânsız olacağını düşündüm. Onun nerede olduğunu merak ettim. Acaba, görmesi gereken şeyi *gerçekten* görmeye başlamış mıydı? Sonra sahne gösterimi düşündüm. Çingenelerim, yani dansçılarım bu gece neredeydiler acaba? Belki Joe Alien’de peynirli hamburger yiyip dedikodu yapıyor, büyük yıldızların kendileri kadar yetenekli olmadıklarını söylüyorlardı. Onu gerçekten hak ettiğinize o kadar emin olmadığınızda bir yıldız olma-

nın nasıl bir şey olduğunu düşündüm...

Çok geçmeden, kaslarımın bedenimle battaniye arasındaki boşlukta oluşan sıcaklıkta gevşediklerini fark ettim. Sıcak olan battaniye ve panço değil, o *boşluktu*. Birden, hayatımızda anlamadığımız şeylerin çoğunun *göremediğimiz* şeyler olduğunu anladım. Görünmeyen gerçek, onu bulmak için en çok mücadele gerektiren gerçektir. *Görmek* inanmak değildir kesinlikle. Gerçeği bulmak daha çok *bakmakla* ilgiliydi.

Bir tür gevşemiş bir titremeyle ve sadece sessizliğin sesiyle uykuya daldım. Sonra binanın arkasında bir yerde domuzların horulduğunu duydum.

BÖLÜM 21

“Sadece fizikle ilgilenen hiçbir fizik teorisi fiziği açıklayamaz. Ben, evreni anlamaya çalıştıkça, aynı zamanda insanı da anlamaya çalıştığımıza inanıyorum. Bugün artık, insanın dev bir makinenin işleyişinde pek fark yaratmayan minik bir dişli olmadığını, insan ile evren arasında şimdiye dek varsaydığımızdan çok daha yakın bir bağ olduğunu ve fiziksel dünyanın derin bir anlamda insana bağlı olduğunu düşünmeye başlıyoruz.”

DR. JOHN A. WHEELER

Güneş yaklaşık saat beş buçukta dağların üzerinden yükseldi. Odamda hiç pencere olmadığından güneş ışınları içeriye süzülmedi, ama ısı gecenin soğuğuyla tezat oluşturduğundan, güneşin ilk ışınlarının sıcaklığını hissedebiliyordum. Pançom hâlâ üzerimdeydi ve gece hiç üşümemiştim.

Soğuk toprak zemine çıplak ayaklarla basarken, güneş çıktığında giyinmenin ve soğuk gecede çıplak yatmanın nasıl ilişkili bir mantık olduğunu düşündüm. Dağ havasının temiz ve keskin olacağını ve bu yükseklikte güneşin yakıcı olacağını biliyordum. Güneş şapkamı takıp dışarı çıktım. Yolun karşısından gelen duman kokusunu duydum ve David'i gördüm. O, top-
rak bir duvarın üzerinde oturmuş, önceki gün çamurdan tuğla yapan adamların şimdi onları inşa etmekte oldukları bir evin temeline yerleştirmelerini izliyordu.

“Günaydın” dedi. “Geceyi nasıl geçirdin?”

“Tıpkı senin dediğin gibi. Çıplaklık sıcaklık anlamına geliyormuş. Bizzat deneyimlemeseydim asla inanmazdım.”

“Bu senin için bir alışkanlık haline gelmeye başlıyor, ha?”

“Ne?”

“En nihayet, öyle *olduğu* için inanıyorsun.”

“Eh, evet. Kahvaltıda ne var?”

“Onlar senin yumurtalarını haşladılar. Böylece şimdi tek ihtiyacın bir torba ve biraz tuz. Hadi sıcak süt içip ev ekmeği yiyelim.”

Yemekhaneye girdik ve sırtında bebeğini taşıyan kadın gülümsedi; yüzünde, David’le benim iki âşık olduğumuzu ve ayrı odalarda kalmamızın başka bir garip Kuzey Amerika âdeti olduğunu düşündüğünü gösteren imalı bir ifade vardı.

“Burada yabancılara kişisel sorular sormazlar” dedi David. “Bizim yaptığımız herhangi bir şey bizim yaptığımız herhangi bir şeydir.”

Bir pencerenin yanındaki masaya oturduk ve önceki akşam gördüğümüz kadınların tahılı dövmeye devam ettiklerini gördük.

“Sapla samanı ayırıyorlar” dedi David. “Bir iki gün içinde bu buğday tanelerinden yapılan ekmekleri yiyeceğiz.”

Sonra, arkasına yaslanarak beni izlemeye koyuldu. Sanırım, sakal bırakmaya karar vermişti, çünkü tıraş olmamıştı, belki istese de olamamıştı. Onun gerçekten yakışıklı bir yüzü vardı.

“İyi uyudun mu, rüya gördün mü?” diye sordu o.

“Hatırlamıyorum. Yeterince ısındığım için çok hoşnut olduğumu hatırlıyorum sadece.” Kendimi analiz ediliyormuş gibi hissetmedim.

Ekmeklerimizi yiyip sıcak süt içtik ve ben bir yumurta da yedim. Böyle bir yerde bir insan belki kendi kafasını biraz daha dinlemenin dışında çok şeye ihtiyaç duymuyordu.

“Yürüyüşe çıkabilir miyiz?” diye sordum.

“Elbette. İyi fikir.”

Dışarıya, güneş ışığına çıktık. Yüzümde ince ve soğuk bir hava hissettim. Kalp atışlarım yükseklikten ötürü biraz hızlan-

mıştı. Kollarımı iki yana doğru gererek derin nefes aldım ve yüzümü güneşe doğru kaldırdım.

Dağları dünyanın başka her yerinden daha çok severdim. Bana göre, onlar çok şey görüp geçirmiş, çok sabırlı, tevekküllü ve bilgece sessizdi. Onlar -yükseklik, derinlik, dip, doruk, görkem, mücadele ve başarı anlamında- her uç noktayı temsil ediyordu. Ve bir dağın başına ne gelirse gelsin, o, kendi içinden infilak etse bile, direnci ve dayanıklılığıyla yükselir görünüyordu.

“Nehir kıyısından yürüyelim” dedi David. “Dişlerini fırçalamak ister misin?”

Sırt çantamda diş fırçam vardı. Taş basamaklardan aşağıya inip ılıcanın yanından geçerken, David, teneffüse çıkmış bir anaokulu çocuğu gibi önümde kollarını iki yana açarak ve sekerek koşmaya başladı. Otlarla kaplı nehir kıyısında sekerek koşarken, başını çocuksu bir neşeye bir yandan öbür yana eğiyordu.

“Burayı çok seviyorum!” diye nehre doğru bağırdığını duydum. “Sen nehir, neden bu kadar hızlı akıyorsun? Nereye gidiyorsun ki oraya vaktinde yetişmen gerekiyor!”

Şaşkınlıkla güldüm ve ona doğru koştum. “Suyu seviyorum” dedi David. “Burada bir ılıca daha var, orada su içebilir, dişlerini fırçalayabilir ya da istersen yıkanabilirsin.” Koşarak suyun kenarına gitti, çömeldi, başını suyun altına soktu ve sonra başını kaldırıp gülerek ağzındaki suyu dışarı püskürttü. Islak kırçilli saçları yüzüne yapışmıştı ve öylesine şen bir coşku ile gülümsedi ki ben de kendimi bir çocuk gibi hissettim.

İlıcanın yanında çömelerek havuzun içine baktım. Suyun yüzeyinde yer yer beyaz kükürt tabakası yüzüyordu. Suyun altından gelen ağır bir akıntı suyu taze köpüklerle besliyordu.

David suyu avuçlarıyla içti. “Bu suyun tadına alışmalısın, sindirim sistemine çok iyi gelir. Sistemi temizler ve rahatlatır” dedi.

İçimdeki Yolculuk

Çantamdan dış fırçamı çıkardım, suya batırdım ve dilimin üstüne sürterek suyun tadına baktım. İlaç özelliği olan bir tuz gibiydi.

“Bugün üzgün değilsin, öyle değil mi?” diye sordum.

“Hayır, ben doğadayken asla üzgün olmam. Burası üzgün olamayacağım kadar gerçek. Kentler beni üzer, çünkü insanlar orada yanlış şeyleri çok fazla umursuyorlar. Doğayla temas içindeyken insanlarla da temasta bulunuyor olursun.” Sonra o ıslak saçlarını iki yana salladı, sırtüstü yere uzanıp başını ellerine dayadı ve gökyüzüne baktı.

Ben dişlerimi fırçaladıktan sonra ayağa kalktım ve yüzümü güneşe vererek gerindim. Az sonra tekrar yürümeye koyulduk.

Yer yer kabarık bulutların görüldüğü mavi gökyüzüne doğru gözlerimi kırparak baktım. Tanrım, o çok güzeldi. Ve o güzelliğin sadece kendi uğruna var olduğunu düşündüğümde o gözüme daha da güzel göründü. Güzelliğin bir nedene ihtiyacı yoktu ve o açıklanamazdı. O sadece vardı. Onun bir başkasıyla herhangi bir ilgisi yoktu. Onun takdir edilmek için paylaşılmaya ihtiyacı yoktu. Güzellik güzellikti. Ve o yemek ve su gibi gerekliydi.

David’in yanımda rahat ve mütevazı bir biçimde yürüdüğünü hissettim.

“Kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordu.

“Evet, kendimi iyi hissediyorum” dedim; aynı anda, kendimi tamamen iyi hissetmenin, tam anlamıyla kendim olduğumu hissetmenin... kendimi tam olarak tanıdığımı hissetmenin nasıl bir his vereceğini merak ettim. Kendimi yürüyen bir klişe gibi hissettim. Yeni olan neydi ki? Herkes aynı hissi -kendini bilme hissini- aramıyor muydu? Bir ağacın altından geçerken dalların birine konmuş bize bakan üç tane mavi kuş gördüm. Bizi gördüklerinde, gözlerini bile kırpmadılar. Onların bu cü-

retkâr tavrı beni neşeyle kıkır kıkır güldürdü.

Mantaro Nehri yanımdan hızla ve köpürerek akıyordu. Yerdeki bir dalı alıp ardım sıra sürümeye başladım. Bir dalı yerde sürümekten başka yapacak bir işimin olmaması hissi hoşuma gitti.

“David” dedim, onu daldığı bir hayalden çıkardığımı hissederek, “sence insan doğası diye bir şey var mı?”

David yukarı bakıp derin bir nefes aldı. “Sanmıyorum, hayır” dedi. “Bence, biz insanlara hissettiğimiz şeylerin çoğu öğretiliyor. Bence insanlar her şeyi düşünebilir, yapabilir ve her şey olabilirler... bu, bizim ne öğrendiğimize bağlıdır.”

Dalı ardım sıra sürüyerek, Çin’de geçirdiğim zamanı düşündüm. O gezi benim de aynı sonuca varmama neden olmuştu. Çinliler acı geçmişlerinde birbirlerine karşı acımasızca ve vahşice davranmışlardı, çünkü o zamanlar sınıf sisteminin ast-üst düzenini sürdürmek için sergilenmesi gereken davranış ve tutum buydu.

Ama Mao, Çin halkının üzerine güzel bir şey yazılabilecek boş bir kâğıt olduğunu söylemişti. O, insan doğasının esasen bir eğitim meselesi olduğuna inanıyordu... siz insanları, onların daha demokratik, daha adil ve daha yardımsever davranış biçimlerini gözlemlemelerini sağlayarak eğitebilirdiniz. Aslında o, dürüstlük ve adalet eğitiminde bir tür militan balyoz yaklaşımı kullanmıştı. Halk, eğitim ve yeniden-eğitim yoluyla dürüst ve adil olmaya zorlanmıştı. Onların her düzeyde yapılan özeleştirisi oturumlarına katılmaları gerekiyordu. Kimse o oturumlardan muaf tutulmamıştı. Bu, geçmişin davranış biçimlerini değiştirmeye yönelik devasa bir grup terapisi çabasıydı. Ve görüşüne göre bu işe yaramıştı. Bu oturumlara katılmama hakkına saygı gösterilmemişti, ama ülkenin başı öyle büyük bir dertteydi ki herkes işbirliği yapmak zorunda olduğunu anlamıştı. Bu yüzden, bana göre, Yeni Çin’in baskın özelliği insanların te-

İçimdeki Yolculuk

mel doğaları olduğuna inandıkları şeyi değiştirmek için birlik-te çalışmalarıydı.

Modern Çin'in bugün birbirine sımsıkı bağlı ve kırılmaz olan bir avuç dolusu çubuk gibi olduğu söylenir. Onlar birbirlerine böyle sımsıkı bağlyken, yüzyıllardır kutsal gördükleri değer sistemini tümüyle yeniden değerlendirmekteydiler. Görünüşe göre, onlar değişmez olduğunu düşündükleri öncelikleri kökten değiştirdiklerini anlıyorlardı. Ve onlar için büyük ders, kendileri hakkında öğrendikleri şeydi.

İnsanın ille de rekabetçi, bölgeci, kıskanç ya da materyalist olmadığını keşfetmenin nasıl bir şey olduğunu sık sık düşünmüşümdür. Belki, gerçek insan çatışması bizim ne olduğumuza ya da olmadığımıza inandığımız şeyle değil, spiritüel potansiyelimize güvendiğimizde ne olabileceğimizle ilgiliydi. Ama eğer bizim potansiyelimiz daha spiritüel olmaks, o zaman yeni Çinliler nereden gelmişlerdi? Ben Yeni Çin'de spiritüel bir şey bulamamıştım. Aslında, onlar spiritüel kavramlarla alay eder gibiydiler; adeta, spiritüel eğilimlerin devrimlerini engelleyeceğinden korkuyorlardı.

Eğer onlar insanın spiritüel yanını tanımayı reddederlerse, Çin devriminin de tüm çağdaş devrimler gibi hayal kırıklığı yaratacağını görebiliyordum. Hepimizin hatasının, Tanrı'nın -son derece karmaşık spiritüel (özel) enerjiler için kullandığımız bu kavramın- günlük hayatımızın bir parçası olması gereken eksik halka olduğunu kabul etmemek olduğuna inanmaya başlıyordum.

Şimdi, Buckminster Fuller'in *gerçekliğin* insan faaliyeti içinde ortaya çıkan büyük bölümünün kesinlikle görülemez, kolanamaz ve dokunulamaz olduğu teorisi mantıklı gelmeye başlamıştı. Fuller, gerçekliğin yüzde doksan dokuzunun insanın sadece metafiziksel zihni tarafından kavranabileceğini, ona insanın gerçek olabileceğini algıladığı bir şeyin yol gösterdiğini söy-

lemişti. O, insanın metafiziksel zihin *olduğunu* da söylemişti. Beyin sadece bilgi depolayan bir yerdi. Sadece insanın metafiziksel zihni iletişim kurabilirdi. *Beyin* bunu yapamazdı. İnsan kendi kendine yeten bir mikro-iletişim sistemiydi ve insanlık bir makro-iletişim sistemiydi. Ve *Tanrı dâhil, her şeye ilişkin tüm bilgi* sürekli olarak elektromanyetik dalgalarla yayınlanıyor ve alınıyordu; ama biz onun farkında değildik, çünkü biz gerçeği algılama kapasitemizin sadece yüzde birini kullanıyoruz.

Peki, insanın sadece nereden geldiğini değil, nereye gittiğini de anlamasına ne yardımcı olabilirdi? Devlet, kökenimiz ve amacımızla ilgili derin, içimizi kemiren soruları nasıl yanıtlayabilirdi? Devlet, böyle yaparsa gücünün dağılacığından korkarken, bizim hayat amacımızı daha iyi anlamamıza ve gerçekleştirmemize nasıl yardımcı olabilirdi?

Komünistlerin Hindistan'a neden hiç girmediklerini anlayabiliyordum. Hint halkının derin spiritüalitesini sarsmak mümkün olmazdı. Onlar, bu daha iyi beslenmek anlamına gelse bile, Devlet'in spiritüel felsefelerinin yerine başka bir şey geçirmesine asla göz yummazlardı. Onların spiritüel inançları dünya üzerindeki en eski inançlardı. Hintliler Krişna'dan bu yana spiritüel doğalarıyla temasta olmaya koşullanmışlardı ve onlara bu öğretilmişti; böylece o doğa onların yaptıkları veya yapmadıkları her şeyin bir parçasıydı. Komünist bir rejim Hint halkına Marx'ın devrimci materyalizmini kabul ettirmekte çok zorlanırdı. Mahatma Gandhi bile inekleri evlerden ve sokaklardan çıkaramamıştı, çünkü Hintliler hâlâ ruh göçüne (ineklerin bir gün insan formunda enkarne olacak olan hayvanların öncelleri olduğuna) inanıyorlardı. Kim bilir, belki onlar bu konuda bile haklılardı.

Gizemin nasıl çözüldüğü benim için şaşırtıcıydı. İpliğin ucu ortaya çıktığında tüm gizem yumağını çözmek mümkündü. İn-

İçimdeki Yolculuk

san ırkı, Büyük Gizemi anlama mücadelesinde mutsuz olmaya devam ettikçe, o -bu ister Kilise, ister Devlet, isterse devrimci toplum olsun- yolunu kesen otoriteye karşı çıkma güdüsünü hep duyacaktı. Nereye bakarsak bakalım, yanıt bizden daha bilge, daha anlayışlı ve daha yardımsever bir kuvvetin içinde bulunuyor gibi görünmekteydi. Ve bizim o kuvveti anlayabilmek için önce kendimizi anlamamız gerekiyordu. O zaman *biz* Büyük Gizem olurduk. Tanrı kim diye değil, *biz* kimiz diye sormalıydık.

David'le birlikte turuncu nehrin kayalık kıyası boyunca yukarı doğru yürüdük. Öğlen güneşi sıcak ve parlaktı. Pançomun altında terlemeye başlamıştım. Onu çıkardım ve David onu taşımak için aldı. Güneş şapkam birden en değerli malım olmuştu. Kauçuk tabanlı arazi botlarımla sarp kayaların üstünde rahatça yürüyordum. Ayaklarım rahat olduğunda ben de rahat olurdum.

Bir kayanın üzerinde oturarak birkaç not aldım. David, güçlkle ilerleyerek nehir kıyasına indi.

Yöre halkı nehrin iki kıyasına dağılmış, çamaşır yıkıyor veya güneşin altında uzanıyordu. Görünüşe göre, onların ağır ve acelesiz bir zaman duyguları vardı, neredeyse zamanı hiç umursamıyorlardı ve beden hareketleri de buna uygundu. Sallana sallana yürüyerek yanımızdan geçerlerken bazen bize gülümsüyorlardı, ama çoğunlukla sadece başlarını sallıyorlardı. David onlara İspanyolca merhaba diyordu. O hiçbir yerde yabancı gibi görünmüyordu.

“Az ileride, nehrin yukarısında bir açık hava kükürt havuzu var” diye seslendi bana. “Saçını filan yıkamak ister misin? Bu banyoları güneş ışığında yapmak harika bir şeydir.”

Bu fikir bana da harika gelmişti. Burada, And Dağları'nda hissettiğim duygusal gamsızlığı acaba daha sonra hatırlayabilecek miyim diye düşünerek kalktım. New York'un sıkışık tra-

fiğine yakalandığımda ya da sahnede gösteri yaparken ışıklar gerektiği gibi çalışmadığında veya son filmim gişede başarısız olduğunda şu anda içinde bulunduğum halin yüce bir huzur haline ne kadar yakın olduğunu hatırlayabilecek miydim? Ya da Gerry ile bir engelli koşu parkuruna dönüşen ilişkimizin yüreğime dert olmasına ve beni hüsrana uğratmasına izin verecek miydim? Eğer güneşin altında Mantaro Nehri'nin kıyısında geçirdiğim ve düşüncelerimin yükseldiği bu anı hayal edebilirsem her ikimizin de engellerini daha geniş bir perspektiften görüp anlayabilecek miydim?

Nehir boyunca yukarı, kükürt havuzuna doğru yürürken keskin kuş ısıklıklarının dağ havasını adeta delip geçtiğini işittim. Bir gün müziği *görmenin* ve gökkuşağının renklerini *işitmenin* mümkün olup olamayacağını merak ettim.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu David.

“Bilmiyorum” dedim. “Bir insanın kendi küçük dünyası kaos içindeyken iç huzuru ve mutluluk hissetmek için kullanabileceği bir yöntem var mı acaba diye düşünüyordum.”

David kaşlarını kaldırdı. “Söyleyeceğim yöntemin senin işine yarayıp yaramayacağını bilmiyorum, ama bir zamanlar birisi bana uyguladığı ve ‘Altın Hayal’ olarak adlandırdığı bir yöntemi tarif etmişti” dedi. “Örneğin, eğer uyumaya çalışıyorsam ama zihnim her türlü sözde sorunla boğuşuyorsa, benim yaptığım şey şudur: Ben beni *o anda* neyin dünyanın en mutlu insanı yapacağını düşünürüm. O şeyi ayrıntılı olarak gözümde canlandırırım; ne giydiğimi, kiminle birlikte olduğumu, bunun nasıl bir his verdiğini, havanın nasıl olduğunu, hangi yemeği yediğimi, neye dokunduğumu, yani beni mutlu edecek her türlü şeyi ayrıntılı olarak hayal ederim. Sonra beklerim. Kendi iradem ve hayal gücümle yarattığım bütün filmi zihnimde görürüm ve o, o kadar gerçek hale gelir ki ben mutlu *olurum*. Gevşemeye ve sakın bir frekansta titreşmeye başladığımı hissede-

İçimdeki Yolculuk

rim ve hemen uykuya dalarım -ya da benim deyimimle, astral kata giderim.”

Onu dinlerken, söylediği şeyi yaptığımı hayal ettim. Bu yöntemi uygulamak bana çok mümkün göründü.

“Altın Hayal bu, ha?” dedim.

“Evet” dedi David. “İyi bir şarkı ismi olur.”

“Evet. ‘İmkânsız Hayal’den çok daha iyi bir isim.”

“Böylece” diye devam etti o, “seni mutlu edecek şeye konsantre olduğunda, aslında, içsel olarak işleyen ve seni gerçekten yatıştırıp iç huzuru duymanı sağlayan elektromanyetik bir frekans üretiyor olursun.”

“Öyleyse bu aslında zihnin madde üzerindeki gücünü kullanmak, öyle değil mi?”

“Elbette” dedi o, “ama ben bu yöntemin daha fazla şeyi içerdiğini düşünüyorum. Ben bunun, inancımı kendime sergilemek ve kendime olan inancımı sergilemek olduğunu düşünüyorum. Başka bir deyişle, eğer ben konsantrasyon, meditasyon vb. yoluyla bir şeye karşı yeterince inanç sergiliyorsam, farkında olmadan, en sonunda onu elde etmemle sonuçlanacak yeterince olumlu enerji yayıyorumdur.”

“İstediğin şey gerçekçi olmasa bile mi?”

“Onun gerçekçi olmadığını kim bilebilir?”

“Yani sen inancın dağları yerinden oynatabileceğini söylüyorsun...”

“Evet, belki. Ben olumlu düşüncenin bir sınırının olmadığını düşünüyorum. Bu yüzden o dağları da içerebilir. Bu, görünüşte İsa’nın yaptıklarına benzeyen bir şey. Sadece, onunki salt inançtan, meditasyondan ya da konsantrasyondan öte bir şeydi. O, bunun nasıl yapılacağını *biliyordu*.”

“O bu bilgiyi nereden elde etmişti?”

“O, bunun Tanrı’dan geldiğini söyledi. Ama ayrıca kendisinin Tanrı’nın Oğlu olduğunu da söyledi. Bu yüzden onun bi-

ze bu bilgiyi Tanrı sayesinde öğrendiğini söylediğini düşünüyorum. Tüm Hintli avatarların söyledikleri de bu. Onlar, taşı ekmeğe dönüştürenin ya da hastalıkları iyileştirenin *kendileri* olduğunu söylemiyorlar. Onlar, *Tanrı*’nın işini yapabilmeleri için O’nun onlara güç ve bilgi verdiğini söylüyorlar.”

“Sen bunlara gerçekten inanıyorsun, değil mi David?”

“Ben çoğumuzun ne istediğimizi bilecek kadar kendimizi yeterince tanımadığımıza inanıyorum. Ve kendimizi daha iyi tanıyarak Tanrı ya da Yaratıcı Kaynak ile daha iyi temas kuracağımıza inanıyorum.”

Şimdi, öğle sığının altında güçlükle yürürken oflayıp puf-luyordum. Yükseklik beni etkilemeye başlamıştı.

David, önden ilerleyerek, kükürt havuzuna gittiğini bildiği patikayı aradı. Ben de o suya girmeye hazırdım. Suyun içinde oturup altın hayalimi düşünmek istiyordum, ama birden böyle bir hayalimin olmadığını fark ettim. Benim hiçbir hayalim yoktu. Beni neyin *özellikle* mutlu edebileceğini hayal edemiyordum. Hayalimin ne olduğunu bilmediğim için, böyle bir hayalin görüntülerine, seslerine, kokularına ve vereceği temas his-sine konsantre olamazdım.

David, beni yukarı doğru çıkarıp, nehre paralel uzanan bir patikaya götürdü. Yaklaşık yarım mil sonra ahşap bir kulübe-ye geldik, bu kulübe dağın içindeki bir oyuğa inen taş basamak-ların başlangıcını barındırıyordu. Kayaların arasında yer alan dar basamaklardan aşağı indik. Aşağıda, köpüren bir kükürt havuzu vardı. Renkli yerli giysileri ve kolalı sert şapkalar gi-yen üç yaşlı kadın köpüklerin içinde ağır ağır yürüyordu. Yu-karı bakıp bizi gördüklerinde yüzlerini kapatarak arkalarını dön-düler.

“Bu dağın yaşlıları çok çekingendir” dedi David. “Çıplak-lıktan hiç hoşlanmaz ve mahremiyete ihtiyaç duyarlar. Bu yüz-den, aşağı inince arkamızı dönelim, onlar da giderler sanırım.”

Havuzun karşı tarafında bir delikanlı bacakları taşların üzerinde, suya sere serpe uzanmıştı. Üzerinde mavi bir kot pantolon ve gömlek vardı.

“Bu onun yaşlı kadınlara verdiği bir ödün mü?” diye sordum David’e.

“Elbette, aksi halde o da onların gitmelerini beklemek zorunda kalırdı. Ayrıca, giysilerinin ıslanması bir sorun yaratmaz, çünkü onlar eve giderken kısa sürede kurur.”

David elindeki torbadan bir yumurta daha çıkarıp soydu ve bana uzattı. “Kükürt banyosundan önce bir şey yemek iyi gelmez ama bunun bir zararı dokunmaz” dedi.

Yaşlı kadınlar havuzdan çıktılar ve bizi belirsiz bir ifadeyle selâmlayarak taş basamakları çıktılar. Delikanlı olduğu yerde duruyordu. Havuz kenarına doğru yürüdük. Beyaz kükürt kümeleri güneş ışığında parlıyor ve sıcaklık dağ havasıyla karşılaştığında oluşan buhar suyun üzerinde sürükleniyordu. David, pañçomu ve yumurta torbasını yere koydu.

Güneşin altında gerindim ve delikanlıya baktım. Gitmek için bir hareket yapmamıştı, sadece gözlerini dikmiş suya bakıyordu.

“Ne yapmamız gerekiyor?” diye sordum. “Soyunalım mı ne yapalım?”

David, “İç çamaşırlarımızı çıkarmayalım” dedi, “bu, durumu herkes için kolaylaştırır.”

Botlarımı, pantolonumu, bluzumu ve çoraplarımı çıkarıp utangaç bir telaşla suya girdim. Delikanlı suya bakmaya devam ediyordu ve David de soyunmakla meşguldü. Benim yarı çıplak olmam kimsenin umurunda değildi.

Su önceki geceki kadar sıcak ve karıncalanma hissi yaratıcıydı, ama güneş ışığında daha canlı ve etkileyici görünüyordu. Her şeyden önce, suyun yüzeyi dans eden gümüş gibi görünüyordu. Beyaz kükürt kümelerine yansıyan güneş ışığında

altta yatan su gümüş sıvı gibi görünüyordu. Dipteki kayalar yosun tutmuş olduğundan kaygandı, ama suyun kaldırma gücü beni ayakta tutuyordu. Havuzun ortasına yakın bir yerde üzerine oturabileceğim rahat bir kaya buldum ve boynuma kadar suya gömüldüm. Şimdi de gümüş sıvının göz seviyesindeki yansımaları gözlerimi kamaştırıyordu. Gözümde güneş gözlükleri, başımda şapka olduğu için mutluydum. Bu ne kadar gülünç bir durum diye düşündüm. Burada böylesine büyüleyici bir doğal güzellikle çevriliydim ve kendimi onun kötü etkilerinden korumam gerektiğini hissediyordum. Tüm bedenim kükürtlü köpüklerle kaplanana dek kollarımı suyun altında aşağı ve yukarı doğru salladım. Derime yapışan ve karıncalanma yaratan köpükler damarlarımdaki kanın akışını hızlandırmış gibiydi. Havuzun bir yeraltı kaynağından beslendiğini hissedebiliyordum. Su sıcak bir akıntıyla yüzeye çıkıyordu. Havuzun yüzeyi güneş ışığından ötürü sıcaktı. Ve bedenimin ısısı ikisinin arası bir sıcaklıktaydı. David de havuza girdi. Üzerinde kısa paçalı bir külot vardı. Bacakları kaslı ve düzgündü, ama sol bacağı sanki geçmişte kırılmış ve yeniden kaynamış gibi görünüyordu. Üzerinde sokak kıyafeti varken bu fark edilmiyordu. Gövdesi düzgündü ama çok kaslı değildi ve omuzları biraz dardı. O ağırlık çalışmış bir adam gibi görünmüyordu, ama yine de iyi görünüyordu.

David, onu gözden geçirdiğimi anlamış gibi hafifçe gülümsedi, ama bir şey söylemedi ve havuza girip su boynuna gelecek kadar çömeldi. Derin bir nefes aldı ve dağ havasında suyun karıncalandırıcı sıcaklığından zevk aldığını gösteren bir ifadeyle gözlerini kapadı.

Delikanlı kıpırdamadı. Transa girmiş gibi görünüyordu. Belki de bu sıvı gümüş insana bunu yapabiliyordu. Bunu David'e sordum.

“Evet, yapabilir” dedi o. “Bu yüzden o çok gevşetici. Dağ

İçimdeki Yolculuk

halkı suları bedenleri için olduğu kadar ruhları için de kullanıyor. Sadece, giysilerini çıkarmamaları hiç iyi değil.”

Su yavaş yavaş etkisini göstermeye başlarken midemin ekşimekte olduğunu fark ettim. O, göğsümün üst kısmında küçük bir düğüm olarak başlayıp yayıldı.

“Kükürt ve mineraller sindirim bozukluklarını ortaya çıkarıyor” dedi David. “İşte bu yüzden daha önce yemek yememek daha iyi. Ama o herhangi bir zarar vermez, sadece sindirimin bozuk olduğunu fark etmeni sağlar.”

David, düşünmek ve meditasyon yapmak için havuzun karşı tarafına çekildi. Su altındaki bir kayanın üzerinde sessizce oturarak göz seviyesindeki suya dingin bakışlarla bakmaya başladı. Ben kapalı gözlerimi güneşe doğru kaldırdım. “Cennet gibi” diye düşündüm. David’e baktım. Gözleri kıpırtısız, yüzü ifadesizdi. Tamamen huzur içinde ve sanki orada değilmiş gibi görünüyordu. Onu uzun bir süre izledim. Kot pantolonlu delikanlı gitti. Üç yaşlı kadın basamakların üst kısmında bekliyordu.

Şapkamı çıkarıp kuru bir kayanın üstüne koydum. Sonra saçlarımı suya sokarak duruladım. Kükürdün saçlarımı yumuşattığını hissedebiliyordum. Başımı birkaç kez suya daldırıp çıkarttıktan sonra geriye doğru yaslandım. Kendimi çok canlı ve coşkulu hissediyordum. Geçmişte, denize atılıp kendimi ona tamamen verebilmeyi ne kadar istediğimi hatırladım. Ama sadece bedenimi suya atmak yeterli olmazdı. Tereddütten, isteksizlikten azade olduğumu hissetmek için başımı da suya sokmam gerekiyordu... olmak istediğim buydu... her şeyle ilgili tereddüt ve isteksizlikten özgür olmak. Sanki kuşkulanacak hiçbir şey yokmuş gibi kendimi alabildiğine açık ve kucaklayıcı hissetmek istiyordum. Tekrar David’e baktım. Onun yüzü öyle görünüyordu... herhangi bir olumsuzluktan tamamen habersiz... dingin. Suyun bir parçası olabilirmiş gibi görünüyordu... o su *idi*, sadece formu insandı.

David'in bu köpüren suda ne kadar meditasyon yapacağını merak ettim. Yerinden kıpırdamamıştı. Mineralli köpükler suyun altında hareketsiz duran kollarına yapışmıştı. Onun yapıyor görüldüğü şeyi yapabilmek istedim. Bu kadar sakin ve hareketsiz otururken onun içinde ne olup bittiğini merak ettim.

Eğer o isterse ruhu bedenini terk edebilir mi diye merak ettim. Onun ruhu mu, yoksa bedeni mi olduğunu merak ettim. Hayır... beden ölüyordu... ruhun enerjisi ise sonsuza dek yaşıyordu. Öyleyse, bu bizim ruhlarımız olduğumuz anlamına geliyor olmalıydı, beden sadece ruhu bir süre barındırıyordu.

David, gözlerini yavaşça açtı. Gözlerini kırparak güneşe baktı ve çenesini sildi.

"Tanrım" dedi, "meditasyon yapıyordum! Ne kadar zamandır böyleydim?"

Bilmediğimi, ama en az bir saattir böyle olduğunu söyledim. Ama zaten zaman önemli değildi. Aslında, o büyük olasılıkta yoktu.

David gülerek başını salladı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Tanrım, diye düşündüm, her şeyi sözcüklere nasıl sığdırabilirdim? "Bilmiyorum" dedim, "sadece düşünüyordum. Bir bebek her şeyi bilerek doğup, sonra bildiklerini azar azar unutuyor mu diye düşünüyordum."

"Evet" dedi David. "Bedende bulunmak bir engel oluşturabilir. Orada çok daha iyi vakit geçirdiğimi söyleyebilirim" diyerek gökyüzünü işaret etti ve kolunu yukarıya doğru kaldırdı. "Hadi, biraz yürüyelim" dedi. Sana söylemek istediğim bir şey var, ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Bazen hareket halindeyken düşünmek daha kolay oluyor."

David, sudan çıktı. Yaşlı kadınlardan biri basamakların başında durmuş, gitmemizi bekliyordu.

Sıcak güneşin altında hızla giyindik. David durdu, bana soyduğu bir yumurtayı uzattı ve “Kendini fazla zorlama. Sabırlı ol. Her şey iyi olacak” dedi.

Basamakları çıktık, havuzda biraz uzun kaldığımız için kandan özür diledik ve Mantaro Nehri’nin turuncu suları boyunca geriye doğru yürümeye başladık.

David benim önümde yürüyordu ve kollarını iki yana açmıştı. Yüzünü güneşe doğru kaldırarak bir iç çekti. “Umarım, içinde, onu bulmanı bekleyen mutluluğu ve huzuru az da olsa hissetmeye başlayabilirsin” dedi.

Onun söylediği şeyin kişiselliği beni şaşırtmıştı.

“Bunların tümü kişiseldir” dedi o, benim tepkimi algılayarak, “çünkü kaçırdığımız ve aradığımız şey kendimiziz. Sen de kendini oluşturacak parçaları bir araya getirmeye başlıyorsun.”

Yüzümü güneşe doğru kaldırdım, geçmişte saf ve tam bir mutluluk hissini deneyimlediğimi dürüstçe söyleyebileceğim anları düşündüm. Çoğu zaman, ya o anda ya da genel olarak hayatımda var olan olumsuzlukları kendime hatırlatarak bu mutluluğu yarıda keserdim. Şu anda olduğu gibi... Yüzümde hissettiğim kızgın güneş bana büyük bir haz vermişti, ama sonra bunu yapmaya devam edersem yüzümün güneş yanığı olabileceğini hatırlamıştım. Kendime güldüm. Burnum yansa ve sonra soyulsa ne olacaktı ki?

David sekerek yürümeye başladı. Sekmeyi sevdiği belliydi. Ben de onunla birlikte sekmeye başladım. Çakıl taşlarının üzerinde sekerek yürürken sırt çantalarımız sırtımıza çarpıp duruyor ve dizlerimiz bükülüyordu. Ben de David’le birlikte gülmeye başladım. Güldüm, güldüm; bir ara olumsuz bir düşüncenin sancısını hissettim ama onu hemen zihnimden attım. Gerry, çektiğim filmler... Hollywood, Hawaii, New York... dünya... tanıdığım dansçılar... tanımamış olmayı istediğim kişiler hızla gözümün önünde geçtiler ve bu aniden ortaya çıkan görüntüler

olumsuza döndüğünde, onları Himalayalar'da deneyimlediğim aynı içsel ışığa gark ettim. Okuduğum şeyde ne diyordu? Önce biz ışığın içindeyiz, sonra ışık bizim içimizdedir ve en sonunda biz ve ışık bir oluruz...

Mantaro Nehri'ne dökülen küçük dereleri sekerek ve yürüyerek geçtik. Mavi kuşlar ve serçeler ağaç dalları arasında uçuşuyordu. Nehrin üzerindeki bir asma köprüden geçip tekrar geri döndük. Zaman geçti, ama zaman durmuş gibiydi. Kendimi mutlu hissettiğimi dürüstçe söyleyebilirdim. Şimdi saatin kaç olduğunu umursamadığımı da dürüstçe söyleyebilirdim. Zaman his değildi. O eylem değildi. O sadece zamandı. Bir de diğer dünyama -gerçek dünyama- ilişkin olumsuz düşünceleri zihnimin dışında tutabilseydim...

Terleyerek ve yorularak Llocllapampa'ya kadar hızlı yürüdük, sırt çantalarımızı odalarımıza bıraktık ve ikindi güneşinde yemekhanede oturup sıcak süt içtik ve soğuk ekmek yedik. Dışarıda, sırtına bebeğini bağlamış olan kadın hasır süpürgeyle döverek sapla samanı ayırırken, üç erkek de koka yapraklarını çiğneyerek yeni evlerinin tuğlalarını oluşturacak olan dörtgen kalıplara toprak ve saman dolduruyordu.

BÖLÜM 22

“Hayatın dünya dediğimiz bu önemsiz küçük kürede başladığına bir an için bile inanamam... Bu gezegende canlı yaratıkları oluşturmak için bir araya gelmiş olan parçacıklar büyük olasılıkla evrenin başka bir yerinden gelmişlerdir.”

THOMAS A. EDİSON
Günlük Gözlemler

Sonraki sabah, her nedense umut verici ve yeni görünüyordu. Yüzük saatime baktım. Bu benim en sevdiğim takımdı. Onunla dünyanın her yanına gitmiştim. Bu saate göre, tarih on Temmuz'du ve saat dokuzdu. Acaba Londra'da hava nasıldı? Onu hayalimde canlandırdım. Yağmuru, kasvetli sokakları ve şemsiyelerinden sular damlayan insanları gördüm. Gerry'nin bir metro durağından caddeye çıkıp parlamentoya doğru yürüdüğünü gördüm. İmgelememin gerçek mi, yoksa hayal ürünü mü olduğunu merak ettim.

Pantolonumu, bluzumu, kazağımı ve botlarımı giyip dışarı çıktım.

David yolun karşısında, taş duvarın üstünde oturuyordu.

“Bugün Ataura'ya gidelim diye düşündüm” dedi bana gülümseyerek, “ama önce senin için birkaç yumurta bulalım. Buralarda fazla yemek seçeneği yok, öyle değil mi?” Bir göz kırptı ve yemekhaneye girdi.

Sonra, sırtında bebeğiyle dolaşan kadın elinde bir sebze sepetiyle dışarı çıktı ve sepeti bizim arabaya koydu.

“O da bizimle geliyor” dedi David, bana soyulmuş iki yumurtayla sıcak sütü uzatırken. “Bu sebzeleri satması gerekiyor ve onu pazara götürecek bir araba her zaman bulamıyor.”

Kadın, dişsiz ağzıyla gülümseyerek arka koltuğa oturdu. Onu iyi bir dişçiye götürebilmeyi istedim. Yola çıktık.

And Dağları'nı aydınlatan sabah ışığı Himalayalar'dakinden farklıydı. Dağlar burada daha yayılmış olduğundan, aşağı düşen gölgeler daha geniş ve yataydı. Burada dağlar, daha çok, tümsekli düzlüklere benziyordu.

Sabah esintisinde altın sarısı başaklar hafif hafif dalgalanıyordu. Koyunlar, inekler ve lamalar yol kenarında salınarak yürüyordu ve onların arasında, sırtlarındaki turuncu ve pembe renkli keselerde bebeklerini taşıyan, daha büyük çocuklarını ise ellerinden tutarak yürüten kadınlar görülüyordu.

Ben yumurtalarımı yedim. David arka koltukta oturan kadınla İspanyolca konuşuyor ve onun söylediklerini benim için çeviriyordu. Kadın, öğütülüp, macun haline getirilip ısıtılarak sinüslerin üstüne konulduğunda sinüsleri açan kır çiçeklerinden söz ediyordu. O, bu tepelerde yetişen her bitkinin şifalı olduğunu ve onların hepsini Ataura'da satın alabileceğimizi de söyledi. Onun bebeği, kucağında derin bir biçimde uyuyordu.

Bir ara ben elimi yan koltuğun sırtına koyunca kadın parmağımdaki yüzük saati gördü. Ona dokundu, elleri sıcaktı. İspanyolca bir şey söyledi. David, "Yüzüğünü istiyor. Onu çok beğenmiş" dedi.

Birden kafamın karıştığını hissettim. En sevdiğim, aynı zamanda da (bir saat olduğu için) gerçek dünyayla tek bağlantım olan takıyı tanımadığım bu kadına vermeli miydim? David'in beni izlediğini fark ettim.

Kadın parmağımyı tutup yüzük saatimi çıkardı. Karşı koymadım. O, yüzüğü elinde sıkıca tuttu, sonra onu güneşe doğru tutup baktı.

"Onu ne mutlu eder?" diye sordum David'e. "Ona sorar mısın, lütfen? Onu gerçekten ne mutlu eder?"

David bu soruyu sorunca, kadın hiç duraksamadan, "Bu

yüzük gibi değerli şeyler” diye karşılık verdi.

“Gerçekten bunlarla çok mutlu oluyor musun?”

“Evet” dedi kadın kesin bir biçimde, “çünkü bu ailemin rahat olduğu anlamına gelir.” Yüzüğü parmağında çevirerek elini önüne uzattı ve gülümsedi. Sonra, kâğıt mendil kutusunu işaret ederek “Bu nedir?” diye sordu, “tuvalet kâğıdı mı?”

Kutuyu ona uzatarak kâğıt mendili nasıl alacağını gösterdim. O, kutuyu aldı, evirip çevirdi ve her tarafını inceledi. Sonra da yavaşça ilk kâğıt mendili çekip aldı. Onun yerini ikinci mendilin aldığını görünce şaşırmış göründü. Ama mendilleri çekmeyi bir oyun haline getirmede. Elini kucağındaki bebeğin üzerine koyarak yüzük saate baktı. Ben bir şey söylemedim. Yüzüğü geri vermeyecek diye korktuğum için utandığımı hissederek sahneyi izledim. Neden hemen, “Al senin olsun. Ben daha sonra başkasını alırım” diyememiştim? Diyememiştim, çünkü o yüzük kişisel bağlılıkları ve anıları temsil ediyordu. Ama bu sadece bu yüzük saat için geçerli değildi. Bu, birlikte kişisel bir deneyim yaşadığım her “şey” için geçerliydi. Bunun o “şey”in parasal değeriyle hiçbir ilgisi yoktu. Söz konusu olan duygusal bağlılıktı. Sanki o “şeyler” bir sevgi yatırımının uzantılarıydı. O “şeyler” onları istediğim her seferinde oradaydı. Onlar asla çekip gitmemişti. Onlar kalıcıydı. Yapmam gereken tek şey uzanıp onlara dokunmaktı. Onlara bel bağlayabilirdim. Onlar kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu, çünkü onların ardında sevgilerini en çok istediğim insanlar vardı. Bu, açgözlülüğün temelini mi oluşturunuyordu? O, çoğu kez, asla yeterince alamadığımız sevgiye olan ihtiyacımızın bir tezahürü müydü? Çocukken geceleri sarılarak uyuduğumuz bir battaniye ya da oyuncak bir ayı sevginin yerine geçirdiğimiz şeylerin bir başlangıcı mıydı? David’in benim düşünmekte olduğumu hissettiğini algılayarak dışarıya baktım. İleride, beyaz bulutlara doğru yükselen dağların tepeleri buz ve karla kaplıydı.

“Onlar Huaytapallana Buz Tepeleri” dedi David.

Onlara baktım. Onlar -beyaz, vakur ve yalın bir biçimde- gerçek dünyanın üzerinde görünüyordu. O tepelerde havanın nasıl olduğunu düşündüm. Acaba Shangri-La onların ardında mıydı? Onlara yürüyerek çıkmaya çalışmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim.

“Buz Tepeleri’ne hiç çıktınız mı?” diye sordu kadın.

“Hayır” dedim. “Ya siz?”

“Hayır” dedi o. “Ama birçok kişi tepelerin ardından gelen uçan daireleri gördü. Birleşik Devletler’deki dağlarda da uçan daireler var mı?”

Arkaya doğru dönerek kadının gözlerine baktım. O gözler masum ve rahat görünüyordu.

“Evet” dedim. “Sanırım, var. Ama ben hiç görmedim.”

“Onlar indikleri yerde izler bırakır” dedi kadın. “Eğer onlara çok yaklaşırsanız, korkar ve oradan uzaklaşırlar. Onlar geceleri, hava onları izleyemeyeceğimiz kadar soğuk olduğunda ortaya çıkar. Birçoğu gökyüzünde hızla öne ve arkaya doğru gider.”

Kutudan bir kâğıt mendil alıp burnumu sildim.

“Sizce onlar nedir?” diye sordum.

“Hiçbir fikrim yok. Ben yalnızca dinlerim” dedi kadın.

“Peki, onlar ne yapıyor?”

“Bilim adamları onlara bakmak için buraya gelirler. Onlar bizim teknolojimizin o uçan dairelerle kıyaslandığında bir hiç olduğunu söylerler.”

“Sizce bu uçan daireler nereden geliyor?”

“Onlar Venüs’ten geliyor.”

“Venüs’ten mi?”

“Evet, bunu bilim adamları bize söylediler. Onlar bizim gezegenimizi inceliyorlarmış.”

“Onlardan korkuyor musunuz?” diye sordum.

İçimdeki Yolculuk

“Hayır. Bir arkadaşım bir uçan dairenin yere indiğini görmüş ve ona doğru yürümüş. Ama tam yanına yaklaşıncı daire uçup gitmiş. O, uçan dairenin içindekilerin kendisinden korktuklarını düşünmüş.”

“Neden?”

“Çünkü o onlardan daha iri yapılmış.”

Kadının bu konuda başka şeyler söylemesini de bekledim, ama söylemedi. Sadece camdan dışarı baktı. Bunun nedeni onun konuşmak istememesi değildi. Sadece, bu konuyla çok ilgilenmiyordu ve bu konuda o anda söyleyebileceği kadar şeyi söylemişti. Ya da belki, kibar davranarak bir yabancıнын merakını tatmin etmişti. Bebeğinin başını okşayarak, pazardaki sebze satışlarından ve fiyatların gittikçe nasıl yükseldiğinden söz etti. Bizim sebzelerimizi irileştirmek için kimyasal ilaç kullandığımızı duyduğunu ve o ilacı nasıl elde edebileceğini merak ettiğini söyledi.

Yerleşimin yaygın olduğu bir bölgeden geçiyorduk. Ben kadının az önce söylediklerini özümsemeye çalışıyordum. Güneş şimdi Buz Tepeleri’nin tam üstündeydi ve onların pırıl pırıl parlamasına neden oluyordu.

Bir kavşakta üç polis bizi durdurup David’e nereye ve neden gittiğimizi sordu. Bize dikkatle baktılar. Yabancı olduğumuzu anlayınca, bizi Huancayo’daki ayaklanmalarla ilgili olarak uyardılar. Biz zaten oraya gitmiyorduk.

Kente yaklaştıkça yol boyunca daha fazla insan görülür olmuştu. Ara sıra Batılı tarzı siyah takım elbiseli adamlar görüyorduk.

“Onlar yas tuttukları için böyle giyinmişler” dedi David.

Kadın, çocuklarından söz etmeye başladı. Beş çocuğu olduğunu söyledi. Artık daha fazla çocuk istemedikleri için kocasıyla cinsel ilişkiyi kestiklerini belirtti. Ben doğum kontrol yöntemlerinden söz ettiğimde ise ne dediğimi anlamakta zor-

landı; onun kendi bedenine dair hiçbir şey bilmediğini fark ettim. O, otuz yaşlarında genç bir kadındı ve onun arkadaşları da aynı sorunu yaşıyorlardı. Ailelerinin genişlemesini önlemek için hiçbiri artık cinsel ilişkiye girmiyordu.

Kadınlar, sırtlarında morumsu-kırmızı çizgili torbalarla Ataura'ya doğru yürüyorlardı. Geleneksel geniş kenarlı şapkalarını, beyaz pike eteklerini giymişlerdi ve sanki orada çekilen bir filmin kostümlü figüranları gibi görünüyorlardı. Her tarafta köpekler vardı ve kente girerken duyduğum ilk şey bir müzik kutusunda çalınan bir Neil Sadaka şarkısıydı. Arabayı park ettik ve çıkıp yürüdük. Kadın bebeği ve yüzük saatimle çekip gitti. Onun arkasından baktım. David beni izliyordu.

Sokak pazarlarında yatak takımlarından taze çekilmiş kahveye ve eski plaklara kadar her şey satılıyordu. Güneş artık kızgındı, ama binaların gölgeleri serindi.

Her dükkânda bir İsa resmi asılıydı ve resmin önünde bir mum yanıyordu. İnsanlar, yavaş yavaş yürürken bir yandan da Maiz denen tatlı bir mısır kolası içiyorlardı. Köpekler taze meyve ve sebzelerin arasında koşuşturuyordu. Sokaklarda, güneşin altında açılan yer tezgâhlarında ipler, ayakkabılar, plastik borular, fasulyeler, bezelyeler ve renkli kumaşlar satılıyordu. Oğlan çocukları okumak için çizgi romanlar kiralyıyorlardı. Bir kadın yeni aldığı ipi örüyordu.

Üzerinde yıpranmış bir pantolon, lastik pabuçlar, kahverengi keçe şapka, yırtık pırtık gri bir kazak olan ve sol kulağının üzerine bir çiçek takmış olan yaşlı bir adam bir restoranın müzik kutusunun yanında durmuş, bir Elvis Presley şarkısına uyum sağlamaya çalışarak iki yana sallanıyordu. Yaşlı adam, restorandaki birine doğru ayak sürüyüp yemek dilendi ve verilen ekmeği hemen keçe şapkasının içine koydu, bu sırada arka cebindeki boş bir İnka Kola şişesi dışarı fırladı. Onun karşısındaki bir masada çorba içen ve sarhoş olduğu belli olan bir

İçimdeki Yolculuk

adam, duvara doğru yüksek sesle açık saçık laflar ediyordu.

Yolun aşağısında delikanlılar bir sinemanın gişesinin açılmasını bekliyorlardı. Sinemada *On Emir* oynuyordu.

Arabaya aldığımız kadın ardımızdan yetişti ve bizi şifalı bitkilerin satıldığı bir tezgâha götürdü. Yere serili bir battaniyenin üstünde, kadının söylediğine göre hemen her hastalığı iyileştirebilen küçük bitki yığınları vardı. Astım için *tara*, sinir sistemi için *valeryen*, karaciğer, sindirim sistemi, safra kesesi, diyabet ve mide ekşimesi için *hircampuri*. Çay yapmak için ondan biraz aldım. Kadın, *sangrednada* denen bir ağaç kabuğunun ülseri iyi geldiğini ve ondan da almam gerektiğini söyledi.

Üç kadın bir kaldırımın kenarına oturmuştu. Onlardan biri bebeğini emziriyor, diğeri ise onların arasında durmuş bir kemiği kemiren köpeği okşuyordu. Bir adam beyaz şapkasının kenarını onu sertleştirmek için kükürt tozuyla ovuyordu. Yanında, *quesillo* denen kaynamış süttten yapılmış bir peynir vardı.

Bir çiçek pazarında sergilenen glayöller, papatyalar, karanfiller, horozibikleri, krizantemler, fulyalar gözlerimi kamaştırırdı. Peru usulü şekerli patlamış mısır yiyen çocuklar çiçeklerin arasında dolaşıyorlardı.

Bizim kadın sebzelerini satmaya gitti. Yüzük saatim hâlâ ondaydı. Aldırış etmemeye çalıştım. Onu nasıl olsa daha sonra görecektim. David'le birlikte acıkıncaya kadar yürüdük. Sonra, açık ve kapalı yerleri olan bir restorana girdik ve üzerine *rocoto* denen çok baharatlı ve acı bir sos ve soğan serpilmiş bir tabak fasulyeli pilav yedik.

“Burayı seviyor musun?” diye sordum David’e.

“Evet” dedi o, “burası gerçek. Burada insanlar oldukları gibi görünüyorlar. Sade ve basitler.”

“Belki insanlar rahat olduklarında birbirlerini daha fazla incitiyorlardır” dedim. “Belki hepimiz yoksul kalmalı ve mücadele içinde olmalıyız.”

“Hayır” dedi David, “ben böyle düşünmüyorum. Bu, ilerleme ve daha iyi bir hayata kavuşma dürtüsünün varlığını yadsımak olur. Hayır, yanıt benim felsefem gibi. Onu duymak ister misin?”

“Elbette.”

O, boğazını temizledi ve sanki sözlü bir sınavda ezbere anlatıyormuş gibi konuştu: “Çok çalış. Yalan söyleme. Ve kimseyi incitmemeye çalış. Bu kadar. Ben böyle yaşıyorum. Her gün kendime bu üç maddelik felsefeyi hatırlatıyorum. Kendimi onu unutmayacak şekilde eğittim.”

“Sen de kendini bazen mutsuz ve yalnız hisseder misin?”

“Elbette.”

“Peki, devam etmeyi nasıl beceriyorsun?”

“Sanırım, mutluluğun neye inandığını bilmek olduğunu söyleyebiliriz.”

“Ama kendi inançlarından hiç kuşku duymamak bazı insanların o konuda aşırı güvenli ve tehlikeli olmalarına neden olan şeydir.”

“Evet, ama kendi inançlarına aşırı güvenen biri herkesin kendisi gibi düşünmesini ister. Ben bunu istemem.”

Kısa bir süre bunun üzerinde düşündüm. Sonra, “Sen benim bunu yaptığımı düşünüyor musun?” diye sordum.

“Neyi?”

“Ben, her şeyin benim istediğim gibi olmasını mı istiyorum?”

David çatalını tabağa bıraktı. “Seninle ilgili algıladıklarıma bakarak, bu soruyu evet diye yanıtlamak zorundayım” dedi.

Sanki o yüzüme bir tokat atmış gibi hissettim. Gözlerim yaşlarla doldu.

“Neyin var?” dedi o.

Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım ama yapamadım. Onların yanaklarımdan aşağı doğru aktığını ve David’in yumuşak ma-

İçimdeki Yolculuk

vi gözlerinin içimin derinliklerine doğru baktığını hissedebiliyordum. Ama aynı zamanda içgörüyü dolmuştum.

David uzanarak çenemdeki bir yaşı sildi. “Kim olduğumuzu idrak edene dek uzun bir yolculuk yapmamız gerekiyor” dedi. Durakladı. Sonra, “Arkadaşınla arandaki sorun bundan mı kaynaklanıyor?” diye sordu.

Şaşırarak, “Arkadaşım mı?” dedim.

“Evet” dedi David, “ilişkide olduğun ve her zaman yabancı yerlerde buluşmaya gittiğin bir adam olmalı.”

“Seninle yaptığım gibi mi demek istiyorsun?”

“Eh, evet” dedi.

“Sanırım, benimle ilgili söylediğin şey doğru ve sanırım, onunla aramdaki sorunlar kaçınılmaz. Onun ne yaptığına *bakmasını* istiyorum, ama o bunu gerçekten yapmayacak. Sanırım, onun durumu benim gibi görmesini istiyorum. Eğer *gerçekten* bakabilse kendi yolunu bulacağını düşünüyorum. Ama o bunu yapmayacak. Bu onun için korkutucu bir şey. Ve sanırım, ben bunu kabul etmek zorundayım. Eğer o kendisinin gerçeğini görmezden gelmek *istiyorsa* ona bu ayrıcalığı vermeliyim, öyle değil mi? Sanırım, onun buna hakkı var.”

David masanın öbür yanından uzanarak elimi tuttu.

“Öte yandan” dedi, “senin çok araştıran ve sorgulayan bir zihnin var. Sen başkalarıyla tartışabilen, ama kendisiyle de hesaplaşabilen insanlardan birisin. Kendine dürüstçe bakabilecek cesarete *sahipsin* ve ne yaptığını gördüğünde kendine karşı acımasız olabilirsin. Aslında bu kadar acımasız olmana gerek yok. Daha önce de söylediğim gibi, kendine karşı sabırlı ol.”

Nezaket ve şefkat beni neden ağlatıyordu?

“Hadi” dedi David. “Ben de aynı şeyleri yaşadım. Olmak istediğin yere ulaşmak için bunları yaşamak zorundasın.”

“Ben nerede olmak istiyorum ki?” diye geveledim.

“Yaşadığın yerde. Derin ve öncelikli olarak yaşadığın yer

ulaşmaya çalıştığın yerdir, öyle değil mi? O böyle bir his vermez mi?”

“Artık yaşadığım her şey bir aldatmaca, göz boyayıcı bir yalan gibi geliyor. Yaşadığım ve inandığım şeyin çoğunun bir mit olduğu ortaya çıkıyor.”

“Ne gibi?”

“Ben ölümün bir son olduğunu düşünüyordum. Gördüklerimin tüm var olan olduğuna inanıyordum. Şimdi ve burada bundan daha fazla bir şeyin olmadığına ve başa çıkmam gereken tüm şeyin bu olduğuna inanıyordum. İnsan ırkının sürdürdüğü hayatın gerçek ve fiziksel olduğuna inanıyordum. Şimdi, sürmekte olan bir senaryoya sahip spiritüel bir oyunda roller oynadığımızı görüyorum. Ve kendi rolümü nasıl oynamış olduğum hakkında düşünmeye başladığımda kendimi pek mutlu hissetmiyorum.”

“Eh, hepimiz böyle hissediyoruz, öyle değil mi?” dedi David. “Ayrıca ne için endişeleniyorsun? Bundan sonra başka bir rol oynayacaksın ve ondan sonra da başka bir rol. Aslında, idrak etmen gereken şeyi gerçekten idrak edene dek roller oynamaya devam edeceksin.”

Gülerek bir şeyler geveledikten sonra biraz daha acı soslu fasulye yedim.

“Bu şimdiye kadar yediğim en acı sos” dedim. “Beni ağlatıyor.”

“Eh, hayat da acı sos gibi” dedi David. “Ondan zevk almayla başlar başlamaz, seni ağlatıyor. Anahtar, bu bileşimleri *kabul etmek*. Ve sen kendini kabul etmedikçe onların hiçbirini kabul edemezsin. Ve kendini kabul etmek için kendini bilmen gerekir. Kendini bilmek, tüm bilgilerin ve bilişlerin en derinidir. İsa, ‘Kendini bil’ demişti. Ve sonra ona sadık ol. Çünkü *sen* kozmosun bir mikro-kozmosusun.”

Arkama yaslanarak içimi çektim. Oturmaktan bacaklarım

kasılmıştı. Kalkıp biraz gerinmem ve yürümem gerekiyordu.

David hesabı ödedikten sonra dışarı çıktık. İnsanlar güneş batmadan önce hazır olabilmek için mallarını topluyorlardı. Dağlarda tüm ticareti, eylemi ve davranışı güneş yönetirdi.

Bir süre çevreyi dolaştık. David bir şeker tezgâhından İnka Kola aldı, ben de mandalina suyu aldım. Kente bizimle gelmiş olan kadın ortalarda görünmüyordu, ya başkasıyla birlikte gitmişti ya da geceyi burada geçirecekti.

Arabaya binerek Llocllapampa'ya doğru yola koyulduk. Akşam güneşi berrak ve morumsu-mavi bir ışık yayıyordu. Ataura'nın dışındaki geniş düzlüklerde, geceyi geçirmek için yorgun argın bir halde evlerine dönen insanlar görölüyordu. Uzaktan köpek havlamaları ve bebek ağlamaları duyuluyordu. David arabayı kullanırken oldukça sessizdi. Onun yemekte söylediği şeyin, yani benim hayatın benim istediğim gibi olmasını, ilişkide olduğum kişinin -benim yaptığım gibi- kendine dikkatle bakmasını istediğimin doğru olup olmadığını düşündüm. David bunu bir suçlama olarak değil, eğer ilerlemek istiyorsam kabul etmem gereken bir şey olarak söylemişti. Benim insanlara kendilerini analiz etmeleri için ısrar etmemin tamamen haksızca bir yaklaşım olmadığını, çünkü bunun onları bir derece de olsa ilerlemeye zorladığını, ama eğer bunu yapmak istemiyorlarsa onların bu konudaki yetersizlik veya isteksizliklerine saygı göstermem gerektiğini ima etmişti.

Aslında, ben kendim gerçeğe bakmakta sorun yaşıyordum, öyleyse başkalarının da aynı acıyı yaşıyor olabileceklerine, bu olguya neden saygı gösteremiyordum? Gerry de beni severken, benim düşüncelerimi çok umursarken, ama aynı zamanda kendisine beni hoşnut edeceğini bildiği bir ışıktaki bakmasının imkânsız olduğunu hissederken çok mutsuz olmuş olmalıydı. O, benim beklentilerimi karşılayabilme konusunda kendini çok yetersiz hissettiğini bana sık sık söylemişti. Onun ne demek is-

tediğini şimdi anlıyordum. Hiçbir insan bu tür bir meydan okumayla yaşayamazdı. O, benim onun olmasını istediğim insan değil, kendi istediği gibi bir insan olmak zorundaydı. Ve eğer bu yeterli değilse, yeterli değildi.

Güneş batmıştı. Dağlarda hayat güneşin etrafında dönüyordu. Midemin rahatladığını hissettim. O rahat olduğunda ben de rahattım.

David tüm dikkatini yola vermiş gibi görünüyordu. Gözlerini ileriye dikmiş, hiçbir şey söylemeden arabayı sürüyordu. Sonra birden bana döndü.

“Shirley” dedi, “sana söylemem gereken bir şey var. Mayan adlı bir kızla ilgili.”

“Elbette” dedim alçak sesle. “Seni dinliyorum.”

O, kısa bir süre daha arabayı sessizce sürmeye devam etti. Sonra, “Bana sorular sor ki sadede gelebileyim” dedi.

“Pekâlâ” dedim, bu oyundan hoşlanarak. “Onunla bir aşk ilişkisi yaşadın mı?”

“Evet” dedi o, “ama bu senin düşündüğün gibi normal bir aşk ilişkisi değildi. Bu daha çok kozmik bir aşk ilişkisiydi.”

İçin için gülerek, tüm aşk ilişkilerinin biz onları yaşarken kozmik göründüğünü düşündüm.

“Eh” dedim, “bunu anlayabilirim. O ne yapıyordu? Yani bir mesleği var mıydı?”

David bir sigara yaktı ve daha derin nefes almak için camı açtı. “Aslında o bir jeologdu. Burada madencilikle ilgili bir keşif gezisi için bulunuyordu” dedi.

“Burada mı? Ah, anlıyorum. Öyleyse sen aşk ilişkini kü-kürt banyolarında ve köpürerek akan Mantaro Nehri’nin kıyılarında yaşadın, ha?” Sözlerimin kulağa alaycı geldiğini fark ettim, ama aslında bunu David’in kendini rahat hissetmesi için yapmıştım.

O bir tepki göstermedi. “Hayır” dedi, “ben onunla karşı-

İçimdeki Yolculuk

laştığımda iki arkadaşımınla birlikte burada başıboş dolaşıyordum.”

“Oh, bir dağ avı, ha?” dedim, çok ileri giderek.

David yine bir tepki göstermedi. “Hayır” dedi. “Öyle olmadı. Ben bir sabah tek başıma yürüyüşe çıkmıştım, o da eski bir Pontiac kullanarak bu yoldan geliyordu. Arabayı durdurup dışarı çıktı. Onu ilk gördüğümde, onun gördüğüm en güzel kadının olduğunu düşündüm. Teni neredeyse saydam görünüyordu, yani pırıl pırıl parlıyordu. Ne giydiğini fark etmedim, belki bir kot ve bluz giyiordu, ama adeta akar gibi yürüyüşü dikkatimi çekmişti. Ve gözlerimi yüzünden ayıramadığımı hatırlıyorum. Bilmiyorum. Bu bütün bir etkiydi. Bu etki beni çok şaşırtmıştı, ancak kendimi tamamen ve harika bir biçimde huzurlu hissetmiştim. *Huzur içinde...*”

David hislerini tarif ederken onun yüzünün gevşediğini fark ettim. Onda genellikle hızlı bir farkındalığa eşlik eden tüm kas gerilimi yok olmuştu. Sanki o bir anda hipnotize olmuş gibiydi.

“O, bunun dışında nasıl görünüyordu?” diye sordum.

“Minyon” dedi. “O gerçekten ufak tefek ve narin yapılıydı, çok beyaz saydam bir teni, siyah badem şeklinde gözleri ve uzun, kalın, siyah saçları vardı. Benim orada olacağımı biliyor-muş gibi bana doğru yürüdü. Birlikte yürümeye başladık. Ve o sırada böyle görünmese de, garip olan şey şu ki birbirimize hiçbir şey söylemedik. Sanki bir şey söylememiz gerekmiyordu. Daha önce böyle bir şeyi hiç deneyimlememiştim, ama o sırada bunun üzerinde düşünmedim. Sanki onun ne düşündüğümü zaten bildiğini hissediyordum.”

David hatırlamaya çalışır gibi durdu. Sonra, “Evet” diye devam etti, başını adeta anılarla sallayarak. “Evet, bir süre sonra bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm. Ona burada ne yaptığını sordum, o da birileriyle birlikte dağlarda bazı jeolo-

jik incelemeler yaptığını söyledi. Kimlerle birlikte olduğunu sordum. Daha sonra açıklayacağını söyledi. Nereden geldiğini sordum. Bunu da daha sonra açıklayacağını söyledi. Bu yüzden ona başka bir şey sormadım. Sonra o bana benimle ilgili sorular sormaya başladı. Ama izah edemediğim bir nedenle, onun vereceğim yanıtları zaten bildiğini hissediyordum.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum, David’in bu olağanüstü karşılaşmayı hatırlarken başka bir dünyada olduğunu hissederek.

“Şey” dedi o, duraksayarak, “hani ilk kez karşılaştığın birinin seni gerçekten tanıdığını ve anladığını hissedersin ya işte öyle bir histi. Onun benim hakkımda her şeyi bildiğini ve sadece bu fikre alışmam için bana zaman verdiğini hissetmiştim.”

David kendi kendine düşünerek ileri baktı.

“Peki ya sen?” dedim. “Sen de onu tanıdığını hissettin mi?”

David’in o kızı geçmiş bir yaşamından tanıdığını hissettiğini söyleyeceğini düşündüm.

“Hayır, pek değil” dedi o ve duraksadı. Ardından, “Sonra” diye devam etti, “birlikte yürüdük ve bir süre sonra o dünyadan, hükümetlerden, değişik ülkelerdeki farklı tutumlardan, dillerden ve Tanrı’dan söz etmeye başladı. Söylediklerini anlamıyordum, çünkü o sırada onun sözünü ettiği şeylerin hiçbiryle ilgilenmiyordum.”

“Öyleyse bu epey zaman önce oldu...”

“Evet, uzun bir zaman önce. Onun uluslararası bir casus olduğunu düşünmeye başlamıştım, sadece hangi ülke için casusluk yaptığını anlayamamıştım. O, bazı dünya liderlerinin taşıdıkları olumsuz enerjiden ve insanların kendilerine inanmaları gerektiğinden, en önemli ilişkinin her ruh ile Tanrı arasında olduğundan söz etti. Ona bir İsa fanatığı olup olmadığını sordum. Güldü ve eğer İsa’nın ne’den söz ettiğini gerçekten anlamış olsaydık bunu fanatiklik olarak adlandırmayacağımızı söy-

İçimdeki Yolculuk

ledi. Konuştu, konuştu. Birlikte akşam yemeği yedik ve yemek-
te de o konuştu. Onunla konuşmaktan, onu dinlemekten ve o-
nunla birlikte olmaktan çok hoşlanmıştım, ama söylediklerinin
çoğu hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bir süre sonra
ona nerede kaldığını sordum, ama söylemedi. Ben de söyleme-
si için baskı yapmadım. Sonra o gülümsedi ve gitmesi gerekti-
ğini, ama onu tekrar göreceğimi söyledi. Ertesi gün gelip beni
buldu. Birlikte gün boyunca yürüdük ve yine o konuştu. Hep
önemli konulardan söz ediyordu. Neler olduğunu anlayamıyor-
dum ve bunu ona söyledim. O, zamanı gelince bana her şeyi an-
latacağını, ama eğer ondan bir şeyler öğrendiğimi hissediyorsam
rahatlayıp öğrenmeye devam etmemi söyledi.

Ben her gün bu tepelerde yürüyüşe çıktım. Ve her gün, ne-
rede yürüyor olursam olayım, o gelip beni buldu. Onunla bir-
çok şeyden söz ettik. Sonra bir gün, nehir kıyısında otururken
o insan ruhundan ve onun ne olduğundan söz etmeye başladı.
Mayan'la karşılaşmadan önce ölümden sonra bir hayat olup ol-
madığıyla ya da Tanrı, ruh, İsa konularıyla hiç ilgilenmemiş-
tim. Ama onu dinledim ve bir süre sonra onun bana sanki önem-
li bir bilimsel bilgi verdiğini fark ettim. O, verdiği bilgileri yaz-
mam gerektiğini, çünkü onları daha sonra özümseyebileceğimi
ve bir gün bu bilgileri -onların fark edilmesini sağlayacak olan-
doğru kişiye aktarabileceğimi söyledi. Belki o kişi sensin...”

“Ben mi?” diye sordum şaşırarak. Onun Mayan'la ilgili an-
lattıklarını dikkatle dinliyordum, ama tüm bunların benimle bir
ilgisi olabileceğini hiç düşünmemiştim.

“Belki. O, bana öğrettiği her şeyi kaydetmem gerektiğini,
böylece onlara daha sonra da bakabileceğimi ve başkalarına gös-
terebileceğimi söyledi.”

“Onun söylediği her şeyi yazdın mı?”

“Evet. Okumak ister misin?”

“Eh, elbette. Ama hâlâ anlamadığım bir şey var. Onları ba-

na daha önce okumam için verdiği kitaplarla birlikte neden vermedin?”

“Bunu onun kimliğinden ötürü yapmadım.”

“Kimliğinden ötürü mü? Ne demek istiyorsun?”

David kızardı ve hiçbir şey söylemedi. Sonra, “Bana birkaç soru daha sor” dedi. Sesi biraz gergin çıkmıştı.

Bu, dağlarda bir erkeğin bir kadınla karşılaşması masasından daha öteye bir şeydi. Bu bir tür terapiydi.

“Pekâlâ” dedim. “Mayan. Bu egzotik bir isim. O nereden gelmişti?”

David sigarasından bir nefes çekerken öksürdü. “Yani hangi ülkeden veya hangi kentten geldiğini mi soruyorsun?”

“Evet.” Sorun’un ne olduğunu anlayamamıştım. “Yani onu tarifinden anladığım kadarıyla çok egzotik biri gibi geldi bana. Polinezya’dan gelmiş olabilir mi?”

“Hayır, daha uzaktan...”

“Daha uzaktan mı, ne demek istiyorsun, daha doğudan mı? O, Japonya’dan ya da Çin’den mi gelmişti?”

“Hayır, daha doğudan değil, daha yukarıdan...”

“Daha yukarıdan mı?” Bir komedi oyunundaki yardımcı oyuncu gibiydim.

“Evet, daha yukarıdan ve daha dışarıdan...”

“David” dedim, “şimdi çok dışarıda olan sensin. Burada neler oluyor? Sen ne’den söz ediyorsun? *Söyle bana.* Bu aptalca bir oyun. Yeterince giriş yaptın, artık söyle. Bu kız söylenmesi bu kadar zor olan nereden gelmiş olabilir? Başka bir gezegenden mi?”

David bana doğru döndü, iki elini de direksiyondan çekti ve havaya kaldırdı. “Buldun!” dedi. “Doğru tahmin ettin!”

“Ne, Tanrı aşkına, sen ne diyorsun?”

“Senin az önce söylediğini...”

“Yani Mayan başka bir gezegenden mi gelmişti?”

İçimdeki Yolculuk

“Evet, evet, evet! Sana söylemekte çok zorlandığım şey işte buydu. Ama söylediğim şey doğru. Tanrı’ya yemin ederim ki doğru. Ve Mayan bunu bana defalarca kanıtladı ki bunları sana da anlatacağım.”

Ağzımı kapattığımı hissettim. David’in sigaralarından birini alıp yaktım. Camı açarak dumanı dışarıya doğru üfledim. Daha sonra koltukta biraz kaykılarak ayaklarımı torpido gözüne dayadım. Yaptığım her hareketi ayrıntılı olarak hatırlıyorum, çünkü benim için kafa karıştırıcı olan şey, David’in doğruyu söylediğini hissetmiş olmamdı. Bunun kulağa çılgınca gelmesi gerektiğini biliyorum, ama onun deli olmadığını, halüsinasyon görmediğini ya da bu öyküyü uydurmadığını gerçekten hissettim.

Sessizlik içinde yolumuza devam ettik. Her ikimiz de bir şey söylemedik. Gece yıldızlı, soğuk ve kuruydu. Yıldızlar gökyüzünde zirkon taşları gibi parlıyordu. Yukarı baktım. David’in bunları söylediğini gerçekten duymuş muydum? O benim güvendiğim bir insandı. Spiritüel anlayışımın gelişiminin büyük bir parçasını oluşturmuştu. En azından, söylediklerine kendisinin inandığını biliyordum. Aslında, az sayıda insanın dünyadışı varlıklarla temas kurduklarını iddia ettiğini biliyordum, ama onların dürüstlüklerini değerlendirebilecek pozisyonda değildim. Bunu konuyla ilgilenen bilimcilere ve psikologlara bırakmıştım.

Ama şimdi, bir dost hakkında bir tür yargıda bulunmam gerekecek gibi görünüyordu. Pırıl pırıl parlayan yıldızlara baktım ve çocukken aylarca yalvardıktan sonra, bana Noel hediyesi olarak alınan teleskobu hatırladım. Geceleri teleskobumla uzaya uzun uzun bakar ve her nasılsa oraya ait olduğumu hissederdim. Bu, herkesin sık sık duyduğu bir arzu değil miydi? Gökyüzü bizim insanlar olarak kozmosun sihirli ağına ait olduğumuzun asli bir hatırlatıcısı mıydı? O bize, hepimizin, sınırlı üç-boyutsal bilincimiz yüzünden açıkça göremediğimiz de-

vasa bir evrensel yapbozun ayrılmaz bir parçası olduğumuzu mu hatırlatıyordu? David ve onun gibi olan diğerleri bu konuyu anlamayı aşırı derecede arzuladıkları için mi sonunda kozmik yapbozun bir parçasıyla “temas kurduklarına” inanmışlardı? Sigaradan bir nefes çektim ve sonra derin bir nefes alarak temiz havayı içime çektim; bir yandan akciğerlerimi kirletirken bir yandan da temiz havayı arzu etmemin oluşturduğu çelişkinin farkındaydım.

Llocllapampa'ya geldiğimizde etraf karanlık ve sessizdi. “Otelimizin” yanında, yavru domuzlar eski bir araba lastiğinin içinde buğday lapası yerken anneleri onları sabırla izliyordu.

Bebekli kadın henüz dönmemişti. Onun annesi, akşam yemeği için şaraplı bir sosta böbrek yahnisi pişiriyordu. Ekmekler fırından yeni çıkmıştı ve kenarlarından tatlı yayık tereyağı dökülüyordu. Üzerimizdeki kirişe asılan bir askıdan sarkan iki gaz lambası masamızı aydınlatıyordu. Radyo yine bir futbol maçı yayınlıyor ve ailenin küçük çocukları masamızın çevresinde dolanarak bizi izliyorlardı. Yaşlı kadın yemeği bir gaz ocağında pişiriyordu. Ocak, lavabo ve buzdolabı yemekhanenin bir duvarının önüne yerleştirilmişti ve üzerlerinde bir ışık yoktu.

“Bu güzel bir gece” dedi yaşlı kadın David’e. “Astronomlar için iyi bir gece olacak.”

David kollarını başının üzerinde gerip içini çekti. Sonra sıradan bir tavırla kadına İspanyolca, “Siz hiç bir UFO gördünüz mü?” diye sordu.

“Evet” dedi kadın, “birçok kez. Amcam, onların uçarak Titicaca Gölü’ne girip kaybolduklarını görmüş. Amcam önce çok korkmuş, çünkü kafayı üşüttüğünü sanmış. Ama daha sonra birkaç arkadaşı da aynı şeyi gördüklerini söyleyince rahatlamış.”

David, kadının söyledikleri onu rahatlatmış gibi tekrar derin bir iç çekti. Kadın ocağın yanına gidip bizim tabaklarımıza yahni koydu. Onları masaya getirdiğinde, David aracılığıyla ona,

“Siz onların ne olduklarını düşünüyorsunuz?” diye sordum, kendimi aynı soruyu sormuş olan binlerce turistten biri gibi hissederek.

Kadın yahni tabaklarını masanın üstüne koydu. “Dünya-dışı yabancılar” dedi. “Bunu herkes bilir.”

“Onların dostane olduklarını düşünüyor musunuz?”

“Bilmem. Sanırım öyleler” dedi kadın. “Onlar dağların yüksek bölgelerinde yaşıyorlar ve kimsenin onları bulamaması için araçlarını dağların alt tarafından uçuruyorlar.”

Kadın yahniyle birlikte yememiz için bize sıcak ekmek de getirdi ve Ataura’yı nasıl bulduğumuzu sordu. Ben başımı sallayarak gülümsedim. Görünüşe göre, kadın dünya-dışı varlıklar hakkında konuşmayı sürdürmekle ilgilenmiyordu; arabada bizimle gelen kızı gibi, onun topraklarındaki dünya-dışı varlıklar onun hayatını etkilemeyen önemsiz bir merak konusuydu. Günlük yaşamı ve kıt kanaat geçinebilmek onun için çok daha önemliydi. Masamızı kurduktan sonra işinin başına döndü.

Dumanı tüten yahninin üzerinden David’e baktım. Karnım pek acıkmamıştı.

“Burada herkes böyle davranır” dedi o, özür dilercesine. “Onlar bu olaya alışmışlar. Bizim gibi insanların bu konuyla neden bu kadar ilgilendiklerini merak ediyorlar. Buraya bu olayı araştırmaya gelen astronomlara gülerler. *Onlar* buradayken uçan dairelerin asla ortaya çıkmayacağını söylerler. Dünya-dışı yabancıların yalnız kalmak istediklerini ve dağ insanların da onları rahatsız etmediklerini söylerler. Dağ halkı onların burada neden bulunduklarını bilmiyor, ama birçoğu onların dağlardan bazı madenleri çıkardıklarına inanıyor.”

“Ve onlardan korkmuyorlar mı?”

“Korkar görünmüyorlar. Onların kimseye zarar vermediklerini, aslında onların insanlardan kaçtıklarını söylüyorlar.”

“Onları bir sürü insan görmüş mü?”

“Shirley” dedi David, “burada konuştuğum herkesin anlatacak bir uçan daire öyküsü vardır. *Herkesin.*”

Gözlerine baktım. Sakin ve rahattılar.

“David” dedim, “senin Mayan’ı nerede bulabilirim?”

David bana baktı ve sırtından ağır bir yük kalkmış gibi omuzlarını indirdi.

“Ben Mayan’ı *bulamıyorum*” dedi alçak sesle. “Onu çok özlüyorum ve ortaya çıkar umuduyla buraya gelip duruyorum. O benim hayatımı değiştirdi. Şimdi düşündüğüm her şeyi ondan öğrendiğim şeyler sayesinde düşünebiliyorum. Kendi içimde böyle bir huzuru bulmamın nedeni o. Ve bunları sana da aktarabilmek istiyorum.”

Yemekhanenin penceresinden dışarıya, And Dağları’nın karanlık gecesine baktım.

“David” dedim, “burada kendimi aniden içinde bulduğum şey hakkında ne söylesem, bu onu olduğundan çok hafif göstermek olur.”

Masadan kalktım. Kaldığımız yere doğru yürüdük.

“Ama teşekkür ederim, David” dedim, “bana güvendiğin ve bu olayı anlattığın için teşekkür ederim.”

David, omzumdaki elini yavaşça sıktı. Karanlıkta sesi boğuk geldi. Boğazını temizleyerek “İyi geceler” dedi. “Tahtakurularının seni ısırmasına izin verme.”

Onu yanağından öpüp karanlık ve rutubetli odama girdim ve hemen uykuya daldım, çünkü uyanık kalıp olan bitenler hakkında düşünmekten biraz korkuyordum.

BÖLÜM 23

“Meseleye en katı şekilde bilimsel olan bakış açısından bakıldığında şöyle bir varsayımda bulunulur: ‘Sonsuz uzaya dağılmış sayısız dünyanın arasında, bir insanın zekâsı bir böceğin zekâsından ne kadar büyükse, zekâsı insanın zekâsından o kadar büyük olan, ve bir insanın doğanın seyrini etkileme gücü bir salyangozunkinden ne kadar büyükse, bu konuda insanınkinden o kadar daha büyük bir güce sahip olan bir canlı var olamaz.’ Bu varsayım bana sadece dayanaksız değil, münasebetsiz de görünür. Bilinenin ötesine adım atmadan, kozmosu varlıklarla -her şeye gücü yetenden, aynı anda her yerde olandan, her şeyi bilenden pratikte ayırt edilemez olan bir düzeye erişene dek- gittikçe yükselen bir skalada nüfuslandırmak kolaydır.”

THOMAS H. HUXLEY

Bazı Tartışmalı Sorular Üzerine Denemeler

Ertesi sabah sanki bir hafta uyumuş gibi dinlenmiş olarak kalkıp dışarıya, gün ışığına çıktım.

David, elinde sıcak süt ve taze ekmekle beni bekliyordu. Yavaş yavaş yürürken kahvaltımızı yaptık.

Dağlık düzlüklerin üzerinden, ufukta görülen Buz Tepeleri’ne doğru baktım. “Yerli halkın sözünü ettiği tüm o UFO’ların yanı sıra orada başka ne saklanıyor?” diye sordum.

David güldü. “Mademki sordun” dedi, “Mayan, o tepelerin arasındaki vadilere karadan ulaşamayacağını söylemişti. Bu yüzden orası onlar için güvenli. O bunu ilk kez açıkladığında, bu bana yıllar önce izlediğim *Kayıp Ufuk* adlı bir filmi çağrıştırmıştı.

“David” dedim, “Mayan nereden geldiğini sana söyledi mi?”
“Elbette. Pleiades’ten.”

“Peki, onun dünya-dışı bir varlık olduğu iddiasını hiç sorguladın mı?”

David birden güldü. “Dalga mı geçiyorsun?” dedi. “Elbette ona inanmadım. Aslında, o bana bunu söyledikten sonra ona karşı düşmanca davrandım. Sonra bir gün o bana, sabah güneş doğarken, kimse kalkmadan o tepelerden birinin dibine gitmemi ve oradan belirli bir tepenin zirvesini izlememi söyledi. Dediyini yaptım. Ve orada ne gördüm, biliyor musun?”

“Ne?” Bilmek istediğimden emin değildim.

“Gökyüzüne baktım ve tam o tepenin üstünde, köylülerin sözünü ettikleri o uçan dairelerden birini gördüm. Korku ve heyecandan altıma kaçıracağımı sandım. O andan itibaren Mayan benimle hiçbir sorun yaşamadı. Ama onu ‘görmek inanmaktır’ yöntemini kullanmaya zorladığım için beni azarladığını söylemeliyim. Benim daha zeki ve açık fikirli olmam gerektiğini söyledi.”

“Yani benim gibi kolay kanan biri mi?”

“Eh” dedi o, “sana en başında söylediğim gibi, gerçek zekâ yeni fikirleri kabul etmeye hazır olmaktır. Bu seni bir aptal yapmaz.”

“Yapmaz mı?” (Öyleyse kendimi neden bir aptal gibi hissediyordum?)

David bana baktı. “Hayır” dedi kararlı bir şekilde. “Dinle, Shirley. Şu anda sen akıllara durgunluk veren bir şey yaşıyorsun. Aynı şeyi ben de yaşadım. Ve bu aşırı hızlı vuku bu- luyor. Bu şeyleri, başından sonuna kadar gitmeden açıklayabilmenin bir yolu yok. İşte bu yüzden o insana ağır geliyor. Bak, dışarıda, tanımlanamayan uzay araçlarına dair bir sürü kanıt var. Yani Hava Kuvvetleri’nin, radar istasyonlarının ve aynı zamanda ve yerde onları gören yüzlerce insanın gözleminden kaynaklanan pek çok kanıt var. Eh, en azından bunları kabul edebiliriz, öyle değil mi?”

“Doğru.”

“Pekâlâ. Eğer UFO’lar varsa, birilerinin onları bizzat ya da uzaktan kontrol ediyor olmaları gerekir. Ve eğer onları kontrol edenler Dünya insanları değilse -ki herkes bu araçların bizim teknolojimizin bilmediği şeyler yaptığı konusunda hemfikir görünüyor- o zaman, onların dünya-dışı varlıklar olmaları gerekiyor.”

David, bu görüşü nasıl karşıladığımı görmek için yüzüme baktı. “Ne yazık ki bu konuda herkes kendi özel kanıtına ihtiyaç duyuyor” diye devam etti, “çünkü Mayan’ın bana söylediğine dayanarak, dünya-dışı varlıkların *spiritüel* yaşam alanının sürecini anladıkları için *üstün* olduklarını söyleyebilirim. Mayan, bilimin, gerçekten çok ilerlemiş bilimin ve spiritüel anlayışın aynı şey olduğunu söylüyordu. Einstein bile bunu söylüyordu. Bu yüzden, eğer sen spiritüel alanda bu kadar ilerleme kaydetmişsen, onunla yüksek teknoloji arasında neden bir bağlantı kurmaya çalışmıyorsun? Eğer bu sana doğru gelmiyorsa, onu unut gitsin.”

Onu unutmak mı? Tanrım, bu tür bir şeyi kim unutabilirdi ki?

David, onun deyişiyle “açık fikirli” düşündüğümü gördü.

“Bak” dedi, “senin tekrar-doğuş konusuyla bir sorunun yok, öyle değil mi?”

“Hayır” dedim, “pek yok. Bu konuda okuduğum tüm kitaplardan ve bizzat deneyimlediklerimden sonra, bir sorunun yok. Yani ben bir filmde bir rol oynarken, başka bir kişinin duygusal pelerinine bürünürüm. Bu yüzden, ruhun da yeniden bedenlendiği her seferinde aynı şeyi yaptığını anlayabilirim.”

Karşılaştığım ve bana, kişisel olarak deneyimlemiş oldukları her şeye tamamen yabancı olan rollerle karşılaştıklarında ilhamlarını nereden aldıklarına hayret ettiklerini söyleyen birçok aktörü ve aktrisi hatırladım: Çoğu zaman sergilememiz ge-

reken hisleri hayatımızdaki olaylara dayandırırız; ama bazen, bizden hiç aşına olmadığımız hisleri ve tepkileri de içimizden çıkarıp sergilememiz istenir. Ancak, ilham mucizesi bizi daha derin bir anlayışa ulaştırır ve bizden istenen şeyi başardığımızda, bilincimizin altında daha önce duygusal olarak orada bulunmuş olduğumuzu bize hatırlatan belli belirsiz bir rezonans hissederiz.

Belki aktörler, gerçekten, ruhun deneyimini ruhen yeniden canlandırıyorlardı. Belki de bu yüzden bu bilgi bana aşına gelmişti.

Yine, teleskobumla sıcak otların üzerine uzandığım o unutulmaz yaz gecelerini hatırladım. Yıldızlara bakarken hissettiğim “hisleri” sanki o anda *hatırlıyor* gibiydim. O yıldızlar bana aşına geliyordu. Bu, bu kadar basitti. Ben o yıldızlarda bir hayat geçirmiş olduğum bilgisini mi hatırlıyordum? Ben ve bugün Dünya’da yaşayan herkes hayatın travmaları boyunca verdiğimiz uzun mücadele sırasında başka dünyalardan olan “yardımcılar” ile aşinalığı deneyimlemiş miydik? John, McPherson ve Ambres bu kadarını söylemişti. Ama *onlar* kimlerdi? Lanet olsun, diye düşündüm, her şey apaçık: Onlar, dünyanın dünya-dışı varlıklar tarafından daima ziyaret edildiğine inanan bedensiz ruhlar. David de aynı şeye inanan bedenli bir ruh... Zihnim Tevrat’a kaydı ve birkaç bin yıl önce, örneğin Zülkifl ve Musa’nın -bugün David’in kendini Mayan’la birlikte bulduğuna inandığı- aynı koşullarda mı bulunduğunu merak ettim. O zaman daha kolaydı diye düşündüm. Mucizeler o zaman günlük olaylardı, *herkes* böyle şeylere inanıyordu. Aman Tanrım, diye düşündüm sonra, tıpkı bu dağlardaki insanlar gibi...

David’den bir süre güneşin altında oturmamızı rica ettim. Kayalıkların arasında çimenlik bir yer bulup oturduk. Birkaç dakika derin nefesler aldık ve sonra uzanıp gökyüzüne baktık.

Zihnimden tüm düşünceleri uzaklaştırmaya ve sadece “ol-

İçimdeki Yolculuk

maya” çalıştım. David’in de aynı şeyi yaptığını hissettim. Kuşlar cıvıldıyor ve nehir çağlayarak akıyordu. Kara bir köpek yanımızdan geçti, bir çalının dibine işedi ve keyifle koşarak uzaklaştı.

Aradan yarım saat geçti. İkimiz de konuşmadık. Kendini sakın ve dingin hissetmek güzeldi. Sonra David’in bir şey söylediğini duydum. Sesi bulanık ve uykuluydu. Ya da belki uykulu olan bendim.

Dönüp ona baktım. “Ne?” dedim.

O, içini çekti, yan döndü ve bana baktı. “Mayan hakkında konuşmak ister misin?” diye sordu. “Çünkü o seninle ilgili birçok şey söyledi.”

“Benimle mi ilgili?” Kendimi aptal gibi hissettim. “Bak, David, ben Mayan diye birini tanımıyorum. Yani o *senin* sorunun” dedim.

David sırtıttı. “O sorun falan değil, ama senin için bir sorun yaratmış olabilir.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İşte bu yüzden onun hakkında konuşmamız gerekiyor.”

Bir an düşündüm. Sonra, “Bu konuşmayı kaydedebilir miyim?” dedim.

“Elbette” dedi.

Teybimi çıkarıp kayıt düğmesine bastım. Eğer bu gerçekten vuku buluyorsa, onu birilerine kanıtlayabilmek istiyordum. Kasetin dönüp dönmediğini kontrol ettim ve “Pekâlâ” dedim, “neler olduğunu anlat bakalım.”

“Önce şunu soracağım. Yaklaşık on yıl önce kapını çalıp, sana tanıdığın bir Masai kabile reisinin gönderdiği üç taş getiren bir adamı hatırlıyor musun?”

Belleğimi zorladım. Evet, Afrika yolculuğumdan yaklaşık iki yıl sonra, altmışlı yılların ortasında, bir gün Encino’daki evimin kapısı çalınmıştı. Gelen adam kendini tanıtmamıştı. Üze-

rimde herhangi bir izlenim de bırakmamıştı. Üç renkli taşı bana uzatarak onların sağlık, bilgelik ve güvenlik için büyültültilsimlar olduğunu söylemişti. Masai kabile reisiyle safaride karşılaşmışlar ve reis ona Amerikalı olup olmadığını sormuştu. O Amerikalı olduğunu söyleyince, bu kez reis beni tanıyıp tanımadığını sormuştu. O, beni tanımadığını, ama kim olduğumu bildiğini söylemişti. Kabile reisi, “Bu taşları ona verir misin?” deyince, o da taşları bana iletmeye çalışacağını söylemişti.

“Peki, sen o adamı nereden biliyorsun?” diye şaşkınlıkla sordum.

“O adam bendim” dedi David.

“Sen mi?” Sesim birden tizleşmişti.

“Evet. Şimdi sakın ol, Shirley. Aslında, o zaman tüm bunların neyle ilgili olduğunu ben de bilmiyordum. Bildiğim tüm şey, o Masaili reisin bana o taşları verip sana iletmemi istediğiydi. Ben bunun ‘garip ama ilginç’ bir durum olduğunu düşündüm ve onları sana getirdim.”

“Peki, sonra ne oldu?” diye sordum agresif bir tavırla, her nedense bana karşı bir oyun oynandığını hissediyordum.

“Bu olaydan epey zaman sonra Mayan bana bundan söz etti. Yani onun ne anlama geldiğini söyledi. O, seninle birbirimizi geçmiş yaşamlardan tanıdığımızı ve bir gün sen bunun kanıtını isteyeceğin için benim o zaman sana yönlendirildiğimi söyledi.”

“Peki, tüm bu gizlilik niyeydi? Tüm bu zaman boyunca, kim olduğunu bana neden söylemedin?” Soruyu sorarken yanıtını biliyordum.

“O zamanlar bunlara hazır değildin, öyle değil mi? Bütün mesele, *her ikimiz de* bunun neyle ilgili olduğunu bilmeden önce o taşları iletmektir. Sonra da Mayan’ın beni bu konuda ikna etmesi gerekiyordu. Şimdi de ben seni ikna etmek zorundayım.”

“Sanırım” dedim alçak sesle, “eğer kanıt gerekiyorsa, bu

İçimdeki Yolculuk

mantıklı görünüyor. Ama amaç nedir? Tüm bunlar ne anlama geliyor?”

“Olay gelip senin bir öğretmen olmana dayanıyor, Shirley. Benim gibi bir öğretmen. Ama çok daha geniş bir çapta...”

“Daha geniş çapta mı?”

“Evet.”

“Ne demek istiyorsun? Ben öğretmen falan değilim. O kadar sabırlı bir insan değilim. Ben öğrenen biriyim.”

“Evet, ama yazmaktan hoşlanıyorsun, öyle değil mi?”

Aman Tanrım, diye düşündüm. Benim tüm bunlarla ilgili bir kitap yazmam mı *gerekiyordu*? Bunu yapmayı bilinçaltında plânlamış mıydım? Bu yüzden mi gittiğim her yere teybimi götürüyor ve her günün sonunda notlar yazıyordum?

“Mayan, senin özgün zihinsel eğiliminle spiritüel alandaki kişisel yolculuğunun çok eğlenceli ve bilgilendirici bir öyküsünü yazabileceğini ve belki bu konularda insanlara bir şeyler öğretebileceğini düşünüyordu.”

Tanrım, diye düşündüm, bu mantıklı geliyor muydu? Daha önce yazdığım iki kitapta Afrika, Hindistan, Butan ve Çin’e yaptığım yolculukları, ayrıca Amerikan politikası ve gösteri dünyası ile ilgili düşüncelerimi yazmıştım; şimdi de geçmiş yaşamlarım, Tanrı ve dünya-dışı varlıklar hakkında yazmam mı *gerekiyordu*? Bunun mantıksal absürtlüğüne güldüm.

“Tüm bunları yazıp yayınlarsam bana kim inanır ki?” diye sordum.

“Buna şaşıracaksın” dedi David. “Senin düşündüğünden daha çok insan bu konularla ilgileniyor. Herkes gerçeği bilme arzusu duyuyor. *Herkes*.”

”Gerçek mi? *Hangi* gerçek?”

“Kendini bilme basit gerçeği” dedi o. “Ve kendini bilmek Tanrı’yı bilmektir.”

“Yani Büyük Gerçek *bu* mu?”

“Evet. Gerçek sade ve basittir, Shirley. Tanrı sadeliktir. *İnsan* karmaşıklıktır. İnsan kendini karmaşık hale getirmiştir. Ama insan aynı zamanda anlayışa, o karmaşıklığın ardındaki gerçeğe ulaşmaya can atar. Ve o gerçeği anlamaya başlayanlar, anlayışlarını başkalarıyla paylaşmayı *arzu ederler*.”

“Ama bu sadece *benim* anlayışım olurdu. Bu ille de gerçeğin kendisi olmayabilirdi.”

“Hayır” dedi David, “sadece bir gerçek vardır ve o Tanrı’dır. Sen Tanrı’yı kendin *vasıtasıyla* nasıl anladığının öyküsünü paylaşarak başkalarının Tanrı’yı kendileri vasıtasıyla anlamalarına yardım edebilirsin.”

Midemin ve kalbimin adeta sıkıştığını hissettim. Yaşadığım serüvenleri yazarak başkalarıyla paylaşmayı sevdiğim doğruydum. Ama şimdi *Tanrı’yı nasıl bulduğumu* yazmak bana gü-lünç geliyordu. Ben, Tanrı denen şeye inandığımdan bile emin değildim. Ben insanlarla ilgileniyordum. Geçmiş yaşamlar konusu da bugün kim olduğumun bir açıklamasını sunduğu için beni ilgilendirmişti.

“David” dedim, “bak, ben kendi kimliğim konusunda rahatım ve bu kimliğe nasıl ulaşmış olduğum, yani geçmiş yaşamlar konusu beni rahatsız etmiyor, ama ben Tanrı’ya *inandığımı* söyleyemem.”

“Bu doğru” dedi David. “Sen Tanrı’ya *inanmıyorsun*. Sen Tanrı’yı *biliyorsun*. İnanç bilinmeyen bir şeyi kabul etmek anlamına gelir. Sen sadece bildiğin şeyi unuttun.”

Güneşin altında sessizce oturdum, kafam iyice karışmıştı. Ben bildiğim şeyi unutmuştum, öyle mi?

David benim hissettiğim ani korkuyu algılamış gibiydi, çünkü ağzından şu sözler döküldü: “Eğer alenen aşağılanmaktan korkuyorsan kesinlikle yanlış bir iş seçmişsin, öyle değil mi?”

O, beni biraz gafil avlamıştı. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Eh” dedi o, “sen her sahneye çıktığında ya da bir filmde oynadığında kendini seyirci tarafından başarısız bulunmaya da hazırlamaz mısın?”

Bunu bu şekilde pek düşünmemiştim, ama o haklıydı. Benim büyük bir sahne korkum vardı ve bu iyi olup olmama değil, insanların benim hakkımda ne düşünecekleri korkusuydu. Arada büyük bir fark vardı.

“Aşağılanma korkunu *yenmek* için halka açık bir meslek seçmiş olabileceğini hiç düşündün mü?” dedi David.

Ben de aynı şeyi sık sık düşünmüş, ama bunu kendime asla itiraf etmemiştim. Ben gerçek ismimi saklamayı, hiçbir şeyi karışmadan uzaktan seyretmeyi ister, sorular sorulan kişi olmak yerine, soru soran kişi olmakla çok daha fazla ilgilenirdim ve her ne zaman mesleğimden dolayı halkın karşısına çıksam, olayın bir an önce bitmesini, böylece yine yalnız kalabilmeyi ve bir yerlere gidip orada düşünüp yazabilmeyi sabırsızlıkla beklerdim.

Ama bununla birlikte, halkın önünde bir kişi olmaya devam ettim ve yavaş yavaş bu korkumdan kurtulmaya çalıştım. Son zamanlarda bu korkum epey hafiflemişti. Aslında, kendi içsel benliğim hakkında daha çok şey öğrendikçe, başkalarının hakkımda ne düşüneceklerini daha az önemser hale geliyordum. Her zaman kendimi kaygısız ve başkalarının hakkımda ne düşündüklerini umursamaz hissetmeyi özlemişimdim. Aslında, bu bakımdan öyle belirgin bir dış kişilik oluşturmuştum ki insanlar başkalarının ne düşündüklerini umursamadığıma gerçekten inandılar. Bir keresinde basın temsilcime tamamen özgür ruhlu biri gibi görünmek istediğimi söylediğimi hatırladım.

Bu yüzden David’e dönüp, “Sence ben, senin ve Mayan’ın söylediği şeyleri yazdığımda halk tarafından cezalandırılmamak, hoş görülmek için mi ‘özgür ruhlu’ bir kişilik sergilemeyi *plânladım*?” diye sordum.

“Belki” dedi o. “Belki o senin kendin için seçtiğin karma’dır. Neden bu konuyu şimdilik askıya almıyorsun?”

Askıya almak, ha? Ben zihnimin yalpalamasını durdurmaya çalışıyordum. Anlayabileceğimin çok ötesini kavramaya çalıştığımı hissettim. Bu sadece, “yolu aydınlatan fenerler” gibi basmakalıp sözlerin, “içsel biliş, yüksek bilinç, yüksek titreşimler, iç huzuru, aydınlanma, vesaire, vesaire, vesaire” gibi ibarelerin yardımıyla karanlıkta el yordamıyla arama hissiydi. Ben o ibarelerin hiçbirini hissetmiyordum. Ben sadece, bir şeylere doğru yönlendirildiğimi hissediyordum. David beni tüm bunları yazmaya mı yönlendiriyordu?

“David” diye bağırdım. “Tanrı aşkına, sen bu Mayan’ın dünya-dışı bir varlık olduğunu söylüyorsun, öyle mi? Tamam, eğer buna inanmak istiyorsan bu senin sorunun, ama ben tüm bu şeyin saçmalık olduğunu düşünüyorum!” Bu benim dayana-bileceğimden de fazlaydı.

Birden kuşkuya kapılmışımdı, dünya-dışı bir varlıkla bir ilişki yaşamış olduğunu iddia eden bir kişiye -sanki bu inandırıcı bir konuşmamış gibi- dürüst sorular yönelttiğim için kendimi absürt hissediyordum. Birdenbire bu durum bana çok fazla gelmişti. İçimde düşmanca bir his duydum. Aslında ona karşı acımasızca davranmak istedim. Bütün bunları yazmak, ha? Bu konuda artık düşünmek bile istemiyordum. Beynimin adeta patlayacağını hissediyordum. Doğrusu, açık fikirliliğimin sınırına erişmişim.

David sakın bir şekilde oturmaya devam etti. Sonra dönüp yüzüstü yattı, görünüşe bakılırsa olan bitene dâhil olmuyor ve onunla ilgilenmiyordu. Nabzımın hızlandığını hissettim ve bu dağlardan aşağı inip, bir uçağa atlayıp, anladığım mantıklı dünyaya geri dönmemin ne kadar zaman alacağını hesap etmeye başladım.

Sanki kendimle aptal açık fikirliliğim ve enayiliğim hak-

kında içsel bir diyaloga girmişim gibi zihnim ve düşmanca duygularım adeta yarışıyordu.

David sakın bir şekilde nefes alıyordu.

“David!” dedim. Sesim sert çıkmıştı. “Orada mısın?”

“Buradayım” diye hemen karşılık verdi o. Sesi yumuşaktı ve sinirlendirici bir biçimde sabırlı bir ton içeriyordu.

“Eee?” dedim yüksek sesle ve savunmacı bir tavırla.

O, dirseğinin üzerinde doğruldu ve “Eee, ne, Shirley?” dedi. “Sen tekrar-doğuş fikrini kabul etmiş görünüyorsun, UFO’ların var olduğuna ve onları birilerinin uçurduğuna en azından kısmen ikna oldun. Şimdi kozmosta hayatın sadece insan ırkına ait olduğunu sana düşündürten ne?”

Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Kendimi fiziksel olarak rahatsız hissetmeye başladım. Derim kaşınıyordu. Güneş boğucuydu. *Orada olmak istemiyordum.*

En sonunda David, “Sakin olmaya çalış” dedi, “derin nefes al ve ona konsantre ol. Bunun bir mücadele olduğunu biliyorum. Ben de aynı süreçten geçtim. Sen şu anda aşırı yüklenmenin sıkıntısını çekiyorsun. Hepsi birden fazla geldi. Kendi hızında ilerle ve sakın bir şekilde ilerlemeye çalış. Bu şekilde daha fazla ilerleme kaydedebilirsin.”

“İlerleme mi?” diye bağırdım. “Sen insanlığın inandığı her şeyi altüst edip, onun yerine şoke edici metafiziksel saçmalıkları geçiriyorsun ve *buna* ilerleme mi diyorsun?”

“Komik” dedi David. “Onlar da *bizim* önceliklerimizin saçma olduğunu düşünüyorlar. *Biz* hâlâ Karanlık Çağlar’dayız. Görünüşe göre, insan ırkının davranışı beni doğruluyor. Gerçek şu ki, biz hâlâ oldukça ilkeliz.”

“Tamam” dedim, “*doğru*. Bunu ben de biliyorum. İnsan belki de hayvansı bir yaratık. Bu bizim neden öyle davrandığımızı açıklar. Öyleyse bizim göründüğümüzden daha iyi olduğumuz fikrini neden benimsiyorsun?”

“Ah” dedi o, sanki *ben* onun görüşünü kanıtlamışım gibi. “Sorun bu, değil mi? *Ben* sana, senden daha fazla inandığım için rahatsız oldun. Ve bu seni -yapamayacağına inandığın kadar- gelişmeye ve ilerlemeye zorluyor.”

Tanrım, diye düşündüm. Ben de Gerry’ye bunu yapıyordum. Kozmik öfkemi kişisel bir örneğe indirgemem karşısında elimde olmadan güldüm.

“Kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordu David. “Senin bir şeyi anladığında hızlı anladığımı biliyorum.”

“Lanet olsun” dedim. “Bilmiyorum. Senin ne’den söz ettiğini bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun” dedi o, yumuşak bir sesle.

Ayağa kalkıp David’in çevresinde yürümeye başladım. Ayağımla onu dürtmek istedim. Hayır, onu tekmelemek istedim.

“Korkma” dedi David. “Doğru yolda olduğunu hatırla, yoksa burada olmazdın.”

Bu beni güldürdü. Aman Tanrım, diye düşündüm.

“Bu zaten sadece bir zaman meselesi” diye devam etti o. “Ama dünyaya baktığında görebileceğin gibi, zaman tükeniyor. Bunun senin için bir mücadele olduğunu biliyorum. Ama hayat bu...”

Tekrar güldüm.

“Ve önceki birçok hayatta bu mücadeleyi vermiş olduğunu hatırla. Bu yüzden rahatla. Bunu tekrar yapabilirsin.”

Yerde, onun yanına diz çöktüm.

“Ama eğer ben daha önce bu spiritüel mücadeleyi vermişsem, bunu neden tekrar yapıyorum?” diye sordum.

“Çünkü” dedi David, “ruhsal tekâmülünde geliştirmen gereken başka veçheler de var. Örneğin, sabır ve hoşgörü. İnsanın spiritüel veçhesini aklî olarak anlamak yeterli değildir. Onu *yaşaman* gerekir. Anlıyor musun?”

“İsa ya da başka biri gibi mi demek istiyorsun?”

İçimdeki Yolculuk

“Evet. İsa, ruhen neredeyse kusursuzluğa erişecek ölçüde tekâmül etmişti. Bunu başkaları da yapabilir. Aslında İsa’nın mesajı buydu: Onun başarmış olduğu şeyi tüm insanlar başarabilirler, bunun için gereken tek şey kendi potansiyelini bilmektir.”

“Peki, senin sözünü ettiğin bu dünya-dışı varlıklar da bunu yapıyorlar mı? Yani yapmaya ihtiyaçları var mı?”

“Elbette” diye yanıtladı o. “Kozmosta yaşayan her ruhun bunu yapmaya ihtiyacı vardır. Hayatın amacı *budur*. Onların bize öğretmeye çalıştıkları tüm şey bu, yani tam potansiyelimizi bilmemiz. Dünya-dışı varlıklar da hâlâ kendileriyle ilgili bir şeyler öğreniyorlar. Ama Dünya’da şu anda eksik olan şey bizim spiritüel (özel, tanrısal) veçhemiz.”

Başımı kaldırıp güneşe baktım. Derimin kaşınması geçmişti ve güneş ışınları bana yine iyi geliyordu. İçimi çektim ve teybime baktım. Altmış dakikalık kasetin sonuna geliyordu.

“Mayan her zaman şöyle derdi” dedi David mırıldanarak, “Tanrı’yı sev, komşunu sev, kendini sev ve Tanrı’nın işini sev, çünkü sen de o işin bir parçasısın. Bunu hatırla. Bir şey daha var. O, sana bir şeyi söylemeyi unutmamamı söylemişti. Ağaçtaki meyveye erişebilmek için insanın bir dalın en ucuna uzanması gerekir demişti.”

David sustu. Teybi kapatıp sırtüstü yere uzandım.

Ama o kaset elimde. Onu tekrar tekrar dinledim ve David’in McPherson ve Gerry’nin kullanmış olduğu sözcükleri tekrarladığını işittim.

“UFO fenomeni insanlığa karşı bir meydan okumadır. Bu meydan okumayı kabul etmek, UFO’nun doğasını ortaya çıkarmak ve bilimsel gerçeği kabul ettirmek bilim adamlarının görevidir.”

-DR. FELIX ZİGEL

Moskova Havacılık Enstitüsü

Orada uzun bir süre öylece yattım. Sonra David'in hareket ettiğini hissettim. Dönüp ona baktım. O, gözlerini açmış, ama ellerini güneşe siper etmişti. Gözünün kenarından bir damla yaş aktı. Derin bir uykudan yeni uyanmış gibi görünüyordu.

Derin bir iç geçirdi ve gerindi. "Tanrım" dedi, "çekip gitmişim. Kusura bakma, ama güneşin altında kendimi o kadar dingin hissettim ki dalıp gitmeme izin verdim."

Kollarını havada döndürdü ve gözlerini tekrar ovuşturdu. "Burası çok sıcak ve güzel" dedi.

Ben sadece ona baktım.

"Ne düşünüyorsun?" dedi o, çenesindeki teri silerken. "Ne kadar zamandır orada böyle yatıyorsun?"

"Yaklaşık bir saattir" dedim. "Sana bir şey söylemek istiyorum."

Ses tonum onun dikkatini çekmiş olmalıydı. Doğrudu. Ben de doğrudum.

"Bu inanılmaz" dedim. "Kendimi salak gibi hissediyorum. Açık fikirli olmanın canı cehenneme. Benim dünyanın en kolay kanan aptalı olduğumu düşünüyorum."

David bana üzüntüyle baktı. "Mayan konusunda mı demek istiyorsun?" dedi.

"Tüm bu konularda!" dedim, öfkeden, ama aynı zamanda yanılıyor olabileceğimi hissetmekten dolayı gözlerim yaşlarla dolarak.

"Biliyorum" dedi David. "Biliyorum. Tüm bunları ben de yaşadım. Ama bir süre sonra, Mayan'ın söylediklerinin bana doğru 'geldiğini' görmezden geledim. Ne demek istediğimi anlıyor musun? İnsanın hislerle ve her şeyle alay edebileceğini biliyorum. Ama aslında 'hisler' her şeydir. Bilim adamları bile bir şeyi kanıtlamaya girişmeden önce o şeyle ilgili bir 'his'se sahip olmak zorundalar. Ben, Mayan'ın doğruyu söylediğini 'hissettim,' o kadar."

Kollarımı yere sarkıtmış, David'e öylece bakıyordum. Sonra ayağa kalktım ve ona yukarıdan baktım.

"David" dedim, "bilinçaltının derinliklerinde hissettiğin bir ihtiyacın Mayan adlı bu kişinin kendisi hakkında söylediği şeylere inanmana neden olmadığını nereden biliyorsun? Belki sen onlara inanma *ihtiyacı duyuyordun*, o da bunu algıladı ve sana inanmak istediğin şeyleri söyledi."

David bana şaşırarak baktı. "Ama ben onun söylediği şeylere *inanmak istemiyordum* ki" dedi. "Bunu sana söyledim. O bana bu konuları anlatmaya çalışırken ona nazik davranmam için bile buraya iki kere gelmem ve onunla aylarca konuşmam gerekti. İlk başta onun söylediklerinden nefret ediyordum. O, benden umudunu kesmek üzere olduğunu söyledi. Dayanılmaz kadar düşmanca davrandığımı söyledi. Ve haklıydı. O bir süre benim tüm inançlarımı, hatta muhakememi altüst etti. O zamanlar ben hızlı arabalardan, hızlı kadınlardan ve hızlı yaşamaktan hoşlanıyordum. En son istediğim şey o hayattan vazgeçip spiritüel bir insan olmaktı. Ben mutsuz bile değildim. Herhangi bir şey aramıyordum. Ama bir süre sonra onun söylediği şeylerin mantıklı geldiğini kabul etmek zorunda kaldım."

"Mantıklı gelen neydi, Mayan'ın Pleiades'ten gelen biri olduğu mu?"

"Hayır" dedi David. "O değil. Onun spiritüel mesajı mantıklı gelmişti. Onun tekrar-doğuş, kozmik yasalar ve adalet ile ilgili tüm açıklamaları bana mantıklı gelmişti. Artık onlardan kaçamazdım."

Onu dikkatle izledim. Çok içten görünüyordu.

"Seni herhangi bir şeye ikna etmek istemiyorum, Shirley" dedi o. "Neye inanacağın sana kalmış bir şey. Sadece, söylediğim şeyin olabilirliğini ciddi bir şekilde dikkate alman gerektiğini hissediyorum. Senin benim söylediklerime inanman ya da inanmaman benim hayatımda herhangi bir fark yaratmayacak.

Ben neye inandığımı, inandığım şeyi zaten biliyorum.”

Kollarım iki yanımda hareketsiz, öylece durdum.

Başka bir antik-sarı renkli yük treni dağların arasından geçti. O trene atlayıp yeni çıkarılmış kömürlerin tozuna kapkara olana dek bulanmak istedim. İşte *bu* gerçek olurdu. Duyduğum her müzikle dans etmek istedim. *Bu* gerçek olurdu. Sulara gömülmeyi umursamadan Mantaro Nehri’nin turuncu köpüklerinin üzerinde sekmek istedim. Huaytapallana Buz Tepeleri’ne tırmanıp, o tepelerin ardında ne olduğunu bizzat görmek istedim.

Sonra tek başıma yürümeye başladım. David yerinden kıpırdamadı.

Günün geriye kalanında tek başıma yürüdüm. Şaşkınlık, korku, üzüntü ve acı dolu düşünceler kafamda kalın zincirler gibi çınılıyordu. Sonra da şaşırtıcı sevinç patlamaları yaşıyordum. Neler oluyordu, bana neler oluyordu?

Sadece David mi inanmaya ihtiyaç duyduğu şeye inanıyordu? Kaliforniya’yı düşündüm. Kevin Ryerson ve Cat ruhsal varlıklara inanmaya ihtiyaç duyuyorlar mıydı? Sture, Turid, Lars ve Birgitta hayatlarında çok mu ıstırap çekmişlerdi ki hepsi Ambres denen o ruhsal varlığın onlara gerçekten yol gösterdiğine inanma ihtiyacı duymuştu? Onlar kesinlikle ıstırap çekmiş görünmüyorlardı ve David bu insanların hiçbirisiyle karşılaşmamıştı, ama onların hepsi -karmik kozmik adalet gerçekliğinden dünya dışı spiritualitenin varlığına kadar- aynı şeyi düşünüyordu.

BÖLÜM 24

“Örnek olarak kendi bedenlerimizi alalım. Ben onların sayısız ve ölçülemeyecek kadar küçük bireylerden oluştuklarına, her birinin kendi içinde bir yaşam birimi olduğuna ve bu birimlerin takımlar -ya da benim deyimimle sürüler- halinde çalıştıklarına ve bu ölçülemeyecek kadar küçük birimlerin sonsuza dek yaşadıklarına inanıyorum. Biz ‘öldüğümüzde’ bu birim sürüleri, bir arı sürüsü gibi, başka bir yere gider ve başka bir formda ya da çevrede işlev yapmaya devam ederler.”

THOMAS EDİSON
Günlük Gözlemler

Ertesi sabah kendi başıma yürüyüşe çıktım, başıboş dolaşarak düşündüm; aslında düşünmekten daha çok, tüm yeni deneyimleri -onları gözümlemeye çalışmadan- hissetmeme izin verdim. Gerçekten yeni bir düşüncü özümsemek, hayatla ilgili yeni bir görüş, tamamen farklı bir perspektif edinmek, onları süzgeçten geçirmenin zaman istediği bir süreçtir. Biz birlikte büyüdüğümüz şeylere o kadar alışmışız ki, büyürken yaşadığımız o sessiz zamanları, dünyayı dışarıda bıraktığımız zamanları, tek başına geçirdiğimiz zamanları hatırlamıyoruz bile. Ve belki insanın daima biraz yalnızlığa ihtiyacı vardı. Benim de o sırada kesinlikle yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

David’in yanına döndüğümde ikinci vaktiydi. “Hadi, kürt havuzuna gidelim” dedim.

“Tabii” dedi o.

Ilıcaya doğru giderken David elini cebine soktu ve gümüş benzeyen bir bilezik çıkarıp bana uzattı. Bu, onun her zaman taktığı bileziğe çok benziyordu. “Bunu bana Mayan ver-

di” dedi. “Bunu sana vermek istiyorum. Burada olduğun süre içinde onu bileğinden çıkarma. O bazı şeylerin daha açıklığa kavuşmasına yardımcı olacaktır.”

Onun ne demek istediğini merak ederek bileziği bileğime taktım.

“Bu ne’den yapılmış?” diye sordum.

“Bilmiyorum” dedi o. “Ne olduğunu söylemek zor. Ama işe yarıyor.”

“Ne demek istiyorsun? Ne işe yarıyor?” Onun ne’den söz ettiğini anlayamamıştım.

“Ben benimkini taktığımda, düşüncelerimin her nasılsa daha büyüdüğünü ve güçlendiğini, böylece daha açık seçik bir biçimde düşünebildiğimi hissediyorum.”

“Bu nasıl oluyor?”

“Tam olarak bilmiyorum” dedi David. “Bu, Mayan’ın üçüncü kuvvet olarak adlandırdığı şeyle ilgili sanıyorum.”

“Bu bileziği sana gerçekten Mayan mı verdi?” diye sordum.

“Evet” dedi o kısaca ve “Hadi havuza inelim” diye devam etti. “Orada daha iyi düşünebiliyorum ve orada Mayan’ın bana söylediği şeyi sana söylemeye çalışacağım.”

“Peki.”

Biz ikinci vakti havuza doğru giderken hava da soğumaya başlıyordu; gökyüzü öyle berraktı ki gün ışığında ayın devasa bir gri top gibi durduğunu görebiliyordum. Başımın titrettiğini hissettim. Kafa karışıklığım biraz azalmıştı. Gökyüzü gerçektir. Soğuk nüfuz ediciydi. Ay gerçektir. Tüm bu olguların gerçekliğine dair bir kuşku yoktu.

David bir mumu, ben de teybimi elimde taşıyordum. Gece-leri yumuşak yün pançom, gündüzleri şapkamın ifade ettiği kadar önem taşıyordu benim için. Ilık kükürtlü suya gömüldüğümü hayal ettim. Şimdiden kas ağrılarım azalıyordu. “Sular” yararlıydı; bu da bir olguydu. Küf kokulu duvardaki çivilere giy-

İçimdeki Yolculuk

silerimizi astıktan sonra çabucak soyunup suya girdik. Su çevremizde adeta bir dil gibi sesler çıkararak köpürüyordu. Belki su böyle konuşurdu. Kollarımızı çevremizde çalkalayarak, ayaklarımızla alttaki yosunlu taşlara dokunduk ve köpüren suyun kaldırma gücü beni yine hoş bir şekilde şaşırttı. İstesem bile batamayacağımı hissettim.

Kükürt havuzunun bulunduğu yer loştu. David, elindeki mumu yaktı, onu ters çevirip balmumunu toprak zemine damlattı ve mumu onun üzerine yapıştırdı.

“Biraz gevşe” dedi, “bir davul gibi gerildin. Mayan’ın bana öğrettiği bazı şeyleri sana anlatmak zorundayım. Çok şaşıracaksın.” Sanki o ana dek yeterince şaşırmamışım gibi...

Teybime uzanıp kayıt düğmesine bastım.

“Önce” dedi David, “lisede aldığın kimya eğitimini ve atomun yapısını hatırla.”

“Ben kimya eğitimi almadım” dedim. “Çocukluğumdan beri sanatçı olmak istediğim için bu dersi gerekli görmedim.”

“Pekâlâ, önemli değil. Protonun pozitif enerji yükü, elektronun da negatif enerji yükü olduğunu biliyorsun.”

“Evet.”

“Ve bu yüklerin her birinin eşit bir biçimde dengeli enerji taşıdığını da biliyorsun.”

“Evet.”

“Ve pozitif ile negatif yükün birbirini çektiğini, ama aynı yüklerin, örneğin pozitif yüklerin birbirini ittiğini de biliyorsun.”

“Evet.”

“Elektronların sürekli olarak ve büyük hızlarda protonların çevresinde döndüğünü de biliyorsun. Aslında, elektronlar ve nötronlar protonların çevresinde, Dünya’nın ve sistemimizdeki diğer gezegenlerin güneşin çevresinde dönmesine benzer bir biçimde döner. Başka bir deyişle, atom minyatür bir gezegensel sistemdir.”

“Evet, bunu okuduğumu hatırlıyorum. Atomun bir gezegensel sistemin mikro-kozmosu oluşunun çok heyecan verici olduğunu düşünüyorum. Bir su damlasında bir evrenin bulunması insanı düşündürüyor.”

David’in yüzü aydınladı. Ama konuşmaya devam etti.

“O minyatür gezegensel sistemin dönmesini sağlayan ve yapıştırıcı bir unsur görevi gören bir kuvvet iş başında. Mayan bu enerjiyi Tanrısal Kuvvet olarak adlandırıyor. Bu, kozmostaki tüm maddenin düzenleyicisi olan bir kuvvet. O, atomu düzenliyor. Yaradılıştaki her şey -galaksiler, gezegenler, ağaçlar, sular, kumlar- atomlardan oluşur. Fiziksel olan her şey atomlardan oluşur. Bu Kuvvet’in temel Kaynak olduğunu, doğanın düşünen unsuru olduğunu söyleyebiliriz.”

“Dur hele” dedim, “orada dur. *Düşünen* bir unsur mu?”

David bir an durdu ve mum ışığına baktı. Ardından, “Bak, Shirley” dedi, “bunu sana daha sonra açıklamama izin ver, tamam mı? Şimdilik sadece dinle ve eğer söylediklerim sana mantıklı gelmezse, onları unutursun.”

“Pekâlâ” dedim. “Konuyu sen açtın. Acele etme. Demek; bu Kaynak, doğanın ‘düşünen’ unsuru. Peki, sonra ne oluyor?”

“Pekâlâ” dedi o, “şimdi de atomun bileşenlerini parçalayalım. Bir atomun proton, elektron ve nötronlardan oluştuğunu anlıyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Ve şimdilik, bu Kaynak’ın elektronları, protonları ve nötronları bir arada tutan bir yapıştırıcı olduğunu kabul et.”

“Eh, eğer sen öyle diyorsan...” dedim. “Yani bu içinde her şeyin yüzdüğü bir tür okyanus mu?”

“Evet” dedi David, “bu okyanus atomları, gezegenleri, galaksileri, yani tüm Evreni uyum içinde bir arada tutuyor.”

“Mayan’ın sana söylediği şey bu mu?” diye sordum; başımda garip bir kıpırtı hissetmeye başlamıştım.

David başını salladı. “Sabırlı ol” dedi.

“Tamam.” Yutkundum.

“Tamam.” David konuşmasını sürdürdü. “Kaynak ya da senin deyimine ‘okyanus’ birbirine zıt ve birbirini dengeleyen kutupluluklardan oluşur.”

“Kutupluluklar mı?” diye sordum.

“Evet” dedi David. “Pozitif ve negatif, yin ve yang kutuplulukları ya da bugün bilimcilerin ona verdikleri adla ‘kuramsal zerreler.’”

“Bunu duymuştum” dedim.

“Şaşırmadım. Bazı bilimciler bu enerjinin orada olduğundan kuşkuluyorlar, ama o moleküler olmadığı için onu ölçemiyorlar. Onlar atomlar-arası boşluğu dolduran bir enerjinin var olduğunu söylüyorlar, ama onun ne olduğunu bilmiyorlar. *Onlar* bile onu atomun yapıştırıcı unsuru olarak adlandırıyorlar. Onun madde değil, enerji birimleri olduğunu biliyorlar.”

“Sözü özellikle nereye getirmek istiyorsun?”

“Mayan, Kaynağı oluşturan şeyin bu atom-altı enerji olduğunu söylüyordu. Dolayısıyla Kaynak, o enerji formu moleküler değildir. Şimdi sana anlaşılması zor olan, ama en önemli olan bölümü anlatacağım. Bu enerji, ruhu oluşturan enerjidir. *Ben*denlerimiz atomlardan oluşur; ruhlarımız da bu Kaynak enerjiden oluşur.”

Kafa derimden sinirsel bir terin sızmaya başladığını hissedebiliyordum. Ruh fiziksel madde kadar gerçek olan bir enerji kuvvetinden oluşuyor olabilir miydi? Bu yüzden mi ruh sonsuza dek yaşıyordu? Zihnim karışmıştı. David’in sözleri beni o halden kurtardı.

“Bilim ruhun varlığını tanımıyor, bu yüzden Kaynak’ın bilimsel yapısını da tanıyamıyor. Eğer bilim Kaynak’ın varlığını saptarsa, bu ruhu ve spiritualiteyi fiziksel bir realite olarak kabul etmek anlamına gelecektir.”

“Neden?” diye sordum. “David, bunun ne kadar devasa bir varsayım olduğunu göremiyor musun? Yani, eğer o varsa, bu Kaynak’ın ille de ruh kuvveti olduğunu kim söylüyor? O her şey olabilir, dördüncü boyutun bir bölümü ya da uzay veya zaman olabilir. Bu noktada ruhun ne’den oluştuğunu bir olgu olarak bilip bilmememiz bana bir fark yaratır gibi görünmüyor. Yani, onu -varlığını destekleyen bir kanıt görmeden- inanarak kabul etmek zorundaysak -ki herhangi bir *kanıt* olmadığı için öyle yapıyoruz- o halde ruhu bileşenlerine ayırmanın amacı nedir, neden onun oluşumunu da sadece inanarak kabul etmiyoruz? Neden onun mekaniği hakkında sorular sormalı? Mekanikler sadece kanıtlanabildikleri için bir anlama sahiptir. Ruh *kanıtlanamaz* ve bana göre kanıtlanması da gerekmez. Ama benden bu mekaniği onun varlığını destekleyen bir kanıt görmeden kabul etmemi bekleme.”

David kıkır kıkır güldü. “Mayan, bilimimizin sorununun da bu olduğunu söyledi. Bilim, spiritüel âlemde yer alır görünen kuvvetlerin varlığını kabul etmiyor. İşte bu yüzden bilimciler elektriğin *ne olduğunu* gerçekten bilmiyorlar; sadece elektrik fiziksel sonuçlara sahip olduğu için onun var olduğunu biliyorlar.”

“Ama sen ruhun *fiziksel* bir kuvvet olduğuna gerçekten inanıyor musun?”

“Evet, kesinlikle. Ama o insan bedenini oluşturan fiziksel atomik ve moleküler kuvvetlerden çok farklı *türde* bir kuvvet. O, atom-altı bir kuvvet, hayatı düzenleyen zeki bir enerji. O, her hücrenin bir parçası, DNA’nın bir parçası, o bizim içimizde ve her yerde ve onun bütününe biz ‘Tanrı’ diyoruz.”

Şimdi terliyordum ve başımın döndüğünü hissediyordum. David’in söylediklerine ne kadar karşı çıkarsam çıkayım, onlar bana gerçek gibi geliyordu. Bunun nedenini bilmiyordum. Bunu açıklayamıyordum. Zihnimin derinliklerinden, daha önce

İçimdeki Yolculuk

hiç temas etmediğim bir yerden bir şeyleri *hatırlamakta olduğunu* hissettim. David'in Mayan'ın söylediğini iddia ettiği sözler içimde bir *tanıma* hissi uyandırmıştı, bu sanki birden -hep görmeden baktığınız- tanıdık bir şeye odaklanmak gibiydi. David'in söylediği şeyin doğru olduğunu hissettim, çünkü onu daha önce bir yerlerde duymuştum, onu biliyordum. Onun yapısını o kadar iyi bilmiyordum, ama bildiğimiz hayatın *yanı sıra* ve onun bir parçası olarak var olan anlamlı bir farkındalığın kesin bilgisine sahiptim.

“Anlıyor musun?” dedi David usulca. “İşte bu kadar. Bu Kaynak tüm yaşamı dolduruyor ve düzenliyor. O başlangıç ve sondur; Alfa ve Omega’dır. O, Yaradılışın Tanrısı’dır. Ve o bizim içimizdedir.”

Ona gözlerimi dikip baktım. Konuşamadım. Söylenecek bir şey gerçekten yoktu.

Tanrı’yı bizim gibi fiziksel bir forma sahip olan, bizim suretimizde yaratılmış bir insan olarak imgelemenin ne kadar küstahça olduğunu düşündüm. Ruhun varlığını yadsımamıza da hiç şaşmamalıydı. Ruhla ilgili dinî kavramlarımız bile çoğunlukla fiziksel imgelere dayanıyordu. Bilim ise ruhsal, spiritüel bir formun gerçekten var olabileceğini kabul edemiyordu.

“Anlayacağın gibi” dedi David, “İsa, Tanrı her yerdedir dediğinde bir anlamda gerçeği söylüyordu. O, bu hayata-yol-gösteren spiritüel (özel, tanrısal) enerjinin her yerde olduğunu kast etmişti. Öyleyse hayat, fiziksel madde olan moleküler yapı ile spiritüel enerji olan Kaynak’ın bileşimidir. Fiziksel form ölür. Spiritüel enerji sonsuza dek yaşar.”

Kafa derimden sızan teri silip kollarımı göğsümün altına kavuşturdum. Lisede öğrendiğim bir fizik kavramını ezberden okur gibi yüksek sesle, “Enerji yaratılamaz ve yok edilemez, sadece dönüşüme uğratılabilir” dedim.

“Doğru” dedi David. “Her şey bilinç ve enerjidir. Ama bi-

lim sadece görebildiği ve kanıtlayabildiği şeylerle ilgilenir. Moleküler özellikleri bulmak enerji birimlerini bulmaktan daha kolaydır. Ve ruh enerji birimlerinin bir birikimidir. Onun kendi özgür iradesi vardır ve eşlik ettiği beden öldüğünde, o -hangi yeni formun onu barındıracağına dair karmik kararını verene dek kendini ayırır. İşte buna tekrar-doğuş ya da yeniden enkarne olmak diyoruz. Buna ölümden sonraki hayat ve doğumdan önceki hayat diyoruz.”

Sessiz kaldım. Düşünmek istiyordum. Aslında düşünmek de istemiyordum. Her şeyden çok, dinlenmek istiyordum. Derin bir nefes aldım. Gözlerimi mumun titrek ışığına diktim. Başımın hafiflediğini hissettim. Zihnimde bir tür tünelin açıldığını fiziksel olarak hissettim. O açık bir mağara gibi büyüdü. O bir düşünce gibi değildi, gerçekten fiziksel bir his veriyordu. Mumun alevi zihnimdeki boşlukta yavaşça eridi. Adeta o alev *haline geldiğimi* hissettim. Kollarım, bacaklarım, gövdem, fiziksel formum yoktu. Sanki, zihnimdeki boşluk haline gelmişim. O boşluğa aktığımı, onu doldurduğumu, onun dışına yayıldığımı, sonunda bedenimin dışına çıktığımı ve yukarı doğru süzülerek yükseldiğimi hissettim. Bedenimin suyun içinde kaldığının farkındaydım. Aşağıya baktım ve onu gördüm. David onun yanında duruyordu. Özüm, zihnim, ruhum ya da o her neyse, boşlukta yükselmeye devam etti. Alacakaranlıkta havuzu çevreleyen yapının tavanından çıkıp aşağıda akan nehrin üzerinde yukarıya doğru uçtuğumu hissettim. Aslında bu uçmaktan daha yumuşak bir şeydi, onu en iyi “süzülmek” olarak tarif edebilirdim. Aşağıda dağları ve bütün manzarayı görene dek gittikçe daha yükseklerle doğru süzüldüm.

Ruhumu havuzdaki bedenime ince ve gümüş renkli bir kordonun bağladığını gördüm. Ben bir rüyanın içinde değildim. Hayır, görünüşe göre, her şeyin bilincindeydim. Çok yükseklerle sürüklenmek istemediğimin, bedenimden çok uzaklaşmak is-

İçimdeki Yolculuk

temediğimin bilincindeydim. Kendimi kesinlikle bedenime bağlı hissediyordum. İki formu hissettiğimden emindim... aşağıdaki beden formum ve yukarı doğru süzülen ruh formum. Aynı anda iki yerdeydim ve bunu tamamen kabul etmiştim. Süzülürken çevremdeki titreşimsel enerjinin farkındaydım. Onu göremiyordum, ama yeni bir “algı” duygusu hissediyordum... Bu, duyma, görme, koklama, tatma veya dokunma duyularıyla bir ilgisi olmayan yeni bir algı boyutu gibiydi. Onu tam olarak tarif edemiyordum. Onun -fiziksel olarak- orada olduğunu biliyordum, ama bedenimin aşağıda olduğunu da biliyordum.

Elizabeth Kübler-Ross’un görüşme yaptığı tüm o insanların deneyimledikleri şey bu muydu? Ruhsal enerjim kendini fiziksel formdan ayırmış mıydı? Ben ruhum *olarak* mı yukarı doğru süzülüyordum? Dünya’nın üzerinde özgürce süzülürken bu soruların da bilinçli olarak farkındaydım. Ne hissettiğimin o kadar bilincindeydim ki o anlarda fiziksel bedenimin ne kadar konu dışı olduğunu anladım. Sanırım, ruhun bedenden ayrılışını yaşıyordum. İki varlığı -ve onların yanı sıra çok daha fazlasını- deneyimliyordum.

Bedenime bağlı olan gümüş kordonu izledim. Metafizik kitaplarında gümüş kordon hakkında bir şeyler okumuştum. O, havada parılıyordu. Sınırsız bir uzunlukta ve alabildiğine esnek görünüyordu ve bedenime bağlıydı. Kendi görüntümü ruhsal bir gözle görüyor gibiydim. Bu gerçek gözlerle görmeye benzemiyordu. Daha yükseğe doğru süzüldüm ve kordonun kopmadan daha ne kadar esneyebileceğini merak ettim. Durmayı düşündüğüm anda yukarıya doğru süzülüşüm durdu. Boşlukta uçuşumu bilinçli olarak durdurdum. Daha yükseğe çıkmak istemedim. Bulunduğum yerden Dünya’nın kavisini ve öbür tarafındaki karanlığı görebiliyordum. Ruhumu kuşatan boşluk yatıştırıcı, yumuşak ve saftı. Enerji bağlantıları dalgalarını ve dalgalanan düşünce enerjisi örüntülerini algılamaya başladım. Gü-

müş kordon gergin değildi. O sadece yumuşak bir biçimde süzülüyordu.

Kendimi aşağıya, bedenime doğru yönlendirdim. Yavaş yavaş aşağıya inmeye başladım. Yavaşça... aşağıya, aşağıya... boşlukta süzülerek dünyaya geri dönüyordum. Enerji titreşimleri azaldı... üzerimde dalgalanan düşünce dalgaları algısı kayboldu ve yumuşak bir temasla yeniden bedenime girdim. Bedenim bana rahat ve tanıdık geldi, ama aynı zamanda kısıtlayıcı, sınırlayıcı ve hantal geldi.. Geri döndüğüme memnundum, ama tekrar dışarı çıkmak isteyeceğimi de biliyordum.

Gümüş kordon titrek mum ışığına karıştı ve ben silkinerek kendime geldim. David'in gülümseyerek bana baktığını gördüm.

Ne olduğunu gerçekten anlamamıştım. Olup biteni David'e izah etmeye çalıştım.

"Biliyorum" dedi o. "Farkına varışın fiziksel bir eylem olduğunu şimdi anladın mı? Sen ruhunun farkına vardın ve ruhun bedeninden ayrıldı. Hepsi bu kadar." Ama onun bu durumdan hoşnut olduğu çok açıktı.

"Yani ben astral bir yolculuk mu yaptım?"

"Elbette" dedi David. "Bu sabah sen tek başına yürüyüşe çıktığında ben burada aynı şeyi yapıyordum. Tüm bu bölgeyi gezdim. Böylece benzin masrafından da tasarruf ettim." Bu sözleri söyledikten sonra sırtıttı. "Astral dünyada istediğin her yere gidebilir, her türlü ruhla karşılaşabilirsin. Sadece, bedenine geri döndüğünde ve uyandığında nerede olduğunu çoğu zaman hatırlamazsın. Bu rüya görmek gibidir."

"Öldüğünde de böyle mi oluyor; ruhun bedeninden çıkıp astral dünyaya doğru süzülüyor mu?"

"Evet" dedi David, "ama sen ancak gümüş kordonun koparsa ölürsün. Beden artık yaşam kuvvetini koruyup sürdürmediğinde o kordon kopar. Bu gerçekten çok basit bir olaydır.

İçimdeki Yolculuk

Ölmenin nasıl bir şey olduğunu sana tam olarak söyleyemem, ama prensibin astral yolculukla aynı olduğunu söyleyebilirim, sadece geriye dönecek bir beden olmuyor.”

Suyun içinde hafifçe titremeye başladım. Bildik bir şey... sıcak süt içmek istedim. Sıcak, rahat bir odaya ya da sıcak, köpüklü sulu bir küvete geri dönemezdim. Ne kadar rahatsız edici olursa olsun sadece ilerlemeye devam edebilirdim. Eskiye dönmem de artık mümkün değildi.

“Sudan çıksam iyi olacak” dedim, dişlerimin takırdamaya başladığını hissederek.

“Tamam” dedi David. “Hadi gidip bir şeyler yiyelim.”

Derim karıncalanana dek kurulandım ve hızla giyindim. Dışarı çıktığımda, David sanki bir okuldan mezun olmuşum ya da çok önemli bir şeyi başarmışım gibi bana sımsıkı sarıldı.

Tüm dünyevi, koşullanmış algılarım altüst olmuştu. Yeni algılarım gittikçe daha basit hale geliyordu. Deneyimlemiş olduğum şeyin rüyamsı bir niteliği vardı ama o bir rüya değildi. O daha çok yeni bir boyut gibiydi.

Dişsiz kadın ve çocuklarıyla birlikte sıcak sütümüzü içip yahni yerken adeta bir sükûnet örtüsünün beni kapladığını hissettim. Radyoda Lima’da yapılan bir futbol maçı yayınlanıyordu ve zaman zaman bu yayına ara verilip dağlara doğru bir saat ilerideki Huancayo’da vuku bulan halk ayaklanmasına dair haberler sunuluyordu. Spiker, bunların “enfasyona” karşı ayaklanmalar olduğunu söyledi. Halk, hayat pahalılığını protesto etmek için dükkânların vitrinlerini taşıyordu. Burada And Dağları’nda bile insanlar geçinmiyorlardı, çünkü aldıkları ücretler yükselen fiyatları karşılamaya yetmiyordu. David, yakında hükümetin darbe veya istifa yoluyla değişebileceğini, ama bunun bir fark yaratmayacağını, aynı sorunun yeni baştan yaşanacağını söyledi.

Dışarı çıkıp “otelimize” doğru yürürken hava kararmıştı.

Aradaki yola yığılmış iri taşlara çarpıp sendeledik. David, bu taşların yüz bin insanın gece dokuzdan sonra sokağa çıkma yaşağına maruz kaldığı Huancayo'ya giden yolu kesmek için protestocular tarafından oraya yığıldığını söyledi. Taşlar askerlerin oradaki resmi görevlilere yardıma gitmelerini önlüyordu.

Odamda gaz kokusu ve ısı yayan bir gaz lambam vardı. Ama hiç olmazsa içeri girip kendimi yatağı atana dek oda biraz ısınıyordu. Soğuk toprak zemin küf kokuyordu ve panço-ma sarındığımda, eğer daha rahat olsaydım öğrenmeye ne kadar açık olacağımı merak ettim. Esasları öğrenmek için temel bir rahatsızlıkla yaşamak gerekli miydi?

“Peki” dedi David, “sana iyi uykular. Gevsemeye çalış. Belki bu gece astral katta görüşürüz, ha!” Göz kırptı ve odadan çıktı.

Gözlerim ağrıyana dek gaz lambasının gümüş renkli ışığına baktım. Portatif yatağın üzerine uzanıp kayalık dağların sessizliğini dinledim. Dışarıdaki domuzların horultusunu duyabiliyordum.

Beynim sürekli çalışıyordu. Bitkin düşmüştüm. Kendimi terk etmek istedim. Burada deneyimlediğim her şeyden kaçıp saklanmak ve onları unutmak mı istiyordum? Bu güne dek hayata dört elle sarılmış, mümkün olan her şeyi hissetmek ve deneyimlemek istemiştım. Günlük oyuna hevesli bir biçimde katılmamayı hayal edemiyordum. Ama eski hayatımı, bir amaç ve neden aramanın ıstırabını, korkularımı, kıskançlıklarımı, realitede doğru olana ulaşma mücadelelerini gerçekten tekrar yaşamak istiyor muydum? Beni mutsuz ya da mest etmiş olan her şeye, sırf onlar tanıdık olduğu için tekrar sahip olmayı arzu ediyor muydum? Hayatın ve gerçekliğin sadece görebildiğim, duyabildiğim ve dokunabildiğim şeyler olduğu ve ölümün bir son olduğu inancını hâlâ rahatça benimseyebilecek miydim? Ve kanıtlanamayan hiçbir şeye inanmaya değmez hissine, o “gü-

venli” hisse yine de geri dönmek istiyor muydum?

Benim odam ile David’in odasını ayıran duvara yumuşak bir biçimde vurulduğunu duydum.

“Gevşe, Shirley” diye yüksek sesle fısıldadı David, sesinde bir kahkaha vardı. “Beyninin çalışmasını hissediyorum ve o beni uyutmuyor.”

Ben de güldüm. “Beni bu işe sen soktun” dedim, yan tarafımdaki gri duvara bakarak. “Şimdi de seni uyutmadığımı söylüyorsun.”

“Uyumaya çalış. Uykuya ihtiyacın var.”

“Tabii, ama nasıl? Milyonlarca yıl yaşayacağımı bilirken nasıl uyuyabilirim? Şimdiki kadar kısa yaşamaktan hoşlandığımdan bile emin değilim.”

“Konsantre ol.”

“Neye?”

“Altın hayaline, onu hatırlıyor musun?”

“Evet, hatırlıyorum.”

Ama hatırlamamıştım. Altın hayalim olarak adlandırabileceğim bir şey düşünemiyordum. Ve *bu* her şeyden daha zordu.

BÖLÜM 25

“Doğumdan ölüme dek rüyalar gördüğümüz tüm hayatımızın kendisi de bir rüya değil mi? Diğer daha gerçek hayatı bilmediğimiz için bu hayatı gerçek olarak kabul ediyor ve onun gerçekliğinden kuşku duymuyoruz. O daha gerçek olan hayatın rüyalarından biri olan hayatımız en gerçek hayat olan Tanrı hayatına ulaşana dek sürecektir.”

LEO TOLSTOY

Mektuplar

Sonraki birkaç günü yürüyerek ve düşünerek geçirdim. Bazen David de benimle geldi. Zaman zaman Amerika'ya, eski bildik dünyama -o hızlı tempoya, gürültülü ilişkilere, gerçekçi olmayan romantizme, amaçsız koşuşturmaya, seminerlere, haberlere, sanatlara, filmlere, başarılarla, başarısızlıklara, sıkı çalışmaya, kara mizaha, rekabete, yeni modalara ve renkli TV'ye- geri dönmek istedim. Hepsini özlemiştim. Onlara alışmıştım. O hayatın renkli karmaşası içinde ayakta kalmıştım ve onu öz-lüyordum. Ama artık o hayatta doyum hissetmeden yaşamak da istemiyordum. Dişsiz kadının çamaşırlarını ayaklarıyla eze-rek yıkayışını izledim. Çamaşırlar temizlenmişti. Ben de haya-tımla aynı şeyi yapmak istiyordum... o temizlenene dek onun üzerinde tepinmek istiyordum. Şimdi eski dünyama dönebilir miydim? Aynı anda iki kişi mi olacaktım? Ben zaten birden fazla kişi miydim? Orada durup güldüm. Tüm ders bu değil miydi? Ben bugüne dek yaşamış olduğum tüm kişilerdim. Büyük olasılıkla, bu zihin boşalımının versiyonlarını daha önce birçok kere yaşamıştım.

David, benim bu duygusal çekimi deneyimleyişimi sakın bir anlayışla izliyordu.

“Ben de aynı şeyi yapmak zorunda kalmıştım” dedi bir gün, bir kayanın üzerinde oturmuş bir dağ papatyasına bakarken. “Sadece kendini bil. Ve senin içinde evren var.”

Bir gece yemekhanede yahni yedikten sonra, o bir süre yıldızları izlememizi önerdi. Yemek bizi ısıtmış ve soğuğa karşı güçlendiğimiz hissini vermişti.

“Hadi bunu deneyelim” dedi. “Eğer üşürsek içeri gireriz. Eğer kendimizi samanların içine gömersek o bizi sıcak tutar.”

Böylece, koka yaprağı çiğneyen işçilerden birine ait olan bir küreği kullanarak, “otelimizin” arkasındaki toprakta epey derin ve dikdörtgen şeklinde bir çukur kazdık. Sonra onun içini samanla doldurduk. Samanın üzerine uzandık ve üstümüzü yine samanla örttük. Orası gevşeyebileceğimiz kadar sıcak görünüyordu. Eğer ben sıcak olduğumu düşünürsem üşümezdim.

David, gözlerini gökyüzüne dikti. Yüzünde bir tür özlem ifadesi vardı.

Samanların içinde uzanırken, buradan ayrıldığımda Peru ile ilgili ne hissedeceğimi merak ettim. Gittiğim her ülkenin daha sonra hasretini çekmek gibi garip bir alışkanlığım vardı; çok fazla hoşlanmadığım Sovyetler Birliği için bile aynı şeyi hissetmiştim. Önceki hayatlarımda kaç ülkede yaşamış olduğumu merak ettim? Onları neden hatırlayamadığımı bir türlü anlayamıyordum.

Tepemizdeki yıldızlar bize çok yakın görünüyordu. Biraz ürperdim, ama bu muhteşem güzellik karşısında biraz üşümenin önemi yoktu. David yanımda sessizce yatıyordu. Yaklaşık bir saat boyunca gökyüzüne baktık.

Daha sonra dönüp ona baktım.

“Geldiğime çok memnunum” dedim. “Teşekkür ederim.”

Çok geçmeden uykuya daldık. Eğer bu sırada uçan daireler ortaya çıkmışsa onları göremeyecektik. İkimizin de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Güneş doğarken uyandık ve şafak vakti-

nin gölgelerinde iki saat kadar yürüdük. Fazla konuşmadık. Daha sonra, sıcak süt ve ekmek yerken, hiç kimsenin ve hiçbir şeyin ölmemesinin ne kadar güven verici olduğundan söz ettik. Öğleden sonra, dağların yamaçlarında ve Mantaro Nehri boyunca biraz daha yürüdük. Yolda Mantaro yoğurdu aldık. Sekerek koştuk. Nehrin ılık ve soğuk sularında turuncu renkli suları iki yana sıçratarak yürüdük. Kendimi tamamen şimdiki zamanda hissediyordum ve ikinci güneşinde sıcak otların üzerinde huzurla kestirdim.

Kendime ve hayatıma yeni bir bakışla baktığımı hissetmeye başlamıştım; bunu düşünmekten çok hissediyordum. Sanki eski bir benliği bırakmakta olduğumu hissediyordum. Bu suçun, kıskançlığın, maddeciliğin, cinsel takıntıların ve kuşkunun insan olmanın bir parçası olduğuna inanan bir benlikti. Ben bir zamanlar bu duyguları kabullenmiş, onlara makul ölçüde boyun eğdiğimi hissetmiştim, ama şimdi bu teslimiyetten kurtulup, sadece olumsuzlukları çözmeyi değil, eğer bunu yapmazsam bedelini daha sonra karmam ile ödemek zorunda kalacağımı anlamamı gerektiren yeni türde bir yaşam-düşüncesini benimsemek zorundaydım. Öldüğümde hayatım sona ermeyeceğinden, ben o hayata sonsuza dek bağlıydım. Bu yüzden, buna şimdi başlasam iyi ederdim. Böyle bir kavram benim hayal ettiğim her şeye yabancıydı. Geride bıraktığım hayatımı ve ilişkilerimi düşündüm.

Gerry, bir gün bana, kendisini aşırı derecede romantik olarak değerlendirdiğimi, öyle ki, ondan beklentilerimi karşılayamayacağını hissettiğini açıklamıştı. Bu benim bir ilişkiyi yürütemeyecek şekilde programlama tarzımdı. Romantik kanılarım ve eğilimlerim bunu yapıyordu. Onlar hayatı gerçekçi bir biçimde yaşanamaz hale getirir; çünkü onları sürdürmek imkânsızdır.

Gerry'yi farklı bir şekilde düşündüğümü gördüm. Ve ona

İçimdeki Yolculuk

daha objektif bir ışıktaki baktım. Ona, çok daha gerçekçi bir biçimde ve *onun* bakış açısından baktım.

Gerry'nin kimliğini açıklamadan David'le bu konuda konuştum. David kendi hislerimi anlamama yardımcı oldu. Onunla konuştukça, *kendimi tutmak, zapt etmek* için hep erkeklerle olan sevecen, koruyucu, sarıp sarmalayıcı ilişkilerimi kullanmış olduğumu anladım. Gerçekten özgür ve genişleyici olmamak için, kendimin ve hayatımdaki erkeğin çevresinde yatıştırıcı bir güvenlik ağı örüyordum. Dolayısıyla *biz* benim için *benden* daha önemli oluyordu. Aşk adına kendimi kendi potansiyelimden koruyordum.

David'le birlikte her gün buğday tarlalarında ve Mantaro Nehri kıyısında kilometrelerce yol yürüyorduk. Oturup güneşin doğuşunu ve batışını izliyorduk. İç çatışmama yenik düştüğümde, David'le bu konu hakkında konuştum ve o bana bu çatışmanın nedenlerini, kendi koşullanmamı, çelişkilerimi incelememi ve bunları aşip yeni bir özgürlüğe ve öğrenme sürecine girme seçiminin bana ait olduğunu söyledi.

Bazen, güneşin altında bir tepede ya da köpüren kükürtlü suyun içinde gevşemiş bir halde otururken, David konuyu Mayan'la olan konuşmalarına getiriyordu.

Konuşmalarının birinde Mayan, tüm kadınların kadınlar olarak kendilerine inanmaları ve güvenmeleri gerektiğinden söz etmişti. "Kadınlar Birleşik Devletler'de elde edilen bağımsızlığın sağladığından da daha bağımsız ve özgür olma hakkına sahipler" demişti. "Kadınlar, özellikle kendileri tarafından her bakımdan eşit olarak görülmedikçe hiçbir toplum demokratik olarak işlev yapamaz. Ve siz böyle bir eşitliğe ancak kendi çabalarınızla erişebilirsiniz. Aslında, kendi çabanızla elde ettikleriniz dışında hiçbir şeye sahip olmaya değmez. İnsanların, özellikle de kadınların ruhları evin, ülkenin ve sınırlı sevginin konforları yüzünden dünyaya zincirlidir ve sizler daha yüksek bil-

giye ulaşmak için o zincirleri kırmayı öğrenene dek ıstırap çekmeye devam edeceksiniz...”

Mayan, David’e kadınların erkeklerden daha akıllı olduklarını da söylemişti. Bu sözleri tekrarlariken yüzünde beliren ifadeden onun Mayan’ı bu konuda gerçekten ciddiye aldığı beliydi.

Bir başka konuşmada, Mayan, bilimi Tanrı’nın hizmetkârı olarak tanımlamıştı. Ama bilimin Dünya’da teknolojiyi onunla başa çıkamayacağımız ve yaşamı tehdit edecek kadar çok geliştirdiğini; bizim nükleer füzyon santrallerini sökmemiz ve araştırma kaynaklarımızı her türlü tehlikeli teknolojik atık sorununu çözmeye yönlendirmemiz gerektiğini söylemişti. Teknolojinin bile kötü bir şey olmadığını, onun nasıl ve ne için kullanıldığının belirleyici olduğunu da söylemiş ve sınırsız bir enerji kaynağı olan güneş enerjisini depolayıp kullanmamızı teknolojinin sağladığını buna örnek olarak göstermişti. Böylece bilim, teknoloji vasıtasıyla, hem insanlığa hem Dünya’ya hizmet edecekti.

Mayan, tüm kozmosta hiçbir şeye yaşayan bir ruh kadar çok değer verilmediğini ve yaşayan bir ruhun değerinde tüm kozmosun değerinin yattığını da vurgulamıştı. Biz ilerlemiyor-muşuz gibi görünsek de, bunun aslında doğru olmadığını, insanlığın yukarıya doğru sarmal bir projeksiyonu takip ettiğini söylemişti. Biz bunu fark etsek de etmesek de, her yeni doğuşla ve ölümden sonra girilen her tefekkür süreciyle insanlık daha yüksek bir düzleme çıkıyordu. Her ruhun tekâmülünden tüm kozmosun mekanizması ve hareketi etkileniyordu, çünkü her ruh *bu kadar* önemliydi.

Mayan, insanın anlayışını kendi zihninin algılarına indirgeme alışkanlığına sahip olduğunu, bu yüzden, kendi düşünce çerçevelerimizi yarıp geçmemizin ve hayal gücümüzün -hayatlar boyunca yapılandırılmış düşünüşün bize empoze ettiği sınır-

ları aşarak- diğer boyutlara dev atılımlar yapmasına izin vermemizin bizim için zor olduğunu da söylemişti.

İki buçuk haftadan beri And Dağları'ndaydık. Ama bana iki buçuk yıl geçmiş gibi geliyordu. Bakış açımın değiştiği aşıkârdı. Düşündüğüm her şeyde bunu hissedebiliyordum. Kendi potansiyelim açığa çıkıyormuş gibi hissediyordum. Dünyaya geri döndüğümde bu potansiyele tutunabilmeyi çok istiyordum! Ve yeni bakış açımın hayatımı değiştirip değiştirmeyeceğini merak ediyordum.

Birkaç günde bir teyp pilleri, kâğıt, kalem almak ve insan kalabalıklarını görmek için Ataura'ya gidiyorduk. Orada herhangi bir ayaklanma görmedik, ama her yerde polisler vardı. Küçük, tozlu marketlerde alışveriş yaparken meyve ve sebzelerin taze olmadığını ve fiyatların aşırı pahalı olduğunu görüyordum. Her yerde ayaklanmaların başlamasına şaşmamalıydı. Fiyatlar çok yüksek, ücretler ise düşüktü. Çevrede az sayıda Amerikalı görülüyordu, çoğu And Dağları'nda yürüyüş yapmaya gelen üniversite öğrencileriydi.

Pazar günleri düzenlenen panayırda, yüzlerce kilometre uzaktan gelmiş olan insanlar antika gramofonlardan keçilere kadar her türlü şeyi satıyorlardı. Bir restoranda pilav ve fasulye yedik ve fasulyenin üzerine serpiştirilmiş soğanların mide ekşimesine neden olabileceğini umursamadım. Dükkânlarda ve restoranlarda insanların UFO'lardan söz ettiklerini işitmeye devam ettik. David onların konuşmalarını benim için çevirdi; görünüşe göre, burada hemen herkes bir UFO deneyimi yaşamıştı ve bazıları içinden uçan dairelerin çıkıp uçtuğu puro şeklinde büyük bir uzay gemisini tarif ederlerken, bazıları da sadece uçan daireleri tarif ediyorlardı.

Yine hemen herkesin Huaytapallana Buz Tepeleri'yle ilgili bir öyküsü vardı. Ya bu tepeler belirli zamanlarda yanıyor gibi görünüyor, "gökyüzü aydınlanıyordu" ya da onların üzerin-

de uzay araçları görülüyordu. Onlar gördükleri şeyler karşısında çok korkmuş görünmüyorlardı, ama huşu duydukları belli oluyordu. Ve bir UFO görmüş olan herkes bu araçların dış uzaydan gelen varlıklara ait olduğuna inanıyordu.

And Dağları'ndaki son günümde, acılı fasulye ve pilav yediğimiz restoranda oturuyorduk. Ertesi sabah saat altıda Lima'dan New York'a uçacaktım. Oturduğumuz yerden Buz Tepeleri görünüyordu. David kalktı, masanın üstündeki vazodan bir papatya alıp kulağının arkasına yerleştirdi ve İspanyolca yayımlanan bir gazete almaya gitti. Sonra, gazetenin manşetlerini okurken yüzünün asıldığını gördüm.

"New York'da büyük bir elektrik kesintisi olmuş" dedi, "ve bir sürü insan 'bedava alışverişe' çıkmış."

"Bedava alışveriş mi?" diye sordum.

"Yağma yani" dedi.

"Aman Tanrım" dedim, "ölen ya da yaralanan olmuş mu?"

O, okumaya devam etti. "Hayır" dedi, "sadece elektrik sistemi bozulmuş. Yağmayı yapanların çoğu beyaz olmadığı için, sanırım, ırkçılık şahlanacak ve birileri daha fazla yasa ve düzen diye yaygara koparacaklar."

Aklıma arkadaşım Bella Abzug geldi. Şu sıralarda o New York belediye başkanlığı seçimi için kampanya yapmaya hazırlanıyor olmalıydı. Kazanabilecek miydi acaba, belki de Temsilciler Meclisi'nde kalması daha iyi olurdu. Senato seçimini yüzde yarım farkla kaybetmişti ve çoğu kişi onun belediye başkanlığı için favori aday olduğuna inanıyordu.

David'e, aklımdan geçenleri, Bella'yı çok sevdiğimi ve onun etkili bir belediye başkanı olacağını düşündüğümü söyledim.

"Onu ben de severim ve ona güvenirim" dedi David. "Sanırım, Bella'dan hoşlanmayan insanların benim hoşlanmadığım tipte insanlar olduklarını söyleyebilirim."

Başımı salladım ve Bella'nın güçlü kişiliğini ve eğer New

York'da olsaydım ona kampanyasında nasıl yardım edebilirdim diye düşündüm.

“Tanrım, Bella’nın kazanıp kazanamayacağını gerçekten merak ediyorum” dedim. “Acaba Demokratik Parti’nin New York’taki liberal kanadı yine kendi içinde bölünecek mi, yoksa bu kez Bella’nın kazanmasına izin verecek mi?”

David papatyanın sapını çiğniyordu. “Bunu birine sormak ister misin?” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Burada ünlü bir psişik olan bir kadın var. Benim hakkımda çok doğru kehanetlerde bulunmuştu. İstersen ona gidip Bella’yı soralım.”

“Neden olmasın?” dedim. “Böylece, New York’a geri döndüğümde neyle karşılaşacağımı bilebilirim.”

Arabaya atlayıp kentin ucunda ve dağın yamacında yer alan bir eve gittik. Bu, mütevazı ve beyaz sıva kaplı bir evdi. Duvarlar yer yer sarmaşıkla kaplıydı.

Genç bir kız kapıyı açtı, David’i tanıyor gibi selâmladı. David ona annesini görmek istediğimizi söyledi. Genç kız başını salladı ve annesinin sabahtan beri Sanskritçe metinler üzerinde çalıştığını söyledi.

“Sanskritçe mi?” diye sordum. “And Dağları’nda yaşayan Perulu bir kadının Sanskritçe ile işi ne?”

“Bunu o da anlamıyor” dedi David. “O, Sanskritçe üzerine herhangi bir eğitim görmedi, bu dili okumayı ve yazmayı bilinçli olarak bilmiyor, ama transa giriyor ve otomatik olarak Sanskritçe yazmaya başlıyor.”

“Yani içsel bir ses ona hakkında hiçbir şey bilmediği şeyler yazması için ilham mı veriyor?” diye sordum.

“Evet” dedi David. “O, bunun üzerinde hiçbir kontrole sahip olmadığını söylüyor. Bu ilham, olmadık saatlerde ortaya çıkıyormuş ve o kendini, karanlıkta bile, bilmediği bir dilde

uzun uzun spiritüel öğretiler yazarken buluyormuş.”

“Bu öğretiler doğrulandı mı?”

“Evet” dedi o. “Kendisi dünyanın en iyi Sanskritçe uzmanlarından biri olarak tanınmıyor, ama hiç kimse bunun nasıl olduğunu anlamıyor. Dünyanın her yanındaki Sanskritçe âlimleri ve tarihçileri onun yazdıklarının doğru olduğunu onayladılar. O da, yazdıkları insanlara yardım ettiği sürece ne olduğunu anlamak istemediğini söylüyor.”

Temiz ve sade bir holde Maria’yı bekledik.

Maria geldiğinde, onun sade ve orta-sınıf Perulu görünümü beni şaşırttı. Baskı desenli bir elbise geniş kalçalarını sımsıkı sarıyordu ve ayağındaki kalın kısa topuklu ayakkabılarla sallanarak yürüyordu. Yüzünde açık ve dostane bir ifade vardı ve saçları eski bir permanın kalıntılarını taşıyordu.

Maria, David’i kucakladı ve beni kolumdan tutarak bakımlı bir oturma odasına soktu.

O sadece İspanyolca konuşuyordu ve David onun sözlerini benim için çevirecekti.

Maria, “Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

David bana baktı. “Ona Bella ile ilgili bir şeyler sormak ister misin?” dedi.

“Tabii” diye karşılık verdim.

Ben Bella’nın geçmişini kısaca anlattıktan sonra, David söylediklerimi Maria için çevirdi.

Maria elini uzattı ve “Üzerinizden hiç çıkarmadığınız bir şeyi elimde tutabilir miyim?” dedi.

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü” dedi o, “sizin enerji titreşimlerinize dokunmam gerekiyor.”

Dönüm Noktası adlı filmi çekerken taktığım ve o zamandan beri boynumdan hiç çıkarmadığım kalp şeklindeki elmas kolyemi çıkarıp ona uzattım.

İçimdeki Yolculuk

Maria kolyeyi sağ elinde tuttu ve gözlerini kapattı. Kolyenin titreşimlerini “hissediyor” gibiydi.

“Söz konusu kadının iyi bir arkadaşsınız” dedi.

Başımı salladım.

“O, sizin New York kentinizde bir liderlik pozisyonunu kazanmak için yarışıyor.” O, bana soru sormaktan çok bildirimde bulunuyordu.

Tekrar başımı salladım.

Maria gözlerini açtı.

“Hayır” dedi, “onun bu yarışı kazandığını görmüyorum. Onun yerine, kel kafalı ve uzun parmaklı bir adamın bu yarışı kazandığını görüyorum.”

Şaşkınlıkla David’e baktım. Maria’nın kimden söz ettiğini anlamamıştım. Onun, New York politikasına ilişkin hiçbir şey bilmediği ve hayal gücünü kullanarak bir şeyler söylediği açıktı.

“Emin misiniz?” diye sordum. “Bir yanlışlık olmalı. Kimi tarif ettiğinizi bilmiyorum ve adaylığını açıklayan kişileri tanıyorum. Bu yüzden, tarfiniz gerçeğe uymuyor.”

“Bu kişi adaylığını henüz açıklamadı” dedi Maria.

Kafa derimden bir damla terin aktığını hissettim ve konuyu değiştirdim.

Ona çekebileceğim filmler hakkında bir soru sordum. Son çektiğim, bale dünyasıyla ilgili filmin iyi bir film olduğunu ve ödüller kazanacağını söyledi (*Dönüm Noktası* o sırada vizyona girmemişti).

Bir an sessizce oturdum.

“Ayrıca, bir pencerenin yanında duran bir adam görüyorum” dedi Maria. “Yerdeki karlara bakıyor ve ikinizin birlikte olmanızın imkânsız olduğunu düşünüyor.”

Gözlerimi kırptım ve yavaşça öksürdüm.

“O bu konuda çok düşünmüş, ama sizinle birlikte olmak

için yolunun açık olmadığını görüyor. Kimden söz ettiğimi umarım anladınız.”

Kendi hakkımda daha fazla konuşmak istemiyordum.

“Bella için ne diyeceksiniz?” diye sordum.

Maria bana üzgün bir bakışla baktı.

“Arkadaşınız kazanamayacak” dedi. “Seçime bile giremeyecek. Seçimi, henüz kimsenin dikkate almadığı o uzun parmaklı kel adam kazanacak.”

Maria ayağa kalkınca ben de kalktım. Onun yapacak başka işleri olduğu belliydi. Ona teşekkür ettim. O, sevecen ve üzgün görünüyordu. Kolyemi boynuma taktı ve eğer istersem beni tekrar görmekten mutlu olacağını söyledi. İkimizi de kucakladı ve biz oradan ayrıldık.

Maria’nın söyledikleri, özellikle o söylediklerinden çok emin görüldüğü için canımı sıkıyordu.

Arabaya doğru giderken, David’e, “O nasıl bu kadar kesin konuşabilir?” diye sordum. Yağmur çiseliyordu, bu dağ kenti bir süre sonra bir çamur deryasına dönüşecekti.

“Bilmiyorum” diye yanıtladı David. “Bekle ve gör. Belki o yanılıyordur. Ama onun yanıldığını pek görmediğimi söylemeliyim.” Hafifçe ürpererek arabaya doğru yürüdü. Ben de söyleyecek bir şey düşünmeden onunla birlikte yürüdüm. David arabayı çalıştırdı ve Llocllapampa’ya doğru yola koyulduk. O sessizdi ve ben onun düşüncelerini bölmek istemedim, ama onunla paylaştığımız bu çok özel ve değerli dostluğun gelişimini işaret eden “rastlantı” dizisi yine merakımı uyandırdı. Şimdi onun söylediği her sözün gizli bir anlamı varmış gibi geliyordu bana. O, her şeyden önce, *neden* ortaya çıkmıştı? Onun beni tanımaktan kazanacağı bir şey yoktu. O, on yıl önce -sadece, bu zamanda karşılaşmamızın basit bir rastlantı olmadığını bana göstermek için- bir yabancı olarak gelip, bana Masai taşlarını verip gitmişti.

İçimdeki Yolculuk

Onun sayesinde öğrendiğim her şeyi düşündüm. Mayan'ı... ikisinin bana tanıttığı spiritüel dünyayı... onların hayatın büyük gizemlerinin onları görüp çözmemiz için orada olduğunu bana hatırlatmalarını... David'in okumamı önerdiği kitapları... burada UFO'ları sıradan olaylar olarak gören düzinelerce insanı düşündüm. Her şeyi bir araya getirmeye çalıştım: Ambres, McPherson ve John, birbirlerinden ayrı görünseler de, aynı şeyleri söylemişlerdi. Onlar Tanrı, ruh, sevgi, karma, diğer dünyalar, Kozmik Adalet, temel iyilik, spiritüel aydınlanma, İsa, uçan daireler, Altın Kural, gelişmiş uygarlıklar, ateş arabalarıyla gelen "tanrılar," insanlık tarihi boyunca izah edilememiş mucizeler sergilemiş olan insanlar ve bunların arasındaki sürekli bağlantılardan söz etmişlerdi.

Tüm bunlar bana anlamlı ve mantıklı gelmeye başlıyordu mu? Belki insanlar binlerce yıldır yürürlükte olan kozmik bir plânın bir parçasıydılar. Uzay gemileriyle yolculuk yaptıklarını iddia eden insanlar bile doğruyu söylüyor olabilirler miydi? Hayır, bu kadarı biraz fazla olurdu... Ama, ben tüm bunlarla ilgili olarak ne yapacaktım? Bunları yazsam bana kimse inanır mıydı? David bu yüzden mi hayatıma girmişti? O bana, eğer öğrendiklerime gerçekten inanıyorsam aşağılanmayı göze alabileceğimi söylemişti. Ama sonra, eğer insanlar içtenliğime inanırlarsa güvenilirliğimin zarar görmeyeceğini de söylemişti. Ben içtendim. Ama *hangi* konuda içten olduğumu düşündükçe korkudan titriyordum.

Llocllapampa'ya yaklaşıyorduk. Bavulumu çabucak hazırlayıp son kez güneşin batışını izlemeyi düşündüm. Ama oraya vardığımızda, üniforma giymiş Perulu bir adamın otelin kapısında beklediğini gördüm. David bana doğru döndü ve "Bu arkadaşım seni aşağı indirecek" dedi. "İngilizce bilmez, ama güvenilir biridir. Sen New York uçağına bineceksin. Ben bir süre daha burada kalacağım."

İçimin ezildiğini hissettim. Ağlamak istedim. “Bir dakika” dedim, “ben gidiyorum ve sen burada kalıyorsun, öyle mi? Ama ben seninle biraz daha konuşmak istiyordum. Hem sen neden burada kalıyorsun ki?”

David bana baktı ve “Ben geri dönmek zorunda değilim” dedi. “Ama sen geri dönmek zorundasın. Hepsi bu. Son birkaç hafta içinde olup biten her şey üzerinde düşün. Onları yavaş yavaş özümse. Bu senin için sadece bir başlangıç. Şimdi senin yalnız kalmaya ihtiyacın var. Senin sadece köklenmek için gerçek hayatına geri dönmenin daha iyi olacağını düşünüyorum. Notların, kasetlerin, okuyacak bir sürü kitabın ve yapacağın araştırmalar var. Bunları yap. Çok düşündün ve çok şey öğrendin. Şimdi kendi başına olmak senin için daha iyi olacak.”

Gözlerim yaşlarla doldu. Ne diyeceğimi bilmiyordum. O, uzanıp elimi tuttu. “Şu gökyüzüne bak” dedi. “O mu özgürlük yoksa bu mu? Hadi şimdi gidip hazırlan.”

Son kez soğuk ve karanlık odama gittim. Giysilerimi, kasetlerimi ve notlarımı bavuluma yerleştirirken canım bir kez daha kükürt banyosu yapmak istedi. O gece dağın sessizliğinde domuzların horultusunu duyamayacaktım. Sabah dişlerimi nehrin turuncu suyunda fırçalayamayacaktım. İkinci vakti dağda yürüyemeyecektim. Artık David’le birlikte olamayacaktım. Gelecek üzerinde gerçekten hiç düşünmemiştim ve birden onu kucağımda bulmuştum.

Bavulumu topladıktan sonra dışarıya çıktım. Güneş batıyordu. Dişsiz kadın arabanın yanında elinde yüzük saatimle bekliyordu. David’e baktım, o omuz silkip gülümsedi. Yüzük saati alıp kadının avucuna koydum ve elini kapattım. Onun yüzünde beliren sevince gülümseyerek David’e döndüm.

O, yanağımla okşadı. Elini iki elimle sıkıca tuttum. “Şimdi gitmek zorunda mıyım? Öylece çekip gidecek miyim?” dedim.

O, “Evet” dedi ve elimi tutarak benimle birlikte arabaya

İçimdeki Yolculuk

kadar yürüdü. Çevreye, mor renkli dağlara baktım. David, arabanın kapısını açarken bir koluyla omuzlarıma sarıldı. “Tekrar görüşeceğiz. Söz veriyorum. Bana güven. Daha önce birçok hayatta birlikte olduğumuzu hatırla, tamam mı?” dedi.

Ensemi kaşıyarak ağlamamaya çalıştım. Onun arkadaşı bavulumu arka koltuğa yerleştirirken ben de arabaya bindim. David kapıyı kapatıp bana doğru eğildi.

“Seni seviyorum” dedi. “Ve hiçbir şeyin sevgiden daha önemli olmadığını hatırla.”

Boğazımda büyük bir sızı hissettim. Tüm kontrolümü yitirmekten korktuğum için güçlkle konuşabildim. “Evet” diye yutkundum. “Neden bilmiyorum ama ben de seni seviyorum.”

“İyi” dedi David. “Kendin ol, korkma ve tüm dünyayı sev. İşte bu kadar... basit.”

David’in arkadaşı motoru çalıştırıp gaz pedalına bastı. Oradan uzaklaştık. Arkama dönüp bakmadım, ama David’in el sallayarak gidişimizi izlediğini hissediyordum.

“Daha önce de var olma fikrinin kabul edilmesiyle derin bir duygusal güç kazanılabilir. Böylece, bir yarıkürede yaşıyor, yarım düşünceler düşünüyor olduğumuzu ve şimdiki zamanda geçmişle gelecekle birleştirecek ve duygusal dünyamızı tam bir küreye dönüştürecek yeni bir inanç ihtiyacımız olduğunu öğreniriz.”

LAFCADİO HEARN

Kokoro

Şoför İspanyolca bir şeyler söyledi ve ben de başımı salladım ve gülümsedim; onunla konuşamadığım için rahatlamıştım.

Tanıdık kırsal bölgeyi seyrederek boğazımdaki ağrıyı hafifletmeye çalıştım. And Dağları’ndan döne döne inerken mendencilik kasabalarının, lama sürülerinin, beyaz şapkalı kadınların, demiryolu geçidindeki UFO tabelasının yanından geçtik. Hava gittikçe daha tozlu, daha yoğun, nefes alması daha ko-

lay, ama daha güçsüz hale geldi. Güneş arkamızdaki dağların ardında battı. Virajlı yoldan yukarı tırmanan ve yarın kömür ve demir cevheriyle dolu olarak aşağı inecek olan kamyonların yanından geçtik.

Zihnimden imgeler geçip duruyordu: Köpüren kükürtlü sular, sıcak dağ çayırıları, turuncu nehir, enerji toplamak için koku yaprağı çiğneyen köylüler ve David'le gün ışığında yaptığımız o kafa karıştırıcı konuşmalar. Az sonra uyuyakalmıştım.

Bozuk yolun neden olduğu bir sarsıntıyla uyandım. Artık karanlık çökmüştü ve yıldızlar alçaktan uçan kristal parçaları gibi parılıyordu. Şoför arabayı ifadesiz bir yüzle sürüyordu.

Lima'ya giriş geri kalmış bir dünyaya girmek gibiydi. Çevreye bakmamaya çalıştım. Gecekonduklar yol boyunca dizilmişti. İnsanlar amaçsızca yürüyorlardı. Fabrikalar zaten kirli olan havaya kara dumanlar püskürtüyordu. Kentin üzerini kaplayan ıslak, kalın ve kirli bulutlar yukarıdaki diğer dünyanın pırl pırl güzelliğini karartıyordu.

Üşüdüğümü hissettim ve deri kabanımı giydim. Araba Varig Havayolları'nın önünde durdu ve şoför bavulumu içeri taşıdı. Ona teşekkür ettim, gülümseyerek el sıkıştık ve o dağlarda bizim için bir ev gibi olmuş olan arabaya binerek uzaklaştı.

Biletimi ve pasaportumu gösterdikten sonra uçağa bindim. Lima'dan iki saat uzaklıkta ve on bir bin metre yükseklikte uçarken, ufukta bir elektrik fırtınası gördüm. Sanki gökyüzünde şimşeklerle yapılan bir çatışma vardı. Devamlı çakan şimşekler tüm gökyüzünü gündüz gibi aydınlatıyordu. Elektriğin müthiş gücü oturduğum yerde kendimi bir pire kadar önemsiz hissederek büzülmeme neden oldu. Hiçbir şey doğa kadar güçlü görünmüyordu. Sadece, David, Mayan, John, Ambres, Mc Pherson, Cat, Cayce ve daha birçok kişiye göre, hiçbir şey *kollektif* insan zihni kadar, yani insan bilinci denen -ve insan ruhları denen ortak enerji tarafından temsil edilen- o son derece

İçimdeki Yolculuk

esnek kuvvet ağı kadar güçlü değildi. Araştırabileceğim sonsuz dünyalar var gibi görünüyordu. Ve ben bunu yapmak *istiyordum*, bilmeyi gerçekten istiyordum.

Belki insan ruhun varlığını hiçbir zaman fiziksel olarak kanıtlamayabilirdi. Artık, bunun bile önemli olduğundan emin değildim. Belki gerçeklik sadece insanın inandığı şeydi. Bu tüm algılanan gerçeklikleri gerçek yapardı. Belki benim öğrenmekte olduğum ders buydu: *Sınırsız düşünmeyi* öğrenmek... her şeyin mümkün olabileceğine inanmak... insanın her şeyi yapabileceğine, her düzeye yükselebileceğine, *her şey olabileceğine* inanmak. Belki bir insan ruhu *her şeydi*. Ve böyle bir gerçeği yeniden öğrenmek her birimize bağlıydı.

Belki, insan ırkının trajedisi bizim Tanrısal olduğumuzu unutmuş olmamızdı. Eğer bu gerçeğin yeniden farkına varırsak, korkuyu hayatımızdan defedebilirdik. Korkuyu defedersek nefreti de defedebilirdik. Ve çok daha fazlasını... Korkuyla birlikte kendimizi açgözlülükten, savaştan ve cinayetten de kurtarırdık. Korku hayatlarımızın onun çevresinde döndüğü kök ve çemberdi: Başarısızlık korkusu, acı çekme korkusu, aşağılanma korkusu, yalnızlık korkusu, seilmeme korkusu, kendimize karşı duyduğumuz korku, ölüm korkusu ve son olarak da korku korkusu. Korkunun kendisi sinsi ve bulaşıcıydı ve o bir gerçek-dışılık noktasından sızıp hayatlarımıza nüfuz ediyordu. Belki ölüm inancımız en vahim gerçek-dışılıktı. Asla gerçekten ölmediğimizi, daima bir şans daha elde ettiğimizi, hiçbir acının, aşağılanmanın ve kaybın nihai bir son ve ebedi olmadığını gerçekten bilebilseydik, o zaman belki korkacak bir şeyin olmadığını anlayabilirdik. Ve insanlar, karmaşıklık yeteneklerini, başlangıçtan beri olduklarını bildikleri şeyin -Tanrı'nın bir parçası olmanın, sınırsız olmanın ve kendi tanrısal potansiyelinin efendisi olmanın- sorumluluğundan kaçınmak için bir mazeret olarak kullanıyor olabilirlerdi.

Emniyet kemerim bağlı, sessiz bir gerginlikle otuyordum. Uçak, her pencereden görülen göz kamaştırıcı ve afallatıcı doğal gücün gösterisi içinde şiddetle sarsılıyor ve aşağı yukarı sallanıyordu. Dışarıda gece, art arda çakan şimşeklerden gündüz gibi aydınlanmıştı. Hiç kimse konuşmuyordu. Hiç kimse çığlık atmıyordu. Görebildiğim kadarıyla, hiç kimse ağlamıyordu. Öylece durup beklemekten başka bir seçeneğimiz yoktu. Böyle anların insanı o güne dek bize öğretilmiş olanın ötesinde düşünmeye, farkındalığını genişletmeye zorladığını düşündüm. Böyle anlar, gerçekten muktedir olduğumuz içsel kontrolü daha iyi anlamamız için bir katalizör görevi görüyordu... Uçaktaki hiç kimse fırtınaya karşı savaşılamazdı. Kimse onu yenemezdi. Kimse onu gerçekten anlayamazdı bile. O sadece *vardı*. Ve doğa güçlerinin yarattığı bu kriz hepimizi birleştirmişti; hiçbir şey söylemeden bu deneyimi paylaşıyorduk.

Gevşemeye karar verdim. İşe, ayaklarımı gevşeterek başladım. Sonra ayak bileklerimi, bacaklarımı, kollarımı, ellerimi, karnımı ve göğsümü gevşettim. Bu gevşeme işe yaradı. Gittikçe, sallanan ve gıcırdayan uçağın bir parçası olduğumu hissetmeye başladım. Nefes alış verişim düzeldi. Kalp atışlarım yavaşladı. Alnımdaki ve göğsümdeki terler soğudu. Sonra, durdum ve bedenimi kontrol etmek için zihnimi kullanarak, korkmamakta ısrar eden olumlu düşünce gücünü kullanarak korkumu kontrol altına almış olduğumu fark ettim. Peki, benim zihnimi ne kontrol ediyordu? Onun ruhum olduğunu söyleyebilirdim sadece. Ruhum, bedene her ne olursa olsun, her şeyin yolunda olduğunu biliyordu. Ruhum -evrensel enerjinin bireyselleşmiş parçası- her şeyin, dışarıdaki o fırtınanın bile bir parçası olduğuna inanıyordu. Ruhum, hayatta kalacağını, ebedi ve sürekli olduğunu ve yaşadığımız bu olayın da hayat dediğimiz serüvenin bir parçası olduğunu sınırsız anlayışıyla biliyordu.

Bitkin düşmüş, ama huzur içinde uyuyakaldım.

BÖLÜM 26

“Bugün şafak sökmeden önce bir tepeye çıkıp yıldızlarla dolu gökyüzüne baktım.

Ve ruhuma dedim ki, ‘Biz bu küreleri ve onlardaki her şeyin hazzını ve bilgisini kucakladığımız zaman doyum bulacak mıyız?’

Ve ruhum dedi ki, ‘Hayır, ama biz o düzeyi geçip onun ötesine doğru devam edeceğiz.

Bana sorular soruyorsun ve ben seni duyuyorum, ama onları ben yanıtlayamam, yanıtları kendin bulmalısın.”

WALT WHITMAN
Kendi Şarkım

New York’a varınca hemen Bella ile buluştum. O gün onun doğum günüydü ve seçim kampanyası ekibi Stüdyo 54’de bir bağış toplama partisi veriyordu.

Bella, Peru’da olduğumu biliyordu; ona, And Dağları’nda bir kulübede meditasyon yaptığımı söyledim. O benim kitaplarımı okumuştı ve benim her türlü garip serüvene atılabileceğime inanırdı. Bu serüven üzerinde konuşmamız için uygun bir zaman değildi. Ona sadece kulübemde iyice dinlendiğimi söyledim ve o bana inanmadığını göstermek için gözlerini yuvalarında döndürerek güldü ve sonra bildik bir deliliğe geri dönmek için kampanya stratejisini anlatmaya başladı.

Onu dikkatle izleyerek, And Dağları’ndaki Maria’nın söylemiş olduğu şeyi doğrulayacak veya yalanlayacak bir şey bekledim. Ama zaman Maria’yı haklı çıkardı; Bella seçimde ikinci tura bile kalamadı. New York belediye başkanlığı seçimini uzun boylu, uzun parmaklı, kel kafalı bir adam olan Ed Koch kazandı.

Keşke Maria’ya daha çok soru sorsaydım...

Sonra, beni Peru yolculuğuna çıkmaya götüren olayların ve Peru'daki olayların birikimiyle, dışsal hayatımın altında farklı bir hayat sürmeye başladım. Bu süreçte yine filmlerde oynadım, televizyon programlarında dans ettim ve şarkı söyledim ve canlı gösterimle turneye çıktım. Hâlâ kadın hareketi, politika ve insan hakları alanında makul ölçüde aktıftım, ama yolculuk yapmayı ve düşünmeyi daha çok tercih ettiğimi gördüm.

Gerry ile ilişkim zamanla soğudu ve bitti. Yeni perspektiflerimle, bu ilişki gerçekten başka bir hayata ait bir ilişki gibi gelmişti...

Yolculuğa çıkmayı seviyordum, çünkü o hem dünya hem de kendimle ilgili daha doğru ve objektif bir görüş kazanmama yardımcı oluyordu. Amerika'daki birçok kentin yanı sıra, Avrupa, İskandinavya, Güneydoğu Asya, Japonya, Avustralya, Kanada ve Meksika'ya gittim.

Ve daha fazla yolculuk yaptıkça, hayatın gittikçe daha çok anladığım spiritüel boyutları hakkında daha çok şey öğrendim. Bu süreçte görüşlerim şekilleniyor ve gittiğim her yerde doğrulanıyordu.

Ruhun tekrar-doğuş süreciyle tekâmül etmesi teorisinin, sadece Kaliforniya'da değil, tüm Batı dünyasında yeni çağ düşünce sisteminin bir parçası haline geldiğini gördüm. Bu, gündelik sohbetlerde bile ortaya çıkıyordu. O sohbetleri daha ciddiyetle takip ettiğimde ise insanların geçmiş yaşamları hatırlama ve spiritüel bilinç konusunda görüş alışverişinde bulunmaya susamış olduklarını görüyordum. Onlar sohbeti, genellikle, onların deli olduklarına inanmayan birisiyle bu teoriler üzerinde ciddi bir diyaloga girmenin çok güzel olduğunu söyleyerek bitiriyorlardı. Konuştuğum insanların bazıları kendi ülkelerinde sıradan yurttaşlardı. Ama diğerleri politika ve basın alanında üst düzey pozisyonlarda bulunan etkili kişilerdi. Özellikle basın mensupları inançlarını kendilerine saklama konusunda dik-

katliydiler ve bunu yapmak zorunda oldukları için üzüntü duyuyorlardı.

Ama ben artık bu konuda kendi kendime konuşmak istemiyordum. Benim karşı savlara, eleştiriye ve sorgulamaya ihtiyacım vardı ve bunları istiyordum. Bunu önce okuyarak aradım ve en güçlü kuşkucuların en ciddi inançlara sahip insanlar arasında bulunduğunu gördüm. Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyorum. Spiritualiteyi ve yüksek bilinci gerçekten önemseyen insanlar, özellikle sahtekârlar, şarlatanlar, kendini peygamber ilan edenler ve salon mistikleri tarafından kandırılmak için çok dikkat ediyorlardı. Ve tüm psişik fenomen alanlarında araştırma deneylerinin -bazı durumlarda yıllardan beri yürütüldüğünü öğrendim.

Tüm konuyla ilgili olarak, kadim Sümer çiviyazısı tabletlerinden Mısır kayıtlarına, Yunanlı kâhinlere, Hindu kutsal metinlerine, Druid geleneğine, Essene kaynaklarına, Farmasonlar gibi gizli cemiyetlerin kayıtlarına, Carl Jung'un yazılarına ve daha yakın geçmişte yapılan parapsikolojik araştırmalara uzanan çok kapsamlı bir literatür vardı. Arayış ve bakış açısı, daima, insanın kendi spiritüel boyutu *ile ve onun vasıtasıyla* daha tam ve huzur içinde yaşamasını sağlamak için onun genişlemiş bilinç potansiyelini tanımaktı.

Okumalarımı sürdürürken, birçok farklı insanı inançları hakkında sorguladım. Tekrar tekrar, bu konuda karşılaştığım en güçlü önyargının kendilerini entelektüel pragmatist olarak gören kişilerin zihinlerinde kökleşmiş olduğunu gördüm. Onlar psişik, astral, spiritüel boyut gibi sözcüklere düşünmeden tepki gösteren insanlardı ve bu şartlı refleksin ötesine bir türlü geçemiyorlardı.

Bir süre sonra, bazı insanların spiritüel değerleri reddetmeye gerçekten ihtiyaç duyduklarını görmeye başladım. Onlar bu dünyayı olduğu gibi kabullenmişlerdi, dünya üzerindeki ha-

yatın sunduğu güzelliği ve sevinci olduğu gibi, dehşeti, acıyı ve ıstırabı da kabul ediyorlardı. Bu insanlar bütünü cesaretle kucaklıyorlardı, sınırları zorlamaya istekli ve heveslilerdi, ama daha bu hayatın tüm var olan olduğunu kabul ediyor, o kapsam içinde kalıyorlardı. Onların mutlulukları ve mutsuzlukları için çok önemli olabilecek -ya da olmayabilecek- olan yeni bir boyut onların başa çıkmak istemedikleri ek bir angaryaydı. Yine, bu benim iyi anlayabileceğim bir görüştü. Her şeye rağmen yetiyorsa yetiyordu. Ama şu var ki...

Ama şu var ki, gittiğim her yerde, spiritualite ve genişlemiş bilinç için duyulan derin bir ihtiyaçla, insanların bir araya gelip enerjilerini işe yarayan *bir şeyde* paylaşma ihtiyaçlarıyla sürekli olarak karşılaştım. İnsanların benimkine benzer deneyimler yaşamış olduklarını da gördüm: Bu insanlar, ruhsal varlıkların medyumlar kanalıyla verdikleri mesajlarla, geçmiş yaşamları hatırlamakla, spiritüel farkındalıklarını geliştirmekle, hatta UFO'larla temas kurmakla ilgileniyorlardı. Findhorn gibi spiritüel toplulukların tüm dünyada ortaya çıkmakta olduklarını gördüm. Bunların birkaçını ziyaret ettim ve oralarda bir süre kaldım.

Astrologların ve astronomların verdikleri isimle Kova Burcu Çağı'na giriyor olmamızın bir Sevgi ve Işık çağına girmekte olduğumuz anlamına da mı geldiğini merak ettim. Sevgi ve ışık, yeni çağ keşifleriyle ilgili hisleri tanımlamak için en sık kullanılan iki sözcüktü. Dünyanın bazı liderleri de spiritüel terimler kullanıyorlardı; Pierre Trudeau, insanlık için bir "sevgi anlaşması" yapmanın gerekli olduğunu söylerken, Zbigniew Brzezinski materyalizmin tatmin edici olmadığını ortaya çıktığı bir teknoloji dünyasında "spiritüel bir şeye duyulan özlemin arttığından" söz etmişti. Öyleyse spiritüel dürtü politika filan tanımlıyordu. Maddi varoluş katını aşma dürtüsü de yeni değildi.

Eve döndüm ve Amerikan aşkını hareketi hakkında bir-

İçimdeki Yolculuk

kaç kitap daha okudum. Bu harekete katılan düzinelerce kişinin içinde Ralph Waldo Emerson, Henry Thoreau, (*Küçük Kadınlar*'ın yazarı Louisa May'in babası) Bronson Alcott da yer alıyordu. Onlar, aşırı-entelektüalizme ve insanın sadece görebileceği veya kanıtlayabileceği şeye inanması lineer âdetine başkaldırmışlardı. Onlar, bunları hem sınırlayıcı hem de ziyankâr bulmuşlardı, çünkü bu sınırlar içinde insanın tam potansiyeli asla gelişemezdi. Onlar, gerçek esasların görünmez, dokunulmaz olduğuna, ama asla *gerçek-dışı* olmadığına inanıyorlardı.

Aslında, ne ilginçtir ki, Amerikan Devrimi bile spiritüel dünyaya duydukları inanç yaşamlarının ayrılmaz bir parçası olan adamlar tarafından tasarlanıp başlatılmıştı. Amerikan tarihinin o dönemini tekrar okuduğumda, ne kadar çok şeyi unutmuş olduğumuzu, o devrimcilerin metafiziksel olarak ne kadar cesur davranmış olduklarını fark ettim. Kurucu babalarımızın hepsi, yani Thomas Jefferson, Thomas Paine, John Adams, Benjamin Franklin ve George Washington aşkındıydı.

Onların inançlarının anlamı, Birleşik Devletler'in Resmi Mührü'nde ortaya çıkmıştı; bu efsanevi mührün arka yüzünde “Çağların Yeni Bir Düzeni Başlıyor” yazısı ve üzerinde bir göz bulunan bir piramit resmi yer alıyordu. Kâğıt doların üzerinde de aynı şekilde Giza'nın Büyük Piramidi ve onun üzerinde “üçüncü göz” resmi yer alıyordu. Tüm bu sembolizm, Birleşik Devletler'in doğuşunda aşkınıcı kurucularımız tarafından tayin edilmişti.

Bu adamlar hakkında daha çok şey okumaya başladım ve onların yeni düşünceleriyle o zamanın eski düzenlerini ne kadar derinden tehdit ettiklerini fark ettim. Aşkınıcılar, sadece Kuveykır ve Püriten geleneklerinden değil, Alman ve Yunan filozoflarından ve Doğu dinlerinden de ilham almışlardı. Onlar, tarihi aşağılamakla suçlandıklarında ise insanlığın tarihten özgürleştirilmesi gerektiğini söylemişlerdi. Onlar tüm gözlemin gö-

receli olduğuna inanıyorlardı. Onlar gözleri ile değil, gözlerinin içinden doğru görüyorlardı.

Hepsi, içsel reformun sosyal reformdan önce gelmesi gerektiğini işaret etmişti. Onlar hep kişisel dönüşümün gerekliliğini vurgulamışlardı, ama Amerikan Devrimi Sanayi Devrimi'ne geçtiğinde, aşkıncılar toplumdan gittikçe soyutlandıklarını ve yanlış anlaşıldıklarını gördüler. Artık, teknoloji ve makineler tüm Amerikalıların zihinlerine hâkim olmuştu.

Onlar daha sonra, okültistler, doğaüstü güçlere inanan kişiler olarak tanındılar ve daha çok kendi çevrelerinde faaliyet göstermeye başladılar. On dokuzuncu yüzyılın sonunda, kurucu babalarımızın en büyük korkuları gerçekleşti. Artık biz tam olarak materyalizm yolunda ilerliyorduk; spiritüel mirasımız sanayileşme tarafından bastırılmıştı, tarih kitapları mistik başlangıcımızdan pek söz etmiyordu.

Ama Marilyn Ferguson'un 1980'de yayınlanan "Kova Burcu Gizli Anlaşması" adlı kitabında daha tam olarak anlattığı gibi, devrimci atalarımızın spiritüel destek sistemi sanatı ve edebiyatı etkisi altına almıştı.

Örneğin William Blake, Amerikan ve Fransız devrimlerini dünya çapında bir spiritüel devrimin sadece ilk adımları olarak nitelemiştir.

Blake, Alman filozof ve yazar Jacob Boehme ile Emanuel Swedenborg'dan etkilenmiş ve kendisi de sonraki yıllarda -Nathaniel Hawthorne, Emily Dickinson, Herman Melville, John Dewey, Thoreau, Gandi, Martin Luther King gibi- bazı yazarları, sanatçıları ve politikacıları etkilemiştir. Bu kişilerin hepsi en sonunda hayatın gizemini açıklayacak olan metafiziksel boyutlara derin bir biçimde inanıyordu.

Okumaya devam ettim ve spiritüel araştırma deneyimlerim hakkında insanlarla gittikçe daha özgürce konuştum. Başka birçok kişi de içsel yaşamları ile dışsal yaşamları arasında

İçimdeki Yolculuk

bir denge arar görünüyordu. Onların birçoğu ruhsal varlıkların medyumlar aracılığıyla mesajlar verdikleri celselere katılıyor, “öbür taraftan” yanıtlar istiyordu.

Film stüdyolarının yöneticileri, banka başkanları, gazeteciler, aktörler, aktrisler, müzisyenler, yazarlar ve ev kadınları bu medyumik celselere katılıyorlardı. Artık, kimse bu sürecin geçerliliğini sorgulamıyordu. Onların bu konulara ilişkin herhangi bir kanıt aramadıklarını gördüm. Onlar sadece aldıkları bilgiyle boğuşuyorlardı. Bu celselerde geçmiş yaşamlarla ilgili bilgi, psikolojik bilgi, beslenmeyle ilgili bilgi, tıbbi ve bilimsel bilginin yanı sıra Atlantis, Lemurya, kozmosun yaratılışı, dünya-dışı varlıklar ve insanın düşünebileceği her konuda bilgi veriliyordu. Ruhsal varlıklar onların dostları ve sırdaşları olmuşlardı. İnsanlar, sanki bu varlıklar fiziksel olarak mevcutlarmış gibi, onların kişiliklerini, mizahlarını ve anlayışlarını tartışıyorlardı.

Bu celselere gelen yüzlerce kişiyle konuştukça, onların birbirleriyle, hayatlarındaki -spiritualite ihtiyacını tanımamış olan kişilerle olduklarından daha rahat ve açık olduklarını fark ettim. Bu kesinlikle dinî bir his değildi. Sadece, spiritüel farkındalıktan yoksun olmak kolsuz ve bacaksız olmak gibiydi. Bazıları gidişatın zorlaştığını gördüklerinde kuşkucu sorular soruyorlardı. Ama konuştuğum insanların hepsi bu yolda ilerlemeye devam ediyordu. Onlar bana ruhsal varlıkların yaptıkları ve gerçekleşen kehanetlerden söz ettiler. Geçmiş yaşamlarıyla ilgili bazı bilgilerin şimdiki hayatlarıyla ilgili perspektiflerini nasıl değiştirdiğini anlattılar. Onların arayışlarını paylaşmayan ve spiritüel konuları konuşamadıkları arkadaşlarının hayatlarının ne kadar boş göründüğünü de söylediler.

Onlara sorular sorduğumda bana açık yüreklilikle yanıtlar veriyorlardı, ama hepsi bu konudan anlamayan kişilerle ilişki kurmakta zorlandıklarını söylüyordu. Birbirlerine sahip ol-

duklarını bilmenin desteğiyle günlük hayatlarını sürdürüyor, ama en çok kendi spiritüel benlikleriyle gittikçe daha fazla temas kurmaktan mutluluk ve sevinç duyuyorlardı. Onlarla spiritüel inançlarını ve değerlerini paylaşamadıkları ve geçmişin kinik ve entelektüel sınırlamalarına tahammül edemedikleri için bazı ilişkileri ve eski dostlukları en nihayet sona ermişti. Bazıları da sevdikleri kişilerin gözlerini korkutmamak için iki hayat sürmeyi gerekli bulduklarını söylemişlerdi.

Aynı zamanda bilim de bu konuda kendi mücadelesini yaşıyordu. *The New York Times*'da bilimcilerin evrenin yaratılışını açıklayan “büyük patlama” teorisini kabul etmeye zorlandıklarını okumuştum. Görünüşe göre, sonuçta teologlar haklı çıkmış gibiydi. Tevrat başlangıç noktasını söylemişti ve bilimciler şimdi onu kabul etmek zorunda kalıyorlardı. Evren yaklaşık yirmi milyar yıl önce büyük bir patlamayla “bir anda” yaratılmıştı. “Yaratılış”ın astronomik, bilimsel ve dinî açıklamalarının hepsi şimdi -çoğu bilimcinin canını sıkı bir biçimde örtüşüyordu. Evren bazı yerlerde saatte yüz milyon mil gibi bir hızla genişliyordu. Bu da, *bir başlangıcın olduğu* anlamına geliyordu.

Böylece, bilimcilerin şimdi ortaya attıkları soru, “Başlangıçtan önce ne vardı?” sorusuydu. Şimdi onlar, “doğayı yoktan var eden bir Tanrısal İrade’nin olması gerektiği” sonucuna varıyorlardı.

Böylece, teolojik bir açıklama bir yanıt içeriyor olabilirdi. Bilimciler gezegendeki insanlığın kökenlerinin, hayatın kimyasal bileşenlerinin, yıldızların oluşumunun başlangıcının izini sürebilmişlerdi, ama onlar şimdi somut bir bariyere toslamışlardı. Bilimci (ve NASA’nın Goddard Uzay Araştırmaları Enstitüsü Müdürü) Robert Jastrow bir makalesinde şöyle diyordu: “Mantık gücüne inanarak yaşamış olan bilimci için öykü kötü bir rüya gibi sona erer. O, cehalet dağına tırmanmış, en yük-

sek tepeye ulaşmak üzeredir; son kayayı da aşip zirveye çıktığında, yüzyıllardan beri orada oturan bir teologlar (tanrıbilimciler) grubu tarafından karşılanır.”

Sanki bütün dünya kendisiyle yüzleşmeye doğru hızla gidiyor gibiydi. Son yüz yılda, özellikle teknoloji alanlarında, ondan önceki çağlarda elde edilenin toplamından daha büyük ve daha hızlı bir ilerleme kaydetmiştik; bununla sadece, yeni keşiflerle ortaya çıkan çeşitli bilimsel disiplinler boy ölçüşebilmişti. Ve bu hızlı gelişim sürüp gidiyordu. Orta yaşlı insanlar çocukluklarında tamamen farklı, komşularıyla sıcak ilişkiler kurdukları sakin bir dünyada yaşadıklarını hatırlıyorlardı; şimdi ise televizyon, telefon iletişimi, bilgisayar çağında yetişmiş olan ve okumayı zor, yazmayı hantal bulan bir nesil vardı.

Tüm alanlardaki keşfin hızlanmasıyla bu dönemi dolduran enerji, zamanı da değiştirmişti. Bir tür zaman genleşmesi yaşıyorduk; bu ani bir kriz anında hissedilen ve adrenalinden kaynaklanan bir zaman genleşmesi gibiydi; ama bu her gün hayatımızın her alanında karşımıza çıkan devasa ölçekte bir genleşme ve krizdi. Gittikçe daha fazla insanın yaşamlarında titreşen enerji girdabında kaybolmuş bir bütünlüğü aramak için spiritüel boyuta yönelmesinde şaşılacak bir şey yoktu. Onlar, yaşamları daha yoğun ve gergin hale geldikçe, o enerjileri kontrol altına almaya daha çok ihtiyaç duyuyorlardı.

Şimdi, bana öyle görünüyordu ki bu arayış, bu spiritüel boyut duygusu, içsel kuvvet bulmak için bir kaynağa yönelmek kaçınılmazdı; insanlığın kendisiyle başa çıkmaya zorlanma süreci, spiritüel keşfin hızlanması diğer alanlardaki keşif enerjisiyle boy ölçüşmeye başlıyordu. Dahası, eğer salmakta olduğumuz diğer enerjilerin kafamızı karıştırıp yönümüzü şaşırtmasını istemiyorsak spiritüel keşif bizim için asli yol gibi görünüyordu. Enerjilerimizi -dış uyaranlara sadece adrenal kaynaklı tepkiler göstermeyecek şekilde- yönlendirebilmek için, yaşam

gücümüzü yoğunlaştıran o merkezlenmiş sükûnete ve içsel kesinliğe ihtiyacımız vardı.

Spiritüel ilgi alanlarım ve deneyimlerim arttıkça, bu konuda gittikçe daha fazla yazmaya başladım. İlk başlarda daha çok kendim için yazıyordum. Bu benim düşüncelerimi netleştirmeme yardımcı oldu, ayrıca ben ne yaptığımı, ne düşündüğümü yazmaktan hep hoşlanırdım. Daima hoşlandığım bu meşguliyet şimdi bir boyuta daha sahip olmuştu. Bütün hayatım benim için aydınlanmaya başlamıştı; ama bazen, eğer bu yazdıklarımı kitap olarak yayımlarsam okurların onlara nasıl tepki göstereceklerini merak ediyordum. (Şimdiye dek, tanıdığım ve katı görüşlerini kişisel dostluğun bile yumuşatamadığı birçok entelektüelin olası tepkileri konusunda beni bilgilendirecek ruhsal rehberlere ihtiyaç duymamıştım. O kişilere karşı açıkça cephe de alamazdım. Ama sonu olmayan felsefeden bıkip usanmıştım ve insan ırkından umudumu kesmek de istemiyordum.)

Bir süre sonra bir dönüm noktasına geldim. Spiritüel konular hakkında yeni inancımın bakış açısından yazma korkum ile hâlâ başa çıkmam gerekiyordu. Bu tedrici bir yüzleşme olsa da, insan o noktaya dek yaşamış olduğu hayatın gerçeğin sadece bir *parçası* olduğu anlayışıyla yüzleştiğinde ne yapabilir-di? Ben hiçbir şeyi öylece kapatan bir insan olmadım asla. Şimdi de böyle yapmayacaktım. Düşüncelerimi alenen açıklamam söz konusu olduğunda, ben politika, kadın hakları, sosyal değişim, savaş ve adaletsizlik konusunda düşüncelerimi alenen açıklamıştım. Benim karakterim böyleydi. Beni ilgilendiren ya da inandığım şeyi gizli tutmaya alışık değildim. Hayatımın her aşamasında bu konuda epey düşünmüştüm. Ben herkesin gözü önünde büyümüştüm. Hatalarımı herkesin gözü önünde yapmıştım. Herkesin gözü önünde haklı ya da haksız olmuştum. Herkesin gözü önünde gülmüş, ağlamış, âşık olmuş, yazmış ve özür dilemişim ve şimdi, sanırım, insan ve dünya-dışı spiritu-

İçimdeki Yolculuk

alite hakkında ne düşündüğümü yine herkesin gözü önünde söyleyecektim.

Yapacağım önemli şeyleri önce onunla konuşma eğiliminde olduğumdan, konuyu Bella ile konuştum. Peru’da vuku bulan her şeyi ona daha önce anlatmıştım. O, yeni kavramlarımı takip etmeye devam ettiğimi; medyumlar ve şifacılar ile çalıştığımı, meditasyon yaptığımı; bu konudaki klasik eserleri okuduğumu; psişik merkezleri ziyaret ettiğimi ve halen anlayışımızın ötesinde olan boyutlarla ilgili bilinçli farkındalığımı genişletmeye ve yükseltmeye çalıştığımı biliyordu.

Önce ona, inandığı politik çözümlerin görünüşe göre geçmişte olduğu gibi başarısızlıkla sonuçlanmakta olduğunu ve belki artık hepimizin hayata başka bir perspektiften bakmamızın zamanının geldiğini açıklamaya çalıştım. Korku ve şiddet konusunu istismar eden bir film izledikten sonra Manhattan’da tüm gece açık olan bir restoranda oturuyorduk.

“Böyle devam edemeyiz” dedim. “Herkes korku içinde yaşıyor. Nükleer bombalarla dünyayı her an havaya uçurabiliriz. Çevremizde hayat zaten paramparça olur görünüyor ve bulduğumuz yegâne çözüm daha fazla yasa çıkararak düzeni sağlamak ve askerî harcamaları artırmak.”

“Peki” dedi Bella, nüfuz edici bakışlarıyla, “sen nasıl bir çözüm öneriyorsun?”

“Bak...” diyerek duraksadım. “Öncelikle, hepimizin kendi korkumuzun esiri haline geldiğimizi düşünüyorum. Sürekli başımızın derde gireceği *beklentisi içindeyiz* ve korktuğumuz şey başımıza gelince de bundan neredeyse tatmin duyuyoruz.”

Bella önündeki salata tabağına baktı. “Evet, durum karışık. Politikacıların başa çıkmaları gereken şey de bu zaten.”

“Onlar, bu karışıklık ile başa çıkmakla çok meşgul olduklarından, ona nasıl son vereceklerini anlamaya zaman ayırmıyor olabilirler mi?”

Bella omuz silkti. “Bu genelleme yaparak tartışılabilir bir şey değil” dedi. “Bunu bilecek kadar politikayla ilgilendin. Lafı nereye getirmeye çalışıyorsun, onu söyle.”

“Korku Bella. Korku. Ölüm korkusu; soykırım korkusu; gelecek korkusu; tarihte ilk kez dünyayı yok edebilecek güce sahip olduğumuz için bir geleceğe sahip olamama korkusu; işimizi, ailemizi kaybetme korkusu ya da dostlarımızın ve komşularımızın saygısını yitirme korkusu...”

“Korkmak tamamen doğal ve bazı durumlarda da sağlıklı bir şeydir. Korku olmasaydı insanlık bu gün eriştiği noktaya gelemezdi.”

“Peki, doğru. Ama aynı nedenle, eğer insanlık hep korkunun eylemlerini belirlemesine izin verseydi de bu gün eriştiği noktaya gelemezdi. Korkmanın yanlış bir şey olduğunu değil, korkunun hayatlarımızı yönetmesine izin vermenin tehlikeli olduğunu söylüyorum. Ayrıca, ben artık bu korkuların çoğunun gereksiz olduğunu anlıyorum.”

“Nasıl yani?”

“Açıkgası, Bella, benim için, ruhun gerçekten var olduğundan emin olmak tüm farkı yarattı. Ben bu görüşe kolayca ulaşmadım. Ama şimdi bu noktadayım ve herkesin tanrısal kökenli -ve daha önce birçok kez yaşamış ve tekrar yaşayacak olan bir ruha sahip olduğuna ya da herkesin aslında ruh olduğuna inanıyorum.”

“Oh” dedi o, ellerini burarak, “yani geriye yaslanıp her şeyi kozmik plâna mı bırakalım?”

“Hayır” dedim. “Ben bunu söylemiyorum. Sanırım, bu gerçekten, insanın ne ekerse onu biçeceğini bilerek tüm insanlara şefkatli ve hoşgörülü davranması meselesidir. Sanırım, ben her birimizin işe kendimizden başlamamız gerektiğini söylüyorum, çünkü gerçekten kontrol edebileceğimiz tek şey kendi benliğimizdir.”

İçimdeki Yolculuk

“Bu artık politikadan, kadın özgürlüğü hareketinden ve her şeyden elini eteğini çekeceğin anlamına mı geliyor?”

“Hayır, asla. Tam tersine. Her şeyle daha yakından ve daha fazla ilgileneceğim.”

“Öyleyse senin için farklı olan nedir?”

“Farklı olan, benim bu konuda ne *hissettiğimdir*. Ben artık her şeye korku içermeyen yeni bir perspektiften bakıyorum. Korku hepimizin cesaretini kırdı, bizi kendimize ve birbirimize yabancılaştırdı. Birçok insan kayıtsız ve duyarsız hale geldi, insanları oy vermeleri için seçim sandıklarına götürmenin nasıl bir mücadele olduğunu kendin biliyorsun. Birçok insan sonucu umursamayacak kadar korkuyor ya da oy verse bile bunun bir fark yaratmayacağına inanıyor. Aslında onlar böylece *kendilerini* umursamadıklarının, *kendilerinden* vazgeçtiklerinin farkında değiller. Bunun yerine, başkalarının yaptıkları şeylerden şikâyet ediyorlar. Bu daima gelip bireye dayanır. İşte yine insan konusuna döndük. Ama korku yüzünden kendilerini kapatanlar, her şeyden yoksun bırakanlar onlar. Yine de, dünya üzerindeki tüm diğer yaşam ‘hisler’ ile geliyor. Hissetmek, *umursamak* bizim en değerli eksik boyutumuz haline geldi. Bana göre, spiritualiteye, ruha, tekrar-doğuşa inanmayanlar hayal güçlerinin umursamalarına yardım etmesine izin vererek başlayabilirler; eğer onlar sonuçta daha fazla ilerleyemezler dünya yine de daha iyi bir yer olurdu. Ama ben, eğer her birimiz kendi spiritualitemizi anlayarak, onu kabul ederek ve daha yüksek bir farkındalığa ulaşarak korkudan kurtulabilseydik, bunun dalgalanma etkisinin şaşırtıcı olabileceğine gerçekten inanıyorum.”

“Ne demek istediğini anlamadım. Bana bir örnek ver” dedi Bella. “Yani bu dünyada *kimler* bunun bir örneğini oluşturmuşlar?”

Kısa bir süre düşündüm, sonra, “Örneğin, Martin Luther

King, Buda, İsa, Rahibe Teresa ve Gandi” dedim. “Tüm bu insanlar yüksek bir kozmik plâna inanıyorlardı ve bu onların insan potansiyelinde olumlu bir inanç yaratmalarını mümkün kıldı. Onlar olumlu olanı vurguladılar. Ayrıca, Thomas Jefferson, Thoreau, Voltaire ve daha birçok insanı örnek olarak verebilirim.”

“Evet” dedi Bella, “ama sen onların neye inandıklarını söylüyorsun?”

“Bir tür yüksek uyuma; onların sadece *bu* yaşam deneyimiyle ilgili olmayan daha büyük bir plânın bir parçası olduklarına...”

“Yani onların hepsinin tekrar-doğuşa inandığını mı söylüyorsun?”

Kırmızı şarabımdan bir yudum alırken, Amerikan devriminin kurucu babaları, onların mistik tarikatlarla, öğretilerle ve ruhun varlığıyla ilgilenmeleri konusunda okuduklarımı hatırladım.

“Hayır, hepsi değil” dedim. “Ama Jefferson, Washington ve Benjamin Franklin inanıyordu; aslında, İnsan Hakları Beyannamesi’ni imzalayan ve Anayasa’yı hazırlayan adamların çoğu spiritüel değerlere dayanan yeni bir cumhuriyet oluşturmak istediklerini söylemişti. Ve onların inandıkları o değerler ta Hindu kutsal metinlerinin ve kadim Mısır mistisizminin inançlarına dayanıyordu. İşte bu yüzden onlar kâğıt doların üzerine piramit resmi koydular; aslında, dolar ve Devlet Mührü devrimden çok önceye dayanan spiritüel sembollerle doludur. Ve tüm Hristiyanlık-öncesi inançlar tekrar-doğuşa ilgiliydi.”

“Bana bu araştırmayı gösterir misin?” dedi Bella.

“Elbette gösteririm. Onlar bizim ilk politikacılarımız oldukları için bundan söz ettim, ama görünüşe göre bugün hiçbir politikacı kendi demokrasisinin kökenini bile bilmiyor. Ben onların dikkatlerini başka şeylere verdiklerini görebiliyorum,

İçimdeki Yolculuk

çünkü her şey karışıklık içinde, ama eğer bazıları kurucu babalarımızın aslında neyi amaçladıklarını bilselerdi, eğer ilk baştaki prensipleri benimseyebilselerdi, bu onların bugün verdikleri oyları ve en önemli buldukları öncelikleri etkileyebilirdi. Onlar hatta içinde bulunduğumuz yıkıcı gidişatı bile durdurabilirlerdi.”

Bella, bir sigara yaktı. “Öyleyse sen insanların çoğumuzun düşündüğünden daha büyük bir plâna bağlı olduklarına inanıyorsun” dedi. “Fikirlerimizin ve inançlarımızın yanlış olduğunu ve bu yüzden dünyanın içine ettiğimizi düşünüyorsun.”

“Doğru. Sadece, ‘çoğumuz’ değil. Dünya insanların çoğu büyük bir plâna ve tekrar-doğuşa inanıyor. Önemli bölümü atlayanlar Batılılar.”

“O önemli bölüm ne?”

“Ruhun daha önce de var olduğu, neden-sonuç yasası işlerken bizim birçok kez yaşadığımız ve daha birçok kez yaşayacağımız gerçeği.”

Bella, söylediğim şeyi bir süre düşündü, sigarasından derin bir nefes çekti. “Dinle” dedi, “ben ortodoks Yahudi geleneği içinde eğitildim ve ruhsal bir varlığa duyulan derin bir inanç bana yabancı değil.” Onun bunu söylediğini hiç duymamıştım. “Ama” diye devam etti, “ruha inanmak bir şey, ruhun tekrar-doğuşuna inanmak başka bir şey. Sen algıladıklarında ve inandıklarında haklı olabilirsin, ama ben onu kabul edemem. Ama sana şu kadarını söyleyeyim ki, kabul edebilmeyi isterdim.”

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. “Neden, Bella?” dedim.

“Çünkü” dedi o yavaşça, “o zaman ben o konuda hiçbir şey yapmasam bile her şeyin iyi sonuçlanacağına inanabilirdim. O zaman durumu düzeltmek için bu kadar mücadele etmek zorunda olmazdım. Belki benim mücadele etmeye ihtiyacım var. Ama tatlım, eğer benim gibi insanlar üstlerine düşeni yapmak

için mücadele etmezlerse durum iyi sonuçlanmayabilir. Anlıyor musun?”

Burnumu sildim. “Sanırım” dedim. “Evet, anlıyorum. Hepimizin oynayacağı kendi rolü olabilir, ama yine de bize gerçeği görmemiz için meydan okunacak hep diye düşünüyorum. Ya da belki bu kez senin onu öyle algılamam gerekiyor. Ben, birçok farklı zamanda birçok farklı kişi olmuş olmam gerektiğini biliyorum. İşte bu yüzden dünyanın birçok yerinde kendimi çok rahat hissediyorum. Genellikle, orada daha önce bulunmuş olduğumu hissediyorum. Ve entelektimin gülünç olduğunu söyleyebileceği bu hislere güvenmeyi öğreniyorum. Burada esas mesele şu: Eğer tüm bunlar benim başıma geldiyse, o zaman onların başkalarının başına da gelmiş olması gerekir. Garip bir biçimde hepimiz birbirimizi başka hayatlardan tanıyor olabiliriz. Sen hiç biriyle ilk kez karşılaştığında o kişinin sana çok tanıdık geldiği bir hal yaşamadın mı?”

“Evet, evet” dedi Bella dikkatle. “Ve sen, kendi bakış açından, hepimizin birbirimizin -ve ayrıca büyük bir plânın- bir parçası olduğumuza inandığını mı söylüyorsun?”

“Evet. İşte ruhsal varlıklar konusu burada devreye girer. Eğer ben birçok kere yaşamışsam, o zaman her bir hayat arasında ne yapıyordum? Yani ben neredeydim? Mistik metinlerin söylediği gibi eğer ruh enerjim eterde bir zaman geçirmeye gittiye, o zaman iki hayat arasındaki benimle, Kevin kanalıyla konuşan bir varlık olduğunu söyleyen Tom McPherson arasındaki fark nedir? Yani belki her türlü gerçeklik boyutu vardır ve dünya katı onlardan sadece biridir.”

Bella bana bir şeyi araştırırcasına baktı. “Bütün bunlara nasıl girdiğini anlamaya çalışıyorum” dedi. “Tüm bunlar nasıl oldu? Senin ve senin gibi bunlara inanan tüm o ünlü ve zeki insanların kafadan çatlak olmadıklarını biliyorum. Öyleyse burada ne olup bitiyor?”

Arkama yaslandım. “Bilmiyorum Belluşka” dedim. “Belki hayat bize yapılan kozmik bir şaka. Belki biz onu çok ciddiye alıyoruz. Onu yaşamak yerine ahlak yasaları koymaya çalışıyor ve -belki tek bir gerçeklik diye bir şey yokken- bizden farklı düşünen herkesi yargılayarak dolaşıyoruz. Bilmiyorum, belki her şey -dünya katı, astral kat- gerçektir. Sadece, öğrendiğim, hissettiğim ve okuduğum her şeyden sonra tüm bunları görmezden gelemeyeceğimi biliyorum. Neden görmezden geliyim ki? Bu dünyanın gördüğü en büyük zekâların bazıları benim anlamaya yeni başladığım şeylere inanıyorlardı. İşte bu yüzden araştırmalarımın devam edeceğim. Bunu sadece meraktan değil, bu araştırma beni mutlu ettiği için de yapacağım.”

Bella gülümsedi. “Tamam, bunu kabul edebilirim” dedi. Öyleyse tüm bunların senin hayatında gerçekten nasıl bir değişim yarattığını söyle bana? Beni ilgilendiren şey bu?”

Biraz düşünerek, arkadaşımı rahatlatacak sözcükleri bulmaya çalıştım. “Bella, bu garip, ama neden ve sonuç yasasının yürürlükte olduğunu *bilmek*, her günün her anının ne kadar değerli olduğunun farkında olmamı sağlıyor.”

“Bu yasa nasıl çalışıyor?” diye sordu o.

“Hiçbir şey önemsiz değildir, her şey gerçekten önemlidir. Her düşünce, her hareket, söylediğim ve yaptığım her şey kendine bağlı bir enerjiye sahiptir. Ben, kafamın gerisinde bir yerde yararlanabileceğim gerçek bir enerji, bir kaynak olarak o uyumun var olduğunun sürekli farkındayım. Ve her şeyin vuku bulmasının bir nedeninin olduğunun da farkındayım. Ayrıca, yaptığım her iyiliğin, paylaştığım her neşenin, sunduğum her katkının ileride bana geri döneceğini biliyorum. Burada mesele iyilik yaparak Tanrı’nın gözüne girmek değil... Hayır, ben böyle yaptığımda *kendimi* çok daha iyi hissediyorum. Ve bu bana evrensel bir *şimdi*’de yaşama hissi veriyor. Böylece, her *şimdi* anı önemli hale geliyor. Aslında, geçmişin, şimdiki zamanın ve ge-

leceğin birbirine bağlı bir *bütün* olduğunu görüyor olabilirim.”

“Ama her şeyi bırakıp gidip bir kulübede meditasyon yapmayacaksın, değil mi?”

Güldüm. “Hayır, sana söz veriyorum. Bu konuyu araştırırken bir süre uzakta kalmam gerekiyordu, o kadar. Bu noktaya ulaşmak benim yıllarımı aldı. Ama şimdi o benim için yeni bir boyut, müthiş bir sevinç, bir enerji kaynağı. Bu, hayata eskisinden daha tam olarak katılacağım anlamına geliyor. Ama şimdi hayatı bir savaş meydanı olarak görmüyorum. Tam tersine, onun bir yeryüzü cenneti olabileceğine ve öyle olmasını *beklememiz* gerektiğine inanıyorum. Şimdi benim için gerçeklik bu. Olumsuz olan üzerinde durmak sadece onun gücünü artırır.”

“Ama tatlım, olumsuzluk var. Onunla başa çıkmak gerekir, öyle değil mi?” dedi Bella.

“Elbette. Ben olumsuzluğun büyük bölümünün biz onu öyle kıldığımız için var olduğunu söylüyorum. Tam burada, dünyada olumlu bir gerçeğe inanmamız *gerekiyor*, çünkü inanmak onu öyle kılmaya yardım edecektir. İşte bizim değişim için sahip olduğumuz gerçek güç budur. Bak, Bella, rehber olarak doğayı kullanalım. Doğada hiçbir ahlâk kuralı ve yargı yoktur. Elbette hayvanlar birbirlerini öldürüyor, ama bunu, birbirlerinden nefret ettikleri için ya da spor olsun diye değil, karınlarını doyurmak için yapıyorlar. Doğa, kendisini tahrip ettiğimiz için bizi yargılamıyor. Eğer biz onu tahrip edersek, o geçici olarak yok olur. Ama tekrar geri gelir, öyle değil mi? Belki başka bir formda? Tüm bunlardaki asıl ders şudur: Biz ne kadar akılsızca davranırsak davranalım hayat sonsuzdur. Ve ben ruhların, görünmeyen varlıkların doğanın döngüsel uyumunun bir parçası olduklarına inanıyorum. Onların hiçbirisi ölmez, sadece form değiştirir. Eğer onu bu şekilde düşünmek istersen, *bu* mistisizm değil, bilimdir.”

O sırada garson hesabı getirdi.

“Eh” dedi Bella, “sanırım sen hiçbir işi yarım yamalak yapmamıştın, öyle değil mi?”

“Sanırım, öyle. Ve sanırım benim ulaşmaya çalıştığım şey, bütünlük. Hayatımda ilk kez bütün olmanın gerçekten ne anlama geldiğini anlamaya başlıyorum. Özellikle sen geçmişte *olmuş olduğun* her kimliği tanıdığında, bu seni şimdi kim olduğunun idrakine götürür. Ben geçmiş ve gelecek için endişe duymuyorum. Geçmişin yarattığı ve geleceği yaratan şimdiki an için düşünüyor, hareket ediyor ve yaşıyorum. Krişnamurti’nin dediği gibi her insan bir evrendir. Eğer sen kendini bilersen, her şeyi bilirsin.”

“Aman Tanrım” dedi Bella. “İnsan bu yolla senatör olabilir mi?”

“Bilmem. Senatör olmak, sen olmaktan daha mı iyi?”

“Beni yargılıyor musunuz, Bayan Doğa?”

Onun elini tutup okşadım. “Özür dilerim, ben de hâlâ öğreniyorum” dedim.

Birlikte dışarıya, berrak bir Manhattan gecesine çıktık. Bella ile yürürken başımı kaldırıp yıldızlara baktım. İkimiz de konuşmuyorduk. Bir süre yürüdükten sonra Bella bir taksiye binmeye karar verdi.

“Sevgili arkadaşım” dedi, “belki dünya için felâketten kaçınmanın bir yolu vardır...” Başını kaldırıp yıldızlara baktıktan sonra tekrar bana bakıp göz kırptı. Sonra beni öptü ve taksiye binip gitti.

Yürüyerek evime dönerken Kuzey Yıldızı’nı, Büyük Ayı’yı ve sonra Küçük Ayı’yı bulana dek yıldızlara baktım. Daha sonra da Yedi Kız Kardeş denen Pleiades Takımyıldızı’nı aradım. Tevrat’ın Eyüp Peygamber ile ilgili bölümünde Pleiades hakkında bir şeyler okuduğumu hatırladım. Yaptığım bir araştırmada, Pleiades ile Büyük Piramit, İnkalar, Mayalar, Kadim Yu-

nanlılar, Kızılderililer ve Hintliler arasında bağlantılar kurulduğunu hatırladım. Tekrar durup Pleiades Takımyıldızı'na baktım ve o yıldızların gerçekten ne kadar uzak olduğunu hayal etmeye çalıştım. Bilimciler o mesafeleri geçmenin imkânsız olduğunu, insanın oraya ulaşmadan yaşlılıktan öleceğini söylüyorlardı. Ama düşünce ışık hızından daha hızlı değil miydi? Bir gün insanın kendi düşüncesinin projeksiyonuyla yolculuk yapması mümkün olabilecek miydi? Düşünce fiziksel maddeyi kontrol ve sevk edebilir miydi? Belki, sonunda, spiritüel zihin ile teknoloji arasında bağlantı kurulacak, spiritüel zihnin gücünün en yüksek güç olduğu keşfedilecekti. Onunla çalışmayı öğrenmek daha da yüksek bir teknoloji geliştirecekti. Başka bir deyişle, eğer biz spiritüel düşüncemizi yükseltmeyi öğrenirsek, belki bedenlerimizi istediğimiz her yere götürebilecektik.

Evime doğru yürürken, benim yeni düşünüş biçimimin bir parçası olan tüm insanları düşündüm. Bella'yı ve onun dünyayı değiştirmeye kararlı ve meydan okuyucu kişiliğiyle benim için ne anlam ifade ettiğini düşündüm.

Mike'ı ve onun iyi niyetli kuşkuculuğunu, Gerry'yi ve onun insancıl politik çözümlerini, Kevin'i ve onun parlayan saf inancını, bana başka bir gerçeklik dünyasını göstermiş olan Cat'i, Anne Marie'yi ve İsveç'teki dostlarımı düşündüm. Sonra da David'i düşündüm ve onu tekrar görüp göremeyeceğimi merak ettim.

Evimin köşesindeki durağa yanaşan otobüse bakarken, kırımızı ışığa aldırmadan geçen bir taksi gördüm. Manhattan'ın bu çılgın, tatlı kaosa güldüm.

Yıldızlara son kez baktıktan sonra yukarı çıktım. Yıllar önce David'in Masai kabile reisinden alıp bana getirdiği taşları arayıp buldum. Piramit şekli benim için bir anlam ifade etmeden uzun zaman önce, David benim için bir anlam ifade etmeden, hatta onun kim olduğunu bilmeden uzun zaman önce bir

İçimdeki Yolculuk

piramit şeklinin üç köşesine yerleştirmiş olduğum taşları... Bu piramit şeklini bir süre elimde tuttum.

Sonra oturup bir kitap taslağı oluşturdum ve sabahın beşine kadar yazdım.

Belki bir gün ben de Pleiades'e bir yolculuk yapıp orada neler olduğunu görebilirdim. Ama bu, henüz başlamakta olduğum içsel yolculuk kadar çok harika olabilir miydi?

Değerli Okurumuz,

AKAŞA Yayınlarını,

İnternette **www.akasa.com.tr** adresinden,
kredi kartınızla veya banka havalesi ile
satın alabilirsiniz.

Kitaplar, normal şartlarda İstanbul içinde bir günde,
diğer illerde ise en geç iki günde
kargo ile adresinize teslim edilir.